

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

АЛЪН ДЖЕЙКЪБСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Седмата жертва

Стегнат и блестящо написан, истински шедевър на ужаса!
Четете на заключени Врати и светнати лампи...

— Джеймс Ролинс —

АЛЪН ДЖЕЙКЪБСЪН СЕДМАТА ЖЕРТВА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Изключително жестоки убийства остават неразкрити въпреки таланта на специален агент Карън Вейл, първата жена в Отдела по профилиране към ФБР.

Убиецът с прозвището „Мъртви очи“ се одързостява от неспособността на групата да го спре и Вейл открива, че седмата жертва държи ключа към онова, което го движи... Пътят ѝ се пресича с този на убиеца. Поредната жертва е важна личност — това променя из основи профила му, но и го свързва със самата Вейл по ужасяващ начин.

„Алън Джейкъбсън е страхотен писател, а главната му героиня Карън Вейл е страхотна жена: твърда, умна, забавна и много убедителна. «Седмата жертва» е плод на впечатляващи проучвания; роман за сериен убиец със силно заплетен сюжет. Много страшен, много добър. Като книга на Нелсън Демил.“

Нелсън Демил

На баба ми, Лили Силвърман, деветдесет и седем годишна. Тя още изкачва стълбите до апартамента си и отказва да използва асансьора. Лили е вдъхновение за всички, които я познават. Тя е жена, която на деветдесет години застава пред автобус в Ню Йорк и отказва да помръдне, докато шофьорът не ѝ отвори вратата. Енергия. Мъдрост. И златно сърце. Засега продължаваме да празнуваме живота ти. Но когато си отидеш, ще бъдеш обезсмъртена от хората, които те познаваха и бяха докоснати от душата ти.

Обичам те безкрайно.

„Който се бори с чудовища, нека внимава сам да не се превърне в такова. Ако твърде дълго гледаш в бездната, тя ще погледне в теб.“

Фридрих Ницше,
„Отвъд добро и зло“

„Профайлърът трябва да проникне в съзнанието на убиеца, за да проумее какво го движи. Когато проучваш болката и смъртта, ти нагазваш до коляно в кръв и след време това неизбежно започва да ти се отразява.“

Марк Сафарик,
профайлър и старши
специален агент от ФБР

„За да опознаеш художника, проучи изкуството му.“

Джон Дъглас,
„Анатомията на мотива“

ПРОЛОГ

Шест години по-рано

Куинс, Ню Йорк

— Диспечер, обажда се агент Вейл. Заех позиция на десет метра от входа на банката. Виждам трима добре въоръжени мъже, облечени в черни дрехи и с маски. Кога ще пристигне подкреплението? Съвсем сама съм. Край.

— Разбрано. Чакай.

„Чакай. Лесно ти е да го кажеш. Моят задник се ветрее пред банката, в която има група тежковъоръжени наемници, а ти ми казваш да чакам. Разбира се, просто ще си седя тук и ще чакам.“

Специален агент Карън Вейл от ФБР клечеше зад отворената врата на колата си, опряла четирийсеткалибровия си глок–23 на рамката на прозореца. Оръжието ѝ не можеше да се сравнява с автоматите „МАК–10“ на бандитите, но какво можеше да направи? Понякога просто си прецакан.

Радиостанцията ѝ изпраща.

— Агент Вейл, там ли сте? Край.

„Не, заминах на почивка. Оставете съобщение.“

— Все още съм тук. Вътре няма движение, поне доколкото мога да видя. Но гледката ми е частично закрыта от голям надпис на прозореца. Банката предлага безплатно осребряване на чекове, между другото.

Вейл не беше участвала в престрелки, откакто напусна нюйоркската полиция преди пет години. Навремето се наслаждаваше на обажданията и на прилива на адреналин, докато фучеше из улиците на Манхатън в преследване на боклуците, които правеха всичко възможно да разнообразят монотонната ѝ смяна. Но след раждането на сина ѝ, Джонатан, тя реши, че животът на ченге е прекалено опасен. Успя да се уреди в Бюрото, чудесно постижение в кариерата ѝ, като основното му предимство бе, че я държеше далеч от бойното поле.

До днес.

— Местният екип за бързо реагиране е на път — съобщи гласът по радиостанцията. — Ще пристигнат след около шест минути.

— Много поразии могат да се случат за шест минути.

„На глас ли казах това?“

— Повторете, агент Вейл?

— Казах, че ще се схвана от клечане за шест минути.

Последното, което ѝ трябваше, бе да пуснат записа на разговора по радиостанцията пред колегите. Щяха да ѝ се подиграват със седмици.

— Пети екип приближава. Булевард „Куинс“ и Четиридесет и осма улица.

Майк Хартман звучеше необичайно самоуверено по радиостанцията. Вейл се изненада, че той и новият му партньор са поели случая. Беше работила с Майк шест месеца и го намираше за свестен човек, но по отношение на изпълнение на задачите бе малко ограничен. Е, в момента тя с радост щеше да приеме ограничено изпълнение. Колкото повече огнева мощ имаха добрите, толкова по-вероятно бе лошите в банката да се стреснат и проблемът да се реши в полза на Бюрото. Тя щеше да се измъкне невредима, а лекетата щяха да бъдат украсени със сребърни гривни... затегнати малко повече от необходимото — достатъчно, за да ги накара да потръпнат, когато ги закопчае около китките им. Заслужаваха си го заради всички неприятности, които ѝ бяха причинили.

Диспечерът отговори:

— Разбрано, Пети екип.

Групата на Майк се намираше на една пресечка разстояние и щеше да пристигне след секунди.

Приковала очи в прозорците на банката, Вейл чу как служебната кола на Майк Хартман закова вляво от нея, на десетина метра от предната врата. Но когато обърна глава към колата, чу звън на метал и се завъртя обратно към банката.

Трима въоръжени мъже в черни анцузи профучаха през предната врата, стиснали автомати. Оказа се права — бяха въоръжени с „МАК-10“. В следващата секунда, когато се скри светкавично зад колата, а по гърба ѝ заваляха парчета стъкло, Вейл забеляза, че Майк Хартман лежи на земята и опипва асфалта с дясната си ръка, сякаш търсеше нещо. Лицето му бе разкривено от болка и тя осъзна, че не е загубил

нищо, а по-скоро се е сдобил с няколко парчета олово в тялото си. И все пак той бе по късметлия от партньора си, чиято глава висеше отпусната на облегалката.

Бандитите бяха заели позицията зад пощенска кутии и редица метални кутии за вестници — чудесно прикритие и страхотен късмет за тях. Но все пак бяха убили ченге. Защо не се опитвах да избягат?

Просната на земята, Вейл забеляза сините джанти на друго возило, вляво от служебната кола на Майк. Местен патрул на нюйоркската полиция се бе отзовал на обаждането.

Но къде, по дяволите, беше екипът за бързо реагиране? О, да, на шест минути от тук. Какво правеше това? Още четири минути, преди да се появят? „Казах им, че много поразии могат да се случат за шест минути“, помисли си Вейл.

Около нея продължаваха да фучат куршуми. Тя се опита да се изправи — не особено разумен ход, но трябваше да направи нещо.

Надигна се и в същия миг два куршума се забиха в лявото ѝ бедро. Кърваво петно обагри ластичния ѝ бежов панталон. Но сега нямаше време за болка. Тя стисна крака си и усети двете дупки отзад, което означаваше, че куршумите са излезли. Ако не бяха засегнали артерия, нямаше да има сериозен проблем. Но болеше страхотно, мамка му.

Тя изпълзя наляво, за да види по-добре какво става пред банката. Двама от бандитите се проснаха на улицата, несъмнено уцелени от ченгетата, но последният кретен продължаваше престрелката. Държеше автомата си като шибан Рамбо — леко приведен назад, — а горещите гилзи падаха по земята, сякаш бяха ядосани, че ги хабят за нещо толкова банално като убийството.

И последното ченге падна. Бандитът спря да стреля. Неочакваната тишина бе зашеметяваща.

Вейл видя как маскираният се наведе, грабна огромен брезентов сак от ръката на мъртвия си другар, обърна се и побягна надолу по улицата.

Положението не беше добро. Майк и партньорът му бяха ранени, двете ченгета — мъртви, а мръсникът щеше да се измъкне с парите.

„Не и докато съм тук.“

Вейл се търколи наляво и се прицели. Изстрелът щеше да е откачен — изпод колите и към тротоара, — но пък какво можеше да

загуби? Наоколо нямаше минувачи, благодарение на ожесточената престрелка. Натисна спусъка и пистолетът подскочи в ръката ѝ. Бандитът се препъна и закуца — беше го уцелила. Тя се хвана за вратата на колата на Майк и се надигна. Бедрото я болеше ужасно, а мускулите ѝ трепереха. Изстена измъчено, но успя да се изправи.

Опряна на страничното огледало, тя се прицели в куцация стрелец и извика:

— Федерален агент! Стой на място!

Дали това въобще някога вършеше работа? Не. Обикновено не. Но този тип явно не беше много умен, защото се обърна към нея, стиснал автомата си, а това бе всичко, от което тя се нуждаеше.

Вейл натисна спусъка и бандитът се просна на улицата. Тя пусна огледалото и се строполи на земята в мига, когато чу воя на сирените.

Извъртя глава и улови измъчения поглед на Майк Хартман. Той успя да ѝ се усмихне леко, преди да затвори очи.

На следващата сутрин, след като я изписаха от болницата, Вейл подаде молба за прехвърляне.

1.

*В наши дни Област Феърфакс,
Вирджиния*

Облачета пара се издигаха в мразовития нощен въздух като подплашени призраци. Той прогони духовете, погледна си часовника и забърза по тъмната улица. Беше избрал къщата и жертвата си по определена причина.

След няколко часа пребледнели съседи щяха да стоят пред телевизионните камери, а репортерите щяха да тикат микрофони в лицата им, за да чуят коментарите и мненията им.

„Разкажете ни за нея. Нека се трогнем. Нека заплачем. Накарайте сърцата ни да прокървят. Точно както е кървяла жертвата.“

Дясната му ръка беше топла, стиснала в джоба на палтото кожения портфейл със значката от ФБР. Панталоните му бяха прекалено тънки, за да спрат студа. Той потръпна и ускори ход. След миг щеше да е на закрито, у дома, с работата си.

У дома с жертвата си. Гъста кестенява коса и чиста кожа. Дълги крака и малко чипо носле. Но под красивата външност се криеше зло — беше го видял в очите ѝ. Очите винаги бяха ключът.

Силни пръсти опипаха фалшивия мустак, за да се уверят, че си е на мястото. Той премести късата тръба, пъхната в палтото му, после стисна папката под лявата си мишница и пристъпи към входната врата. През последните дни бе идвал тук няколко пъти, за да огледа района. Наблюдаваше движението на съседите. Преценяваше видимостта към предната врата. Сега оставаше безукорното изпълнение.

Натисна звънеца и се усмихна пред шпионката. Правило номер едно: придай си приятен и незаплашителен вид. Просто дружелюбен агент от ФБР, който идва да зададе няколко въпроса, за да поддържа квартала безопасен.

Око затъмни малката шпионка.

— Кой е?

Мил глас. Тези долни курви лесно могат да те измамат.

— ФБР, госпожо. Агент Кокс.

Едва сдържа усмивката си, когато произнесе името. И за него имаше причина. За всяко нещо си имаше причина.

Той разтвори портфейла, както правеха агентите, отстъпи леко назад и ѝ позволи да го огледа внимателно. Спретнат агент от ФБР с вълнено палто и костюм. Лесна работа, нали?

След леко колебание вратата се отвори. Жената беше облечена с прекалено голям за нея суичър и вехти джинси. Държеше шпатула в дясната си ръка и кърпа в лявата. Очевидно приготвяше вечерята си.

Последната си вечеря, помисли си той доволно.

— Госпожице Хофман, получихме няколко доклада за изнасилвач в този район. Нападенията му зачестяват. Чудехме се дали бихте могли да ни помогнете.

— Изнасилвач? — попита хубавата Мелани Хофман. — Не съм чувала нищо такова.

— Не сме съобщили на пресата, госпожице. Работим различно от полицията. Смятаме, че е по-добре да запазим мълчание, за да не го подплашим, че сме по дирите му.

Той пристъпи от крак на крак, духна на дясната си ръка и притисна папката към гърдите си с лявата.

„Студено е. Покани ме вътре“, това казаха жестовете му.

— С какво мога да ви помогна?

— Нося албум със снимки. Искаме просто да ги разгледате и да кажете дали сте виждали някой от тези хора в квартала през последните два месеца. Няма да отнеме повече от няколко минути.

Очите ѝ пробягаха от папката към лицето му, където се задържаха малко по-дълго, отколкото трябваше. Той реши да я притисне. Биваше го да се възползва от предоставените възможности. Налагаше се да направи ход, и то бързо.

— Госпожице, не искам да проявявам неучтивост, но ми предстои да посетя още няколко къщи тази вечер, а вече става доста късно — каза той и сви рамене. — А колкото повече време ни отнеме да открием този тип, толкова повече жени ще бъдат нападнати.

Мелани Хофман отпусна шпатулата и отстъпи встрани.

— Разбира се. Съжалявам. Моля, заповядайте.

Той щракна с ножицата и отрязва кичур коса. Отпусна се назад и се възхити на творбата си. Грабна безжизнената глава на Мелани Хофман и отрязва още един кичур. После трети. Четвърти.

Щрак. Щрак. Щрак.

Сладкото ухание на кръв беше навсякъде. Той го вдиша и потръпна. Невероятно усещане. Внезапно еротично удоволствие.

Когато приключи с косата ѝ, се прехвърли на ноктите. Отрязва до живеца и още по-дълбоко. Потече кръв и той я облиза нежно като любовник, който ближе шоколад от пръстите на партньорката си. Разположи внимателно ръката на Мелани и вдигна ножицата отново.

Щрак. Щрак. Щрак.

Потече още кръв и той жадно я изпи.

Сигурно беше минал поне час, той обичаше да върши всичко идеално. Пък и не бързаше да се върне навън, на студа. Взе сусамово хлебче от кухненския плот, намаза го с топено сирене и фъстъчено масло ѝ извади кетчупа от хладилника. Изсипа щедро количество — символичната привлекателност на червеното пюре го накара да се усмихне — и отхапа голямо парче. Внимаваше да не остави трохи, слюнка или нещо друго, по което можеха да го идентифицират.

Във всекидневната имаше меко канапе от кремава кожа, което още ухаеше на ново. Той се отпусна на него и включи телевизора. Запрехвърля каналите и се спря на състезание по борба.

„Ама че безсмислено насилие. Как може да показват тези гнусотии по телевизията?“

Остави телевизора включен и се заразхожда из къщата, като ядеше сандвича и се любуваше на картините по стените. Одобряваше вкуса на Мелани по отношение на изкуството. Картините бяха абстрактни, но все пак с известна структура. Организиранни, но отразяващи творческо вдъхновение. Застана пред една от тях и забеляза подписа на Мелани. Значи тя ги беше рисувала. Цъкна с език. Колко жалко. Какви ли други красиви творби щеше да създаде, ако не беше толкова зла.

Облегна се на вратата на спалнята и се възхити на работата си. Довърши сандвича, кръстоса ръце на гърдите си и наклони глава, оглеждайки стаята. Да, наистина беше шедьовър. Не по-лош от картините от Мелани. Най-сложната творба, която бе създавал.

Приблѳжи се до Мелани и погледна отворените ѳ, приковани в тавана очи. Не, не в тавана. Гледаха право в него.

Злото трябваше да бѳде пречистено. Налагаше се.

Той вдигна назѳбения нож и усети тежестта и могѳществото му в рѳката си. Мелани Хофман си беше платила скѳпо. Справедлива отплата за несправедливо престѳпление.

Така беше. Точно така.

Като майстор художник, изписващ името си в долната част на платното, той вдигна ножа и го заби в лявото око на Мелани Хофман.

Тя не трябва да вижда.

Не трябва.

2.

„Не ми върви с банките?“

Специален агент Карън Вейл се прицели в загубеняка, който просто си стоеше там, насочил към нея трийсет и осемкалибров пистолет. Мазното му чело бе покрито с пот, а мръсната му черна коса беше полепнала по кожата. Ръцете му трепереха, очите му бяха ококорени, а дишането му — ускорено.

— Не мърдай, или ще ти пръсна проклетата глава! — изрева Вейл по-високо, отколкото възнамеряваше, но това се дължеше на прилива на адреналин.

Искаше да набие в дебелия кратуна на престъпника, че говори сериозно. Уплашените служители и клиенти на банката схванаха посланието. Онези, които още стояха прави, се проснаха енергично на земята.

— Пусни шибания пистолет! — изкрещя мъжът. — Пусни го веднага!

Вейл се подсмихна. Бе възнамерявала да му каже абсолютно същото. Онзи се размърда и стисна заложничката с лявата си ръка. Вейл си спомни Алвин, кретен, когото бе арестувала преди шестнайсет години, докато работеше в нюйоркската полиция. Е, този не беше Алвин, разбира се — Алвин лежеше в затвора на остров Райкърс, — но приличаше на негов близък.

— Няма да пусна пистолета, докато ти не пуснеш твоя, приятел — отвърна тя.

— Аз давам заповедите тук, кучко!

Чудесно, помисли си тя. Падна ми се идиот, който иска да се бие. Бяха изминали шестнайсет години, откакто бе рискувала живота си по улиците, и единайсет години, откакто беше получила детективската значка. Още се доверяваше на инстинкта си, но уменията ѝ бяха отишли на кино. Това не беше като да си обуваш чорапогащника всяка сутрин. Справянето в ситуации със заложници изискваше значителна практика и способността да действаш правилно и без да се замисляш,

когато си под напрежение. Но както колегите ѝ често се шегуваха, за нея бе напълно естествено да действа, без да мисли.

— Щом не искаш да ми кажеш името си, ще те наричам „Алвин“ — каза тя. — Съгласен ли си, Алвин?

— Не ми пука как ще ме наричаш, само пусни шибаното оръжие!

Той се размърда отново, а очите му се застрелкаха наляво–надясно, сякаш наблюдаваше тенис мач.

Заложничката на Алвин, трийсет и няколко годишна блондинка с пръстен с едър диамант, започна да скимти. И нейните очи бяха ококорени, но не от дрога, а от ужас. Внезапно бе осъзнала, че макар и да е от ФБР, агент Вейл може и да не успее да я измъкне жива от опасната ситуация.

А и Вейл трябваше да признае, че нещата не вървят добре. Вече бе нарушила правилата, като абсолютен начинаещ. Трябваше да извика: „Стой, ФБР!“ и той щеше да се напикае, да изпусне пистолета и да се предаде на закона. Поне така ставаше в старите телевизионни филми, които гледаше като малка.

Но действителността беше друга. Поне за нея. За приличаия на Алвин кретен това явно бе предизвикана от наркотиците лудост, сън, в който може да направи абсолютно всичко, без да пострада.

И точно това я притесняваше.

Тя стисна глока и се прицели в носа му. Алвин беше само на шест–седем метра от нея, но жената, която държеше, или по-скоро душеше, с лявата си ръка, бе прекалено близо и Вейл не смееше да стреля.

Другото правило, което наруши, бе, че трябваше да говори спокойно с него и да не го предизвиква. Така пишеше в ръководството за оперативни служители, познато във ФБР като „МБ“, или „Мили Боже“. Според Вейл трябваше да го кръстят „Късогледо и неразумно“. Беше сигурна, че онзи, който е написал ръководството, не е стоял срещу откачен наркоман, насочил трийсет и осемкалибров пицов към него.

Продължиха да си стоят така. Алвин тъпчеше на място, изпълнявайки странен бавен танц със заложничката си, и Вейл си помисли, че участват в нещо като „мексиканска безизходица“. Дали този термин бе правилен? Не знаеше и не ѝ пукаше. Навън нямаше подкрепления, нито снайперисти, прицелени в челото на Алвин, които

да очакват заповед за стрелба. Тя бе влязла в банката, за да внесе малко пари, а се натъкна на това.

Отклони поглед вляво от рамото на Алвин, после бързо го върна към него, сякаш бе видяла някой да се промъква зад гърба му. Наркоманът присви очи подозрително, но не се хвана на въдицата. Продължи да я наблюдава внимателно. Вейл реши, че се налага да приложи по-груб подход.

Завъртя глава и отново погледна над рамото му. Призова на помощ актьорските си умения от гимназията и извика:

— Не! Не стреляй!

Е, това вече привлече вниманието на Алвин. Той се обърна да погледне през рамо и блъсна заложенничката си настрани. Вейл го уцели право в слепоочието. Докато наркоманът падаше бавно на земята, тя се запита дали стрелбата ѝ е оправдана.

Не се чуди дълго, а хукна към него и ритна оръжието му настрани. Не ѝ пукаше дали стрелбата е оправдана. Службата за професионална отговорност към ФБР щеше да се произнесе по това. Заложенничката, макар и зашеметена, беше жива. А в момента това беше важното.

След като изрита оръжието на наркомана, Вейл огледа внимателно лицето му. Отблизо не приличаше толкова на Алвин. Сигурно защото вече носеше маската на смъртта. Или пък заради кървящата рана на слепоочието му. Беше трудно да се каже.

Банковите чиновници и охранителите се раздвижиха и излязоха от скривалищата си, а заложенничката пищеше и дрънкаше нещо неразбираемо. Мъж със сив костюм застана до нея и се опита да я успокои.

— Не стой така! — извика Вейл на най-близкия охранител. — Звънни на 911 и им кажи, че офицер има нужда от помощ.

Не беше съвсем вярно, но пък не беше и лъжа. Просто бе убедена, че ченгетата ще пристигнат по-бързо, ако смятаха, че един от тях, а не агент на ФБР се нуждае от помощ. Местните полицаи не си падаха много по федералните служители. Но в работата с банките полицията трябваше да сподели юрисдикцията си с Бюрото и тя не очакваше големи разправии.

Отдръпна се от трупа на Алвин. Телефонът ѝ завибрира и я накара да подскочи. Тя го дръпна от колана си и погледна екранчето.

Стомахът ѝ се сви. Сърдечният ѝ ритъм, ускорен от прилива на адреналин, се забави опасно. Краткото съобщение я накара да въздъхне тежко.

Беше се надявала никога вече да не преживее още един от онези дни. Беше се надявала, че всичко е свършило.

Но Мъртви очи бе убил поредната си жертва.

3.

За шестте години във ФБР, през които изготвяше профили на престъпници, Карън Вейл не се бе натъквала на нищо подобно. Беше виждала снимки на разложени, изкормени и обезглавени трупове. Седемте години като ченге и детектив от отдел „Убийства“ в Ню Йорк ѝ бяха показали зверствата на гангстерски убийства и престрелки, оставени без родители деца и система, която често изглежда позаинтересувана от политиката, отколкото от благоденствието на хората.

Но бруталните подробности от това местопрестъпление бяха поразяващи. Трийсетгодишна жена бе загубила живота си в спалнята си. Жена, която очевидно бе изграждала обещаваща кариера като счетоводител. Кутия с нови визитни картички от „Макгинти й Полък“ стоеше на кухненския плот, а силната миризма на мастило, която се излъчваше от тях, дразнеше носа на Вейл.

Тя прибра кичур червена коса зад дясното си ухо и приклепна, за да огледа кървавото петно пред вратата на спалнята.

— Онзи, който е извършил това, е абсолютно откачен — промърмори тя.

Детектив Пол Бледсо от отдел „Убийства“ в област Феърфакс застана до нея и изсумтя. Гласът му почти я стресна. Но само почти, защото напоследък не се изненадваше на много неща.

— Всички тези типове са такива — каза той.

Беше набит мъж, висок едва метър и седемдесет и два, но достатъчно широк в раменете, за да вдъхва респект. Дълбоките тъмни очи, късата черна коса, сресана на път вляво, и мургавата кожа го караха да прилича на италианец. Но Бледсо бе със смесена кръв — малко гръцка, малко испанска и далечен ирландски родственик за късмет.

Опитните му очи огледаха огромното количество кръв по стените на спалнята на Мелани Хофман.

Вейл кимна, клекна да огледа сцената от друг ъгъл и осъзна, че Бледсо е прав само отчасти.

— Някои са по-откачени от останалите — каза тя.

Светкавицата на фотографа проблесна в огледалата на съседната баня и привлече вниманието ѝ. Без да минава през местопрестъплението, тя вдигна глава и забеляза, че има кръв и по стените на банята.

Профайлърите обикновено не посещаваха местопрестъпленията. Работеха затворени в малък кабинет, където разглеждаха полицейските доклади и снимки, четяха разпитите на свидетелите и историите на жертвите, разказани от роднини, приятели и познати. Формулярите на ПЗЖП (Програма за залавяне на жестоки престъпници), попълнени от разследващите детективи, им предоставяха подробни данни. Изключително важно беше да разполагат с колкото се може повече информация, преди да започнат работата си... преди да започнат пътешествието си из дълбините на болните мозъци.

— Значи получи съобщението ми? — каза Бледсо и я погледна, очаквайки отговор.

— Когато видях името „Мъртви очи“, сърцето ми едва не спря.

Ново проблясване на светкавицата привлече вниманието ѝ. С Бледсо още стояха до вратата, не бързаха да влязат в стаята на смъртта.

— Е, ще влезем ли? — попита тя.

Детективът не отговори и Вейл реши, че е потресен от жестокостта на гледката. Понякога ѝ беше трудно да разчита мислите му и с годините бе стигнала до извода, че той предпочита това. Сам издигаше стена между мислите си и жената, която си изкарваше хляба, анализирайки човешкото поведение.

Докато Вейл минаваше предпазливо покрай парчетата от трупа, разпръснати по пода, техникът от лабораторията по криминалистика надникна откъм кабината с душа.

— Тук има още, детектив — съобщи той на Бледсо.

— Чудесно — изсумтя тя.

Бледсо влезе в банята на Мелани Хофман, а Вейл си пое дъх, за да се подготви за спускането в ужаса.

Профайлърите не се опитват да установят самоличността на убиеца, както правят полицаите. Те определят типа човек, който би извършил престъплението. Какви са мотивите му, защо сега, защо тук, защо тази жертва. И всеки от тези въпроси е изключително важен, част от мозайката.

Според някои полицаи профилирането е дивотия, психиатърски дрънканици, които не заслужават хартията, изхабена за докладите, и плащаните от Бюрото заплати и премии за коли и дрехи. Това отношение не притесняваше Вейл, защото знаеше, че е погрешно. Беше наясно, че за някои ченгета е въпрос на комплекс за малоценност, а други просто не разбират работата на профайлърите.

Тя продължи да изучава спалнята на Мелани Хофман. Няколко неща в това убийство я притесняваха. Обърна се и видя Бледсо да повръща в плик. Беше го виждала да прави това и преди. Последният път бе при особено жестоко и кърваво местопрестъпление. Това бе странно поведение за детектив от отдел „Убийства“, но когато го попита, той пренебрегна въпроса ѝ със свиване на мощните си рамене. Каза, че не може да се контролира и просто се случва. Смяташе, че е „независима реакция“ на миризмата на кръв. Според Вейл това беше пълна дивотия, но какво ли знаеше тя? Може и да беше вярно. Или пък мъжкото му егo се мъчеше да прикрие слабост, от която се срамуваше. По онова време той очевидно искаше тя да забрави за случилото се.

Вейл надникна в банята и влезе вътре. Бледсо се изправи, взе найлонов плик от техника и запечата в него съдържанието на стомаха си. Избърса устата си с хартиена кърпа, лапна ментов бонбон и кимна към стената над огледалото.

— Какво мислиш за това?

Буквите бяха изписани с големи червени линии: „То е в“

— Може да означава много неща.

— Например?

Вейл сви рамене.

— Трябва да помисля. Не съм сигурна, че знаем достатъчно, за да си съставя мнение.

— Каза, че можело да означава много неща. Сигурно имаш някаква идея.

— Първо, не е задължително да става дума за това, което е написал, а по-скоро защо е изпитвал нуждата да го напише.

Бледсо се замисли и поклати глава.

— Ти и твоите хора ще се позабавлявате страхотно с този случай.

— Не се съмнявам — отвърна Вейл и излезе от банята. — Е, с какво разполагаме?

— Няма следа от проникване с взлом — отговори Бледсо. — Жертвата вероятно е познавала нападателя.

Вейл прикова очи в подгизналото от кръв легло на Мелани Хофман.

— Може да се е запознала с него вчера вечерта и да го е довела в дома си. Или той може да е използвал измама, за да я накара да го пусне вътре. Както и да е станало, предположението ти, че го е познавала, не ни върши работа.

Бледсо изсумтя и излезе от банята.

За профайлърите често е трудно да поддържат приятелства, да не говорим за семейство. Постоянно мислят за снимките от местопрестъпленията и се чудят какво са пропуснали или разтълкували неправилно. Или какво са очаквали да видят, но не са видели. Това е постоянно състояние на безпокойство, както когато мислиш, че си забравил нещо, но не загръваш какво е то.

Но все пак такава бе работата на Вейл и тя полагаше усилия да я върши колкото се може по-добре. В момента се надяваше, че я върши достатъчно добре, за да помогне за залавянето на Мъртви очи. След три убийства в период от пет месеца престъпникът си беше дал почивка. Няколко месеца нямаше труп. Когато стане така, полицаите се надяват, че убиецът е умрял или лежи в затвора по друго обвинение.

След като съмненията, че третата жертва е дело на Мъртви очи, се засилиха, престъпникът бе смятан за извършител само на две убийства. Вече не изглеждаше особено опасен, а тъй като бюджетите на полицейските отдели бяха постоянна грижа, групата по разследването, съставена от ченгета и служители на ФБР, бе разпусната.

За Вейл това бе добре дошло: деветте месеца работа с Бледсо й бяха достатъчни. Харесваше го, но когато си с някого толкова дълго, започваш да приемаш проблемите му като свои. А с провален брак и серийни убийци в главата, тя бе подложена на достатъчно стрес и без проблемите на Бледсо.

Коленичи до обезобразения труп на Мелани Хофман и въздъхна.

— Защо се е случило точно на теб?

4.

Вейл стоеше до леглото на убитата. След като криминологът я информира за откритията си, тя помоли Бледсо да я остави сама за няколко секунди. Насаме с трупа. Някои хора биха сметнали молбата ѝ за зловеща, но за профайлърите краткото усамотение с трупа беше скъпоценно предимство.

Докато се обучаваше за агент, тя бе изчела всички документи, написани от първите профайлъри на ФБР — Хейзълуд, Реслър, Дъглас и Ъндъруд. За тях проникването в мозъка на престъпника бе вълнуващо, едва ли не привлекателно. Начинът, по който вникваха в нещата и определяха личностните черти на извършителя, бе невероятен. Тя реши, че сигурно е много интересно да изготвиш профила на „субекта“, както го наричаха във ФБР, и по-късно да откриеш, че преценката ти не само е помогнала за залавянето му, но и е била абсолютно точна.

Разбира се, в практиката нещата бяха много по-различни. Романтичните ѝ представи за залавянето на серийни убийци изчезнаха отдавна. Тя прекарваше времето си в окопите, където се мотаеха откачени престъпници, и надничаше в мозъците на хора, които заслужаваха да попаднат в газовата камера. Или по-скоро да бъдат измъчвани и рязани парче по парче, както те постъпваха с жертвите си.

Седна на стол в ъгъла на спалнята на Мелани Хофман и огледа внимателно местопрестъплението. Кръв по стените, гротескно обезобразяване на трупа. Пъхна ръка в джоба си, извади тубичка ментов крем и го намаза под носа си, за да маскира миризмата на кръв и вонята на екскременти.

Опитваше се да проникне в мозъка на убиеца. Повече от двайсет профайлъри обикаляха света, за да образуват силите на реда относно възможностите на профилирането, но резултатите идваха прекалено; бавно. А пресилените телевизионни сериали, в които агентът от ФБР успяваше да погледне през очите на убиеца, само затрудняваха работата.

Преди две години едно ченге бе помолило Вейл да докосне дрехите на жертва, за да „види“ лицето на убиеца и да му го опише. Полицаят изглеждаше искрено разочарован, когато тя му обясни, че работи по друг начин.

Сега се изуми, че се усмихва на спомените. Седеше напред местопрестъплението и се усмихваше. Усмихваше се на тъпотата на ченгето, на собствената си неспособност в някои моменти и как понякога не може да забележи очевидното, да не говорим за демонични образи, видени през очите на убиеца. Профайлърите не виждат това, което престъпникът вижда, а символично проникват в ума му, мислят като него и си представят какво е усещал по време на убийството и защо.

Но това не означаваше, че тя не чувства нищо, когато се намира на местопрестъплението. Не можеше да определи усещанията си — дали става дума за интуиция, разбиране или идентифициране с престъпника и чувствата му по време на убийството, — но винаги когато бе възможно, прекарваше няколко минути сама до трупа. Това определено бе по-въздействащо от цветните снимки, видеозаписите и описанията.

Насочи вниманието си към убитата. Към Мелани, каза си тя. Смяташе, че е по-добре да използва името на жертвата. Това ѝ напомняше, че някой е причинил всички тези ужасни неща на истинско човешко същество. Беше прекалено лесно да наречеш трупа „жертва“. Понякога се чудеше дали полицаите не го правят по необходимост, като защитен механизъм срещу емоционалното претоварване... средство на мозъка да ги принуди да стоят на разстояние. И да запазят разсъдъка си.

Ако Бледсо беше прав и убиецът бе познавал жертвата си, тогава лесно е извършил престъплението. Можел е да се добере до Мелани без затруднение. А ако се е сближил с нея, за да спечели доверието ѝ, значи бе хитър и е отделил доста време за планиране. Тогава ставаше дума за организиран извършител.

Местопрестъплението често бе смесица от двете — елементи на организация и елементи на безразборност, а това затрудняваше съставянето на профила. Отначало Вейл смяташе, че Мъртви очи действа безразборно, но вече се съмняваше в това.

В коридора се чу шум, последван от висок глас:

— Хей! Къде е ченгето с кървящото сърце?

— Тук съм, Мандиза — извика Бледсо откъм банята.

Той отвори вратата и излезе навън в мига, в който детектив Мандиза Манет от областната полиция, бивш член на съвместната група, влезе в стаята. Манет беше висока жена с широки рамене и широка усмивка. Безброй малки плитчици стърчаха от главата ѝ и подскачаха, когато вървеше. Тя винаги носеше обувки с платформи и високи токове. Според Вейл това не говореше за модни предпочитания, а за стремеж към контрол и власт. С няколкото допълнителни сантиметра Мандиза се издигаше на метър и осемдесет и надвишаваше Вейл с около осем сантиметра. Очевидно това бе начинът ѝ да покаже превъзходството си над агентката от ФБР.

Вейл се надигна от стола и се опита да се настрои дружелюбно. Стигна до вратата навреме, за да види реакцията на Манет при гледката.

— Как си, Мани? — прегърна я Бледсо набързо.

Вейл не беше виждала Манет, откакто съвместната група бе разпусната, а съдейки по поведението на Бледсо, той също не я беше виждал оттогава.

— Как е любимото ми ченге? — обърна се Манет към него.

— Развеждам се — отговори той. — Време е да започна живота си отново.

— Заслужаваш нещо по-добро, приятел. Наистина — ухили се Манет и го оципа по бузата. — Може би хубавица като мен би се захванала с някой като теб.

Бледсо се изчерви и завъртя очи.

Манет вдигна ръка към гърдите си в жест на престорена изненада, когато видя Вейл.

— Кари! Най-нелюбимият ми психиатър. Още ли търсиш вратичката към мозъка на убиеца?

Вейл ѝ обърна гръб, не искаше да влиза в разпавии, и каза на Бледсо:

— Ще се върна след пет минути.

Излезе от къщата и от оградения с лента периметър, за да прочисти ума си и да си върне способността за съсредоточаване. Вонята на смърт беше ужасна въпреки ментоловия крем. Свежият влажен въздух ѝ донесе желаното облекчение.

Копнеейки за богата на кофеин напитка, Вейл си изпроси цигара от един криминалист и запали. Беше се отказала от противния навик, когато напусна Дийкън, но сега дръпна силно и вдиша дълбоко. Издуха няколко кръгчета дим и стъпка цигарата. Някаква кола паркира зад двете полицейски патрулки на отсрещната страна на улицата. Акюра, нов модел, тъмносиня. Прекалено скъпа за служебна кола, освен ако не беше конфискувана от престъпник.

Шофьорът се наведе напред и Вейл го видя ясно въпреки отражението на сивото небе в затъмнените стъкла. Тя се втурна обратно в къщата и потърси Бледсо.

— Какво прави Хенкок тук, по дяволите?

Бледсо се отдръпна от Манет.

— Хенкок?

— Чейз Хенкок. Наглото и противно копеле.

— Точно така, Кари. Кажи ни какво наистина мислиш за него — засмя се Манет.

Вейл отвори уста, за да отговори, но я прекъсна електронният тон на Петата на Бетовен.

Бледсо извади телефона от джоба си и го отвори. Поклати глава, отдръпна се на няколко метра и запротестира тихо. След секунди приключи разговора и погледна Вейл намръщено.

— Добре, добре. Карън Вейл, Пол Бледсо и... кое е това красиво същество, с което не съм имал удоволствието да се запозная? — каза някой зад тях.

Стегнат и набит, с гъста руса коса, пригладена назад, светлосини очи и трапчинка на квадратната брадичка, Чейз Хенкок се усмихваше широко и протягаше ръка на Манет.

Тя го огледа от горе до долу и кимна одобрително, но не се ръкува с него. Очевидно искаше да покаже, че не се интересува от друго, освен от външността му.

— Интересно име е „Хенкок“ — каза Манет. — Напомня ми за...

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита Вейл.

— Тук е по заповед на началник Търстън.

Вейл се намръщи.

— Какво?

Детективът извърна поглед.

— Хенкок е включен в съвместната група. Сега ми съобщиха — обясни той и посочи телефона.

Стиснатите юмруци на Вейл побеляха и Бледсо бързо я поведе към предната част на къщата.

— Да се поразходим — каза той, когато се озоваха на циментовата пътечка към тротоара.

— Да не реши, че ще го ударя?

— С теб никога не съм напълно сигурен.

Вейл пхна ръце в джобовете на палтото си и попита:

— Само защото мразя този тип?

— Той има самочувствие с размера на Вашингтон, това е повече от ясно. Но какво точно ти е направил?

— Преди да започне работа в охраната на сенатор Линуд, Хенкок беше агент почти дванайсет години.

— Бил е фебереец?

— Не ни наричай така.

— Вие ни наричате „пишковци“.

— Само защото някои от вас наистина са такива — отвърна Вейл и го побутна с рамо.

Бледсо се залюля леко на моравата на съседите, но бързо възвърна равновесието си.

— Както и да е, Хенкок кандидатства за свободното място в отдела по профилиране едновременно с мен. Бях работила с него по няколко случая и работата му беше скапана. Споменах това на партньора ми, който го споделил с шефа. После аз получих повишението, а не Хенкок.

— Бюрото със сигурност не се е повлияло от мнението ти, Карън.

— Така е. Шефът се закле, че не е споделял с никого и дума за това, което партньорът ми му е казал. Но Хенкок знае, че го смятам за некадърен. Мисли, че не е бил повишен заради мен — обясни тя и въздъхна тежко. — Побесня, заведе дело и напусна Бюрото.

— Спечели ли делото?

— Не. Беше пълна дивотия. Съдията направо го изрита.

Спряха и огледаха тихата квартална уличка. Скромни, добре поддържани едноетажни и двуетажни къщи се издигаха като безмълвни свидетели на убийството.

— Кога се случи това?

— Преди малко повече от шест години. После се разчу, че Хенкок си е намерил сладка работа в частния сектор. Осигурявал охраната на някаква интернет компания.

Бледсо ритна един малък камък.

— А сега е начело на охраната на Линуд.

— Хубавото момче си намери ново уютно гнезденце.

— Но върши работа на Линуд. Сенаторът се сдобил със сравнително млад човек с дванайсет години опит във ФБР. Задник или не, хубаво е да имаш опитен агент.

Вейл потръпна и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Защо началник Търстън се меси? Какво цели?

— Не знам. Стори ми се важно за него. Достатъчно важно, за да използва връзките си.

Вейл се завъртя и тръгна към къщата.

— Важно за него или за другиго?

Бледсо стисна устни, после кимна.

Когато се върнаха в къщата на Мелани Хофман, видяха Хенкок и Мандиза да клечат над трупа заедно с Бъба Синклер, детектив от полицията във Феърфакс. Плешивият Синклер, чието лице бе покрито с белези от акне, кимаше на нещо, казано от Мандиза. Когато видя Вейл, той се надигна и се усмихна.

— Здравсти, психиатърке. Как си?

— Добре, Син, добре. Само дето имаме нова жертва на Мъртви очи.

Синклер кимна.

— Сега е особено жестоко. По-лошо от преди. Сигурна ли си, че е нашият човек?

— Почеркът е абсолютно същият. Жертвите са убити в леглата им, а собствените им ножове са забити в очите им. Изкормени са, а лявата ръка е отрязана. По стените е размазана кръв. А после престъпникът си похапва и гледа телевизия. Искаш ли да продължа?

Синклер поклати глава.

— Не. Засега е достатъчно.

Манет сложи ръце на кръста си и обяви:

— И прилича на другите жертви. Първата и втората.

Вейл бе сигурна, че жертва номер три също е убита от Мъртви очи, макар че местопрестъплението изглеждаше различно от първите две. Различно дори от сцената в дома на Мелани Хофман.

— Ще се наложи да наваксам — обади се Хенкок. — Ще разгледам цялата документация. Снимки, разпити...

— Знаем какво съдържа документацията, Хенкок — прекъсна го Вейл.

Бледсо вдигна ръка, за да запази мира.

— Съвместната оперативна група е моя отговорност. Ще те снабдя с всичко, от което се нуждаеш.

Хенкок кимна, залюля се на пети и изгледа Вейл мрачно.

— Как се сдоби с тази задача? — попита Манет.

— Лесно — отговори Хенкок. — Поисках я.

Манет отметна глава назад.

— За кого работиш?

Вейл изсумтя и се отдръпна от тях.

— Той не е от силите на реда.

— Така ли? — възкликна Манет, като заби поглед в Бледсо. — Не ми казвай, че е репортер...

— Агент Чейз Хенкок — каза Хенкок и протегна ръка за втори път.

Манет отново я пренебрегна и се обърна към Вейл.

— Агент Хенкок? От вашите ли е?

— Аз съм старшият агент от охраната на сенатор Линуд — обясни Хенкок. — Тя е възмутена от наглостта на този престъпник и е шокирана от неспособността на местната полиция да го залови — каза той и погледна Вейл. — Включително и от ФБР.

Синклер пристъпи напред.

— Какво ти дава право...

— Имам идея — възпря го Бледсо. — Хайде да се върнем на местопрестъплението. С други думи, да свършим работата, за която ни плащат. По-късно ще споделим мислите си.

Всички замълчаха и се разпръснаха въпреки сумтенето на Хенкок.

Вейл отиде до трупа на Мелани Хофман и го заоглежда внимателно. Вторачена в стърчащите ножове, тя се зачуди дали

Мелани е била жива, когато убиецът ги е забил в мозъка ѝ. При другите две жертви бе постъпил точно така. Какво значение имаше промушването на очите? Дали беше от сексуално естество? И какво означаваше съобщението, което убиецът бе оставил на стената?

Почукване на вратата прекъсна щракането на фотоапаратите на криминолозите.

— Здравейте, хора.

В помещението влезе Роберто Енрике Умберто Хернандес, двуметровият детектив от полицията във Виена, където Мъртви очи бе извършил първото си убийство. Вейл го посрещна до вратата и го прегърна набързо.

— Карън, как си? — попита той, после погледна към Бледсо, който му кимна за поздрав.

Манет протегна ръка и удари юмрука си в неговия.

— Какво става? — попита я той.

— Мисля, че трябва да спрем да се срещаме по този начин — отговори тя. — По-добре да опитаме с вечеря и кино.

Манет погали мощната му ръка и му намигна. Роберто силно се изчерви въпреки тъмния си тен.

Той бе станал полицай по същата причина като много от колегите си — заради насилствената смърт на обичан човек. В неговия случай това бе чичо му, който бе изпълнявал ролята на негов баща. Роби бе станал свидетел на жестокото му убийство, извършено от гангстери. Чичо му беше честен, трудолюбив човек и Роби така и не разбра защо се е превърнал в мишена на гангстерите. Това убийство промени живота му. Той се издигна бързо в полицията и предизвика доста вълнения в старата си махала, особено когато го направиха детектив и го назначиха в район Пико, квартала в Ел Ей с най-много испански банди.

Макар да имаше нежна душа, двуметровият Роби, с квадратната си брадичка и сериозните си очи, изглеждаше заплашително и сякаш казваше: „Не се ебавай с мен.“ Според думите му малцина се осмеляваха. Вейл бе склонна да му вярва.

Роби се вгледа в трупа на Мелани Хофман и раменете му се отпуснаха. Прокашля се и каза на Вейл:

— Запретвай ръкави и се залавяй за работа.

Следващият половин час мина без много приказки. Криминолозите продължаваха работата си, както и детективите. Роби се отдели от триото и клекна до Вейл, която разглеждаше локвата съсирена кръв до леглото.

— Мисля да кандидатствам в Академията — прошепна той в ухото ѝ.

Тя повдигна изненадано вежди.

— Така ли? Писна ли ти от Покатело?

— Виена е малък град. Няма много работа. Ако броим жертвата на Мъртви очи, три убийства за четиринайсет години.

— Хабиш си таланта, а?

Роби сви рамене.

— Предполагам, че може и така да се каже. Просто след определен брой кражби и дребни хулиганства човек започва да се надява на нещо по-... предизвикателно. Не звучи добре, нали?

Вейл не го познаваше от дълго време, но отдавна бе разбрала, че притежава невероятна интуиция. Когато започнаха да работят по убийствата на Мъртви очи, тя откри, че могат да си говорят без думи, и често го правеха.

— Защо в Бюрото? Защо не кандидатстваш за отдела на Бледсо? Там има много екшън.

— Мисля да се заема с профилиране.

Вейл изгледа мрачно Хенкок, който очевидно подслушваше разговора им. Облегна се на ръката на Роби и се надигна.

— Хайде да излезем малко.

Излязоха навън и мразовитият въздух ѝ подежда като шамар. Тя пъкна ръце в джобовете си и тръгна по тротоара.

— Знаеш ли, Роби, има и друга възможност. Международното дружество по анализиране на престъпленията. Програмата за обучение е две години. Трябва да си спонсориран от агенция, нещо като отдела на Бледсо. Ще прекараш последния месец в моя отдел, а после ще се явиш на изпит. И тогава ще можеш да изготвяш профили за полицията.

Роби сви рамене и отвърна:

— Не е съвсем същото.

Вейл кимна.

— Така е, но не можеш просто да кандидатстваш за отдела по профилиране. Имаш опит на улицата, но трябва известно време да си

бил агент. Нали разбираш, да си изпълниш задълженията и да отговориш на доста сериозни изисквания. Има много кандидати за твърде ограничен брой места.

— Не мислиш, че имам талант за това.

— Не съм казала подобно нещо. Според мен притежаваш страхотен инстинкт. Но е нужно и друго. Добрият профайлър е непредубеден човек. Може да съдържа чувствата си. Трябва да огледа местопрестъплението и да анализира логично: защо престъпникът е извършил това, а не онова? Трябва да мисли като него. А аз не съм те оценявала в това отношение. Имам нужда да поработим още заедно, за да мога да твърдя, че притежаваш необходимите качества.

— Приятелят на майка ми смята, че ги притежавам.

— Леле, ужасно е студено. Трябва да се пораздвижи, защото кръвта ми замръзва във вените — каза Вейл и тръгна по тротоара.

Роби я последва.

— Значи приятелят на майка ти смята, че притежаваш необходимото. Това е чудесно, Роби. Но кой, по дяволите, е приятелят на майка ти?

— Томас Гифърд.

— Моят началник?

— Да.

Вейл закова на място и се обърна към Роби.

— Не си ми казвал това.

— Не е ставало дума. Не бях много близък с мама, преди тя да се разболее и да се нанесе обратно у дома, за да се грижа за нея. Гифърд идваше от време на време, за да провери дали се нуждае от нещо. Останах с впечатлението, че навремето са били близки. Както и да е, след като тя почина, той внезапно се появи в живота ми. Опитваше се да ми помогне с какво ли не. Вероятно е дал обещание на майка ми.

— Значи искаш да се занимаваш с профилиране. Е, имаш добра връзка, която определено ще ти помогне.

— Не желая той да ми осигури работата, Карън. Искам да я получа по правилния начин — възрази Роби и вдигна поглед към небето, откъдето капеха едри капки дъжд. — Хайде, трябва да се връщаме.

Тръгнаха обратно към къщата на Мелани Хофман.

— Чудесно е, че искаш да се справиш сам, но не пренебрегвай връзките. Понякога заслугите не струват нищо. Добри и кадърни хора биват подминавани непрестанно.

— Добре, тогава ще използвам една от връзките си. Помогни ми, стани ми учител.

Вейл вдигна очи към лицето му.

— Не е толкова лесно. Да, бих могла да те науча на някои неща, но ако нямаш никакви познания по психология...

— Учил съм психология в Нортридж, държавния университет в Калифорния.

Вейл се поколеба.

— Добре, това е чудесно начало.

Тя пристъпи напред замислено.

— Предполагам, че не може да навреди, но го пази в тайна от Хенкок. Мисли за него като за враг и всичко ще е наред.

— Хенкок? Това да не е издокараният тип вътре?

— Историята му е кратка и сладка. Беше в Бюрото, кандидатства заедно с мен за мястото, което аз получих, побесня и напусна. Сега е начело на охраната на сенатор Линуд.

— Значи е враждебно настроен?

— Меко казано.

Засмяха се.

— Добре. Урок номер едно. Готов ли си?

— Хей, аз съм суха попивателна.

— Този образ не ми звучи добре, Роби.

Стигнаха до къщата и застанаха под портика.

— Всички бяхме в спалнята на Мелани Хофман, където огледахме местопрестъплението. Но видяхме различни неща. Ти, Бледсо, Манет и Синклер следвахте действията на криминолозите. Надявахте се да намерите отпечатък, косъм, милиграм слюнка. Нещо, което да идентифицира чудовището, извършило престъплението. Аз пък разглеждах поведението на убиеца.

Тя замълча за миг и забеляза смръщените вежди на Роби.

— Профайлърът не се интересува от отпечатъци и ДНК. Ние изследваме поведението на извършителя. Това ни помага да го разберем и да определим какъв тип личност е.

— Какво имаш предвид под „поведение“?

— Погледни го по този начин. Шестнайсетгодишна ученичка, която си води дневник, не лъже в дневника си, нали?

— Няма причина да го прави. Тя пише за себе си.

— Точно така. Когато изучаваш престъпник, трябва да огледаш дневника му. А това е местопрестъплението. Той не лъже себе си, когато извършва престъплението. Поведението му, нещата, които прави, след като убие жертвата си, говорят много за него.

— Като пробождането на очите.

— Да. Пробождането на очите няма да предотврати залавянето му. Не го прави и за да усмири жертвата си — тя е вече мъртва.

— Защо го прави тогава?

— Това е ключовият въпрос, Роби. Повечето от тези убийци имат подобно поведение още от млади. За Мъртви очи пробождането на очите е част от фантазия, която се развива с времето. Това, което за нас е противно, за него е нормално, дори успокояващо. Ако сме наясно защо е успокояващо за него, ще разберем какъв човек е. А така ще стесним кръга от заподозрени. Нали загряваш, ние не залавяме лошите, а даваме на ченгетата информацията, която им помага да огледат заподозрените и да кажат: „Този отговаря на профила, а онзи — не.“

Вейл потръпна и добави:

— Хайде да влизаме. Замръзвам.

— Защо някой би пробол очите на жена?

— Първо, не можеш да разгледаш всички причини, които може да са го накарали да извърши нещо. Това ще те отведе в милион различни посоки и няма да успееш да се съсредоточиш. Погледни само най-вероятното. Говорим за очите. Помисли си за символиката. Може да не е искал тя да го види какво прави. Или пък я е срещал някъде и се е опитвал да я свали. Тя го е отблъснала и сега той я кара да си плати, защото не е видяла истинската му същност. Или пък пробождането има сексуален подтекст. Може да е импотентен.

— Бих казал, че вероятно е бил отхвърлен.

— Не можеш да кажеш нищо. Поне засега. Профайлърът трябва да пристъпи към местопрестъплението с широко отворени очи. Без предварителни идеи и без да се опитва да слага етикети на нещата. Разглеждай фактите един по един.

Застанаха пред вратата на спалнята.

— В службата имам някои папки, ще ти дам да ги прочетеш. Бележки и научни статии. Ще ти създадат обща представа за нещата.

— Чудесно.

Вейл кимна.

— Добре, да влезем вътре. И не забравяй, не търси веществени доказателства. Разгледай всичко, което престъпникът ти е оставил. Без предубеждения.

— Добре.

Вейл влезе в спалнята и видя, че останалите от групата стоят до леглото на Мелани и гледат стената.

— Художниците на точки — каза Хенкок.

— Какво? — недоумяващо попита Бледсо.

— Онези художници отпреди сто години. Рисували са по странен начин. Виждаш ли щрихите?

Вейл застана до Бледсо и възрази:

— Абсурдно е. Това е кръв, а не боя.

— Точно ти си човекът, който би трябвало да разбере това, Вейл — заядливо каза Хенкок. — Стените са изпъстрени с психарски дивотии. Петна на Роршах из цялото помещение.

— Мозъкът ти е извратен като този на убиеца.

— Чакай малко — намеси се Манет, като вдигна ръка и махна на Хенкок. — Кажи ни какво мислиш.

— Мисля за художниците, които използвали точки, за да нарисуват картините си — отговори той. — Това прилича на тях.

Вейл разгледа петната кръв по стената.

— Поантилизъм или импресионизъм? — най-последно промърмори тя. — Поантилизъмът е рисуване с точки. Ако трябва да вкарам тези петна в дадена категория, бих казала, че ми напомнят повече за импресионизъм.

Бледсо я изгледа любопитно.

— Завършила съм психология и история на изкуството — обясни му тя.

Хенкок вирна брадичка и я изгледа отвисоко.

— Е, госпожице История на изкуството, още ли смяташ, че мозъкът ми е извратен?

— Разбира се — отговори Вейл. — Но това няма нищо общо със случая.

— Да направим няколко снимки — обърна се Бледсо към фотографа. — В близък план и отдалеч. Всички стени.

После се завъртя към Вейл и каза тихо:

— За всеки случай. Мисля, че този тип може да е отгатнал нещичко.

Вейл се намръщи, но знаеше, че Бледсо и Хенкок са прави. Кървавите стенописи заслужаваха да бъдат разгледани. Като отхвърли предположението на Хенкок заради миналите си проблеми с него, тя бе нарушила най-важното правило, за което бе говорила и на Роби: действай непредубедено и не докарвай предразсъдъците си на местопрестъплението. Щеше да сподели това с Роби по-късно, ако той първи не повдигнеше въпроса.

Синклер стоеше в единия ъгъл на спалнята, скръстил ръце пред гърдите си.

— Някой намери ли лявата ръка?

Бледсо извика на криминолога:

— Чък, намерихте ли отрязаната ръка?

Чък огледа списъка на идентифицираните и снимани предмети.

— Няма лява ръка.

Вейл смяташе, че знае защо ръката липсва, но реши да не споделя теорията си, докато не се убеди напълно.

— Уведоми ни, ако липсват и други анатомични части — каза тя на Чък.

— Защо си е направил труда да й отреже косата? — попита Роби.

Вейл кимна към дясната ръка на жертвата.

— Реже и ноктите. По някаква причина се опитва да я направи грозна. Отрязва й ноктите толкова дълбоко, че кървят, окълцва й косата. Това има някакво значение за него. Не трябва да пренебрегваме нищо.

Вейл остана в къщата още петнайсет минути, после се отправи към службата, за да събере материалите си за курса, който водеше в Академията. Докато шофираше по магистралата, извади диктофона и продиктува впечатленията си от местопрестъплението в дома на Мелани Хофман. Пристигна по-рано от очакваното, затова реши да

изпие едно кафе във „Водоливника“ — кафенето срещу ОАП (Отдел по анализиране на поведението) в търговски център „Аку“.

Свободното време щеше да ѝ даде възможност да си почине и да събере мислите си. Имаше нужда да се превърне отново в човек, дори само за час, преди да се потопи обратно в света на серийните убийци. През годините бе открила, че се нуждае от това свободно време, за да не потъне в бездната на извратените престъпни умове. Ако навлезеше в този свят, щеше да ѝ е по-трудно да се отдели от убиеца и да запази връзка с действителността.

Ако Томас Гифърд, шефът ѝ, разбереше, че тя се нуждае от тези почивки, вероятно щеше да я прехвърли в някое затънтено градче. Профайлърите виждаха прекалено много насилствена смърт и най-ужасяващите престъпления, на които хората бяха способни, затова Бюрото трябваше да внимава кого излага на тези зверства ежедневно. Гифърд следеше зорко подчинените си. Ако заподозреше, че някой от отдела не се справя достатъчно добре с напрежението, той бързо изчезваше. Не се задаваха въпроси и нямаше шансове за връщане на работа. Самоубийство в отдела по профилиране би нанесло сериозни щети на общественото мнение за ФБР. Знаеше се, че профайлърите пият много и страдат от сърдечни и други заболявания, предизвикани от стреса, но никой не беше извършвал самоубийство. Засега.

Търговският център представляваше купчина модерни двуетажни тухлени сгради в Аку, Вирджиния, на петнайсет минути южно от Академията на ФБР. Отделът по профилиране, претърпял безброй реорганизации през годините, бе променен напълно, когато го преместиха от подземните нива на Академията. Директорите осъзнаха, че да седиш двайсет метра под земята в стар бункер и да анализираш снимки на обезобразени жени е повече, отколкото човешкият мозък може да понесе.

След раздалата с Отдела по поведенчески науки ОАП се нанесе в търговския център в Аку. Големите прозорци в новите сгради осигуряваха нужната противоотрова срещу депресията — слънчева светлина.

Вейл се върна в малкия си кабинет, за да изслуша съобщенията на гласовата си поща, и откри на бюрото си колет от „Федекс“ и пет розови листчета със съобщения. Грабна ги и се отпусна тежко в стола си. Кабинетът ѝ бе претърпан, но макар че навсякъде бяха струпани

книги, папки и доклади, всичко си беше на мястото. Две настолни лампи бяха закачени една срещу друга на бюрото ѝ, а по абажурите им бяха закачени бележки. Металните рафтове бяха натъпкани с черни папки с етикети: „СЕКСУАЛНИ УБИЙСТВА“, „ПРЕСЛЕДВАНЕ“, „ТЪЛКУВАНЕ НА ШАРКИ ОТ КЪРВАВИ ПЕТНА“ и „СЕКСУАЛЕН САДИЗЪМ“. Написана на ръка бележка, залепена на рафта, служеше като предупреждение: „НЕ ВЗИМАЙ НИКОЯ ОТ ТЕЗИ ПАПКИ“.

Вейл натисна бутона на телефонния секретар и изслуша трите съобщения. Първото беше от Отдела по професионална отговорност и се отнасяше до престрелката в банката сутринта. Второто беше от адвокатата ѝ, който я уведомяваше, че разводът ѝ е почти финализиран. Тя затвори очи и въздъхна облекчено.

Доброто ѝ настроение продължи само докато изслуша и третото съобщение. Беше от Джонатан, четиринайсетгодишният ѝ син, който тази седмица беше при баща си. Джонатан ѝ съобщаваше, че иска да говори с нея. Тийнейджър, който иска да говори с родител, е като изригване на вулкан — не се случва често, но стане ли, човек никога не знае накъде ще потече лавата. Вейл реши, че темата на разговора ще е баща му, а тя бе прекарала повече от година и половина в опити да се отърве окончателно от него. Синът ѝ обаче несъзнателно правеше всичко възможно да ги събере отново.

Вдигна телефона. Разговорът щеше да ѝ осигури поне още пет минути почивка преди влизането в клас. Беше видяла предостатъчно кръв и ужаси днес. Не бързаше да потъне отново в тях.

5.

Той се движеше сред творенията си — вази и големи кутии. Всички бяха на пиедестали с различна височина, осветени от специални прожектори, които ги показваха като произведения на изкуството. Грънчарското колело и пещта се намираха в задната част на студиото му, в друга стая, видими само за учениците му. Художникът никога не позволява очите на непосветени да разглеждат инструментите му. Само завършените продукти, шедьоврите, заслужават да бъдат изложени на показ.

Той подреди кутиите с влажна глина зад подвижната стена. Всеки месец товареше половин тон глина от доставчика в ремаркетото на аудито си, а от там в студиото. Отначало, когато отиваше да купи глината, проклетите кутии бяха толкова тежки, му се налагаше да вземе някой ученик да му помага. Но след няколко месеца хамалуване вече можеше да ги размества из ателието без чужда помощ.

Но най-приятно бе усещането от студената влажна глина между пръстите му. Напомняше му на черен дроб — тежък и плътен. А когато държиш нечий черен дроб в ръце, те изпълва невероятно силно усещане за могъщество.

Завърза найлоновата торба, за да запази глината свежа, изми си ръцете и се отправи към съседния апартамент, за да облече тъмния костюм. След като си сложи сакото, влезе в стария килер, за да вземе вратовръзка и нещо — миризмата на влага, тъмнината или платът, който докосна бузата му — възбуди старите спомени. Усещането беше зашеметяващо. Той затвори вратата и седна зад бюрото си. Мисли и чувства изпълниха ума му. Искаше му се да ги спре, но осъзна, че е най-разумно да се изправи срещу тях. И да им придаде подходящата форма.

Отвори лаптопа си. Думите, чувствата и спомените го заляха като бурна река.

Скривалището мирише като мухлясалата кутия, която отворих веднъж, когато търсех цигарите му. Силна, дразнеща миризма. Малко и тъмно място, но си е мое. Той не знае за него. А това означава, че не може да ме намери тук. А ако не може да ме намери, значи не може да ме нарани. Тук мога да мисля и да дишам, без той да ми крещи. Седя самичък в тъмното, където никой не може да ме нарани. Където ТОЙ не може да ме нарани.

Но го наблюдавам. Виждам го какво прави през малките дупки в стените. Гледам го как води курви у дома. Наблюдавам какво прави с тях, преди да ги завлече горе в спалнята си. Понякога дори чувам какво казват, но през повечето време само виждам. Виждам какво прави той.

Но не ми трябва да гледам. Вече знам. Знам, защото прави същите неща и на мен.

Той поклати глава, сякаш се опитваше да се отърси от детските спомени. Трябваше да прави това по-често. Беше освобождаващо и стимулиращо. Погледна часовника на екрана и осъзна, че закъснява. Затвори лаптопа, грабна вратовръзката и се затича надолу по стъпалата към колата си. Стигна до къщата на злата кучка прекалено рано, вероятно защото мислеше за онова, което бе написал, и не обръщаше внимание на времето.

Беше идвал тук само веднъж, за да провери дали мястото е подходящо за творческите му изяви. Художникът трябва да проучи мястото, за да се увери, че то ще го вдъхнови. Подборът на момента също е изключително важен. Но при неговото изкуство творческата част настъпваше едва след като злото е прогонено. Само тогава гениалността му можеше да се прояви напълно.

Паркира в съседната пресечка и тръгна пеша към къщата. Така издокаран с костюм и вратовръзка нямаше да привлече вниманието на жителите на квартала. А ако някой решеше да му задава въпроси, щеше да извади значката на ФБР и да му запуши устата.

Приближи страничния двор и се огледа внимателно за следи от охранителна система: магнитни ленти на первазите, жици или дори наглата табелка „Охранява се“, забита в пръстта до предната врата.

Сякаш някаква тъпа аларма наистина може да предпази обитателите на къщата от човек, който иска да им причини нещо лошо. Та те дори не знаеха какво е зло!

Застана до задната врата и почука леко. Ослуша се за лаещо куче. Нищо. Много добре. Направи още една обиколка, после застана до входната врата, скрита от улицата от гъст храст, който се издигаше поне на три метра. Почука за последен път й натисна звънеца. Реши, че в къщата няма никого. Нахлузи гумени ръкавици, извади ключарския си комплект и избра подходящите инструменти.

След две минути вече стоеше в коридора и оглеждаше къщата. Не беше лоша, но не можеше да се сравнява с дома на последната кучка. Мебелировката се състоеше от две канапета, тапицирани с кошмарна дамаска на цветя, стар телевизор, поставен на ъглов шкаф, и килим на пода. Къщата сигурно бе на около трийсет–четирийсет години. Но лошият вкус датираше от много по-отдавна.

Отправи се към спалнята и прегледа скрина и чекмеджетата на нощното шкафче. Нямаше презервативи, големи часовници, спортни списания, нито одеколон за след бръснене. В гардероба имаше само женски дрехи. Чудесно. Не се налагаше да се тревожи за гадже или съпруг.

На излизане опипа матрака. Нов и твърд, идеален за работата му. Художникът се нуждае от подходящите средства. В противен случай резултатите ще бъдат неприемливи. Но първо му предстоеше друга задача — да прогони злото.

Влезе в кухнята и провери чекмеджетата. Четири ножа за пържоли. Извади единия и го огледа. Беше достатъчно остър. Щеше да свърши работа. Върна го обратно и се отправи към хладилника — винаги ценен източник на информация. И не само съдържанието му. На вратата с магнити бяха закачени доста снимки. Всички показваха кучката в различни пози: на ски през зимата, водни ски през лятото и заедно с личния си треньор във фитнеса.

По коридора, който се простираше по цялата дължина на къщата, имаше още две спални. Едната не беше мебелирана. В другата имаше старо легло и дъбов скрин. Никакви лични вещи. С други думи, нямаше съквартирант.

Докато отиваше към входната врата, той забеляза неотворена сметка на шкафа. Беше адресирана до Сандра Ан Франкс. Името на

кучката. Беше убеден, че вече знае за нея повече и от личния ѝ гинеколог. Сандра Ан Франкс. Е, нямаше да е откровена^[1] за дълго.

Ще трябва да бъда откровен с вас, госпожице Франкс. Не, не, позволете ми да съм съвсем прям, докато забивам ножа в очите ви!

Понякога толкова се съсредоточаваше, че забравяше да види хумора в дадена ситуация.

Но злото не беше смешно. Беше си сериозна работа. И Сандра Ан Франкс беше изкарала последния тест. Също като влажна, току-що извадена от кутията глина, тя бе готова да бъде оформена. Ъй нарязана на парчета.

Той погледна часовника си. Беше в къщата от почти четирийсет минути. Трябваше да си тръгва. Затвори и заключи вратата след себе си. Не искаше нищо да се случи с кучката, преди да се върне при нея.

[1] Frank (англ.). — „откровен“ — Б.пр. ↑

6.

Карън Вейл стоеше в дъното на класната стая в Академията и чакаше реда си да заговори. Преподаваше поведенчески анализ във всеки курс за начинаещи, за да не станат бъдещите агенти като онези ченгета, които смятаха, че тя може да вземе дрехата на жертвата и да опише лицето на убиеца.

— Сега бих искал да поканя специален агент Карън Вейл да се качи на подиума.

Всички глави се завъртяха към нея, но никой не заръкопляска. Обикновено инструкторът я представяше толкова тържествено, че новите агенти се считаха задължени да станат на крака, сякаш тя беше полубог. Или поне я приветстваха с аплодисменти. Но този инструктор беше нов и очевидно не познаваше добре биографията ѝ. Или поне тя смяташе така.

Качи се на подиума, отвори лаптопа си и погледна любопитните лица, вторачени в нея. Спомняше си този поглед и вълнуващото чувство при започването на нещо ново. Все още обичаше работата си — което бе малко странно, като се имаше предвид с какво се занимаваше — и още се наслаждаваше на предизвикателствата. Но усещането не беше ново и вълшебството бе избледняло с времето. Предизвикателството вече не идваше само от работата, а се бе превърнало в борба за поддържане на интереса.

— Аз съм Карън Вейл — започна тя. — Знам, че вероятно сте очаквали мъж. Виждам го по лицата ви.

Обичаше да започва с лека нападка срещу новобранците. Това си бе част от протокола за посвещаването на новите агенти. Или пък бе провела прекалено много разпити и държеше да има надмощие във всички разговори.

— Профилирането не е точна наука, независимо какво ви казват хората. Мога да ви накарам да прочетете една от книгите на Дъглас и след ден-два да се върна да ви задавам въпроси, но моят стил е различен. Тук съм, за да ви помогна да проникнете в болните мозъци,

които издирваме. Е, това не е съвсем точно. Насилието, което извършват върху жертвите си, е извратено, разбира се, но те не са психично болни — много добре знаят какво правят. Ще поговорим повече за това по-късно.

След като няколко минути описва организационната структура на отдела си, Вейл усети, че е време да засили интереса. Няколко от агентите на последния ред бяха облегли глави на ръцете си и несъмнено мечтаеха за обяда в трапезарията.

— Да разгледаме няколко истински примера, които ще ви дадат представа как действат — каза тя и натисна един от бутоните на таблото за видео.

Лампите в залата угаснаха, а прожекционният екран зад нея светна. На черен фон с бели и жълти букви бе изписано: „Група за реагиране при критични инциденти, поведенчески анализ“. Натисна бутона и мина към следващия слайд. Припомни си как навремето в училище използваха истински диапозитиви. Те се заклецаха в апарата, избеляваха, ако ги оставиш прекалено дълго на светло, и не позволяваха никакво творчество, за разлика от компютърните слайдове.

— Това е случаят, по който работя в момента — каза Вейл. — Убиец Мъртви очи.

Няколко от учениците ѝ се засмяха.

— Не е смешно — излая тя.

Залата притихна.

— Това, което ще видите, е отвратително, произведение на чудовище. Надявам се, че на никой от вас няма да се наложи да оглежда подобно местопрестъпление. Но целта ми е, ако ви се наложи, поне да знаете какво виждате и как да действате, за да помогнете за залавянето на убиеца.

Тя натисна бутона на дистанционното и на екрана се появи спалня. Обезобразеният труп на жената лежеше на леглото пред огледалото. Ножове за пържоли стърчаха от очите ѝ.

— Това е първата жертва, Марси Евърс. Двайсет и осем годишна, брюнетка. Работила като секретарка в адвокатска кантора във Виена.

Натисна друг бутон и втори образ се появи до първия.

— Тук виждате данните за жертвата. Ще ви посоча нещо, за да поясня идеята си. Колко от вас знаят какво означава МД?

Въпросът беше елементарен и тя знаеше, че всички ще вдигнат ръце, но възнамеряваше да го поусложни.

Над четирийсет агенти бяха готови да отговорят. Вейл кимна на една жена.

— Метод на действие — каза жената.

— Точно така. А сега по-сложен въпрос. Методът на действие променя ли се?

Този път никой не вдигна ръка. Мислеха, а това беше хубаво. Вейл изчака минута, после им даде отговора:

— Проучванията сочат, че методът на действие на сексуалните престъпници се променя на всеки три-четири месеца. Защо?

Отново никой не вдигна ръка.

— Добре, да помислим защо се променя.

Тя насочи лазерната показалка към екрана.

— Виждате ли кръвта по черепа на Марси Евърс?

Мястото беше обръснато и на темето се виждаше малка рана.

— Защо на главата ѝ има подобна рана? — попита Вейл.

— Ударил я е, за да я зашемети — отговори един от новобранците.

Вейл кимна.

— Добър отговор. Може и да си прав.

Тя се обърна към екрана.

— А сега да погледнем втората жертва на Мъртви очи. — Натисна бутона на дистанционното и на екрана се появи поредната серия снимки. — Норийн Галван О'Ригън. Двайсет и шест годишна, брюнетка, медицинска сестра. Работила във Фредериксбърг, живяла в Майерс Хайтс.

Вейл посочи черепа ѝ и попита:

— Какво виждаме тук?

Лазерната показалка сочеше обръснатото място на главата на Норийн.

— Поредният удар по главата — отбеляза една жена от последния ред.

— Да. Но тази рана е по-голяма, нали? Това е методът на действие на Мъртви очи, дами и господи. Удар по главата. Но още не сме сигурни защо го прави и не можем да обясним защо раната на

Норийн е по-голяма от тази на Марси. Да видим по-нататък. Някой може ли да каже какво е това?

Беше близък план на дясната ръка на Марси, два нокътя бяха счупени, имаше порязвания и синини по дланта и предмишницата.

— Рани при самозащита? — обади се някой от първия ред.

— Точно така. Рани при самозащита. Да се върнем назад и да огледаме ръцете на Норийн — каза Вейл и посочи снимката. — Няма счупени нокти. Голям белег на дясната ръка. Защо по Норийн има толкова малко отбранителни рани?

Кликна с мишката няколко пъти и отвори файл със снимки. По лицата на някои от агентите забеляза, че схващат за какво става дума.

— Това е Мелани Хофман, последната жертва. Тази сутрин бях на местопрестъплението в дома ѝ. Какво виждате?

— Тилът ѝ е направо смазан — отговори един агент. — И няма рани, получени при самозащита.

— Добре, сега можем ли да направим извод защо престъпникът е нанесъл ударите по главите на жертвите си?

— За да ги обездвижи.

Гласът долетя от единия ъгъл на залата. Там седеше Томас Гифърд, началникът на Вейл. Не го беше видяла да влиза, но той редовно се появяваше така. Невидим.

— Правилно — потвърди тя.

Нямаше представа защо Гифърд присъства на лекцията ѝ. Кабинетът му се намирал в същата сграда като нейния, на петнайсет минути от тук.

— Престъпникът удари жертвите си, за да ги обездвижи. Раните стават все по-големи при всяка поредна жертва, защото се е поучил от сблъсъка си с Марси Евърс. Тя се е защитавала. Видяхме раните. Следващия път убиецът е бил подготвен. Извадил е Норийн от строя с по-силен удар по главата. И е успял. Няма счупени нокти, само синина на ръката ѝ. Не се е борила много. А сега, когато стига до следващата си жертва, Мелани Хофман, не виждаме никакви рани при самозащита. Убиецът се е поучил от предишните два случая и е подобрил метода си.

— Значи методът на действие може да се променя — обади се Гифърд.

Опитваше се да ѝ помогне, но Вейл не се нуждаеше, нито искаше помощта му.

— Точно така. Дайте златна звездичка на агент Гифърд.

Усмивката на шефа ѝ се стопи.

— Методът на действие може да се променя, затова обикновено не разчитаме на него да ни осигури връзка. След като не можем да използваме метода на действие, трябва да открием друга връзка, наречена „ритуал“. Някой може ли да предположи какво е ритуал? Имам предвид някой, освен шефа ми — добави тя и се насили да се усмихне.

Нямаше желаещи.

— Ритуалът е поведение, основано на психосексуална нужда — обясни тя. — Поведение, което не е необходимо за успешното извършване на престъплението. Може да е отрязване на косата на жертвата или изваждане на вътрешните ѝ органи — неща, които нямат нищо общо с убийството, нито могат да ни попречат да заловим убиеца. Това поведение говори за силна нужда, с която самият извършител не е наясно.

Вейл замълча за момент, погледна Гифърд, после отместа очи.

— Е, знаем, че методът на действие се променя. Какво ще кажете за ритуала?

Нямаше вдигнати ръце.

— Ритуалът не се променя. Най-вече защото, за разлика от метода на действие, убиецът дори не знае защо го прави. А сега — тя вдигна ръка, за да подчертае думите си, — да обсъдим термина „подпис“. Той е уникална комбинация от ритуалното поведение, видяно на две или повече местопрестъпления. Важен е, защото можем да видим подпис в метода на действие и в ритуала, което е вълнуваща нова парадигма...

— Агент Вейл — прекъсна я Гифърд.

Лицето му, осветено, от прожекторните снимки, изглеждаше сковано. Ядосано.

— Да, агент Гифърд.

Вейл се опитваше да се отнася с него като с един от учениците си, но знаеше, че това няма да продължи дълго.

— Подписът си е подпис. Методът на действие е метод на действие. Двете нямат нищо общо.

Гифърд бе работил няколко години в Отдела по профилиране, но благодарение на вътрешни политически маневри и няколко неочаквани оставки се бе изкачил бързо в йерархията. Кратката му служба като профайлър го правеше досаден. Знаеше достатъчно, за да направи живота на опитните профайлери труден, но не достатъчно, за да знае какво върши. Повечето началници в историята на отдела бяха просто администратори и никой нямаше опит в изготвянето на профили. Според Вейл в това определено имаше логика.

Тя не обичаше да я поправят пред класа ѝ. Преглътна с мъка и си наложи да се усмихне.

— Е, разбирам защо мислите, че греша. Но след като престъпникът усъвършенства метода си на действие, започваме да виждаме определено поведение, което не се променя, защото просто няма нужда да бъде променяно. И това поведение се превръща в подпис в метода на действие.

— Агент Вейл — каза Гифърд, стана от стола и тръгна към нея. — Мисля, че приключихте тук за днес. Защо не ме изчакате в библиотеката?

Тя се вторачи в него, изумена, че я третира по този начин в класната стая. Сигурно бе останала на мястото си прекалено дълго, защото Гифърд се наведе към нея.

— Библиотеката, агент Вейл.

— Да, господине.

Тя остави дистанционното на катедрата, сведе глава и излезе навън, като избягваше погледите на притеснените агенти. Знаеше, че всъщност са шокирани, а засрамената бе тя. Застрашена и разгневена.

Вейл чака Гифърд двайсет минути. Библиотеката беше подредена, тиха и величествена, със стени от кафяви тухли и дървена ламперия, плотове от черен гранит и централен атриум, висок три етажа. До една от стените стоеше старинен часовник, който изоставаше с петнайсет минути.

Гифърд влезе с мрачна физиономия и седна вдясно от нея. Извади джобния си компютър и започна да си води бележки, пренебрегвайки я напълно. Но Вейл беше опитен психолог и знаеше какво става. Шефът ѝ се опитваше да ѝ покаже у кого е властта.

Казваше ѝ, че ще говори с нея, когато е готов за това, както и че тя трябва да се обърне към него.

Вейл реши също да си поиграе на контрол. Отвори книгата, която си бе донесла. Беше библията на следователите по целия свят — справки за жестоки престъпления, изготвени от водещи профайлъри от ФБР. Знаеше я почти наизуст и сега не четеше, а просто показваше на Гифърд, че не е стресната от поведението му, и така неутрализираше властта му над нея.

Тя прелисти страниците, а Гифърд продължи да пише в компютъра си. Вейл се зачуди колко дълго смята да продължи играта. Усети, че е готов да заговори, когато се обърна към нея.

— Шейсет и втора страница — каза той.

Вейл вдигна очи.

— Моля?

— Отвори на шейсет и втора страница. Мисля, че трябва да прочетеш последния пасаж.

Гифърд говореше за пасажа за метода на действие и подписа. Вейл затвори книгата и се обърна към него.

— Господине, това е написано преди повече от двацет и пет години. Доста неща вече са остарели. И информацията не е пълна.

— Карън Вейл, профайлър от шест години, твърди, че превъзходните проучвания по въпроса са остарели. Позволи ми да ти кажа нещо, агент Вейл. Човешкото поведение не се променя...

— Но начинът, по който го разглеждаме и класифицираме, се променя.

— Нека изясним нещо. Ако искаш да напишеш труд с личните си теории, давай. Публикувай го, ако можеш. По дяволите, когато се пенсионираш, можеш да тръгнеш по пътя на Джон Дъглас и Томас Ъндъруд и да напишеш няколко проклетни книги по въпроса. Но докато теорията ти не се превърне в общоприета процедура, ще се придържаш към това, с което разполагаме. Искам да напишеш тези принципи в главите на учениците си. Нищо, че според теб са остарели.

— Господине...

— Мисля, че бях повече от ясен. Независимо дали преподаваш на бъдещите агенти, или изнасяш лекции на полицаите, посланието трябва да бъде едно и също. А това означава да цитираш от ръководството, което държиш в ръцете си.

— Господине, в началото всичко това е било само теория. Принципите, за които говорите, са произлезли от идеите за криминология на група агенти, както и от личните им схващания.

— Грещиш. Тези принципи са резултат на хиляди часове разпити на затворници и години старателни проучвания на умовете на тези убийци. Благодарение на тези принципи са заловени стотици жестоки престъпници.

— Наясно съм с това. И уважавам безкрайно работата на...

— Но вярваш, че ти ще откриеш нещо, за което те не са се сетили.

— Да, господине, вярвам.

— Чудесно. Пази тази вяра за себе си. Когато проведеш старателни проучвания и докажеш теориите си, ще съм готов да те изслушам. Дотогава не искам да говориш по темата.

Гифърд се надигна от стола и излезе от библиотеката. Вейл остана на мястото си и нервно прехапа долната си устна.

7.

След неприятния разговор с Гифърд, Вейл потегли по магистрала 95 към училището на Джонатан. Небето беше мрачно, а въздухът миришеше на влага. Когато наближи училището, тя видя сина си. Джонатан вървеше по тротоара в компанията на червенокосо момиче, което имаше много по-женствена фигура, отколкото тя бе имала на четиринайсет години.

Спря до бордюра и свали прозореца.

— Здравсти, готин — извика на сина си. — Искаш ли да се повозиш?

Джонатан се усмихна, а бузите му леко се зачервиха. Очевидно, момичето означаваше нещо за него.

— Мамо, това е Бека.

Вейл кимна.

— Приятно ми е да се запознаем.

Знаеше, че Джонатан иска да говори с нея, и му беше обещала да се видят към четири и половина, но дали това бе подходящият момент? Все пак синът ѝ беше в компанията на харесвано от него момиче.

— Бека, да те закарам ли до вас? — предложи тя любезно.

— Няма нужда — отговори момичето. — Живея на отсрещната страна на улицата.

Бека се обърна към Джонатан, хвана го за ръка и прошепна нещо в ухото му. Вейл се извърна. Опитваше се да зачита личното пространство на сина си, макар че в момента ужасно ѝ се искаше да има подслушвателно устройство.

Джонатан се качи в колата, закопча предпазния колан и Вейл потегли бавно.

— Много е сладка — каза тя.

— Да, така е.

Вейл го погледна.

— Как мина в училище?

— Добре.

Кратките отговори я подлудяваха, но тя бе наясно, че са типични за тийнейджърите.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Слушай, изчезнах от работа. Ако нещо те притеснява, мисля, че трябва да поговорим. Съгласен ли си?

Джонатан зяпаше през прозореца, когато минаха покрай „Баскин–Робинс“^[1].

— Какво ще кажеш да хапнем по един сладолед? — предложи той.

— Зима е. Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно.

Уханието на ванилия подразни обонянието ѝ, когато влязоха в магазина.

— Виждаш ли? Празно е, защото никой не яде сладолед през зимата, когато навън е нула градуса.

— Аз ям.

Джонатан пристъпи към щанда и си поръча шоколадов шейк, после се присъедини към майка си до малката масичка. В заведението беше топло и влажно, витрините бяха изпотени почти до тавана. Вейл си свали шала и ръкавиците, а Джонатан дори не отвори ципа на якето си.

— Когато ми се обадиш и ми съобщиш, че трябва да поговорим, обикновено става дума за две неща. Парите са второто. Баща ти е първото.

Синът ѝ кимна, но не отговори.

— Знаещ, че съм агент от ФБР, а не зъболекар, нали? Не ме бива да вадя зъби.

Вейл се усмихна, но лицето на Джонатан остана сковано.

— Добре, значи става дума за нещо сериозно. Баща ти, нали? Ядосан си му.

— Аха, как позна?

Вейл устоя на желанието да му се скара за хапливия отговор.

— Е, с какво те ядоса толкова много?

Джонатан стисна зъби и извърна поглед.

Тя реши, че е най-разумно да го изчака. Виждаше, че момчето иска да говори. Трябваше само да събере смелост.

Бръмченето на машината за шейкове изпълни магазина. След секунда Джонатан се обърна към майка си с разширени от гняв ноздри.

— Никога не ме слуша. Никога не говори с мен, освен ако не иска да направя нещо за него. После ми крещи, ако не изпълня задачата точно както я иска. Нарича ме „малоумник“. „Тъп малоумник“. И твърди, че се... — Джонатан замълча и отново извърна очи.

Вейл забеляза потръпването на долната му устна.

— Какво твърди, Джонатан?

— Че се срамува да има син идиот.

Вейл усети как пламна от гняв. Това бяха същите гнусотии, с които Дийкън я бе засипвал през последната година от брака им. Непрестанни обиди, предизвикани от нуждата му да се почувства помогъщ.

— Сигурно те е заболяло.

Джонатан сведе поглед, сякаш се опитваше да скрие чувствата си.

Воят на машината затихна, заменен от тракане на чаши и лъжици.

Вейл премести стола си и погали сина си по ръката.

— Знам как се чувстваш. Баща ти е... безчувствен.

Искаше ѝ се да каже „задник“, но се сдържа. Дийкън не беше такъв в началото. Е, не беше особено чувствителен, но винаги се отнасяше добре с нея и я подкрепяше. Но после кариерата му се провали и той се изпълни със завист и огорчение. Те бързо прераснаха в гняв и враждебност — все по-задълбочаваща се бездна, от която той не успя да се измъкне.

Вейл погледна сина си и изпита силно съжаление, че не може да му спести болката от раздялата и че често ѝ се налага да го оставя при проклетия му баща.

— Но скъпи — утеши го тя, — знаеш, че това не е вярно, нали? Ти си талантлив, умен и обичлив младеж. Гордея се, че си мой син.

Джонатан вдигна глава и погледна нежните кафяви очи на майка си. После се изчерви и захлипа. Тя се наведе, притегли го към себе си и го остави да се наплаче. Пред очите ѝ се появи споменът за шестгодишното момченце, паднало от колелото си... Приятелите му му се подиграваха и Джонатан избухна в сълзи, не толкова заради

раната, а защото се засрами. Сега тя го погали по косата, както бе постъпила тогава, и го изчака да се успокои.

Продавачката сложи шейка на плота и кимна на Вейл. Тя погледна сина си, който се отдръпна, подсмръкна и избърса носа си с опакото на дланта си. Вейл извади салфетка от кутията на масата и му я подаде.

— Напива се почти всяка вечер. Блъска ме, сграбчва ме за яката и се навира в лицето ми — каза Джонатан. — Не искам да се връщам там, мамо. Няма да съжаля, ако никога вече не го видя.

Вейл разбираше чувствата му, но в същото време я натъжаваше мисълта, че синът ѝ не може да понася баща си.

— Той има родителски права. А това не зависи нито от теб, нито от мен.

— Трябва да направиш нещо, мамо. Няма да се върна там.

— Ще се обадя на адвоката си. Може да се наложи да поговориш с него или с човек от съда. Съдията няма да се съгласи да ме изслуша. Ще иска да чуе теб.

— Добре. Няма проблеми.

— Междувременно ще се наложи да се виждаш с баща си. Когато ти говори така, просто не му обръщай внимание. Тананикай си някоя песен наум или си мисли как ти казвам колко си готин. Знам, че е трудно. И аз съм го преживяла.

— Да, но един ден реши да се отървеш и го направи.

— Не беше толкова просто, Джонатан.

— Няма значение. Теб те няма, а аз още съм там.

Думите му я прободоха като стрели в сърцето. Не беше толкова просто... но Джонатан беше прав — той бе принуден да стои при баща си, а тя бе избягала. Поседяха мълчаливо за момент. В главата ѝ нахлуха безброй спомени. По бузата ѝ се търколи сълза.

Джонатан гледеше през прозореца и не продумваше. Вейл попи очите си със салфетка, взе шейка от щанда и го сложи пред сина си. Той не помръдна. Тя проследи погледа му — беше прикован в малка капка вода, която се стичаше по запотения прозорец. Зачуди се дали Джонатан се оприличава на самотната капчица, стичаща се по мъглива стена. Образът на кървавите стенописи в дома на Мелани Хофман внезапно се появи пред очите ѝ.

Тя разтърси глава и върна мислите си към Джонатан. Както често се случваше, работата се бе натрапила в личния ѝ живот.

— Хайде, изпий си шейка — подкани го тя и извади телефона си. — Ще се обадя на адвоката и ще се погрижа да те извадя от онази къща колкото се може по-скоро.

Набра гневно номера и добави:

— Джонатан, обещавам ти, че ще те изкарам от там, на всяка цена.

[1] Верига магазини за сладолед — Б.пр. ↑

8.

След като остави Джонатан пред къщата на Дийкън, Вейл отново звънна на адвоката си и прекара една нервна вечер в изготвяне на стратегията си. Правеше списъци и организираше мислите си, за да помогне на адвоката да изгради солиден аргумент за преразглеждане на споразумението по родителските права.

Но с настъпването на утрото трябваше да се отърси от проблемите си и да насочи вниманието си обратно към работата. Роби я чакаше да го вземе, за да отидат да поговорят с родителите на Мелани Хофман. Семейството на убитата живееше в стара дървена къща в горист район в Бетезда. Построена преди около осемдесет или деветдесет години, къщата бе добре поддържана, поне по преценката на Вейл. Предната веранда бе украсена със саксии и венци.

С Роби застанаха пред вратата и зачакаха семейство Хофман да им отвори. Един от детективите вече бе съобщил на горките хора за случилото се с дъщеря им, така че поне не се налагаше да им казват, че момиченцето им не само е мъртво, но и смъртта му е била ужасяваща.

Зад вратата отекнаха стъпки. Дървено дюшеме, тежки стъпки. Несъмнено това бе господин Хофман.

— Май ще се видим първо с бащата — промърмори Роби.

Вратата се отвори и видяха мъж на петдесетина години с около петнайсет излишни килограма, струпани в средната част на тялото. Яркосини очи, замъглени от мъка, оредяваща тъмнокестенява коса. Деликатни черти. Със сигурност беше баща на Мелани Хофман.

— Роберто Хернандес от полицията във Виена. Говорихме по телефона.

Роби изчака малко и мъжът примигна леко в потвърждение.

— Това е партньорката ми, Карън Вейл от ФБР.

Мъжът кимна.

— Хауърд Хофман. Съпругата ми е във всекидневната.

Направи им път да влязат в скромния му дом. Дървено дюшеме, както Вейл бе отгатнала. Не бе очаквала обаче многобройните картини,

които висяха по всички стени. Картини, в стила на онези, които бяха видели в къщата на Мелани Хофман.

— Мелани е била много талантива — отбеляза Вейл, когато последваха Хофман във всекидневната.

— Съпругата ми — каза той и посочи жена си. — Синтия.

— Госпожо — кимна ѝ Роби.

Зачакаха с неудобство реакцията на жената, но тя продължи да гледа през прозореца в далечния край на стаята.

— Да ви предложи ли нещо? — попита Хауърд.

— Само няколко отговора — отвърна Вейл, като се опита да се усмихне.

Хауърд седна на канапето до жена си и им махна към отсрещното.

— Съжаляваме за загубата ви — каза Роби. — Не мога да си представя...

— Тя беше много специално момиче.

Гласът долетя откъм Синтия, но бе толкова тих и мек, че Вейл се зачуди дали наистина е чула нещо. Очевидно обаче Роби също го бе чул, тъй като замлъкна по средата на изречението. И двамата се вторачиха в жената. Беше на възрастта на Хауърд, но мъката и стойката ѝ я правеха да изглежда по-стара. Раменете ѝ бяха отпуснати напред, ръцете стискаха кърпичката в скута ѝ, очите ѝ бяха зачервени от плач, а вълнистата кестенява коса висеше безжизнено около измъченото ѝ лице.

Вейл изчака по-подробно обяснение, но Синтия не продължи.

— Господин Хофман — меко каза Роби, — знаем, че Мелани наскоро е започнала работа за „Макгинти и Полък“. Къде работеше преди това?

— В голяма фирма във Вашингтон. Не помня името. Започваше с „П“.

— „Прайс Финертън“ — обади се Синтия.

Вейл си записа името в бележника.

— Имаше ли някакви проблеми там? Някой създаваше ли ѝ затруднения? Имаше ли разправии с шефа си?

— Не.

— Знаете ли защо е напуснала? Нещастна ли беше там?

— Не, обичаше да работи там — отговори Хауърд. — Казах й, че заслужава повече, отколкото й плащаха. Непрестанно й натяквах това и за да ми затвори устата, тя се обади на някаква компания. Мисля, че ги наричат „Ловци на таланти“. Три седмици по-късно получи предложение за работа от „Макгинти и Полък“. Плащаха й с двадесет хиляди повече от „Прайс Финертън“.

Той замълча за момент и сведе глава.

— Може би ако беше останала на старата си работа, това нямаше да се случи...

Вейл се наведе към него.

— Господин Хофман, в момента търсим причини за случилото се, но мога да ви уверя, че те нямат нищо общо с това, което сте посъветвали Мелани. Човекът, извършил престъплението, е убил и други жени и ще убие отново. И няма нищо общо с вас или съветите ви.

Не беше сто процента сигурна, че думите й са верни, но не можеше да гледа как семейството на жертвата се тормози от чувство за вина.

Хауърд кимна, но не вдигна глава. Роби му предложи салфетка и той я взе и избърса очите си.

— Господин Хофман, има ли някой, включително и член на семейството, който да не се е разбирал с Мелани?

— Не.

— Ами приятели? Имаше ли много?

Хауърд вдигна глава и ги погледна в очите.

— Няколко близки приятели. Всички са добри хора. Повечето неженени и една разведена, като Мелани.

Роби се смръщи.

— Мелани е разведена?

— Анулиран брак — отговори Синтия и се обърна към него. — Бракът й беше анулиран. Има разлика.

Гласът й прозвуча по-силно, но очите й отново се приковаха в скута й.

— Името му? — попита Вейл.

— Не мислите, че той...

Роби вдигна ръка.

— Ровим се в безброй дупки по време на следствието. Просто за да видим какво ще изпълзи от тях.

— Нийл Крос. Имаме номера му някъде. Синтия, скъпа, можеш ли да го намериш?

Без да каже и дума, Синтия стана и излезе от стаята.

— Ще имаме нужда и от списък на приятелите ѝ — каза Вейл, откъсна страница от бележника си и я подаде на Хауърд заедно с химикалката си.

Докато той пишеше имената, тя продължи:

— Знаете ли дали е посещавала редовно някой бар или нощен клуб?

— Не, Мелани не беше такава. Не пиеше и не обичаше нощния живот. А и не употребяваше наркотици, ако това е следващият ви въпрос.

Вейл долови известен гняв в гласа му, сякаш го беше обидила с въпроса си. Стенописите проблеснаха в ума ѝ заедно с коментара на Хенкок.

— Ами изкуството ѝ? Имаше ли такова образование?

— Взе няколко курса в колежа, после учи частно при семейна приятелка в Александрия.

— Името на приятелката?

Хауърд присви очи.

— Тя е на седемдесет и девет години, агент Вейл. Не вярвам да е убила дъщеря ми.

Вейл се канеше да му обясни, че често невинен човек може да даде важна информация, която да доведе до убиеца, но Роби го направи вместо нея.

— Син, скъпа — извика Хауърд към кухнята, — ще имаме нужда и от номера на Марта.

Продължиха да разпитват Хауърд за навиците на дъщеря му, за познанствата ѝ и винаги деликатните въпроси за сексуалния ѝ живот. Лицето на бащата посивя.

— Не беше развратна — отговори той сериозно. — Освен това нямаше много време за срещи.

Синтия се върна в стаята, подаде на Роби лист хартия и се настани на канапето.

Вейл усети, че посещениято им е приключило. Ако се нуждаеха от допълнителна информация, можеха да се отбият отново или просто да се обадят, което щеше да е по-леко за семейство Хофман.

Роби, очевидно прочел мислите ѝ, стана и протегна ръка. Хауърд я пое, но не го погледна в очите.

— Благодаря ви за помощта — каза Вейл. — Няма нужда да ни изпращате.

Тръгнаха по коридора. Внезапно гласът на Хауърд ги спря.

— Когато заловите това чудовище, искам да го видя. И искам да остана насаме с него за малко.

Вейл и Роби можаха само да кимнат. Отвориха вратата и излязоха навън.

9.

Очите ѝ се ококориха ужасено, когато затегнах въжетата. Не извика, което е странно, но страхът е изписан по лицето ѝ. Мускулите на челюстта ѝ са сковани, челото ѝ — сбърчено от уплаха. Не заслужава да живее. Защото то е там, както им казвам: Там е, ако погледнеш. Виждаш ли го, агент Вейл? Спомни си думите на Дъглас; „Проучи изкуството и ще разпознаеш художника.“ Така че проучвай! Какво виждаш?

Ще ти кажа какво виждаш. Нищо. Защото не можеш. Заслепена си от онова, което то означава. Наблюдаваш, замръзнала и безпомощна, как вдигам ножа и го забивам в дясното ѝ око. Чува се гаден звук, когато острието пробива повърхността и навлиза дълбоко в мозъка...

Вейл скочи в леглото си. Гърлото ѝ беше пресъхнало, сърцето ѝ биеше лудо. Мили боже! Това бе единствената ѝ мисъл: „Мили боже, това беше адски истинско!“

Остана в леглото още около час, като се опитваше да заспи, макар че се страхуваше от връщането на кошмара, който я бе оставил без дъх. На зазоряване най-после се унесе. Будилникът ѝ изпищя едва час по-късно и ако не го беше купила току-що, щеше да го изхвърли през прозореца. Но пък тогава щеше да ѝ се наложи да поправя прозореца, а през последната година разводът ѝ бе причинил достатъчно неприятности. Сега се наслаждаваше на спокойствието и се молеше зад завоя да не я очаква буря.

Едва когато стигна до службата, си спомни, че ѝ предстои да говори първа. Преди двацет и пет години основателите на Отдела по профилиране бяха избрали сряда сутрин за свободно обсъждане на случаите, по които агентите работеха в момента. Хората от отдела още се събираха, а сряда сутрин и дискусиите си оставаха полезно средство, което помагаше на водещия профайлър да се увери, че не е

пропуснал нещо важно, защото е навлязъл прекалено дълбоко в случая. Понякога онези, които надничаха над рамото му, му даваха възможност да се отдели от иглата, за да види купата сено.

Събранията се провеждаха в голяма правоъгълна зала за конференции. Бюрото, което се отнасяше съвестно към все по-ограничения си бюджет, бе проектирало фискално разумно помещение. Дългата традиционна овална маса бе заменена с шест правоъгълни маси от черешово дърво, плътно долепени една до друга и оформящи голяма маса, около която можеха да се настанят шестнайсет души. Ако се налагаше, масите биваха разделяни и се получаваха самостоятелни места за шест работни групи.

Бежовите тапети с вертикални райета засилваха утилитарния вид на залата. Проекционен апарат, голям екран, въртяща се бяла дъска и телевизор бяха поставени в нишата встрани — като съдебен лекар, готов да дръпне чаршафа, за да открие кошмарите на болните мозъци.

Около масата бяха настанени колегите на Вейл от отдела по профилиране: старшите членове Арт Руни, Дитрих Хътчинс, Том ван Оуен, Франк дел Монако и още девет души, които бяха работили в отдела по-малко от пет години.

Вейл нямаше много време да се подготви за днешната презентация. Получи диска с останалите снимки от местопрестъплението в дома на Мелани Хофман преди петнайсет минути и се втурна да ги разгледа на лаптопа си и да ги подреди. Но познаваше случая добре, поне до последната жертва, и бе сигурна, че ще се справи.

Тъй като беше първата и единствената жена в отдела, бе важно да изглежда добре пред колегите си. Винаги ѝ се струваше, че изискванията към нея са по-високи. През първите няколко седмици на новата работа всеки път, когато ѝ показваха снимка на разчленен труп или на жестоко обезобразена жена, останалите очакваха тя да повърне в кошчето за боклук. Не че и те самите не бяха реагирали така, когато са видели подобна снимка за първи път. Просто очакваха тя да е слабото звено, защото бе жена. Вейл не беше свръхчовек и снимките, разбира се, ѝ действаха, но искаше да я третират като равна.

Вярваше, че хората научават кои са, когато са поставени в определени ситуации и се вижда как реагират на тях. Докато

разглеждаше гротескните снимки на пребити жени, тя опозна себе си. И това ѝ помогна да разбере кога е време да напусне съпруга си.

Сега застана начело на масата и остави папката със случая на Мъртви очи пред себе си. Отвори лаптопа, отметна косата си назад и отпи глътка кафе.

— Имам нова информация за Мъртви очи — каза тя спокойно. — Нападна отново. Този път жертвата е млада счетоводителка. Като цяло, местопрестъплението е същото като при първите две жертви.

Тя натисна бутона на дистанционното и първият образ се появи на екрана. Някой загаси лампите и всичко потъмня, с изключение на лицата на агентите, осветени от екрана.

Показа се спалнята на Мелани Хофман.

— Очите са прободени с обикновени ножове за пържоли, взети от апартамента на жертвата — каза Вейл. — Изкормен стомах, бъбреци ѝ черен дроб. Лявата ръка е отрязана, но криминолозите не я намериха. Тънките черва бяха овързани около бедрата на жертвата. Стените бяха изрисувани с кръв.

Тя замълча за момент, за да даде възможност на останалите да обмислят информацията.

— Жертвата наскоро постъпила в счетоводна фирма във Вашингтон. Не забелязахме нищо интересно при разговора с родителите. Само няколко неща, които ще проверим за всеки случай. Съвместната група за разследване се събра отново. Начело е Пол Бледсо от област Феърфакс.

Един от агентите се наведе напред.

— Не съм разглеждал случая от известно време, но още ли смятаме, че този тип е неорганизиран?

Беше Том ван Оуен, който работеше в отдела от девет години. Кожичките около ноктите му все бяха зачервени и възпалени, защото непрестанно ги гризеше и дърпаше. Дори сега, седнал удобно в ергономичния стол, той разсеяно човъркаше кожичките си.

— Не мисля така — отговори Вейл, кликна с мишката и показа кървавите стенописи. — Има огромно количество кръв и не съм убедена, че това е признак на неорганизираност.

Тя си припомни „изкуствоведския“ коментар на Чейз Хенкок и стисна зъби, раздражена от мисълта, че може да е прав.

— Използва оръжия от дома на жертвата — обади се Дитрих Хътчинс, като махна към екрана с очилата си. — Каза, че ножовете са нейни, нали?

— Да. Знам, че това говори за неорганизирана личност, но си мисля за нещо друго. Причината за смъртта е задушаване, както и при другите жертви. Раните от ножове са нанесени след настъпването на смъртта. Това ги прави част от ритуала му, а не от метода на действие. Той очевидно знае, че повечето жени имат комплект ножове за пържолки в дома си. Това означава, че не му се налага да рискува да носи ножове със себе си, което пък говори за организирана личност.

Настъпи кратка тишина преди Арт Руни да заговори. Руни беше подстриган по войнишки и поведението му бе официално и учтиво като на военен. Навремето негов дом бе базата на морските пехотинци в Куонтико.

— Значи променяме профила, за да отбележим смесица от организираност и неорганизираност.

Вейл се поколеба.

— Нямах много време да стигна до категоричен извод. В този момент бих се съгласила с теб. Или е смесица, или е напълно организиран.

— Но жертвата имаше ли рани от самозащита? — попита Руни.

Спокойният му и провлечен южняшки говор контрастираше на настойчивия тон на останалите профайлъри.

— Никакви. А това говори, че престъпникът планира действията си по-добре. Вероятно използва измама, за да спечели доверието на жертвата си, преди да я убие. Определено е организиран.

Руни се намръщи и прикова очи в екрана.

— Но бъркотията... кръвта...

Вейл уважаваше способностите на Руни и разбираше идеята му: по принцип подобно местопрестъпление говореше за неорганизиран престъпник, човек с нисък интелект, който не планира задълбочено. Нападенията на подобни типове бяха светкавични и изключително кървави. Вейл показа снимки на стенописите.

— Мисля, че тук имаме серия картини. Изпратих ги за анализ в Отдела по поведенчески науки. Може да сме изправени пред определено послание. Помолех ги да ни осигурят експерт по

импресионизъм, в случай че престъпникът има образование по изкуствата.

— Художник. Това е ново — обади се Франк дел Монако.

Кръглото му отпуснато лице се изкриви в усмивка. Той погледна някои от колегите си, които също се засмяха.

— Но не мога да възразя. Определено правят впечатление.

Избухна смях, но в същия миг вратата на залата се отвори и Томас Гифърд влезе вътре. Той погледна Вейл, чието изражение показваше, че не намира шегата за смешна.

Тя се обърна към Дел Монако.

— Не искам да пропусна нищо, Франк. Вярвам, че нетрадиционното мислене е една от силните черти на нашия отдел.

Гифърд се приближи до нея и застана пред екрана. Помещението утихна. Кървавият стенопис обагри лицето и тъмния му костюм в червено.

— Имам новина за вас. Вчера вечерта научих, че сенатор Елинор Линуд е накарала Търстън, шефа на полицията във Феърфакс, да включи началника на охраната ѝ в съвместната група. Името му е Чейз Хенкок. Някой спомня ли си го?

Франк дел Монако отговори:

— Оня задник, дето съди Бюрото, защото не получи едно от нашите места.

— Точно той — кимна Гифърд. — Искам да ви предупредя, че е гадно копеле. Но полицейският шеф прави услуга на сенаторката. Политически номера. Тя иска да изглежда заклет враг на престъпността в годината на изборите. Онзи демократ, Редмънд, ѝ диша във врата, и тя смята, че може да използва Мъртви очи, за да си вдигне рейтинга.

— Значи ще бъдем въввлечени в политическите им игри? — каза Ван Оуен.

— Намираме се на петдесет километра от Вашингтон — отвърна Гифърд. — А там си имат списък с гадняри, датиращ отпреди двеста години.

Руни се изкашля и попита:

— Имаме ли шанс да заобиколим това? Познавам задници с повече мозък от оня кретен Хенкок.

— Най-лесният начин да се отървем от него е да изготвите най-добрия профил, който сте правили. Дайте на ченгетата абсолютно точен профил, който да им помогне да заловят убиеца. Иначе стойте настрана от Хенкок. Така ще действате. Вършете си работата и го оставете да се мъчи сам. Ако се превърне в проблем, уведомете ме и аз ще се справя с него.

— Да го оставим да се обеси — съгласи се Вейл.

— Точно така.

Гифърд й кимна да продължи обсъждането и се настани в дъното на залата.

Вейл кликна на следващата снимка, която показваше къщата отвън.

— Бледсо проверява фирмите, в които Хофман е работила. Възможно е убиецът да се е запознал с нея служебно. Колеги, клиенти, всички ще бъдат проучени. Освен това съществува и бивш съпруг. Бракът бил анулиран преди три години.

Тя натисна дистанционното още няколко пъти и показа снимките на красива млада жена. Последната беше близък план.

— Това е четвъртата жертва — каза Вейл, сякаш всички трябваше да се засрамят, че не са помогнали за залавянето на престъпника, отнел още един млад живот.

— Имаш предвид третата. Това е третата жертва — поправи я Дел Монако. — Последната не беше негово дело.

— Знаеш моето мнение по въпроса.

Той наистина го знаеше. Преди година, когато Мъртви очи бе убил за последен път, Вейл изказа мнението си пред всички.

— Какво мисли Бледсо?

Тя се вторачи мрачно в Дел Монако.

— Той е на същото мнение.

— Аха.

— Какъв ти е проблемът, Франк?

— Онази жертва беше убита и изкормена. Това е. Червата не бяха завързани около бедрата, очите й бяха прободени. Нямаше отрязана ръка и почти никакви следи от подписа му. Виждали сме подобни сцени стотици пъти. Нищо не свързва жертвата или убиеца с Мъртви очи.

Вейл огледа лицата на колегите си. Май никой не се канеше да възрази на Дел Монако. Очевидно очакваха тя да докаже, че той греши. Но умът ѝ беше размътен от неспокойната нощ и кошмара и тя нямаше желание да се захваща с това. Опита да се съсредоточи. Заговори, преди да успее да се спре:

— Вярно е, очите не бяха прободени. И какво от това?

— Какво от това?

Дел Монако огледа всички, сякаш искаше да си осигури подкрепа. Повечето погледи останаха приковани във Вейл и той продължи:

— Това означава, че подписът е друг. Повечето характеристики на поведението липсват. Има прилики между убийствата, но не и връзка.

— Вече говорихме по въпроса — обади се друг от колегите.

— Имитатор — каза Хътчинс. — Просто имитатор, ако дори може да го наречем такъв.

Вейл поклати глава.

— Пропускате нещо важно. Да, имаше неща, които престъпникът не причини на тази жертва, но аз вярвам, че е същият тип. Погледнете местопрестъплението.

— Огледахме го преди година — отвърна Руни. — Няма убедителна връзка.

— Арт, имаше малко рани при самозащита и огромно количество кръв.

Тя замълча за момент. Осъзна, че трябва да разгледа снимките от старото местопрестъпление, в случай че престъпникът е изрисувал същите стенописи. Но доколкото си спомняше, тогава по стените нямаше кръв. В такъв случай нямаше да подкрепи теорията ѝ.

— Имаше ли импресионистични стенописи? — попита Дел Монако.

— Трябва да проверя...

— Ами храната? Беше ли ял любимия си сандвич с фъстъчено масло и топено сирене след извършване на убийството?

— Не.

— А зашеметяващият удар? — попита Дел Монако, като прелисти няколко страници.

— Зашеметяващ удар по главата. Същият като при първите две жертви.

— Не можеш да твърдиш това, Карън — обади се Руни, приковал поглед в някакъв документ. — Не можеш да твърдиш, че е същият извършител. Първите две жертви бяха ударени изотзад, а третата — отстрани.

— Внезапно е осъзнала какво става и е завъртяла глава в последната секунда.

— Когато завъртиш глава, за да избегнеш удар, вдигаш ръце. Тогава ударът щеше да ѝ счупи няколко пръста. Дори няколко нокътя — каза Руни и вдигна папката. — А нямаше такива наранявания.

Настъпи тишина. Вейл се почувства като на кръстосан разпит. Докато се мъчеше да се съсредоточи, усети погледа на Гифърд.

Знаеше какво си мисли шефът ѝ и знаеше какво да очаква от него, тъй като вече бяха спорили за връзката между това убийство и Мъртви очи.

Кръстосал ръце пред гърдите си, Гифърд сякаш искаше тя да се провали. И за съжаление щеше да го зарадва.

— Погледни фактите, Карън — посъветва я Дел Монако, който като че ли внезапно бе осъзнал, че Гифърд седи зад тях, и искаше да му направи добро впечатление. — Поведението от първите две местопрестъпления не съвпада с третото. Помисли логично. Става дума за друг убиец.

Да я съветва да мисли логично бе все едно да ѝ каже, че не може да разсъждава. Или поне тя виждаше нещата така. Не искаше да задълбочава проблема и да твърди, че колегата ѝ се отнася с нея снизходително, защото е жена. Но все пак побесня.

— Вярвам, че престъпникът е бил прекъснат, преди да завърши започнатото. Затова местопрестъплението изглежда различно.

Признанието, че местопрестъплението изглежда различно, съсипа аргумента ѝ. Подобни различия обикновено говореха за друг убиец. И Гифърд не пропусна този факт.

— Местопрестъплението изглежда различно, нали, агент Вейл? — попита той и се облегна назад като адвокат, задал на свидетеля съсипващ въпрос.

Вейл се зачуди колко от враждебността му се дължи на спора им в библиотеката.

— Да, защото убиецът е бил прекъснат — настоя тя. — В противен случай щяхме да видим същото ритуално поведение като при другите жертви.

— Ако предположим, че убиецът е същият.

Тя стисна зъби. Колегите ѝ нарушаваха всички правила на сесията. Трябваше да е свободна размяна на идеи, а не нападение.

— Съвсем ясно е — каза Дел Монако. — Нямаме причина да мислим, че става дума за същия убиец.

Няколко агенти кимнаха в съгласие и Вейл усети как контролът ѝ се изплъзва.

— Проведохме същия спор преди година, нали? — попита Гифърд. — Докато не получим убедителни доказателства, които да ни уверят в обратното, трябва да забравим за това. Време е да вървим напред.

Вейл остави дистанционното и затвори папката си.

— Това е всичко, с което разполагам — каза тя, като погледна през рамо кървавия стенопис. — Благодаря ви за помощта.

Събра си нещата и тръгна към вратата.

10.

Той усети нов прилив на вдъхновение и се втурна към клавиатурата. Седна и затрака по клавишите.

„Къде си, по дяволите, малък помияр такъв? Ела тук и си играй с мен!“

Запушвам си ушите и си затварям очите, макар че тук е тъмно. Толкова тъмно, че понякога се плаша. Но съм в безопасност. Мога да правя каквото си поискам, а той не може да ме спре. Мога да остана тук с часове. Той никога не се чуди къде съм, освен ако не ме иска. И стига да не му отговоря, мисли, че съм навън и се крия някъде из ранчото. Знае, че няма да ме намери, докато не съм готов да се прибера у дома. Мога да спя навън под звездите и да ги гледам цяла нощ. Толкова е тъмно.

Но скривалището ми е топло и тайно. Донесох си някои неща и го превърнах в свой дом. А и мога да го наблюдавам от тук. Знам къде е. Стига да не ме намери...

„Проклето копеле, къде си, мамка ти?“

Чувам отварянето и затръшването на задната врата. Търси ме. Пак ме иска. Мразя миризмата му, мръсните му нокти, кривите зъби и дъха на бира. Мразя мърлявото му бельо, изцапано с урина.

Мразя го.

Не мога да търпя повече. Не искам повече болка.

Не повече...

Той скочи от стола и застана пред бюрото. Лицето му лъщеше от пот. Невероятно силно чувство. Ярки спомени, макар и далечни, от много отдавна. Трябваше да намери израз за тези мисли и спомени. Замисли се за момент, но нищо не му дойде на ум. Поне засега.

Избърса лицето си с ръкав, после пристъпи към работната маса, сгъна парченце мека пелена в идеален квадрат и затърка ожесточено месинговата значка. Три пъти. Петната изчезнаха. Остана само емблемата на властта. На могъществото.

Върна значката в портфейла и го пъкна в джоба на самото си. Огледа снимките, които бе направил на Сандра Франкс, жената, привлякла вниманието му преди няколко дни. Да, наистина беше лоша жена. Той стисна зъби. Определено беше зла.

— Наградата тази вечер е трийсетгодишна стоматологична хигиенистка от Талахаси, Флорида — извика той високо като конферансие от телевизионно състезание. — Кара ски през зимата, плува през лятото и вдига тежести цяла година. Чудесен екземпляр. Денис, кажи й какво е спечелила.

Той се захили и залюля крака под стола. Три пъти. После тракна с токове. Трак–трак–трак. Три пъти. Така трябваше.

Остави снимките и пъкна парчето тръба в ръчно изработения кобур на колана си.

— Време е! Отиваме да видим Вълшебника от Оз! Прекрасният Вълшебник от Оз! Ози, Ози и Хариет. Хариет, първата кучка. Кучката, която вечно лае. Кучка! Кучка! Ще пипна тази кучка!

Той навлече самото си и оправи вратовръзката си пред огледалото. Приглади фалшивия мустак и го огледа внимателно. После си облече палтото и сложи черна каубойска шапка.

Спря пред огледалото в коридора и се възхити на отражението си. Бръкна в джоба на самото си и извади портфейла от ФБР. Отвори го ловко, както бе правил стотици пъти, и наклони глава назад.

— ФБР, госпожо. Моля, отворете вратата. Нуждая се от помощта ви.

Нуждая се от душата ти. Нуждая се от... очите ти.

11.

Вибрирането на телефона я накара да подскочи, докато завиваше към дома си. Тя бръкна в джоба си и го извади. Видя пропуснатото обаждане от Роби. Звънна му, без да откъсва очи от тъмния, мокър от дъжда път.

Противният дъжд се завърна и заплющя енергично по предното стъкло. Тя натисна бутона на чистачките в мига, в който Роби вдигна телефона.

— Бледсо ми се обади — каза той. — Намерен е труп. Адресът е улица „Харингтън“ 609. Каза, че сигурно е нашият човек. Той пътува натам и ме помоли да ти се обадя.

— Аз съм на около километър.

— И аз не съм далеч. Ще се видим там.

Къщата беше скромна едноетажна постройка в колониален стил. Моравата и храстите се нуждаеха от поддръжка. На алеята бе паркиран яркочервен хюндай „Соната“, а плътно зад него — полицейска патрулка.

Вейл спря до бордюра и фаровете ѝ осветиха насълзеното лице на петдесетгодишна жена, застанала под стряхата на терасата. До нея стоеше униформен полицай.

Вейл показва значката си, когато приближи къщата.

— Санди! — изви жената. — Санди! Тя е вътре... тя е, о, Господи... тя е...

— Огледа ли къщата? — попита Вейл младото ченге.

— Не. Когато видях жертвата, веднага излязох. Не исках да съсипя улики...

— Чакайте тук с полицая — каза Вейл на жената.

Извади глока си и бутна предната врата. Пълна тъмнина. Внезапна силна гръмотевица я стресна и тя почувства прилив на адреналин.

Усети металическа миризма, когато пристъпи по застлания с плочки коридор. Кръв. Смърт. Зениците ѝ се разшириха. Сърцето ѝ

заби лудо. По гърба ѝ потече пот.

В далечината, над ромоленето на дъжда, се чува стъпки. Бързи, като биенето на сърцето ѝ. Вкарване на куршум в цевта. Полуавтоматичен пистолет... голям. Тя притисна гръб към стената и зачака. Стъпките спряха внезапно и тя усети, че някой се движи към, нея.

Прилекна и присви очи, за да скрие отблясъка им, който можеше да издаде позицията ѝ. Зад ъгъла се появи едър мъж. Роби.

Тя въздъхна облекчено и отпусна рамене.

— Изкара ми акъла.

— Жертвата?

— Още не съм я намерила.

Тръгнаха заедно към спалнята. Но преди да стигнат до вратата, Вейл видя в тъмнината нещо размазано по стените. Кръв.

— Мамка му!

— Да.

Тя побутна с крак вратата на спалнята и я отвори широко. Застанаха на прага и се вторачиха в младата жена, просната на леглото, изкормена и с прободени очи.

Проблесна ярка светкавица и Вейл забеляза нещо в двора. Стисна пистолета и завъртя глава.

— Какво има?

— Той е навън — отговори тя и тръгна по коридора.

— Кой е навън?

Вейл извади телефона си и се свърза с диспечера на ФБР.

— Говори агент Карън Вейл. Изпратете хеликоптер на улица „Харингтън“ 609. Видях заподозрения Мъртви очи.

Пъхна телефона в джоба си и се втурна в кухнята. Хвана дръжката и отвори широко вратата.

Той я видя през прозореца на спалнята. Жена ченге. Стоеше на десетина метра от него и се възхищаваше на изкуството му. Точно от това се нуждаеше — още един критик.

Но някак си жената усети присъствието му. Той се втурна през храстите, но спря, защото си одра ръката на остър клон. Намери безопасно място, клекна и облиза кръвта. Искаше да усети вкуса ѝ.

Облизването на раната го накара да се намръщи от болка. Не очакваше, че ще го заболи толкова силно. Е, поне кръвта му имаше подобър вкус, отколкото на оная курва Сандра. Тя бе задоволителна, но предвидимо горчива. Повече желязо, по-малко мед. Може пък той да беше леко анемичен.

Обърна се и се скри зад храстите. Вгледа се внимателно напред, следеше за движение. Оная кучка, полицайката, щеше да се втурне след него. Трябваше да е готов.

Роби бе протегнал напред четирийсеткалибровия си глок. Гърбът му беше притиснат към лявата рамка на вратата. Вейл беше вдясно.

— Откъде знаеш, че е навън?

— Видях нещо, когато светкавицата освети двора. Усетих го.

Вейл излезе на проливния дъжд. Тръгна безстрашно към страничния двор, като разтваряше гъстите храсти със свободната си ръка. Роби вървеше на два метра зад нея, подхлъзвайки се по плевелите и храстите, които не бяха подкастрирани от години.

— Карън, къде отиваш, по дяволите?

Ето я! Знаеше си! Изтича в двора да го търси, но вървеше в погрешната посока. Той се сви по-надолу. Гъсти храсти и тъмен костюм... добро укритие. Беше в сравнително безопасно положение, макар и само за кратко. Но всеки преследван, който иска да оцелее, знае, че трябва да вижда добре ловеца си. Да прецени силите и слабостите му. Знаеше, че няма начин да го намерят, но все пак трябваше да внимава и да не им дава прекалено много информация. Не беше разумно да предизвикваш съдбата.

Отметна глава назад и подуши въздуха. Усети миризмата ѝ, носена от вятъра. Лек парфюм, примесен с аромат на страх и гняв. Да, беше ядосана. Много ядосана.

— Карън, по-бавно. Той може да ни залага капан...

— Шт! — изсъска Вейл в тъмнината, бледата луна бе скрита зад плътни облаци.

Вейл заобиколи бързо едно дърво, но се подхлъзна и падна тежко.

— Мамка му!

— Добре ли си? — попита Роби, който беше на три метра зад нея.

Поредната светкавица освети просторния двор — около два декара борове, ели и диви храсти. Роби вече беше до нея и оглеждаше растителността. Хвана я за ръката и я вдигна.

— Той е тук — прошепна Вейл.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, знаеше, че Роби оглежда внимателно околните храсти. Беше стиснал здраво пистолета с дясната си ръка, разкراчил крака, леко присвити в коленете. Беше готов. Но за какво?

— Къде е? — попита той.

Тя усети някаква миризма. Сбърчи нос и подуши. Не можеше да я определи, но долови и друга, която познаваше добре — кръв. Огледа се. Искеше ѝ се да може да натисне копче и да включи слънцето, макар и само за момент. Беше толкова близо...

— Карън?

— Не знам. Просто го усещам. Забелязах нещо в двора на светлината от светкавицата. Погледнах натам и видях движение. Той ни наблюдаваше.

— Като пироман, който се връща на местопрестъплението, за да се наслади на творбата си.

Вейл не отговори. Лявото ѝ коляно пулсираше неприятно, а краката я сърбяха от ухапванията на насекомите. Но най-вбесяваща беше нуждата ѝ да разбере защо убиецът е чакал в двора, когато можеше отдавна да е изчезнал. От години преследваше подобни престъпници, но от разстояние. Снимки в папки, формуляри от разпити, свидетелски показания. Всичко това беше отдалечено от нея, а сега бе станало близко, истинско и напрегнато.

Прекалено близко и лично.

12.

Никога не бе изпитвал подсъзнателното желание да го заловят, както ставаше с някои убийци.

Едва я видя, но тази полицайка беше добра. Усети го. Кучка със значка, но все пак беше човек, с когото трябваше да внимава. Някак си бе усетила присъствието му... сякаш споделяха шесто чувство. Мисълта го смрази. Мразеше да споделя каквото и да било с кучките, особено ума си.

Побягна, когато поредната светкавица освети небето. Мина през няколко двора, после седна в колата си и си наложи да успокои дишането си, в случай че ченгетата вече се мотаеха по улиците.

Запали колата и се отправи към дома си, като се придържаше към ограничението на скоростта, даваше мигач и спазваше стоп сигналите. Беше чел, че много престъпници биват залавяни заради тъпи грешки, като повреден фар. Не можеше да си представи да планира грижливо работата си, да я извърши безукорно, а после да го пипнат заради тъпо нарушение на правилата за движение.

Трийсет минути по-късно седеше в апартамента си и гледаше новините в единайсет. Водещата история бе убийството на кучката. Разбира се, говорителят не я нарече така. Думите му бяха:

— Млада жена, новата жертва на убиеца Мъртви очи.

Интересно име. И не беше далеч от истината.

Вторачи се в жената, представена като профайлър от ФБР, към която се втурнаха репортерите. Тя сведе глава и вдигна ръка. Пазеше се от камерите, сякаш щяха да ѝ причинят рак на кожата. Той изчака края на репортажа, после изгледа записа, който бе направил. Търсеше нещо определено.

Ето го! Тъмен, неясен образ, който показваше малките ѝ блестящи очи. Не ги беше видял, докато кучката го преследваше, но в тях имаше нещо. Образът беше лош и по-голямата част от лицето ѝ не се виждаше, но в очите ѝ имаше нещо...

Записът продължи. Той го изгледа и изслуша говорителя, който дрънкаше колко важен бил случаят, тъй като назначили профайлър. Но това не го притесни. Не беше голяма работа. Бе убеден, че колкото и да разглеждат творбите му и да се мъчат да проникнат в ума му, никога няма да го намерят.

13.

Веднага щом журналистите чуха обажданията от полицията в област Феърфакс по полицейските скенери, телевизионните екипи бяха мобилизирани. Вановете им паркираха пред къщата на Сандра Франкс и вдигнаха антените си към небето, сякаш искаха да подслушват Господ.

Но на местопрестъплението нямаше бог, или поне така изглеждаше за вярващите. Господ не би позволил убийството на Сандра Франкс. Не би създал чудовища, способни да извършат такива зверства.

— Проклети репортери — изсумтя Вейл.

— Просто си вършат работата — отбеляза Роби. — Не им обръщай внимание.

— Не обичам да ми блокират пътя и да набутват микрофони в лицето ми. Аз също съм тук, за да си върша работата, а те ми пречат.

Бяха в спалнята и разглеждаха стенописите. Хенкок беше пристигнал и заедно с Манет и Бледсо чакаше отвън криминалозите да приключат с документирането на местопрестъплението. Тъй като Вейл и Роби вече бяха влизали в къщата, решиха, че е най-разумно да си останат там, а не да оставят нови следи наоколо.

— Какво означава всичко това според теб?

— Този тип е адски дързък, Роби. Много серийни убийци нападат проститутки — отвърна тя. — Знаеш ли защо?

— Защото никой няма да се разтревожи от изчезването им.

— Точно така. Никой няма да открие, че са изчезнали, поне няколко дни, седмици и дори месеци. А дотогава следата вече е изстинала.

Проблесна светкавица на фотоапарат.

— Въпросът е защо този тип подбира жени от средната класа? Какво у тях подхранва фантазията му?

— Познава подобна жена и я мрази силно.

— Или е познавал навремето. Фантазията му е доста отдавна. Не забравяй това.

Хенкок пристъпи зад тях и видя стената, на която бе надраскано посланието: „То е в“

— Загрях — промърмори той. — Загрях! Това е като ребус, който отначало не разбираш, но след като го схванеш, всичко става очевидно и не можеш да повярваш, че не си го видял преди.

Вейл завъртя презрително очи.

— Скрил е нещо — продължи Хенкок. — Ръката. Казва ни къде е ръката. Лявата ръка. Съобщава ни, че е в къщата. В чекмеджето, в хладилника, в спалнята...

— Или само в главата ти — отвърна Вейл. — Не можеш да си убеден, че означава нещо.

Хенкок ѝ обърна гръб.

— Грещиш. Той ни казва нещо.

— Може да е просто откачен — възрази Вейл и погледна Роби. — На този етап можем да твърдим само, че престъпникът е или откачен, а тогава посланието му не означава нищо, или че е сравнително нормален и посланието има огромно значение за него. Фактът, че го е написал с кръвта на жертвата, говори, че вероятно го е направил след настъпването на смъртта. Жената е била или мъртва, или зверски наранена. А ако е била мъртва, той е поел риск, като е останал повече време тук. Така шансът да го заловим нараства. Каква е причината да го направи? Ако предположим, че не е откачен, посланието означава много за него. Но не е предназначено за него, а за жертвата или за онзи, който открие трупа.

Вейл закричи напред-назад, като разсъждаваше на глас:

— Ако посланието е предназначено за нас, трябва да се попитаме следното: Какво се опитва да ни каже? Дали не е заблуда? Дали е буквално? Трябва ли да започнем да търсим нещо, например ръката, както предполага Хенкок? Или просто ни дразни и си играе с нас?

Тя спря и каза на Роби:

— Виждаш ли защо не бива да правиш прибързани изводи? — Погледна Хенкок, който стоеше вторачен в стената и се преструваше, че не е чул думите ѝ. Но внезапно се обърна към нея и каза:

— А понякога се случва да разсъждаваш прекалено много по въпроса, детектив Хернандес. Приятелката ти тук прави точно това.

Знае много и се опитва да те впечатли и да те обърка с въпроси и дивотии, които нямат нищо общо със случая.

Вейл кръстоса ръце на гърдите си.

— Единствената дивотия тук, Роби, е идеята на Хенкок. Но, знаеш ли, посланието също може да е дивотия. Имаше случай, когато престъпникът бе написал с кръв „Смърт на прасетата“. Изглеждаше толкова по холивудски, че беше странно. И радарът ми за дивотии се включи. Оказа се, че кретенът е преписал фразата от статия в списание „Живот“, за да ни заблуди. Знаеш ли колко време изгубиха хората в чудене и размишляване над „Смърт на прасетата“? Дали е предназначено за ченгетата или просто онзи мрази свинско?

Роби се засмя.

Вейл сложи ръка на лакътя му.

— Чуй ме, Роби. В момента не можем да правим прибързани заключения. Ако искаш да помогнеш на Хенкок да търси липсващата ръка, давай. Може и да я намерите. Или пък ще намерите нещо друго. Не знам. Но за мен най-важното в това послание е, че престъпникът си е направил труда да го напише. Очевидно то означава много за него, а моята работа е да разбере защо.

— Не е завършил изречението — обади се Синклер, който тъкмо бе влязъл в стаята. — Говорите за посланието, нали? Аз пък искам да знам защо мръсникът не е завършил изречението.

— Добър въпрос — кимна Вейл.

— Може би иска ние да го завършим вместо него — каза Роби. Хенкок вдигна ръце.

— Точно това се опитвам да направя. То е в кухнята, в чекмеджето, в гардероба... — промърмори той и излезе от спалнята.

— Тоя добре ли е? — попита Синклер.

— Никога не е бил добре.

— И какво ще правим с посланието? — попита Роби.

— Можем да проверим информацията в ПЗЖП. Бюрото поддържа база данни за престъпления точно по тази причина. Тя ще ни покаже и други престъпления, при които извършителите са писали послания с кръв. Ще ни каже какво знаем за тези случаи и за престъпниците. Може да открием някаква връзка или сходство. Убийците не оставят често послания и данните няма да са много.

— А междувременно ще продължим да задаваме въпроси.

— Точно така — кимна Вейл. — Ако някога спрем да задаваме въпроси, това ще означава, че трябва да предадем значките си и да се пенсионираме.

Два часа по-късно членовете на оперативната група седяха в новата си база, създадена през последните два дни — в стара тухлена къща на около три километра от дома на последната жертва. Намираше се на улица със седемдесет и пет годишни къщи. Стаите бяха тъмни. Единствената светлина идваше от лампиони, поставени на пода. Дълги сенки изпъстриха стените и осветени отдолу, лицата на всички приличаха на образи от филм на ужасите.

Няколко пластмасови сгъваеми маси бяха отворени в средата на правоъгълната всекидневна. На прозорците нямаше завеси, нито щори. Упоритият дъжд плющеше неуморно по стъклата.

— Имаме ли телефон тук? — попита Мандиза Манет.

— Още не — отговори Бледсо.

Той вдигна кашон от купчината в ъгъла и го остави на една от масите. Отдръпна се и изтупа праха от него.

— Поръчах пет линии. Четири за телефон и интернет и една за факс. Ще ги получим след ден–два. Дотогава ще използвате мобилните си.

Отвори кашона и извади няколко маркера, овързани с ластик. Огледа стаята и проточи врат, за да надникне в кухнята.

— Кой липсва?

— Хенкок — отговори Вейл. — Да започваме без него.

Бледсо се ухили, после се наведе към нея.

— Давай по-спокойно. Този тип е задник, но не бива да влияем на останалите. Не искам неприятности. Просто работи с него.

— Да, да, добре.

— Коляното ти как е? Хернандес каза, че си го ударила.

— Паднах в двора на жертвата.

— Налага ли се да отидеш на лекар?

— Добре съм. Не се тревожи.

Бледсо кимна и се обърна към останалите.

— Добре, всички да дойдат във всекидневната. Започваме.

В този миг Чейз Хенкок влезе в къщата. Затвори чадъра си и изтърси водата върху линолеума, който вече беше хлъзгав от калните обувки на детективите.

Хенкок се огледа наоколо и се намръщи.

— Кой избра тая гадна дупка?

— Искахме да се почувстваш у дома си — отвърна Вейл. — Ама не успяхме да докараме вонята.

— Много смешно, Вейл. Страхотен хумор.

Бледсо изчака всички да се настанят и зае мястото си начело на масата.

— Това ще е новият ни дом, докато заловим оня кретен. Условията са скапани. Имам очи, виждам. Не е нужно да ми го казвате. Следващата седмица мястото ще стане функционално. Няма да бъде хубаво или удобно. Шефовете не искат да се настаним уютно тук. Смятат, че ако ни е прекалено удобно, няма да бързаеме да разрешим случая.

Останалите изстенаха и Бледсо вдигна ръка.

— Знам, че това са пълни дивотии, но просто ви казвам как стоят нещата. Е, знам, че вече е късно... колко е часът, по дяволите?

— Единайсет и половина — отговори Бъба Синклер.

— Господи. Добре тогава, да започваме, за да можем да се приберем, преди слънцето да изгрее.

Вейл си помисли за Джонатан и си спомни, че има среща с адвокатата си на сутринта. Вече бе предупредила в службата, че ѝ се налага да отсъства няколко часа. На всичкото отгоре трябваше да вземе Джонатан от училище, което нямаше да му хареса. Но това бе първата стъпка към освобождаването му от Дийкън.

— Нашият човек нападна отново тази вечер. Жертвата се казва Сандра Франкс. Стоматологична хигиенистка при зъболекар в западната част на града. Хей, Хернандес, ти си висок. Защо не запишеш всичко това на дъската? — каза Бледсо и метна на Роби няколко маркера.

— Какво общо има височината с...

— Късно е. Хайде да действваме, за да можем да се приберем у дома.

Роби пристъпи към бялата дъска и написа: „Сандра Франкс. Стоматологична хигиенистка.“

— Стоматологичните хигиенистки са странни — обади се Манет.
— Работят почасово в различни кабинети.

Бледсо кимна.

— А това означава, че задачите ни току-що се увеличиха. Син, разбери за кои зъболекари е работила и вземи списъците с пациентите им. Престъпникът може да е сред тях.

— Ще ни предадат ли списъците на пациентите си?

— Хайде де — прекъсна го Манет. — Кой ще се разтревожи заради някакъв си шибан гранулом? Ако ти създадат проблеми, притисни ги. Те са зъболекари, не искат неприятности. Освен това не искаме картоните им, а само списъците. Мога аз да се заема с това.

Плешивата глава на Синклер почервения от гняв.

— Ще се справя.

— Добре — кимна Бледсо. — Работим по доста неща, затова направих кратко резюме кой за какво отговаря. Можете да добавите задачата на Син в края.

— Как ще действаме по посланието на престъпника? — попита Манет.

Бледсо извади малък бележник от джоба на сакото си и прелисти няколко страници.

— „То е в...“ — промърмори, поклати глава и добави: — Мисля, че трябва да го разгледаме като всяка друга улика. Карън, имаш ли идеи по въпроса?

— Нищо, което да съм готова да споделя. Засега.

— Слушай, знам, че не обичаш да гадаеш, но в момента няма за какво да се захванем. Дори предположение би ни дало някаква насока. Може и да е погрешно, но може и да не е.

— Аз имам идея — обади се Хенкок.

Вейл завъртя очи.

— Почна се.

— Според мен посланието означава, че той си играе с нас, дразни ни и ни предизвиква да намерим отрязаната ръка.

— И? — попита Бледсо. — Намери ли я?

— Не още, но...

— Слушай, Бледсо, ако искаш мнението ми, ще го чуеш — намеси се Вейл. — В момента има прекалено много възможности. Затова ще споделя с теб какво казва интуицията ми. Посланието е

изключително важно за престъпника. Рискувал е много, за да ни го остави. Не мисля, че ни дразни. По-скоро се опитва да ни каже нещо, но не директно. Не иска да ни улесни, но посланието има значение. Просто още нямам представа какво точно, а догадките не вършат работа. Хенкок има мнение, но то не означава нищо.

— Дяволите да те вземат, Вейл! — извика Хенкок. — Заяждаш се с мен, откакто влязох в дома на жертвата. Какво съм ти направил?

Бледсо поклати глава отвратен.

— Добре, достатъчно — обърна се към Вейл и каза: — Той е прав, Карън. Остави го на мира.

— Точно така — настоя Хенкок.

— Ще се консултирам с базата данни, за да потърся сходни случаи — заяви Вейл спокойно.

— Кой отговаря за работодателите на жертвата? — попита Синклер.

— Хернандес, ти ще се заемеш с тях — нареди Бледсо. — Провери работодателите и клиентите им. Ако се появи нещо подозрително, ще го обсъдим заедно.

— Разбрано, шефе.

Прекараха следващите два часа в обсъждане на вероятни сценарии, телефонни обаждания и изготвяне на списъци. Обичайната тегава полицейска работа. Когато се надигнаха да си ходят, Бледсо каза:

— Щях да забравя. Разходите. Пазете си разписките. Ще ми ги предавате в плик с името ви всеки понеделник. Не забравяйте да напишете за какво е всяка разписка. Ще ги дам на администрацията и там ще ги преглеждат. Затова не поръчвайте тузарски вечери. А сега се прибирайте и си починете. Ще се срещаме тук всяка сутрин в осем. Ако не можете да се явите, уведомете ме. Нямаме твърдо работно време, но не искам никой да се възползва от това. Трябва да заловим убиеца. Всеки ден, час и минута, в които не вършим нищо, означават, че още някоя жена ще бъде нарязана на парчета. Ясно ли е?

Всички кимнаха и се разпръснаха. Вейл се приближи до Хенкок, който я погледна отвисоко.

— Мисля, че си прав, Хенкок — каза тя. — За това, че в стенописите се усеща ръката на художник. Просто исках да знаеш.

Той я изгледа и отговори:

— Знаеш ли, аз можех да върша твоята работа. Можех да стана профайлър.

Тя извади дъвка от джоба си и я лапна.

— Какво искаш да чуеш? Решението не беше мое.

— Така ти се иска да мислиш, за да не те тормози чувство за вина. Но аз превъзмогнах емоциите си. Имам добра работа и не ми се налага да изпълнявам заповеди. Аз ги издавам.

— Радвам се, че си доволен — отвърна Вейл и се обърна да си събере документите.

Хенкок я стисна за ръката.

— Знам, че си говорила лоши неща за мен — каза той тихо, сякаш не искаше друг да го чуе. — Няма да го забравя.

Вейл присви очи.

— Не ме заплашвай, Хенкок. Нищо, което казваш или правиш, не ме плаши. Ако се опиташ да ме нападнеш, ще те смачкам. Не забравяй това.

Тя грабна чантата си, намигна на Роби и излезе.

14.

Мрачни сиви облаци заплашваха с дъжд. Карън имаше среща с адвокатата си в десет. Пътъом се отби в къщата на Дийкън. Ако имаше приятелско разрешение на проблема с родителските права — без намесата на адвокати, — тя искаше да го намери. Харесваше адвокатата си, но нямаше желание да плати поредната му почивка в петзвезден хотел.

Не мислеше, че Дийкън ще се съгласи, но бе готова да действа в стила на мафията — да му направи предложение, на което не може да откаже. Щеше да се откаже от правата си върху къщата. Ако въобще съществуваше начин да стигнеш до бронирания орган, който Дийкън наричаше сърце, той бе през портфейла му.

Вейл застана пред олющената сива врата и се почувства като натрапница. Беше се изнесла едва преди година и половина, но за това време се бе превърнала в друг човек. Вече не можеше да търпи собственика на къщата, която навремето бе смятала за своя. Сложи ръце на кръста си и се вторачи в краката си. Наистина ли искаше да звънне? Наистина ли искаше да види Дийкън?

Можеше да действа чрез адвокатата си и никога вече да не види лицето на бившия си съпруг. Но ако успееше да събуди у него човека, когото беше обичала — добрия, трудолюбив мъж, — може би щеше да го накара да се съгласи...

Дървената врата се отвори и разкри четирийсетгодишен мъж с грубо лице и рошава посивяла коса. Мърлява бяла фланелка висеше над избелели джинси. Дийкън беше под метър и осемдесет, но мощните му рамене и новопридобитото шкембе го караха да изглежда по-едър. Той пристъпи напред.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Вейл се зачуди как е възможно човек да пропадне толкова бързо в Дантевия ад.

— Почука ли? Не чух — продължи той.

— Тъкмо се канех да звънна.

— Не ми отговори. Какво искаш, мамка ти?

— Исках да поговорим за Джонатан.

— За какво?

— Може ли да вляза?

Дийкън отвори широко вратата, обърна се и влезе в мрачната къща. Вехти мебели, купени на старо, украсяваха всекидневната. Вейл бе искала да ги изхвърли, но тъй като беше безработен от доста време, Дийкън отказваше да похарчи пари за нови. „Тези ми вършат чудесна работа“, беше й казал той, сякаш бе единственият, който живееше в къщата.

Тя погледна порносписанията, пръснати по масичката за кафе, и настръхна при мисълта, че Джонатан редовно е излаган на подобни гадости. Е, можеше да спомене този факт, ако стигнеха до съд, и да опише гадната домашна обстановка, която Дийкън осигуряваше на сина й.

Бившият й съпруг се наведе и спря телевизора.

— Е?

— Джонатан не е щастлив тук, Дийкън. А от това, което чух, ти също не се радваш на присъствието му.

— Не говори от мое име. Той ми е син. Един баща се нуждае от сина си, а момчето се нуждае от баща.

По принцип Вейл не би оспорила подобно изявление. Но след като Дийкън беше бащата...

— Ако си дошла да говорим за това, разговорът ни е приключен.

Вейл не обичаше да й нареждат и се дразнеше от наглостта му. Сърцето й заби и яростта й се надигна. Не, не само ярост. Омраза. Къде беше човекът, когото бе обичала преди години?

— Дойдох да ти предложа нещо — каза тя. — Заради Джонатан. Дай ми пълните родителски права и ще се откажа от правата си върху къщата.

Дийкън се приближи към нея. Общоприета практика по време на разпити бе да нахлуеш в личното пространство на заподозрения. Вейл я беше научила от стар детектив от нюйоркската полиция. За Дийкън тя бе напълно естествена.

Вейл обаче не възнамеряваше да отстъпи. Знаеше правилата на играта, затова остана спокойно на мястото си и прикова очи в неговите. Биреният му дъх беше отвратителен.

Дийкън сложи ръце на кръста си и я изгледа отвисоко.

— Страхотно нахалство е да идваш тук и да си мислиш, че можеш да откупиш сина ми.

— Той не е щастлив, Дийкън. Ако му желаеш доброто, приеми предложението ми. Пълни родителски права за мен, а къщата е само твоя.

Дийкън стисна зъби.

— Май не ме чу, Карън. Отговорът е „не“.

— Защо го искаш тук, след като непрестанно го обиждаш и унижаваш?

— Той ли ти каза това? — поклати глава Дийкън. — Шибани хлапета. Постоянно лъжат.

— Аз му вярвам, Дийкън. Джонатан няма причини да ме лъже.

— Браво на теб, госпожице Идеален родител.

— Ако не приемеш предложението ми, ще се върнем в съда. И ще оставим съдията да реши кое е най-добро за Джонатан.

Лицето на Дийкън се изкриви в грозна гримаса.

— Мръсна кучка! Направи го и ще съжаляваш.

Вейл се ухили презрително и поклати глава.

— Вече не се плаша от теб, Дийкън. Не можеш да ме нараниш.

В този момент тя усети нещо зад десния си крак, а дясната ръка на Дийкън я удари в гърдите. Залитна назад и след миг главата ѝ се удари в дървеното дюшеме и едва не експлодира от болка.

15.

Събудих се изплашен. Осъзнах, че съм заспал в стаята си. По дяволите! Той идва. Дъските на пода скърцат. Чуват се тежки стъпки.

Преди да заспя, той беше с курвата си. Познавам я, идвала е тук и преди. Виждам съм очите ѝ и начина, по който го гледа. Зли очи.

Вратата се отваря и баща ми застава на прага. Гащеризонът му е разкопчан и презрамките висят.

— Тук имаше някого.

Той се ухилва презрително.

— Тя беше кучка. Отървах се от нея.

— Не я харесвам.

— Е, и тя не те харесва. И майка ти не те харесваше.

Майка. Тя не знаеше какво е да си майка. Беше кучка, като онези, които баща ми води у дома.

— Нека ти кажа нещо. Тези кучки наистина са лоши. Гледат на теб като на боклук. Грозен, прогнил боклук. Курвите винаги казват лоши неща за теб. Твърдят, че имаш късмет с баща като мен, който се грижи за теб.

Не бих използвал думата „късмет“, за да опиша живота си.

Той се приближава към леглото, а аз чакам стоварването на колана му върху мен. Отдръпвам се назад и чакам...

— Оная курва майка ти е виновна, че си толкова грозилище.

Вдигам бавно глава. Още очаквам коженият ремък да изплющи върху кожата ми. Но забелязвам, че той не носи колан.

— Време е за подстрижка. Косата ти е прекалено дълга. Хайде!

Той ме грабва и ме дръпва от леглото...

Забележителна история! Той осъзна, че може да направи нещо с нея, да я публикува някъде. Щеше да използва чуждо име и никой нямаше да разбере, че става дума за него.

Може би искам хората да узнаят какво съм изтърпял.

Художествена измислица или не? Всичко е истина, но кой би повярвал? Щяха да гледат на него като на лошия, защото никой не обича да го свързват с човек, с когото са се отнасяли по този начин.

Но имаше хора, които щяха да се заинтересуват от това. Хора, които щяха да сметнат историята за гениална. Щяха да я препрочитат, да я показват на други, да я изучават.

Ченгетата също щяха да я анализират.

Нека да я изучават. Доникъде нямаше да ги отведе. Разбира се, това означаваше, че ще му се наложи да прикрие следите си. Е, така да бъде. Ще я публикува и ще види реакцията на читателите си. Ако получи добри отзиви, ще потърси по-широка публика.

Затвори лаптопа и се прозя. Остра болка го накара да се намръщи. Последната кучка беше успяла да го удари по лицето и дори го зашемети за секунда. След като го пусна в дома си, явно нещо предизвика подозренията ѝ, тъй като замахна първа. Но той я искаше мъртва повече, отколкото тя искаше да живее, защото след като го удари, тя се втурна да бяга. Той я сграбчи за ръкава, завъртя я и я удари два пъти бързо. Нарани кокалчетата на пръстите си, но тя падна на пода. Той извади тръбата и всичко приключи.

Беше изтърпявал зловеци побои, така че беше готов, ако някой искаше да го нападне. Познаваше всички номера, защото ги беше преживял.

Притисна плика с лед към цицината на челото си. Подутината беше спаднала, а насиненото можеше да бъде скрито с грим. Агент на ФБР с голяма синина на лицето щеше да привлече внимание, а той не желаше подобно нещо.

Но ако кучката го бе научила на нещо, то бе, че трябва да действа по-бързо и да ги вади от строя светкавично, преди да замахнат към него. Следващия път можеше да го нападнат с нож или със счупена бутилка.

Изготви списък с възможни решения на проблема, но всичките бяха рисковани, особено ако го видеха да купува оръжие. Но пък интернет му позволяваше да отиде навсякъде и да прави каквото си поиска, без някой да оглежда лицето му или да го разпитва за мотивите му.

Краткото проучване в интернет го отведе до многобройни сайтове, които продаваха електрошокови палки, способни да зашеметят кучката за минути. Трябваше само да докосне палката до тялото ѝ. Дрехите не пречеха. И колкото по-дълъг бе електрошокът, толкова по-дълго тя нямаше да може да помръдне.

Прочете често задаваните въпроси в сайта:

„Използвайки висока честота, електрошоковите палки объркват нервната система и карат мускулите да работят толкова бързо, че източникът им на енергия незабавно се превръща в млечна киселина, която ги изтощава и обезсилва. В същото време шокът прекъсва нервните импулси в мозъка и: засегнатият губи контрол над мускулите си и чувството си за ориентация. Това безпомощно състояние продължава между две и пет минути, в зависимост от телесната маса и...“

Минути! Той се нуждаеше само от няколко секунди. Бяха му достатъчни, за да стисне врата ѝ и да изстиска живота от тялото ѝ. Две ръце, две очи. Две ококорени очи, чиито капилляри се пукат от напрежението...

Той бързо прегледа сайта, въведе номера на кредитната си карта и го затвори. Щеше да получи колета утре.

Изглеждаше почти прекалено хубаво, за да е вярно.

16.

Стаята се завъртя за секунда пред очите ѝ, преди да се върне обратно на фокус. Вейл примигна няколко пъти и осъзна, че гледа лампата на тавана. Телевизорът работеше. Тя чуваше как спортни коли фучат по писта. Цигара догаряше в пепелника до креслото на Дийкън. И... какво, по дяволите? Панталонът ѝ беше разкопчан.

„Колко е часът?“

„Защо съм на пода?“

„Защо главата ме боли толкова силно?“

Обърна се и видя празното кресло на Дийкън. „Къде е този кретен, по дяволите?“

Струваше ѝ се, че черепът ѝ е размазан с чук. Опипа тила си и усети голяма подутина. Каквото и да се бе случило, щом Дийкън бе замесен в него, не беше нещо добро.

Надигна се и всекидневната се залюля пред очите ѝ. Подви колене и протегна ръце като сърфист, за да запази равновесие. После се запрепъва към колата си.

Извади ключовете от джоба си, отвори вратата и подкара. Умът ѝ беше размътен и караше на автопилот. Знаеше пътя към службата си, без да се замисля, което беше хубаво, тъй като в момента не можеше да мисли.

Докато пътуваше към магистралата, се опита да си припомни какво се случи, след като пристигна в дома на Дийкън. Часовникът на таблото ѝ показваше 10:36. Беше останала в къщата на Дийкън час и половина. Каквото и да беше се случило, бе отнело доста време.

Спомни си, че отиде там, за да обсъдят родителските права. Дийкън отхвърли предложението ѝ. Някои неща се връщаха в спомените ѝ, но още имаше бели петна.

Десет и половина. А в десет трябваше да свърши някаква работа. Каква ли беше?

Тя спря пред светофара и се огледа. Дали трябваше да се види някъде с колегите си? Прозя се и челюстта ѝ заболя. Погледна в

огледалото и се уплаши, когато видя размътените си очи и рошавата коса. Какво бе станало, по дяволите?

„Хайде, Карън, мисли!“

Светна зелено и мислите ѝ леко се проясниха. Спомни си, че с Дийкън се скараха заради родителските права над Джонатан. Знаеше и резултата — неочаквана дрямка на пода, замайване и зверско главоболие. Сигурно я беше халосал здраво, защото още не можеше да си припомни удара. Но по лицето ѝ нямаше синини.

Както и да бе станало, надяваше се, че и тя е успяла да го нарани. Но ако се съдеше по факта, че телевизорът работеше, а в пепелника догаряше цигара, вероятно не се бе справила добре.

Лек дъжд заръми по предното стъкло. Тя се протегна да натисне бутона за чистачките и ръката ѝ докосна празния кобур. Ох, мамка му!

Скочи на спирачката и колата поднесе по мокрия път. Папката с документи на задната седалка отлетя към пода.

Не си спомняше какво се е случило в дома на Дийкън, оръжието ѝ бе изчезнало, а това не би искала да обяснява на никого, най-малко на Гифърд и на Отдела за вътрешни разследвания.

Вейл обърна колата и потегли обратно към къщата на Дийкън, като внимаваше да спазва правилата за движение, но всъщност се движеше със сто и двацет километра в час и лъкатушеше по мокрия асфалт. Мили Боже! Трябваше да стигне там, преди той да изчезне някъде с глока ѝ. Познаваше Дийкън добре и знаеше, че ще се погрижи оръжието ѝ да бъде открито на някое ужасно място. Или пък щеше да го подари на някой наркоман в гетото, за да бъде използвано в престъпление. А Бюрото нямаше да погледне добре на това. Случаят щеше да се разчуе и да попадне в националните новини. Щяха да я съсипят. А ако бъдеше използвано при убийство... как щеше да живее с това?

Върна се в къщата за по-малко от пет минути. Колата на Дийкън още бе отпред. Вейл се втурна към входната врата и гневно я отвори. Дийкън пееше някъде в къщата. Пееше? Защо, по дяволите?

Тя огледа стаята, но не видя никъде глока. Коленичи и затърси под канапето и масичката за кафе. Внезапно чу гласа на Дийкън.

— Това ли търсиш?

Вейл се обърна, все още застанала на колене. Той стоеше на около три метра от нея и държеше пистолета ѝ.

— Дай ми...

Той насочи пистолета към нея.

— Чакай малко, Карън. Тонът ти не ми харесва. Не виждаш ли, че държа шибания пистолет? Не разбираш ли какво означава това?

О, много добре разбираше. Разбираше, че мрази този кретен. Мразеше го толкова силно, че си представи как взима собствения си назъбен нож и го забива в окото му.

— Остани на място. На колене — нареди той, като подигравателно повдигна вежди. — Хм. Колко подходящо.

Дали беше свалила предпазителя? Какво да направи? Да се хвърли върху него? Беше прекалено рисковано. Щеше да му остави още малко време, преди да действа. Не можеше да стане по-лошо. Нямахше какво да загуби, щеше да изчака по-добра възможност.

Дийкън разкопча панталоните си и се ухили.

Вейл се насили да се засмее.

— Само в мечтите ти, Дийкън. Няма начин!

— Така ли? Нали знаеш онези розови листчета по офисите, на които пише: „Докато те нямаше“? Е, докато теб те нямаше, имам предвид докато беше в несвят, аз се позабавлявах.

„Изнасилил ме е? Не може да бъде. Възможно ли е?“ Искаше й се да опипа слабините си, за да провери дали е мокра, но нямаше да му достави това удоволствие. А и не усещаше дразнене или болка.

— Страхотен опит, задник. Щях да знам, ако си ме изнасилил.

— Изнасилил? Не мислиш ли, че думата е прекалено силна? Женени сме...

— Само в извращения ти мозък. Разводът е почти приключен.

— Добре де, може и да съм те изнасилил. А може и да не съм.

Тя поклати глава отвратено.

— Кога стана такъв гадняр?

— Прекалено строга си, Карън. Нали в службата си се натъкваш на много по-лоши от мен.

— Въпрос на степенуване. Повярвай ми, разликата между теб и онези боклуци вече не е много голяма. По-близо си до чудовищата, отколкото си мислиш.

Той пристъпи към нея и размаха пистолета.

— Как е главата ти? Фраснах те доста силно.

Така ли се беше озовала на пода? По лицето ѝ нямаше синини, но пък челюстта я болеше. Вдигна очи към него.

— Сега ставам, Дийкън, а ти ще ми върнеш пистолета.

— Е, добре, стани. Да започнем с това.

Тя се надигна и светкавично се завъртя на пета. Левият ѝ крак изрита глока и го запрати в другия край на стаята.

Тя се метна след него, но Дийкън направи същото и двамата се затъркаляха по пода като ръгбисти. Вейл хвана пистолета с дясната си ръка и халоса Дийкън по носа с дулото.

— Копеле! Щеше ли да стреляш? А?

Той се втренчи в пистолета.

— Би трябвало да ти пръсна шибания мозък, безполезно лайно такова!

— Давай, Карън — отвърна той спокойно. — Натисни спусъка. Прати кариерата си по дяволите. Остави Джонатан без родители. Хайде, предизвиквам те.

Дишането ѝ бе затруднено, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че го усещаше в ушите си. Успокой се. Мисли. Погледна го в очите и видя дивата злоба, която често виждаше у убийците, които разпитваше. Не беше сигурна какво точно я предизвиква, но я познаваше, когато я видеше: ледена бездна, емоционална черна дупка.

Вейл скочи на крака, но пистолетът ѝ остана насочен към Дийкън. Ръката ѝ трепереше. Но не от страх, а от притеснение, че ще си изпусне нервите и ще натисне спусъка. Той беше прав — тя щеше да загуби много повече от него. Като се имаше предвид скапания му живот, той вероятно би се самоубил, ако имаше куража да го направи.

Излезе от къщата и не прибра глока в кобура, докато не седна в колата. Подкара бавно и спря пред светофара. Чувстваше се омърсена, отровена. „Не ме е изнасилил, повтаряше си. Просто се мъчи да ме разстрои.“

Измъчваше я силно безпокойство. Светна зелено и тя потегли към щаба на оперативната група. Имаше нужда да се потопи отново в случая, да свърши нещо полезно. Да откъсне мислите си от Дийкън и от станалото.

Пред къщата беше паркиран ван на „Върайзън“^[1]. Очевидно инсталираха телефонните линии, които Бледсо бе поръчал. Още полузамаяна, тя едва не се блъсна в техника, който се връщаше към вана си.

Щом я видя, Бледсо отвори уста да зададе очевидния въпрос. Беше шофирала толкова погълната от гнева си, че бе забравила да се срене и да си сложи грим. Вероятно изглеждам кошмарно, помисли си тя. Бледсо сложи ръка на рамото ѝ и я въведе в помещението, което някога бе изпълнявало ролята на кухня. Настани я на стол и я загледа с притеснение. Явно не знаеше какво да направи.

След няколко секунди той седна пред нея и Вейл осъзна, че се кани да я разпита.

— Какво е станало? — попита той.

Тя не знаеше как да започне.

— Тук ли са останалите? Манет, Хенкок...

— Дойдоха и си тръгнаха. Сами сме.

Бледсо изчака няколко секунди, но тя не заговори.

Вейл забеляза, че очите му проблеснаха гневно. Явно бе осъзнал какво е станало. Работеха заедно от доста време и детективът беше наясно с гадостите, през които бе минала по време на развода с Дийкън и битката за родителските права.

— Нещо с бившия ти съпруг ли?

Вейл кимна.

— Удари ли те?

Бледсо изчака малко, но не получи отговор. После стана и се заразхожда нервно, сложил ръце на кръста си.

— Ще подадеш ли жалба? Мога да го обвиня в нападение и да го прибера. Ще му изкарам акъла.

Тя се замисли и поклати глава.

— Истината е, че не знам какво точно стана. Отидох там, за да поговоря с него за промяна на родителските права. След около час се събудих на пода във всекидневната.

Поколеба се, не знаеше дали иска да продължи.

Бледсо придърпа стола си и седна до нея. Облегна лакти на коленете си и прикова очи в нейните.

— Знаеш какво е станало и е достатъчно да подадеш жалба. Трябва поне да му направим досие.

— Бледсо, не знам какво е станало. Мога само да предполагам, но не е достатъчно. Освен това за мен няма да изглежда добре, че съм отишла в дома му. Той ще каже, че аз съм започнала разправията.

Детективът я изгледа замислено и попита:

— Мислиш, че те е изнасилил, нали?

— Не.

Вейл знаеше, че Бледсо е добро ченге, но никога преди не бе подлагана на разпит от него. Той беше сглобил цялата история безпогрешно. Вероятно бе усетил нещо в поведението ѝ. Беше работил с достатъчно жертви, за да предположи какво се е случило.

— Но ако не помниш какво е станало, как можеш да си сигурна?

Тя отметна глава назад и го изгледа строго.

— Щях да знам, ако той... ако беше проникнал в мен.

Бледсо стана и се завъртя към стената, сякаш изучаваше олющената боя. Най-после се обърна към нея и каза:

— Трябва да заковем тоя кретен, Карън. Просто подай шибаната жалба.

— Да бе, това ще мине адски добре. Особено когато разследващото ченге извади бележника си и каже: „Е, агент Вейл, разкажете ми какво стана.“ А аз ще му отговоря: „Ох, детектив, не знам какво стана. Не мога да си спомня.“ Дори ченгето да реши да помогне на колега и да прибере Дийкън, как ще изглежда случаят в съда? Адвокатът на Дийкън ще ме разкъса на парчета: „Агент Вейл,

значи вие сте се оплакали, че сте нападната, макар да не си спомняте удара? Може да сте се спънали и да сте ударили главата си. Всъщност не можете да си спомните нищо за случилото се, нали?“ Да не говорим, че оставих глока си в дома на лекето, а после го заплаших, че ще му пръсна черепа. Не, не искам дело — категорично каза тя.

И тогава се сети.

— По дяволите! Това трябваше да направя в десет — да се видя с адвоката си относно Джонатан.

Извади мобилния си и уговори нова среща с адвоката. После звънна в училището на Джонатан и помоли да му предадат съобщение, което обясняваше защо не е отишла да го вземе.

Затвори телефона и видя съсредоточения поглед на Бледсо.

— Можем да го приберем — настоя той. — Аз ще го притисна и ще го накарам да признае. Знам, че мога да го направя, Карън. Дори да не успея, струва си да го видим как се гърчи.

Вейл се отпусна на стола.

— Ще се справя сама с това. Но ти благодаря за любезното предложение.

Бледсо я изгледа и каза:

— Само не прави нещо, за което ще съжаляваш.

— Ще оставя адвоката да действа — усмихна се тя. — Ще съжаля само когато получа сметката му.

[1] Една от телефонните компании в САЩ. — Б.пр. ↑

18.

След като поговори с Бледсо за сблъсъка с Дийкън, Вейл се настани до сгъваемата маса във всекидневната и започна да преглежда папката по случай „Мъртви очи“. Знаеше, че е пропуснала нещо, а и още не бе имала време да анализира цялата информация.

Около един и половина пристигна Мандиза Манет — носеше голяма чанта, натъпкана с папки и канцеларски материали. Избра си място в другия ъгъл на стаята, залепи етикет с името си на едно от чекмеджетата на кантонерката и започна да подрежда документите си. Вейл ѝ кимна за поздрав и не погледна повече към нея.

Бъба Синклер дойде след около половин час. Побъбри с Бледсо за чикагските „Мечки“, отбора на родния му град, и се настани до масата, която се намираше близо до трапезарията. Сложи отгоре ѝ няколко рамкирани снимки и баскетболна топка с автограф.

После вдигна поглед и попита:

— Заключваме къщата нощем, нали?

— Заключваме и включваме алармата — отвърна Бледсо. — Инсталираха системата, след като си тръгнахте тази сутрин.

— Каква е историята с тази топка? — попита Манет.

— Помогнах в разследването на убийството на бащата на Майкъл Джордан. Той оцени работата ми и ми подари топка с автограф.

— За какво? За късмет ли?

— Защо не? Имаме нужда от късмет. Ако топката ще помогне...

— Хей, заешки крачета, амулети, няма проблеми — ухили се Манет. — Само не започвай да изричаш заклинания. Те ще ми дойдат в повече.

— Какво ще кажеш за това? — попита Синклер и издърпа едър гердан изпод ризата си.

— Мога ли да попитам какво е?

— Ловната огърлица, която ми носи късмет — отговори и опипа различните по размер животински зъби, закачени на кожена каишка. —

Лично съм убил всяко животно. Мечка, елен и дори лос. Това беше трудна работа — добави и посочи мечешкия зъб. — Не ми се разправя през какво трябваше да минем, за да се справим с проклетата мечка.

— Прибери шибаната огърлица — каза Манет. — Аз обичам животните.

— И аз ги обичам — отвърна Синклер.

Вейл се облегна назад и реши да не им обръща внимание. Трябваше да се съсредоточи.

След час пристигнаха Роби и Чейз Хенкок. Всеки си избра работно място — Роби седна близо До Вейл, а Хенкок отиде в другата стая, с гръб към нея.

— Мисля, че има нещо, което си струва да бъде проучено — каза тя, след като всички се настаниха. — Опитвам се да разбера значението на пробождането на очите. Това действие е изключително важно за престъпника. Успокоява го и изпълнява определена цел. Фактът, че е част от ритуала, а не от метода на действие, говори, че в него се крие ключът към разбирането на характера му.

— Защо мислиш така? — попита Бледсо.

— Защото не го прави, за да подчини жертвата си. Тя вече е мъртва — обади се Хенкок.

Бледсо погледна Вейл за потвърждение и тя кимна неохотно.

— И защо този тип пробожда очите?

— Това е въпросът. Миналата година колегите от отдела обсъдиха няколко теории, но не постигнаха съгласие. Аз смятам, че го прави, защото самият той има физическа деформация. Белег на лицето, акне, заешка устна. Не знам точно, но си заслужава да поровим.

— Ще проуча въпроса — обади се Синклер. — Бивши затворници, освободени през последните няколко години, осъдени за жестоки престъпления и с лицеви деформации. Можем да сравним данните им с онова, което открием от кръвта.

— Става дума само за теория — предупреди го Вейл.

Бледсо се намръщи и каза:

— Засега разполагаме само с теории.

Вейл кимна.

— Щом говорим за символизъм, каква е историята с ръцете? — попита Бледсо.

— Символизмът няма да залови убиеца — обади се Манет и се обърна към Вейл. — Не се обиждай, Кари, но защо си губим времето с тия психологически дивотии?

— Поведенчески анализ — поправи я Роби.

— Както и да го наречеш, все едно да гледаш в кристална топка. А всички знаем, че кристалните топки не вършат работа.

— Важното е да стесним кръга на заподозрените — каза Роби. — Да се съсредоточим върху нещо. Не разполагаме със свидетели или димящо оръжие, а профилирането може поне да ни насочи. Да ни каже какъв човек търсим.

Бледсо се облегна на стола си, който изскърца измъчено.

— В момента не разполагаме с нищо — каза той. — Е, какво ще кажеш за ръцете? — попита той Вейл.

Тя въздъхна, благодарна, че Роби и Бледсо ѝ се бяха притекли на помощ. Не беше в настроение за разпавии. Главоболието ѝ бе притъпено благодарение на лекарствата, но умът ѝ още беше размътен. Тя погледна Манет, която изглеждаше укротена за момента.

— Той взима ръката като трофей — обясни Вейл. — За да може да преживее убийството отново във фантазиите си. Предполагам, че прави и снимки на жертвите си, след като приключи. Може би снима и стените, които за него са произведение на изкуството.

— Ако тези ръце задоволяват фантазията му, защо тогава изпитва нужда да убива отново? — попита Синклер.

— За серийните убийци извършването на убийството никога не задоволява напълно фантазиите им. Затова непрестанно усъвършенстват и доразвиват фантазиите си. При Мъртви очи, когато ръцете и снимките вече не го задоволяват, както самото действие, нуждата да убива нараства.

— И затова убива отново — обади се Роби.

— Точно така. Почти като наркоман. Или по-скоро като дете, което иска незабавно удовлетворение и прави всичко необходимо да го получи. Дори и обществото да смята това за нередно.

— Той знае ли, че е нередно?

— На определено ниво. Но не изпитва никаква вина. Ако изпитваше, щеше да покрива лицата или телата им. А той не го прави. Остава ги на показ, проснати на леглата. Дори не си прави труда да ги

отнесе във ваната, преди да ги изкорми. Леглото сигурно има специално значение за него.

— Но ръката? — попита Манет. — Как може тя да е трофей?

— Също като очите, ръцете са важни за него. Може да е имал лош баща, който го е биел.

— Лявата ръка на всяка жертва — промърмори Синклер. — Значи, за да се доберем до него, трябва да намерим жесток баща левичар.

Манет завъртя очи.

— Не говориш сериозно, Син. Да не би да вярваш в тези дивотии?

Той не ѝ обърна внимание и продължи:

— Да се върнем на ръката. Тези откачалки наистина ли се кефят на отрязани ръце? Виждал съм камшици, вериги и други гадости, но чак пък отрязана ръка?

— Дамър^[1] одираше жертвите си и запазваше скелетите им — спокойно отговори Вейл. — Когато разглеждал черепите и скелетите, виждал жертвите, сякаш все още са живи и с него, и мастурбирал.

— Мили Боже! — изстена Роби.

— И откъде знаеш това? — заяде се Манет.

— Той ни разказа.

Манет повдигна вежди.

— И вие, разбира се, просто му повярвахте, тъй като е такъв почтен гражданин и...

— Добре, да се върнем към работата — прекъсна я Бледсо. — Карън, очевидно разполагаш с достатъчно, за да ни дадеш насока. Нали? — попита той с надежда.

Вейл огледа бюрото си. Една от папките беше отворена, а по жълтите листа бяха надраскани бележки.

— Човекът, когото издирваме, е бял, около трийсет–четирийсет годишен. Със средно телосложение, според криминолозите е висок около метър седемдесет и пет. Физически работник, но може да има и собствен бизнес. Обзалагам се, че отделя доста време за проучване на жертвите си, тъй като са сходни по възраст, семейно положение и външен вид. Вероятно няма строго работно време, щом успява да свърши всичко това. Работата му може да му осигурява и достъп до снимки или описания на жените, които избира. Възможно е да се

снабдява с адресите им от база данни, или просто излиза „на лов“. Когато намери жена, която отговаря на фантазията му, я проследява до дома ѝ. Още не знам достатъчно, за да твърдя как точно го прави. Умен е, над среден интелект. Пада си по могъществото, затова вероятно шофира мощна кола. Стар немски модел. Порше или мерцедес. Ако е порше — червено, ако е мерцедес — тъмен цвят. Стар модел, защото не може да си позволи нов. Но това няма значение за него, важна е илюзията.

— Илюзия са и тези дивотии с профилирането — промърмори Манет.

— Продължавай — каза Бледсо на Вейл.

Тя погледна бележките си.

— Както вече казахме, има сериозни и отдавнашни проблеми. Първият е нещастно детство. Предполагам, че виновен е бащата, тъй като в деветдесет процента от случаите е така. Бащата вероятно е левичар — тя хвърли бърз поглед на Манет — и го е бил с лявата си ръка. В лицето му има нещо странно, сигурно деформация, както вече споменах. Може да е причинена от бащата при някой от побоите. Очите са по-трудна работа. Може и в тях да има символизъм. Например баща му да го е тормозил непрестанно, като му е казвал, че всички го виждат като грозник. Мисля, че има нещо ѝ в кървавите стенописи. Не приличат на нищо, което съм виждала, но ПЗЖП скоро ще ни изпратят разпечатката. Знаем, че в това има нещо. Сигурна съм. Просто интуиция, но трябва да продължим да проучваме въпроса. Този тип има образование по изкуствата или работи в тази област. Може дори да е откачен художник. Но е вероятно да се занимава и с физически труд, в който проявява творческата си личност. Скулптор, дърводелец... а може дори да е поет, музикант или масажист.

Тя замълча и се обърна към Бледсо.

— Проверяваме всички сходни навици на жертвите, нали? Може пък всичките да са посещавали един и същ масажист.

— Мани и аз отговаряме за това — обади се Синклер. — Засега открихме само, че две от тях са пазарували в една и съща верига супермаркети, но в различни магазини. Работим по въпроса.

Той прелисти бележника си и записа нещо.

— Ще добавим и масажистите.

Роби попита:

— Има ли смисъл да изготвим списък с хора от областите, които спомена? Скулптори, художници и други такива?

— Ще се озовем с огромна база данни, ако не стесним кръга — каза Бледсо. — Действай, но не ме тормози, когато компютърът избълва пет хиляди имена.

— Можем да ги сравним с другите списъци.

— Добре. Направи го.

Синклер се обърна към Вейл.

— Каза, че този тип притежава над средния интелект. Откъде знаеш?

— Първо, с лекота си осигурява достъп до къщите на жертвите. Или ги познава, или е открил хитър начин да ги обезоръжи с приказки. По принцип организираните престъпници имат светски умения. Използват измама, за да се доближат до жертвата си и да я успокоят. Той може да се преструва на ченге или охранител, за да спечели доверието им. Смятам, че е чист и спретнат и носи униформата, която ролята му налага.

— Трябва да поговорим отново със съседите на жертвите — каза Роби. — Може някой да е видял непознат в униформа.

— Е, Кари, кажи ми какво го накара да се задейства? Какво се е случило преди година и половина, че се е превърнал в убиец? — попита Бледсо.

— Може да са били много неща. Най-вероятно е преживял сериозен стрес малко преди убийството на Марси Евърс. Смяна на работата, приключване на връзка. Каквото и да е било, той е прекрачил границата и е откачил.

— Спомена, че бил организиран — намеси се Синклер.

Вейл кимна.

— Да, той е от типа престъпници, които считаме за организирани. Върши всичко предумишлено. Няма следи от борба и видяхме малко рани при самозащита. Това сочи, че е отделил доста време за планиране. Ако разгледаме къщите на жертвите, ще видим, че предната врата е скрита от поглед. Това му позволява да осъществи контакт с жертвата, без да бъде забелязан от съсед или минувач. А може да е застраховка, в случай че тя му откаже достъп и той трябва да проникне насила. Става дума за планиране. В другия край на спектъра са убийците с нисък коефициент на интелигентност. Обикновено те са

неорганизиран. Убиват по-импулсивно, използват оръжие, намерено в дома на убитите, и създават страхотна бъркотия, като обезобразяват жертвата и размазват кръв навсякъде.

— Чакай малко — прекъсна я Хенкок. — Профилът ти сочи организиран престъпник, но местопрестъпленията показват обратното.

Вейл въздъхна. Беше изморена и нямаше желание да защитава мнението си пред Хенкок, но объркването му беше разбираемо. Ако той не бе задал този въпрос, някой друг щеше да го направи.

— Да, знам. Има много кръв. А това обикновено сочи неорганизираност. Но ако разгледаме кръвта не по количество, а по това, което той прави с нея — творческата природа на образите, — тогава смятам, че го върши нарочно. А предумишленото действие показва организираност.

— Но взима оръжията от дома на жертвата?

— Всеки има ножове за пържоли в кухнята. Фактът, че той не носи ножовете със себе си, говори, че е умен. Защо да рискува да го хванат с ножове, използвани при други престъпления? Използва ножове на жертвата, защото знае, че ще ги намери там. За мен това е още един признак на организираност. Освен това не убива жените чрез прободането на очите, а ги удушават. Използва ножовете след настъпването на смъртта.

— Ами изкормването? Това е обезобразяване, което говори за неорганизираност, ако съдим по определението ти.

Вейл потропа с крак и се поколеба, преди да отговори:

— Не знам. Не мога да го обясня. Единствената ми идея е, че този тип представлява смесица от двата профила. Такива случаи са доста чести.

Тя потърка замислено челото си.

— Искат ми се да можех да ви дам повече. Вероятно ще успея да обогатя профила, след като прегледам отново документацията и обсъдя всичко с колегите от отдела.

— Доста неясноти и предположения — изсумтя Манет.

Вейл затвори папката на бюрото си.

— Профилирането е просто инструмент, като микроскопа. Няма да ти даде името и адреса на престъпника. Ако смяташ, че можеш да се справиш по-добре, действай.

Настъпи кратко мълчание, после заговори Роби:

— Един от криминолозите каза, че са намерили кал в къщата на Сандра Франкс.

— Да, засъхнала кал в коридора и спалнята. Едната следа отговаря на отпечатъка от твоята обувка — отвърна Бледсо. — Така че това не ни помага. Що се отнася до останалата кал, в момента я проверят с хроматографа и спектрометъра. Още не съм получил резултатите.

— Обухме терлици, когато се върнахме от преследването в двора — намеси се Вейл. — Обзалагам се, че и от тази следа няма да излезе нищо.

Бледсо сви рамене.

— Скоро ще знаем. Освен това изследват косми и влакна. Намерихме латентни отпечатъци, но системата не откри съвпадение. С изключение на... един добър отпечатък, свален от стенописа. Ако се съди по отпечатъците по предметите в къщата, той е нарисувал творбата си с лявата ръка на жертвата.

— Ама че гадост — изсумтя Манет.

— Цялата история е гнусна — каза Бледсо. — А що се отнася до останалите отпечатъци... Син, с какво разполагаш?

Синклер стана и се протегна.

— Проверявам приятелите и семейството на Франкс, в случай че отпечатъците са техни. Някои от латентните вероятно са доста стари. Но се съмнявам, че ще намерим нещо. Като се има предвид огромното количество кръв, ако шибанякът не е носил ръкавици, щеше да остави кръвави отпечатъци из цялата къща. Нямаше такива, затова смятам, че и латентните ще се окажат задънена улица.

— И това ни връща в самото начало. Към измишльотините на психосимволизма — каза Манет.

Иззвъня тиха аларма и Синклер погледна напрегнато часовника си.

— Имам среща с човек от личен състав в службата на жертвата. Страхотно леке.

Той стана от стола и взе вехтата си кожена чанта.

Бледсо също се изправи.

— Добре, да тръгваме. Знаете си задачите. Да поровим по-надълбоко и да видим дали няма да открием нещо.

— Детектив — Хенкок препречи пътя на Бледсо. — Ще ми отделиш ли минута?

Останалите излязоха. Бледсо сви рамене и отстъпи назад.

— Какво има?

Хенкок се огледа и изчака Вейл да излезе заедно с Роби.

— Трябва да поговорим — каза той, наведе се към Бледсо и сниши глас. — За Вейл. Мисля, че открих нещо.

Бледсо присви очи и го поведе към кухнята. Затвори вратата и прикова очи в Хенкок.

— Сами сме. Какво искаш да ми кажеш?

— Прочетох документацията, която ми приготви. Благодаря ти за това.

— Няма проблеми. Това ли искаше да ми кажеш?

— Не. Открих нещо за жертва номер две — отвърна той, като отвори папката, която стискаше под мишница. — Ето тук, под анализ на влакната. — Подаде доклада на Бледсо.

— Е, и? Червен косъм. Какъв е проблемът?

— Вейл има червена коса. Заключение е, че косъмът отговаря на нейната коса. — Замълча и погледна очаквателно Бледсо, сякаш детективът трябваше да е загорял досега. — Косъм на Вейл е бил намерен в дома на втората жертва. Защо нищо не е било направено по въпроса?

— Направено? — попита Бледсо, скръсти ръце пред гърдите си и се вторачи в Хенкок. — Какво би искал да направим?

— Разследвахте ли я?

— Карън Вейл? Специален агент Карън Вейл? Жената, която не може да спи, защото убиецът е още на свобода?

Хенкок пристъпи от крак на крак.

— Не я познаваш така добре, както аз я познавам. Тя е коварна, безмилостна...

Бледсо вдигна ръка.

— Добре, Хенкок, благодаря за съвета...

— Трябва да я разследваш. Може тя да е убиецът.

Бледсо въздъхна и седна.

— Повдигаш сериозно обвинение, осъзнаваш ли това? И то основано на косъм, намерен на местопрестъплението?

Хенкок не отговори.

Детективът продължи:

— Когато следовател оглежда местопрестъпление, е възможно неговите отпечатъци, косми или ДНК да останат там. Това е едно от предизвикателствата, пред които сме изправени, затова ограждаме и обезопасяваме района...

— Знам това, детектив.

— Обяснявам ти защо косъм от Карън Вейл е намерен на местопрестъплението.

— И си сигурен, че това е причината?

Бледсо поклати глава отвратено.

— Вейл е завършила история на изкуството — продължи Хенкок. — Кървавите стенописи сочат към такъв човек. Още ли не си убеден?

Бледсо се надигна от стола и пристъпи заплашително към Хенкок.

— Слушай, Вейл ми каза, че си мръсник. Опитах се да не ѝ обърна внимание, тъй като знам, че не сте в добри отношения. Но ако сега се мъчиш да я дискредитираш и да ѝ отмъстиш за проблемите си в Бюрото преди няколко години...

— Те нямат нищо общо.

Бледсо отметна глава назад и се втренчи в Хенкок. И двамата не мигаха.

— Ако искаш да разследваш Карън Вейл в свободното си време, давай. Забавлявай се. Но не ми трови разследването — каза Бледсо, заобиколи го и излезе от кухнята.

— Ще видиш — извика Хенкок след него. — Ще видиш, че съм прав.

[1] Сериен убиец от деветдесетте години. — Б.пр. ↑

19.

Роби изпрати Вейл до колата ѝ и остана там малко по-дълго от необходимото, след като тя се сбогува и затвори вратата.

Вейл спусна прозореца си и го погледна.

— Нещо не е наред ли?

— Аз... ами... не.

Той заби очи в земята, после заоглежда къщите по улицата.

— Роби?

— Искаш ли да обядваме заедно? Или да вечеряме? Имам още въпроси към теб. Относно профилирането.

Вейл се вторачи в него и се зачуди дали я кани на среща. Моментът не беше много подходящ, особено след случилото се с Дийкън.

— Съгласи се да ми станеш учителка, не помниш ли?

Може би се нуждаеше точно от това. Да забрави за всички неприятности и да внесе малко щастие в живота си. Всеки имаше нужда от баланс. Беше научила този урок преди много години. Заговори, без да си остави време да помисли.

— Е, значи обед или вечеря?

— Или кафе. Каквото кажеш.

— Знаеш ли, опитен профайлър като мен може да си помисли, че го каниш на среща.

Той отново се загледа в къщите.

— А пък прост детектив от малък град като мен може да си помисли само, че двама колеги се събират, за да обсъдят случая, по който работят. Теории и методи.

— Теории и методи... — усмихна се тя. — Добре. Обичам теории и методи. Напомнят ми за любимия ми клас в Академията. Вечеря в шест часа. Какво ще кажеш?

— Страхотно.

— На непретенциозно място. Ще се видим в службата и ще тръгнем от там.

— Разбира се. Чудесно.

— О, Арт Руни, един от другите профайлъри, може да поиска да се присъедини към нас. Имаш ли нещо против?

Роби се намръщи леко, но се постара да прикрие разочарованието си. Сви рамене и отговори:

— Добре.

Вейл се усмихна и присви очи срещу слънцето, което се показва иззад облаците.

— Знаеш ли какво, забрави за Руни. Той вероятно има други планове. А и не можеш да обсъждаш теории и методи с повече от един човек, нали?

Роби й намигна весело.

— Точно така. Ще те взема в шест.

Роби наля шардоне в чашите и остави бутилката на масата.

— Не си ми казвала как страхотен детектив като теб се е озовал в зловеща професия като профилирането.

— Това беше една от най-безопасните служби в Бюрото. Преживях силна уплаха преди седем години, когато попаднах в престрелка по време на банков обир.

Тя си припомни лицето на Алвин в банката преди няколко дни. Различен сценарий, но сцената й бе прекалено позната.

— Просто нещата се стекоха лошо. Действахме по информация от доносител. Озовах се там първа. Докато чаках подкреплението, престъпниците излязоха от банката. Друга двойка агенти пристигна на местопрестъплението и въобще не разбраха какво ги удари. Мръсниците убиха един от тях и простреляха другия в гърдите. Едва успях да се измъкна.

Роби присви очи с интерес.

— Как?

Вейл отпи от виното.

— Мислех, че ще обсъждаме теории и методи.

Роби повдигна вежди.

— Правим го. Теориите на Карън Вейл за измъкване от трудно положение с ум и голи ръце...

— Не, имах глок и резервен пълнител. А бандитите бяха въоръжени с автомати. Съсипаха ми колата. Всички прозорци бяха разбити на милиони парченца. Бяхме се свили на земята и стреляхме

от там — обясни тя и поклати глава. — Война насред улица в спокоен квартал.

Роби се размърда на стола си.

— И? Какво стана?

Тя отпи пак и вдигна очи към него.

— Какво?

— Как се измъкна?

— Пропълзях под колата и прострелях престъпника в глезена. Той падна, другият агент оцеля, а всички бандити умряха. Всичко приключи добре.

— И после най-безопасната работа в Бюрото — подкани я Роби.

— След този чудесен епизод осъзнах, че не трябва да се занимавам с подобни неща, докато отглеждам дете. Мисълта, че Джонатан може да порасне без майка, ме накара да се замисля сериозно за живота си — обясни тя и се засмя мрачно. — Звучи сякаш съм взела бързо и категорично решение. Но не беше така. Минаха седмици, докато реша какво да правя. Дори мислех да напусна Бюрото.

— И вместо това се озова в отдела по профилиране?

— Докато Вътрешният отдел ме разследваше, шефът ми реши, че е най-разумно да ми даде почивка от обичайната ми работа. Отпусна ме назаем на близкия полицейски участък, за да им помогна в разрешаването на няколко стари случая. Следите вече бяха студени.

Роби се облегна назад и изпъшка:

— Мислиш ли, че го е направил нарочно, за да унищожи кариерата ти?

— Не, беше готин тип. А и дори да е имал подобно нещо наум, аз съсипах плановете му. Разреших почти всички случаи. И това бързо се разчу. Сдобих се с добра репутация в Бюрото.

— Разбирам защо.

— Шефът ми изпрати бележка до началника на Отдела по поведенчески анализ и внезапно се превърнах във връзката на отдела по профилиране с Източния район. Месец по-късно се конкурирах с Чейз Хенкок за единственото свободно място в отдела. Останалото е история.

Роби наклони глава и се вгледа в лицето ѝ.

Вейл допи виното си и зачака.

— Добре ли си? — попита тя най-после.

— Чудесно — отвърна Роби, извърна очи и изправи гръб.

— Теории и методи — усмихна му се тя.

— Точно така. Ето и моята теория. Ти си много специална личност, Карън Вейл, и бих искал да те опозная по-добре.

— Подозирах, че това прилича на среща.

— Май детективът от малкия град не може да излъже опитната агентка от ФБР.

Келнерът поднесе вечерята: ориенталска салата с — пиле за Вейл и пикантен хамбургер за Роби. Вейл го загледа как изсипа огромно количество кетчуп върху пържените картофи и си припомни детството. Това я накара да се замисли за разликата във възрастта им. Остави вилицата си и попита:

— Ти си на двацет и девет, нали?

— На трийсет.

— Аз съм... малко по-голяма. Защо не сваляш жена на твоята възраст?

Роби се наведе към нея.

— Карън, виждал съм неща, които децата не би трябвало да виждат. Можех да се озова на улицата като бандитите, които прибираме, но не го направих.

Замълча и зачака реакцията ѝ. Не получи отговор и лапна пържен картоф. Вейл отпи от виното. Роби най-после преглътна и сви рамене.

— Може и да не съм на трийсет и две години като теб — ухили се той, — но съм бил с много жени.

Тя кимна бавно и вдигна чашата си. Роби бързо я напълни.

— Значи методът ще бъде „стъпка по стъпка“, за да видим как ще тръгнат нещата — каза тя.

Роби се усмихна.

— Методично сближаване. Като във всяко добро разследване.

— Ако действаш прекалено бързо, може да оплескаш нещата и да допуснеш грешки.

Роби вдигна чашата си.

— Да пием за теориите и методите.

— И за методичните сближавания — добави Вейл.

20.

Поредната жертва лежи здраво овързана в съседната стая. Чака ме да се върна. И ти не можеш да направиш нищо — както парализиран гледа какво се случва, но не може да участва. Виждаш смъртта, убийството, края на живота им и си безсилна да ме спреш.

Виж. Погледни жертвата. Отвори си очите. Виждаш ли я? Казах ти да погледнеш! Вързана е в леглото. Погледни лицето и очите ѝ. Гледай как я яхвам и пробождам лявото ѝ око. Замахвам с ножа и го забивам. Острието потъва в окото. Кръв и течност впръскват гърдите и брадичката ми. Дърпам ножа агонизиращо бавно, като в сексуален акт, после се накланям назад и замахвам, за да пробода дясното око.

Още ли не разбираш? Пробождам очите, защото ти не можеш да видиш каквото трябва. Не виждаш мен. Погледни в огледалото над леглото. Точно така. Вдигни глава!

Тя вдига глава и вижда отражението в огледалото. От там я гледа червенокоса жена.

Вече виждаш, нали? Виждаш!

Тя поглежда лицето на убиеца, но не вижда нищо. Няма очи, нито уста. Само неясен и мътен образ. Но тъкмо когато се кани да извърне глава, образът, идва на фокус. И в нея се вижда познато лице.

Собственото ѝ лице...

Вейл се събуди с вик. Беше видяла лицето на Мъртви очи. Нейното лице. Прокара потна ръка по очите си, сякаш така можеше да прогони образа. Какво ли означаваше това? Нямахме време да размишлява дълго. Дори и да имаше, какъв беше смисълът? Просто сън, предизвикан от неспособността ѝ да се справи със случая. Но все пак той остана да виси над нея като буреносен облак и я следва цял ден.

Тя стана, изкъпа се и потегли към службата. Обаждането на секретарката на отдела дойде в осем и три минути — две минути след като Вейл седна зад бюрото си.

— Господин Гифърд иска да те види в кабинета си. Веднага.

Вейл метна кожената си чанта на стола и тръгна към кабинета на Гифърд.

Разговорът им беше кратък и делови. Отделът по професионална отговорност бе разгледал доклада ѝ за инцидента в банката и бе заключил, че тя трябва да мине опреснителен курс в тренировъчната база на Бюрото, наречена „Града на Хоган“. Малкото градче бе създадено с цел да се усъвършенстват уменията на агентите. Когато човек се намираще там, в банката, аптеката или в киното, в мотела или фотото, можеше да се случи всичко. Агентът никога не знаеше кой или кое е част от упражнението. Трябваше да действа както намери за добре. Гифърд ѝ обясни, че след инцидента в банката бюрократите са сметнали, че тя трябва да поработи върху тактическите си умения.

— Цената не е висока — утеши я Гифърд. — И присъдата е лека.

Яркият образ от кошмара ѝ внезапно се появи в мислите ѝ. Тя го прогони и се помъчи да се съсредоточи. Гифърд очевидно чакаше отговора ѝ.

— По средата на случая с Мъртви очи? — попита тя. — Не може ли да почака?

— Ти си само един от членовете на оперативната група, агент Вейл. Дори не си следовател, а просто помощник.

— Благодаря.

— Трябва незабавно да се явиш в Академията. Връзката ти е агент Пол Ортега.

След час Вейл вече стоеше пред банка „Хоган“ и държеше пистолет, зареден с халосни патрони. Шибани бюрократи! Защо трябваше да я насадят в банка?

— Вътре има трима въоръжени бели мъже — прозвуча глас по радиостанцията.

„Не, ние си имаме работа със сериен убиец, който се разхожда из задните ни дворове. А аз си играя тъпи игрички.“

Тя надникна иззад тухлената стена към витрина на банката, вдигна радиостанцията и натисна бутона.

— Виждам заподозрените.

— Два екипа са на път. Остани на позиция. Ще пристигнат след минута и тогава влизаме.

Сърцето ѝ биеше лудо. Адреналинът течеше във вените ѝ, ускоряваше пулса ѝ и разширяваше зениците ѝ. Беше нащрек, готова.

Стисна здраво пистолета и си припомни как Алвин, сграбчил грубо заложничката си, пристъпваше нервно напред–назад...

Телефонът ѝ извъня. По дяволите!

Всичко можеше да се случи в градчето на Хоган. Но телефонно обаждане по време на банков обир? Възможно беше. Случваше се. Дали да отговори? И това ли беше част от тренировката?

В далечината се чу приглушен рев на двигател. Щеше да ѝ се наложи да нахлуе в банката след секунди, а телефонът ѝ звънеше.

Мамка му! Извади телефона и погледна екрана. Неизвестен номер. Разбира се. Нямахте да я улеснят. Натисна бутона и погледна надолу по улицата, за да види приближаващата кола.

— Вейл.

— Карън, довлечи си шибания задник тук. Джонатан си забрави учебника и иска да го вземеш...

— Дийкън?

— Джонатан казва, че учителят искал учебника днес. Ела да го вземеш.

Тя огледа улицата. Това не трябваше да се случва. Тренировъчно упражнение или не, не биваше да се проваля, особено след като докладът щеше да отиде право в Отдела по професионална отговорност.

— Защо не го занесеш ти? — каза тя.

— Защото не мога. Зает съм.

Мамка му!

— Добре, ще дойда веднага щом мога.

— Ще съм тук още само час и...

Тя затвори телефона, когато първата кола отби до бордюра. Двама агенти изскочиха от нея. Втората цивилна кола спря и по радиото се чу глас:

— До всички групи. Давайте!

Вейл излезе от колата и се втурна към банката.

Дийкън държеше ключовете от колата си и гледаше Вейл през мрежата на вратата.

— Не мислех, че ще успееш. Тъкмо излизах.

— Просто ми дай шибания учебник.

Беше се справила чудесно с положението в банката, но във вените ѝ още течеше адреналин. Не беше в настроение за дивотиите на Дийкън.

Той изръмжа и тръгна към всекидневната. Тя остана в коридора, нервно потропвайки с крак. Изпитваше силно желание да извади пистолета си и да халоса Дийкън по мутрата. Просто заради миналото. И заради това, което причиняваше на Джонатан. А най-вече заради случилото се вчера.

— Е — извика Дийкън откъм кухнята, — хареса ли ти последната ни среща, Карън?

Тя притисна ръка към кобура. Дийкън се появи с учебника на Джонатан в ръка.

Хилеше се широко и танцуваше из всекидневната. Завъртя се пред нея и спря.

— Ето, скъпа — каза той и протегна учебника.

Вейл посегна към него, но Дийкън го дръпна и го скри зад гърба си.

Ярост. Искаше да го удари зверски между очите.

— Дийкън, не съм в настроение. Дай ми шибания учебник.

Лицето ѝ беше на сантиметри от неговото. Тя се наведе напред и Дийкън отстъпи леко.

— Трябваше да натиснеш спусъка вчера, Карън. Защото възнамерявам да ти вгорча живота. Не забравяй и Джонатан. Вече правя и неговия живот непоносим.

Кръвното ѝ достигна опасно високи граници. Ако не изпуснеше парата или не се разкараше бързо от тук, щеше да направи нещо, за което щеше да съжالياва. Стисна зъби и се обърна. Щеше да си тръгне, дори без учебника. Джонатан щеше да разбере.

Но когато обърна гръб на Дийкън, той я сграбчи за ръката.

И клапанът се отвори, гневът ѝ се изля като порой.

Тя замахна енергично и го удари с всичка сила.

Дийкън се просна по гръб на пода.

Вейл го изгледа мрачно как клати глава и се опитва да се отърси от замайването.

— Заслужи си го, копеле — процеди тя презрително. — Никога вече не ме докосвай!

Видя учебника под канапето и се наведе да го вземе. Изправи се и в същия миг усети движение зад себе си.

Дийкън я сграбчи за глезените, дръпна силно и тя падна назад на канапето.

Вгледа се в студените му очи, освободи десния си крак и го ритна в лицето. Измъчен стон изскочи от окървавените устни на Дийкън и той падна на пода.

Вейл се надигна от канапето и го срита в ребрата, просто за всеки случай.

— Говоря сериозно, Дийкън. Ако се доближиш отново до мен, ще те убия.

Вейл седна в колата си и се опита да се успокои. Сърцето ѝ биеше лудо, мислите ѝ препускаха, а в очите ѝ напиреха сълзи. Скърцането на спирачките на един камион за доставки я върна към действителността. Тя метна учебника на седалката до себе си и запали колата.

Спомни си последния път, когато бе шофирала по тази улица, бита, замаяна и шокирана. Жертва.

Но сега Дийкън бе пребит и замаян. Така определено беше много по-добре.

21.

Той изпрати съобщението, но още не бе получил отговор. Налагаше се да помисли и да направи сериозни проучвания, за да свърши работата. Можеше просто да изкара на показ писанията си, но какъв смисъл имаше? Не, трябваше да го направи правилно. Важното бе да усъвършенства творбата си. Художникът не може да създаде пейзаж с деликатни подробности, ако използва само дебела четка. Фотографът не може да улови цялата красота на цвете с евтин фотоапарат. Имаше си подходящи инструменти за работата.

А това го накара да се замисли... не само инструментите бяха важни. Представянето също бе от значение. Никой художник не би показал най-добрите си творби в някое скапано мазе, където никой не може да ги види. Би потърсил изискана обстановка и подходящо осветление. Писателят трябваше да постъпи по същия начин. Каква работа щеше да свърши творбата му, ако останеше в компютъра? Затова той отдели време да свърши всичко както трябва. С тези неща не трябваше да се бърза. Все пак търпението е добродетел. Кой беше казал това? Има ли значение? Беше вярно.

Щяха да реагират. Трябваше.

Кучето на съседите лаеше и му пречеше да се съсредоточи. Той седеше пред компютъра, но нищо не излизаше. Дали това беше прочутото блокиране на писателя? Беше чел за него. Човек седи вторачен в празния екран и не може да напише нищо. Той не беше писател, или поне никога не се бе смятал за такъв, но проклетото псе не спираше от петнайсет минути. Досаден монотонен лай, който го подлудяваше. Кой можеше да пише при такъв шум? Дали Стивън Кинг би успял? Категорично не!

Изпита силно желание да отиде до съседите, да забие нож в шибания мозък на кучето и да спре ужасния шум.

Но можеше да се контролира. Нямаше да убие кучето, защото то бе по-нисша форма на живот и заслужаваше милост. Не знаеше какво прави.

Но когато ставаше дума за кучките от човешкия вид, просто не можеше да се въздържи. А и не искаше, тъй като действията му изразяваха същността му. Мина известно време, докато го осъзнае, но вече знаеше как да задоволи желанието си.

Не, беше нещо по-силно от желание. Нужда. Глад.

Само той го разбираше. Никога не беше опитвал да накара другите да изпитат това, което той чувства, защото знаеше, че не могат. Беше го приел. Разбираше, че е различен.

Така да бъде. Беше му удобно с човека, в когото се бе превърнал. Вече никой не можеше да контролира живота му и да му диктува кога и какво да прави. Беше се освободил. А свободата е едно от най-ценните неща на света. И трябваше да ѝ се радва.

Но може би най-чудесната свобода бе, че никой не му пречеше да задоволява нуждите си. Защото не можеха. Никой не можеше да го намери. Имаше идеално скривалище и безукорна дегизировка. Колкото и усърдно да го издирваха, колкото и места да претърсваха, той не беше там.

Никога няма да ме намерят.

Лаят се ускори за момент. Промяната в ритъма наруши монотонността. Явно наблизо имаше непознат човек. Едно от нещата, на които държеше, когато избираше потенциалната си жертва, бе да няма куче. Не беше проблем да го убие — беше го направил за първи път, когато беше на тринайсет–четиринайсет години. Проблемът беше, че проклетото животно щеше да се разлае. А и можеше да го ухапе. Много по-лесно беше просто да избягва животните.

Тръгна към вратата и видя куриер на „Федекс“ да се качва по стъпалата с кутия в ръка. Жената протегна ръка към звънеца, но в същия миг той отвори вратата. Госпожица Федекс отскочи назад.

Той подуши въздуха и усети мирис на страх. Силен аромат, дразнещ и влажен... позната миризма, която бе усещал безброй пъти. Тя се изливаше от порите на жената като пот. Сигурно ѝ беше изкарал акъла.

Подписа се за пакета и протегна ръка за него. Госпожица Федекс присви очи, когато го погледна. Мразеше хората да правят това. Беше ужасно грубо. Сбогува се с кучката, която дори не предполагаше каква късметлийка е, грабна ножица и се нахвърли на колета с нетърпението на дете на Коледа.

Махна опаковката и се втренчи в новия си инструмент. Извади електрошоковата палка и прочете рекламата. Някои мъже се вълнуваха от бормашини, триони и отвертки. Според него полезният инструмент трябваше да върши повече работа. Да му помогне да затвърди свободата си.

Разгледа инструкциите. Не бяха толкова точни, колкото му се искаше. Имаше повече адвокатски дрънканици с цел предотвратяване на обвинения в небрежност, отколкото как се действа с проклетото нещо.

Кокер шпаньолът залая отново.

Той погледна електрошоковата палка в ръката си и сърцето му потрепна. Щеше да изпробва новия си инструмент върху кучето. Нисше същество или не, то щеше да преживее най-страхотното разтърсване в живота си.

Опипа малкия инструмент и осъзна могъществото, зложено в черната правоъгълна кутийка.

Подходящият инструмент за подходящата работа.

22.

Сенатор Елинор Линуд седеше зад масивното си, идеално полирано махагоново бюро. Червената ѝ коса бе боядисана и подстригана тази сутрин, после фризирана и напръскана с лак. Мъж, наведен към нея, прокарваше гримьорска четка по гънките на врата ѝ, опитвайки се да ги заличи за пред камерата. Сенаторът сложи очилата със златни рамки на носа си и зачете на глас репликите, подготвени от човека, който пишеше речите ѝ.

— Позволете ми да заявя тук и сега...

— Сенаторе — прекъсна я Ливър Уилсън, началник на щаба ѝ, който стоеше до вратата, стиснал купчина документи. — Какво правите?

Тя махна на гримьора да се отдръпне.

— На какво ти прилича? Упражнявам се за пресконференцията.

— Сенаторе, моите уважения, но това е изключително важна реч. Обществото ще ви види по начин, по който не ви е виждало преди. Трябва да се възползвате от това положение, да...

— Изнесла съм стотици речи през годините...

— Сега не става дума за предизборна агитация и набиране на гласове. Убеждавате избирателите, че са в безопасност и че правите всичко възможно да заловите този убиец. Всички майки в щата поверяват безопасността на дъщерите си в ръцете ви. Трябва да им покажете, че сте силна и контролирате положението.

— И?

— Да преговорим речта в залата за конференции. Искам да обсъдим някои подробности.

— Наистина ли смяташ, че е необходимо? Разполагам само с трийсет и пет минути преди...

— Да. Моля ви, елате с мен.

Линуд се намръщи, но събра документите си и последва Уилсън в коридора. Залата за конференции беше правоъгълна и достатъчно

голяма да побере малка армия репортери. Дървена катедра стоеше на издигнатата платформа на фона на кафява завеса.

— На катедрата ще има чаша вода. Не я докосвайте. Трябва да покажете на зрителите, че сте готова да се лишите от абсолютно всичко, за да ги запазите в безопасност. Нямайте време дори за чаша вода.

— Струва ми се малко прекалено.

— А сега — продължи той, без да обръща внимание на възражението ѝ — оставете документите и хванете двата края на катедрата. Надявам се, нямате нищо против да вземем назаем някои жестове от демократите. Бил Клинтън усъвършенства поведението си по забележителен начин. Големите му ръце стискат ръбовете на катедрата и символизират, че държи положението под контрол.

— Ливър...

— Послушайте ме, сенаторе. Това ще свърши работа.

Тя въздъхна примирено, остави документите на катедрата и стисна ръбовете ѝ.

— Не, не, отпуснете се. Катедрата е просто помощно средство. Представете си го по този начин. Ръбовете на катедрата са женски рамене. Престорете се, че това е дъщеря ви...

— Нямам дъщеря — твърдо каза тя.

— Престорете се, сенаторе. Моля ви.

— Добре.

— Хванете раменете ѝ нежно, но авторитетно. Тя е разстроена от нещо, а вие се каните да ѝ дадете полезен съвет. Погледнете я в очите. В този случай — в камерата. Наклонете глава. Точно така. А сега направете кратка пауза. Придайте си замислен вид. Обяснете на дъщеря си, че е в безопасност и вие правите всичко възможно да ѝ осигурите тази безопасност.

Погледът на Линуд се смекчи. Уилсън кимна одобрително.

— Добре, чудесно. А сега да се върнем на документите. Вдигнете ги с изречението: „И обещавам...“

Камерата се фокусира върху лицето на сенаторката. Вълнуваща драма, при това в най-гледаното телевизионно време. И всичко това

заради него. Колко ласкателно. Не го беше планирал, но защо не. Всички рано или късно се радват на петнайсет минути слава.

— И обещавам да положа всички възможни усилия нито една жена да не се притеснява за безопасността си в собствения си дом. Моите представители и аз работим в сътрудничество с полицията, за да заловим този луд. Уверявам ви, че ще го заловим.

— Млъкни, млъкни, млъкни! — извика той, натисна бутона на дистанционното и сенаторката му се подчини. — Е, това би било чудесно. Дистанционно, с което да накарам всички кучки да замълчат по мое нареждане.

Луд. Нарече ме луд. Не съм луд. Може да съм ядосан, но не съм луд. Тъпа кучка!

Той натисна отново бутона и гласът ѝ се понесе из стаята.

— Полицията и ФБР проучват няколко следи. Очаквам да разрешим случая съвсем скоро.

— Няколко следи... решаване на случая... — промърмори той презрително.

Защо хората никога не говорят истината? Ченгетата не разполагаха с абсолютно нищо.

— Признайте си! Не знаете с кого си имате работа! Никога няма да ме намерите!

Вейл влезе в щаба и чу приглушения звук на телевизора в кухнята. Беше нервна и изморена — остатъци от последната ѝ среща с Дийкън. Беше занесла учебника в училището на Джонатан и се бе прибрала у дома, за да се оправи и съвземе, преди да потегли към щаба на съвместната група.

Остави чантата си на бюрото и взе закачената на папката ѝ бележка. Започна да я чете, но някой я потупа по рамото. Обърна се, видя Бледсо и се намръщи, защото левият ѝ крак потръпна от болка. Дийкън ѝ беше изкълчил коляното, което бе наранила в двора на Сандра Франкс. Болеше я ужасно.

— Добре ли си? — попита детективът.

— Добре съм. Коляното малко ме боли. Какво става?

— Линуд говори по телевизията. Пресконференция за Мъртви очи.

— Каква пресконференция?

— Вече знаеш колкото мен. Не е искала помощ или съвет от никого и действа самостоятелно.

Бледсо я последва в кухнята. Манет и Роби седяха пред очукан телевизор с неясен образ.

Вейл застава до тях и се вторачи в екрана, на който Линуд стоеше зад катедра.

— ... и на убиеца Мъртви очи искам да кажа следното: дните ти са преброени. По следите ти сме. Ще действаме неуморно, докато те намерим. Ще гориш в ада, а хората ще разберат какво чудовище си...

— О, страхотно — изсумтя Вейл и нервно замасажира врата си. — Предизвиквай го. Как е възможно Линуд да върши такива дивотии? — обърна се тя към Бледсо. — Не трябва ли да получи одобрението ни, за да се яви по телевизията?

— Политика — отвърна Роби. — Всичко е заради проклетата политика.

Вейл огледа стаята и забеляза, че някой липсва.

— Къде е Хенкок?

— Изпратих му съобщение по телефона — отговори Бледсо. — Още не ми е отговорил.

— Обзалагам се, че той стои зад това — каза Вейл. — Линуд не осъзнава ли какво ще стане, ако престъпникът види предаването? Не искаме да го влудяваме още повече...

— Тя го предизвиква — намеси се Манет. — По телевизията. И следващите няколко дни всеки канал ще излъчва части от речта ѝ.

— Не искам да съм циничен, но се обзалагам, че сенаторката разчита точно на това — каза Роби. — Безплатна реклама в най-гледаното телевизионно време. Преди изборите тя се изправя срещу престъпника и му показва кой е шефът. Страхотен политически ход.

— Няма да изглежда толкова страхотен, когато нашият човек го използва като оправдание да убие отново — обади се Бледсо.

Манет Се надигна бавно от стола си и каза:

— Да бе, сякаш той има нужда от оправдание.

— Независимо дали има нужда, или не — отвърна Вейл, — тя току-що му го осигури.

Познавам тези очи.

Той спря записа и се вторачи в лицето на Линуд.

О, да... зло... зли очи.

Погледът му остана съсредоточен върху образа на сенаторката, който оживя отново.

— Ще гориш в ада, а хората ще разберат какво чудовище си...
Брадавица на Божието лице — обяви сенатор Линуд.

Той грабна буца глина и я метна по телевизора.

— Ще горя в ада, а? — Замахна и събори инструментите си от масата. Задърпа яката си — беше му трудно да диша. — Шибана кучка! Курва!

Глината се отлепи от екрана и падна на пода.

— Щял съм да горя в ада? Аз да горя в ада! Как смее да ми говори така? Как смее? Ако аз съм брадавица на Божието лице, тя е проклет цирей!

Започна да се смее силно и не можеше да спре. Наведе се и усети как кръвта нахлува в главата му. Седна на пода и се облегна на стената.

Не беше смешно.

Грабна новия си инструмент и ключовете от колата и излезе. Някой щеше да плати за това.

Манет напусна операционния център малко след края на речта на Линуд. Роби изпрати Вейл до колата ѝ и я загледа как рови из чантата си за ключовете.

— Прекарах чудесно снощи — каза той.

Тя извади ръка от чантата си и погледна към къщата.

— Аз също.

Не беше в настроение за флиртове. Не и когато лицето на Дийкън още беше пред очите ѝ.

— Какво има? — попита Роби.

— Забравих си ключовете в къщата.

— Нямах това предвид.

— Толкова ли е очевидно?

— За мен, да.

Тя се вгледа в лицето му за момент, после се обърна и се облегна на колата си.

— Проблеми с бившия ми съпруг.

Разказа му набързо за последните си две срещи с Дийкън.

Роби закова очи в земята и затропа яростно с крак.

— Никога не съм виждал този тип, но бих искал да си поговоря с него — каза той.

Беше стиснал юмруци, а раменете му бяха сковани от напрежение.

Вейл го потупа нежно по ръката.

— Справих се, Роби. Не мисля, че ще ми досажда отново.

— Ами синът ти? Онзи задник ще си изкара яда на него. Къде ще спи Джонатан довчера? При теб или при Дийкън?

— При Дийкън.

— В такъв случай предлагам да идеш да го вземеш от училище. Ако искаш, ще звънна на Дийкън да му кажа, че Джонатан е с теб. Сигурен съм, че няма да ми създаде проблеми. Най-добре да дойда с теб.

Вейл поклати глава.

— Той няма да нарани Джонатан. Ако го направи, ще го убия и той го знае. Знае, че съм способна на това.

— Вероятно си права. Но все пак е по-разумно да действаш предпазливо. Вземи Джонатан от училище и го дръж при теб, докато Дийкън се успокои.

Вейл кимна бавно.

— Коя дата е днес?

— Двайсет и трети.

Телефонът на Роби иззвъня и той го извади от джоба си.

Вейл сбърчи вежди и си погледна часовника. Четири и половина. Джонатан щеше да бъде в клуба по шах до пет.

Роби затвори телефона си и каза:

— Трябва да вървя. Изникна нещо, свързано със стар случай. Взлом в апартамента на един богаташ. Познавам престъпника — арестувал съм го няколко пъти. Сега се е барикадирал в някаква къща и е взел дете за заложник. Екипът за бързо реагиране е на местопрестъплението, но кретенът искал да говори с мен — обясни Роби и отстъпи назад. — Ако искаш някой да те придружи, мога да го уредя. По дяволите, ще помоля Бледсо.

— Не е необходимо.

— Ще се чуем по-късно. Ако имаш нужда от помощ, обади ми се.

Роби се качи в колата си, а Вейл се върна в къщата, за да си вземе ключовете. Махна на Бледсо, който седеше в кухнята и говореше по телефона, грабна ключовете си и изтича навън. Полицейска кола от област Феърфакс тъкмо спираше зад доджа ѝ. Тя кимна на полицаия, който слезе от патрулката.

— Карън Вейл? — попита той.

— Да — отвърна тя, като отключи вратата и метна чантата си на седалката.

— Госпожо, аз съм офицер Гринуич от областната полиция. Трябва да поговорим.

— Бих искала да ви помогна, офицер, но имам среща. Детектив Пол Бледсо е в къщата...

— Госпожо, той не може да ми помогне. Трябва да говоря с вас.

— Наистина бързам. Ако става дума за Мъртви очи, Бледсо е началник на оперативната група.

Тя се настани на седалката и се опита да затвори вратата, но ченгето я хвана и я задържа.

— Извинете — каза Вейл. — Пуснете вратата.

Ченгето свали ръце.

— Госпожо, наистина се нуждаем от помощта ви. Полицейска работа.

Вейл осъзна, че е забравила името му, и погледна табелката на гърдите му.

— Слушайте, офицер Гринуич, ако това е някаква шега...

— Не е, госпожо. Имам няколко въпроса. Бихте ли излезли от колата?

Вейл излезе от колата и в същия миг друга полицейска кола спря на отсрещната страна на улицата. Вейл застана пред Гринуич, който май не беше на повече от двацет и пет години. Огледа го внимателно. Афроамериканец с бръсната глава и големи очи. Излъчваше самоувереност. Или просто бе въодушевен от възможността да тормози агент на ФБР.

— Хайде, питайте. Само че по-бързо — подкани го тя.

Другият полицаи — с кестенява коса, пригладена с гел, — застана на три метра от тях, вляво от Гринуич. Сложи ръце на кръста

си, но не проговори.

— Госпожо, ще ми кажете ли къде бяхте днес по обед?

Внезапно тя разбра. Ставаше дума за Дийкън.

— Защо? Какъв е проблемът?

— Ще бъде по-лесно, ако аз задавам въпросите.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Бях в дома на бившия си съпруг, Дийкън Тъкър. Отидох там, за да взема един учебник на сина ми.

— А какво стана, докато бяхте там?

— Слушайте, офицер, това датира от... — тя спря, осъзнала, че трябва да затвори уста и да не дрънка. — Да не би да е подал оплакване срещу мен?

— Да, госпожо — отговори младият полицай. — Тъкмо идвам от болницата. Има две счупени ребра и разбит нос. Вие ли ударихте господин Тъкър, госпожо?

„Господи! Това хлапе ще ме заключи. Дяволите да те вземат, Дийкън.“

Тя прехапа устна и поклати невярващо глава. Времето течеше. Трябваше да отиде в училището.

— Да, ударих го при самозащита.

Полицаят наклони глава и я изгледа внимателно.

— Не виждам следи по вас. Имате ли синини, госпожо?

— Не, офицер, нямам.

— Самозащита, а нямате синини?

„Дали беше самозащита? Той ме сграбчи за ръката, но аз замагнах първа. И го халосах само веднъж. Дяволите да те вземат, Дийкън.“

— Можете ли да ми покажете доказателство, че ви е наранил?

Тя стисна зъби и процеди:

— Не.

— Казахте, че било самозащита. Какво точно направи, за да ви накара да се защитите?

— Сграбчи ме за ръката.

— Имате ли нещо против да си навиете ръкава?

Вейл се сети за цицината на главата си, но дали ченгето щеше да я види през гъстата ѝ коса? А и това не беше достатъчно доказателство, че Дийкън я е ударил. Тя дори не знаеше как точно се

беше случило. Забеляза, че Гринуич чака, затова изпълни молбата му и дръпна ръкава си.

— Не виждам нищо.

— Казах ви, че нямам синини.

Гринуич погледна колегата си, после се обърна към нея.

— Госпожо, носите ли оръжие?

— Разбира се.

— Къде е?

Вейл отметна сакото си, за да покаже кобура.

Гринуич вдигна ръка.

— Не, не. Просто ми кажете къде се намира.

— В кобура на рамото ми.

— Имате ли други оръжия?

— Не.

— Протокол, госпожо. Трябва да следвам протокола — каза той, сякаш тя щеше веднага да го разбере.

И тя наистина го разбираше, но това не улесняваше нещата.

Гринуич извади глока ѝ от кобура и го подаде на партньора си.

— Госпожо, в съответствие с точка 18257 от закона на Вирджиния, в случай на домашно насилие съм длъжен да извърша арест.

— Копелето ме удари. Изпаднах в безсъзнание, а той взе пистолета ми! Нямах да му позволя да го направи отново...

— Чакайте малко — спря я Гринуич, като вдигна ръка. — Сега твърдите, че ви е ударил и сте изпаднали в безсъзнание? Историята ви се променя...

— Не. Позволете да обясня.

— Мисля, че в този момент трябва да ви уведомя за правото ви да запазите мълчание...

— Не. Изслушайте ме. Не трябва да...

— Всъщност се налага, госпожо. Ще имате възможност да обясните, но трябва да ви прибера. Ще го направя по-дискретно.

Той свали чифт белезници от колана си и ги протегна към нея, сякаш искаше да ѝ покаже какво трябва да стане. Наклони глава и я изчака да се обърне.

— Имате право да мълчите...

— Аз съм агент от ФБР! Знам си правата!

Той продължи упорито.

— Бледсо! — изкрещя тя към затворената врата на къщата.

Дали щеше да я чуе? А и какво ли можеше да направи? Тя усети допира на студения метал в китките си, а гласът на ченгето заглъхна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Трябва да взема сина си от училище. Трябва да... ох!

Белезниците се впиха болезнено в ръцете ѝ.

— Не е нужно да затягаш толкова проклетите белезници. На нищо ли не са те научили в Академията?

Гринуич отвори вратата на патрулката и бутна Вейл към задната седалка. Тя почти падна вътре.

— Мога ли поне да се обадя по телефона?

Той я изгледа спокойно.

— След като обработим данните ви, ще ви осигуря достъп до телефон.

После затръшна вратата.

Вейл се вторачи в предната врата на къщата и се опита да се свърже телепатично с Бледсо. Надяваше се той да излезе и да я измъкне от кошмара.

— Бледсо! — извика тя.

Но прозорците на патрулката бяха затворени. Тя погледна часовника. Пет без десет. Дори ако успееше да се свърже с Роби, който си имаше важна работа, той нямаше да успее да стигне до училището навреме.

Другият полицаи се върна в колата си, а Гринуич седна в своята и заговори по радиото.

— Потеглям към предварителния арест. Задържаната е с мен.

Колата тръгна и Вейл затвори очи и отпусна глава на седалката.

Това не можеше да се случва с нея. Дяволите да те вземат, Дийкън!

23.

Беше страхотно вбесен. Изпитваше диво желание да направи нещо, да нарани някого. Веднага. Например проклетото куче, което не спираше да лае. Пусна му ток с електрошоковата палка и то замлъкна, но гневът му не намаля. Не успяваше да се отърве от него. Заразхожда се нервно, смачка няколко буди глина, но нищо не помогна. Седна и започна да пише.

Исках да го пробода, да го нараня, както той нараняваше курвите, които водеше у дома. Исках да го убия. Как можех да го направя? Най-лесно и безопасно щеше да е да го застрелям, но няхах пистолет. Бих го ударил с бейзболната бухалка, но не знаех дали ще мога да го халосам достатъчно силно, за да му попреча да се нахвърли върху мен.

Но нож... нож в лицето щеше да го зашемети. В окото. И тогава нямаше да може да се нахвърли върху мен. Бързо нападение. Да, можех да го направя.

Промушвам и побягвам. Не, промушвам, промушвам и пак промушвам.

Да, можех да го направя. Можех.

Написаното му хареса, но не успокои гнева му, нито желанието, което като свиреп глад торможеше стомаха му. Дивата ярост, която изпитваше към мръсника, го подтикваше да предприеме някакви действия. И то колкото се може по-бързо. Не беше готов и за секунда се зачуди дали не действа нерационално, дали не позволява на емоциите да го контролират. Имаше план и трябваше да се придържа към него. Човек допуска грешки, когато действа прибързано.

Но не можеше да се спре.

Откри, че стои пред бакалията, която се намираше на около двайсетина минути от дома му. Супермаркети, барове и молове — това бяха най-добрите места, където да намериш кучка, когато си отчаян. Това поне беше премислил. А електрошоковата палка бе прибрана в жабката на колата, в случай че го спрат. Налагаше се да мисли за толкова много подробности.

Беше четири часът и небето притъмняваше. Оставаха му около четирийсет и пет минути светлина. Влезе в магазина. Палтото му се развяваше от вятъра, шапката заплашваше да отлети от главата му.

Зави към кулинарния щанд, където няколко жени чакаха да изпълнят поръчките им. Той остана там около петнайсет минути. Наблюдаваше ги как бърбят и оглеждат хладилните витрини. Огледа очите им, но никоя не го заинтересува. Тръгна към щанда с млечни продукти... друго място, където кучките се мотаеха и оглеждаха богатия избор от сирена.

Вратът му се изпоти от напрежението на лова. Беше близо. Усецаше го. Зави наляво и се блъсна в една кучка. И двамата вървяха бързо и залитнаха назад. Чантата и падна, отвори се и безброй боклуци се разпиляха по пода.

Тя вдигна ръце, притисна ги към бузите си и попита:

— Добре ли сте?

— Добре съм.

Шибана кучка! Гледай къде вървиш.

Той се принуди да се усмихне.

— Предполагам, че бяхме прекалено забързани.

Жената се наведе да събере вещите си. Той също коленичи и я огледа внимателно. Скрити под дебел слой грим бръчки, мърлява руса коса. Празни, безжизнени очи. Тази беше вече мъртва, но още не го знаеше. Определено не беше за него. Той грабна червило и пакетче дъвки от пода и ѝ ги подаде. Жената ги взе и се усмихна криво.

Внезапно се чу писклив глас:

— О, позволете да ви помогна.

Той завъртя глава надясно. Брюнетка на двайсет и няколко години клекна до него. Очила с метални рамки подчертаваха златистите ѝ тигрови очи. Никога не беше виждал толкова много цветове в нечий очи. Златисто, кафяво и зеленикаво с няколко черни

точичи. Не можеше да помръдне. Да, да, да! Красива, но зла. Човек трябваше да се вгледа внимателно, за да проникне под маската.

Да, ти си избраницата ми.

Брюнетката събра останалите предмети и ги подаде на русата кучка.

— Благодаря и на двама ви за помощта — промърмори дъртата.

Той едва потисна усмивката си.

Не, не. Аз ти благодаря...

Двайсет и девет минути по-късно брюнетката с тигровите очи излезе от магазина. Той се облегна в седалката и я загледа от разстояние. Тя бързо натовари покупките си в багажника на колата си и се качи зад волана. Той подкара аудито си след нея.

Беше я огледал внимателно, преди да се разделят. Нямаше венчален или годежен пръстен. В количката ѝ бяха подредени зеленчуци, подправки, билков чай и прясна съомга. Нямаше бира, нито замразена пица, пържоли или филета. Не беше идеално доказателство, като например оглед на дома ѝ за големи маратонки или мъжки дрехи, но беше сигурен, че там не я чака мъж.

Напуснаха паркинга заедно и потеглиха към дома ѝ. Скоро щяха да застанат лице в лице. И очи в очи.

24.

Пътуването до затвора бе дълго, забавено още повече от задръстванията в пиковия час. Полицаят пускаше от време на време сирената, но все пак отне около час.

Вейл беше извърнала глава от прозореца. Надяваше да не я види някой познат. Със заключени зад гърба ръце, ѝ се налагаше да седи приведена. След първите петнайсет минути ръцете ѝ изтръпнаха, а гърбът я заболя. Но самочувствието и емоциите ѝ бяха в още по-лошо състояние. Думата „унижение“ бе прекалено слаба да опише онова, което изпитваше — гняв и срам.

За момент се зачуди как арестът ще се отрази на положението ѝ в Бюрото. Беше чувала за агенти със сериозни семейни проблеми, но не ги познаваше лично и не знаеше какво точно се е случило с тях.

Запита се как ли ще се отнасят с нея колегите ѝ от отдела. Винаги се бе чувствала леко неловко сред тях, дори след шест години стаж. А сега, обвинена в нападение над бившия ѝ съпруг, щеше да влезе в стереотипа на жените агенти: яка, мъжествена и агресивна, готова на всичко, за да успее. Искаше ѝ се да мисли, че това не е вярно, но трябваше да признае, че в известна степен е истина.

Представи си как притиска пистолет в главата на Дийкън. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Патрулната кола спря пред затвора. Застроен с многоетажни сгради, разположен на няколко пресечки, комплексът подслоняваше мъжкия и женския затвор, шерифския отдел, съдебните офиси и съда. Вейл го бе посещавала безброй пъти, за да разпитва затворници и да се консултира с новата база данни за отпечатъци. Но там работеха хиляди хора, а тя познаваше малцина. Съмняваше се, че ще види някой от тях сега, тъй като дневната смяна отдавна беше приключила. А и надали можеха да ѝ помогнат.

Патрулната кола зачака пазача, който ги наблюдаваше на монитора в сградата, да отвори огромната стоманена порта, задвижвана с електричество. Вейл никога не бе влизала тук по този

начин и когато вратата се затвори зад тях и гаражът потъна в мрак, реши, че веднъж ѝ е повече от достатъчно.

След като паркира патрулната кола зад цивилен червен форд „Мустанг“, полицаят прибра пистолета си и нейния глок в шкаф за оръжия и я поведе към мястото, където регистрираха новопостъпилите затворници. При последното си идване тук ѝ бяха показали новата зала, която беше отворена едва преди няколко дни. Тогава огромното помещение беше безлюдно — с бели керамични плочки прясно боядисани стени и пълно с компютри, покрити с найлон. Миришеше силно на лак и боя. Тя си помисли, че мястото е прекалено лъскаво за затвор.

Но сега не се чувстваше така. Полицаи стояха зад масивното бюро за регистрация, където бяха подредени безброй купчини с документи и папки. По стените бяха залепени бележки и списъци. Звъняха телефони, тракаха ключове, принтери бръмчаха неуморно.

Поведоха я към монтираната на бюрото камера, настаниха я пред стената за мерене и ѝ връчиха метална идентификационна табелка, която трябваше да държи пред гърдите си. Светкавицата проблесна и лицето ѝ се зачерви от срам. После офицер Гринуич я заведе до един циментиран за пода стол и нареди:

— Изчакайте тук.

Той подаде купчина документи на ченгето, което работеше с апарата за взимане на отпечатъци.

— Няма да стане бързо. Преди нея има доста хора — каза ченгето.

Гринуич се наведе към него и прошепна нещо в ухото му. Ченгето погледна Вейл и отвърна нещо на Гринуич, който кимна и се върна при нея.

— Ще задвижи случая ви по-бързо — съобщи ѝ той. — Професионална любезност.

След четирийсет и пет минути Вейл стоеше пред апарата за взимане на отпечатъци, който познаваше отлично. Но мисълта, че сега не го използва, а дава своите отпечатъци, я потисна неимоверно. После чака цял час, преди да я отведат към редицата кабинки от бродирани стъкла, които имаха вградени микрофони и процеп за подаване на документи. Тук щеше да се види със съдия и най-после да успее да каже нещо в своя защита.

Гринуич плъзна подписания протокол през тесния процеп. Съдията, Никълъс Харисън, както сочеше табелката на бюрото му, беше едър мъж с кръгло лице и очила с черни рамки. Той бутна някаква папка настрани и взе формуляра от полицая. Погледна Вейл, после кимна на Гринуич, който стоеше зад нея.

— Добър вечер, Ваша Чест — каза Гринуич. — Нарушение на 18257, домашно насилие. Пострадалият е Дийкън Тъкър. Заподозряната е Карън Вейл, специален агент от ФБР. Господин Тъкър твърди, че госпожица Вейл е посетила дома му, а когато я помолил да си тръгне, тя го ритнала в лицето...

Вейл пристъпи напред.

— Въобще не стана така...

— Секунда, агент Вейл — прекъсна я Харисън.

Гласът му се чуваше слабо през стъклото, но смръщеното му чело и вдигнатият показалец бяха повече от красноречиви.

— Ще имате възможност да разкажете своята версия след минута — каза той и се завъртя обратно към Гринуич. — Продължавайте.

— След като бил сритан в лицето, господин Тъкър паднал. Той твърди, че тогава агент Вейл го сритала два пъти в тялото. Напуснала къщата, а пострадалият бил откаран с линейка в болницата. Има няколко счупени ребра. Лекували го и го изписали четири часа по-късно.

Съдията се облегна във високия си стол.

— Нещо друго?

— Компютърът откри ПД 42 в досие отпреди осемнайсет месеца.

— Същото оплакване?

— Да, господине.

— Какво е ПД 42? — попита Вейл.

Харисън свали очилата си и се наведе напред.

— Това се нарича „подозрителен случай“. Ако има насилие между съпрузи, но липсват достатъчно доказателства, за да бъде извършен арест, случаят се вписва в досие — обясни той, после сложи очилата на носа си и запрелиства някакви документи.

Извади един от тях и го разгледа внимателно.

Вейл раздвижи схванатите си крака. Преди осемнайсет месеца. Тогава Дийкън я удари с юмрук, а тя го фрасна с железен тиган и разцепи леко челото му. Той се обади в полицията и се опита да ги

накара да я арестуват, но тъй като и по нея имаше следи от насилие — окървавена и подута устна, — а нямаше свидетели, полицаите не успяха да идентифицират първоначалния нападател и не предприеха нищо.

— Е — заговори съдията, без да вдига очи от документа, — изглежда, сте склонна към насилие, агент Вейл. Искате ли да кажете нещо?

— Да, Ваша Чест. Инцидентът преди осемнадесет месеца бе по вина на бившия ми съпруг. Той ме удари силно, а аз отвърнах на удара му с тиган. Взех сина си и напуснахме къщата същата нощ. Подадох молба за развод на следващата сутрин. Днешният инцидент беше продължение на нещо, което се случи преди няколко дни. Дийкън Тъкър ме нападна...

Съдията повдигна вежди.

— Аха. Подадохте ли оплакване в полицията?

— Не, господине. Трябваше да го направя, но той ме удари толкова силно, че изпаднах в безсъзнание, а после не разсъждавах трезво. Но споделих случилото се с детектив Пол Бледсо и той ще потвърди историята ми.

Харисън отмести поглед настрани, което Вейл разтълкува като лош знак.

— Пол Бледсо е чудесен детектив, но не е бил пряк свидетел. Сигурен съм, че разбирате това, агент Вейл.

„Разбирам, но това няма да сложи край на кошмара ми.“

— Що се отнася до инцидента тази сутрин, Дийкън ме извика в дома си, за да взема един учебник на сина ми. Дийкън отказа да го занесе в училището...

— Да говорим по същество, моля.

Съдията започваше да губи търпение. Това също беше лош знак.

— Скарахме се, Ваша Чест. Той злорадстваше...

— Според доклада на офицер Гринуич — прекъсна я отново съдията, — сте казали, че сте го ударили при самозащита. Той замахна ли към вас?

— Когато видях, че няма да ми даде учебника, се обърнах да си тръгна. Не исках нов скандал. Той ме сграбчи за ръката и ме дръпна. И аз го ударих.

Харисън въздъхна.

— Не ръководя съдебно дело в момента, агент Вейл. Целта ми е да установя причина за ареста и вярвам, че разполагам с повече от достатъчно. В тежко положение сте. Надявам се случаят да бъде разрешен във ваша полза.

Вейл настръхна, докато гледеше как съдията подписа някакъв документ и го пхна през процепа.

— Офицер, ето ви съдебното разпореждане.

Гринуич взе документа, подписа го и го подаде на Вейл.

— Ваша Чест, длъжен съм да изискам спешно защитно разпореждане в полза на пострадалия.

— Спешно защитно разпореждане? Срещу мен? — извика Вейл. Харисън я изглежда строго.

— Агент Вейл, когато ви пуснат под гаранция, искам да съм сигурен, че няма да отидете в дома на бившия си съпруг и да му пръснете черепа.

Да, искаше й се да стори точно това.

— Няма да направя нищо подобно — възрази тя. — Ще стоя далеч от него.

Харисън обаче забеляза колебанието й и поклати глава.

— Изчакахте прекалено дълго, преди да ми отговорите, агент Вейл. Почти сигурен съм, че няма да извършите нищо глупаво, но притежавате оръжие и имате опит в използването му. Отношенията ви с бившия ви съпруг са повече от обтегнати, а и вече показахте, че сте способна на насилие, ако изпаднете в трудно положение. Просто ви помагам, агент Вейл, макар да се съмнявам, че ще оцените това.

Харисън извади формуляр от чекмеджето си, подписа го и го подаде през процепа на Гринуич.

— Попълнете го, офицер. Срещу агент Вейл е издадено спешно защитно разпореждане за седемдесет и два часа — каза той и се обърна към нея. — Период, през който да охладите страстите си и да помислите за действията си. Независимо дали сте виновна или не, стойте далеч от Дийкън Тъкър.

Вейл въздъхна и поклати глава. Възможно ли беше да стане лошо?

— Още нещо, агент Вейл. Считайте го за поредната услуга. Наемете си най-добрия адвокат, когото можете да си позволите. Домашното насилие не е шега работа. Според новите закони то е

сериозно престъпление. Ще изгубите разрешителното си за носене на оръжие. Това е федерален закон, а не щатски. Ще загубите и работата си.

Вейл затвори очи. Ето че стана по-лошо.

— Що се отнася до гаранцията — продължи Харисън, — вече знам какво работите, следователно и какви са доходите ви. А тези неща, съчетани с липсата на криминално досие и минималния риск от бягство, ме карат да вярвам, че няма да направите опит да избягате от закона. Не и ако се надявате да запазите службата си.

Той написа нещо, подписа го и вдигна очилата от носа си. Затвори папката и добави:

— Пускам ви под гаранция от петстотин долара. Благодаря ви, офицер.

Гринуич се обърна към Вейл, която гледеше смаяно съдията.

— Оставих си чантата в колата — каза тя. — Не нося пари със себе си.

— В такъв случай телефонното обаждане, което ви обещах, ще свърши работа — каза ченгето, усмихна се насила и я изведе от будката.

25.

— Килията беше метър и осемдесет на два, Роби. Тухлена стаичка с миниатюрно прозорче.

Роби я погледна и каза:

— Да, знам. Виждам съм ги.

Беше малко след два сутринта. Пътуваха по магистрала 395 към щаба, за да вземат колата и чантата ѝ. Виещият се под дърветата път беше красив през деня, но зловещ в зимната нощ, когато фаровете осветяваха голите клони.

— Вероятно ще започна да страдам от клаустрофобия — каза Вейл и отдръпна предпазния колан от гърдите си, сякаш той засилваше страха ѝ от тесни пространства. — Беше ужасно преживяване. Трябваша им цели три часа, за да ми осигурят достъп до телефон.

— Три часа?

— Безброй затворници чакаха само за два телефона. С мен се отнасяха по-добре, ако това въобще е възможно в панделата, но все пак мина цяла вечност, докато успея да се свържа с теб.

— Съжалявам, че ми отне толкова време да дойда.

Тя махна изморено с ръка.

— Благодаря ти, че плати гаранцията. Надявам се, че делото ще мине в моя полза и ще оставя всичко това зад себе си.

— Всичко ще мине добре, Карън. Сигурен съм.

— Дано. В противен случай ще се наложи да си търся нова работа.

Тя затвори очи и се опита да прогони зловещите мисли.

— Утре трябва да си намеря добър адвокат. Съдията каза да наема най-добрия, когото мога да си позволя. Направо ми се гади от мисълта, че ще плащам на адвокат на престъпници. Те са долни копелета.

— Не се нервирай за това. Пази си енергията. В момента ти предстоят по-важни неща.

Роби беше прав.

— Надявам се, че Джонатан е добре — промърмори тя. — Не стигнах до училището.

Телефонът ѝ иззвъня, последван от този на Роби. Вейл погледна екрана, а Роби, се мъчеше да види своя, без да отбие от пътя.

Спогледаха се. На лицето на Роби бе изписано опасението, че отново ще оглеждат обезобразен труп. Той стисна волана и поклати глава.

— Пак се започва.

— Два сутринта е — изстена Вейл. — Мъртви очи не знае ли, че тъкмо излязох от затвора?

Трийсет минути по-късно паркираха пред малка тухлена къща в Александрия. Ратанови мебели украсяваха терасата, а от колоната, която поддържаше стрехата, висеше американското знаме.

Колата на Бледсо, вехта краун виктория, бе паркирана отпред, зад акюрата на Хенкок и фолксвагена на Манет. Жълта лента за местопрестъпления вече бе опъната по дърветата и стигаше чак до страничния двор на съседите. Халогенни прожектори, поставени на триножници, осветяваха предната част на къщата. За събудените от суматохата съседи всичко това напомняше за заснемане на филм. Но нямаше камери, нито статисти. За съжаление това беше зловещата действителност.

Докато Вейл и Роби слизаха от колата, Синклер паркира зад тях древния си пикап „Шевролет“. Кимнаха му и тръгнаха заедно. Когато стигнаха до спалнята, вече нямаше съмнение, че това е един от техните случаи. Кървави стенописи, написано над леглото послание.

— Няма рани при самозащита — съобщи им Бледсо. — Същата постановка. Изял обичайната си вечеря на местопрестъплението. Няма отпечатъци от зъби. Търсим слюнка, но се съмнявам, че ще намерим.

Жената бе изкормена като останалите и лявата ѝ ръка беше отрязана.

— Жертвата е Дениз Кранстън. Няма визитни картички, но намерихме фиша от заплатата ѝ. Работила е за дизайнерска галерия „Ламплайтър“ в Олд Таун. Мениджър по продажбите.

— Коя по ред е? Пета или шеста? — попита Синклер. — Вече им забравих броя.

Вейл не можеше да откъсне очи от обезобразеното тяло.

— Неофициално е номер шест — каза тя.

— Който и номер да й дадем, вече са прекалено много според мен — каза Бледсо.

Манет проточи врат и огледа стаята.

— Не спомена ли, че е работила в дизайнерска галерия? — попита тя.

— Да. Луксозни мебели — отговори Бледсо.

— Ако се съди по жилището й, трябвало е да докара тук малко от техните мебели — отбеляза Манет.

Роби въздъхна.

— Не се вписва в схемата. Имам предвид кариерата й — каза той. — Мениджър по продажбите, счетоводителка, стоматологична хигиенистка...

— Може въобще да няма схема, а ние само да си въобразяваме — прекъсна го Бледсо.

Хенкок оглеждаше стените.

— Сигурен съм, че в тези рисунки има нещо — обади се той.

Вейл се прозя.

— Продължавай да търсиш. Може и да го намериш. Също като отрязаната ръка.

Хенкок я изгледа.

— Работя по въпроса.

Синклер си сложи гумени ръкавици и останалите го последваха.

— Май е време да се захващаме за работа.

Вейл се приближи към Роби и му каза, че излиза, за да си провери съобщенията, в случай че Джонатан я е търсил.

Застана пред полицейската лента и зачака да се свърже. Отговори телефонният ѝ секретар и тя набра кода. Изслуша единственото съобщение, оставено по-рано вечерта от сестра в болница „Феърфакс“. Жената я уведомяваше, че Джонатан е претърпял инцидент. Сърцето на Вейл заби лудо и тя набра с треперещи пръсти номера на болницата. Дежурната телефонистка я помоли да почака.

Вейл се върна в къщата, дръпна Роби настрани и взе ключовете от колата му. Подкара нервно из непознатите улици и внезапно осъзна, че линията е прекъсната.

— Мамка му! — изрева тя и метна телефона на седалката до себе си.

След двадесет минути вече тичаше към сестрата в спешното отделение.

— Долу ми казаха, че синът ми е тук. Джонатан Тъкър. Докарали са го снощи. Аз съм Карън Вейл. Тъкмо получих съобщението...

Сестрата беше на около шейсет години. Посивялата ѝ коса бе стегната в спретнат кок. Тя изгледа Вейл снизходително и провери документацията.

— Съобщението е било оставено в девет четирийсет и девет...

— Да, знам. Не бях у дома снощи. Къде е синът ми?

— Последвайте ме — каза сестрата и изкара масивното си тяло иззад гишето.

Поведе Вейл към стаята на Джонатан. Две системи вливаха течности във вените му.

— Господи, Джонатан — изстена Вейл, като застана до него и сложи ръка на рамото му. — Какво се е случило?

— Не бях на смяна, но според документацията момчето е паднало по стълбите към мазето — отговори сестрата. — Бащата повикал линейка в девет и петнайсет. Синът ви е пристигнал в болницата в девет и трийсет и една...

— Какво му има? Може ли да говоря с лекаря?

— Ще го доведе — обеща сестрата и излезе от стаята.

Вейл си придърпа стол и седна до сина си. Започна да гали нежно косата му и захлипа.

— О, Джонатан, ужасно съжалявам. Ужасно съжалявам...

След пет минути в стаята влезе висок и слаб чернокож мъж в края на трийсетте години.

— Аз съм Дейвид Олтман — представи се той с нисък дрезгав глас. — Вие ли сте майката на момчето?

— Карън Вейл.

Лекарят кимна.

— Госпожице Вейл, синът ви очевидно е паднал по стълбите и си е ударил главата. Изпаднал е в безсъзнание, затова го включихме на

системи, за да го храним. Диша самостоятелно. Скенерът показва оток на мозъка...

Вейл вдигна ръка. Другата бе притисната към устата ѝ, за да спре отчаяния ѝ вик.

— Накратко, докторе. Моля ви.

— Момчето има тежко нараняване на главата и мозъчен кръвоизлив. В кома е, госпожице Вейл. Първоначалната ми прогноза е предпазлива, но се опасявам, че има вероятността и да не се възстанови. Има известни признаци на реакция, но съществуват и усложняващи фактори. Добрата новина е, че не се налага изкуствено дишане. Ще си съставя по-конкретно мнение, ако видя още знаци на реагиране и движение.

Вейл си пое дълбоко дъх, уплашена, че ще се разплаче. Трябваше да е силна и да събере мислите си, за да зададе правилните въпроси. Знаеше, че Дийкън е виновен за това. Беше напълно сигурна.

— Когато се събуди, ще помни ли какво му се е случило?

— Вероятно ще има частична амнезия относно събитията, случили се точно преди инцидента. Но постепенно спомените му ще се върнат. Трудно е да се определи след колко време. Може да са часове, може и седмици.

Тя прехапа устна. Зави ѝ се свят и протегна ръка към стола.

— Знам, че ви казах прекалено много наведнъж — добави лекарят. — Искане ми се да можех да ви дам по-добра прогноза. Трябва му просто време, за да се възстанови. Междувременно можете да му говорите и да му четете. Не твърдя, че със сигурност ще ви чуе, но проучванията сочат, че коматозният мозък може да бъде стимулиран по този начин.

Вейл се насили да го погледне.

— Ще има ли дългосрочни последици? Отговорете ми искрено, докторе.

Той се поколеба за миг и я огледа внимателно.

— В момента дори не мога да ви кажа дали ще дойде в съзнание. Защо не действаме стъпка по стъпка?

— Не ми отговорихте.

— Може да е съвсем добре, когато се събуди, но има вероятност и от дългосрочни увреди на мозъка. Прекалено рано е да се каже. Това е истината.

Вейл кимна и му благодари. Лекарят излезе от стаята. Тя седна, сложи ръка върху тази на Джонатан и облегна лице на рамото му. Вратата се затвори безшумно. Вейл потрепери и избухна в сълзи.

26.

Вейл мислеше за по-щастливи времена... Джонатан на люлка в парка в Куинс. Дийкън в командировка, докато работеше като мениджър на компания за доставка на колети. Перспективите за кариерата му бяха добри, нейните — също. Беше подала молба за ФБР, възможност не само да се издигне, но и да работи на по-безопасно място. Тригодишният Джонатан се люлееше и се смееше щастливо.

— По-високо! — извика той весело. — По-високо, мамо!

Тя забута люлката по-енергично. Беше ужасно горещо и влажно. Вейл избърса потта от врата си. Искаше й се да си бе взела шапка срещу изгарящото слънце. Лято в Ню Йорк.

Припомни си повишението си в Академията, което след три години бе последвано от уволнението на Дийкън заради счетоводни нередности. Той твърдеше, че е допуснал грешка, а тя му вярваше и го защитаваше. Падението му започна тогава и продължи през следващите четири години. Дийкън спря да пие лекарствата за биполярното си разстройство, започна да пие и загуби желание да търси нова работа. Местеше се от една нископлатена служба към следващата и всяка бе по-лоша от предишната. Изглеждаше победен. Вейл правеше всичко възможно да му помогне да се измъкне от депресията, но той потъна на дъното, когато тя бе повишена в отдела по профилиране. Мъжкото му его не можа да понесе този удар и той стана враждебен към нея.

Тя започна да се грижи сама за Джонатан. Уреди синът й да ходи на забавачница след училище, за да може да го прибира след работа. Заета с новата си кариера, тя все по-рядко виждаше Дийкън, който бе започнал работа като шофьор на камион. Любовта им постепенно се стопи и не остана нищичко от онова, което ги беше събрало. Мисълта за развод я посещаваше често, но тя не посмя да се задейства. Карън Вейл, опитен детектив от нюйоркската полиция и обещаващ агент от ФБР, не можеше да уцели най-важната мишена в живота си.

Уволнението на Дийкън поради многобройните му яростни изстъпления на пътя бе последната капка, която преля чашата. Той си остана у дома и се наливаше с бира, а гневът му се насочи към нея. Отначало се изразяваше в зловни обиди, но след шест месеца посмя да я удари. Тя напусна къщата с подута устна и обзета от силна тъга.

След пет дни връчи на Дийкън документите за развод.

Вейл поклати глава. Фитилът бе запален още тогава, а сега идваха резултатите. Синът ѝ лежеше в кома. Какво точно се беше случило?

Вибрирането на телефона прекъсна мислите ѝ и я разбуди напълно. Тя вдигна глава и осъзна, че слюнката ѝ е потекла по ръката на Джонатан. Избърса я и си погледна часовника. Беше седем и половина.

Съобщението беше от Отдела по поведенчески анализ. Тя го набра бързо и я свързаха с кабинета на Томас Гифърд. Шефът ѝ несъмнено бе научил за ареста ѝ. Беше забравила да му се обади. Мамка му!

— Господин Гифърд иска да те види в кабинета си. Веднага — нареди секретарката му.

— Кажи му, че ще пристигна след около четирийсет и пет минути.

Тя целуна Джонатан по челото. Знаеше, че не може да направи нищо, като седи до него.

— Обичам те — каза му и излезе от стаята.

Пристигна в търговския център и паркира. Погледна се в огледалото за обратно виждане и призна, че изглежда кошмарно. Още беше с колата на Роби и не носеше чантата си. Освен това не бе имала време да се прибере у дома и да вземе душ.

Качи се с асансьора до втория етаж и тръгна по коридора към кабинета на Гифърд. Той беше три пъти по-голям от нейния и огромният прозорец осигуряваше чудесна гледка.

Вейл почука на откритата врата. Гифърд вдигна глава и ѝ махна да влезе. Говореше по телефона и кимаше.

— Да, знам, но го искам точно така. Не ми пука дали се смята за изкупителна жертва... Знаеш ли какво? Добре, такъв е. Кажи му

каквото искаш.

Той изсумтя и затвори.

— Ако моментът не е подходящ... — започна Вейл.

— Не, не. Седни. Всеки момент е подходящ за среща с един от агентите ми, който е бил... арестуван? Всеки момент е подходящ да седнем и да си побъбрим как една от агентките ми е пребила мъжа си, озовала се е в затвора и дори не си е направила труда да звънне на шефа си. Обадиха ми се от полицията във Феърфакс. Някакъв смотан лейтенант ми съобщи, че имал лоши новини за мен.

— Господине, съжалявам. Съжалявам, че ви изложих, вас и Бюрото...

— Трябваше да работиш заедно с колегите си от оперативната група. Забрави ли за Мъртви очи?

— Господине, щях да ви се обадя, когато излязох от затвора. Държаха ме там до два сутринта. Тъкмо отивах към операционния център, за да си прибера колата и чантата и да ви оставя съобщение на гласовата поща. Но по пътя получих съобщение от Пол Бледсо. Има нова жертва.

Гифърд се отпусна назад в кожения стол.

— Нова жертва на Мъртви очи?

Вейл кимна.

— Мамка му — изруга той и я изгледа внимателно. — Изглеждаш кошмарно.

— Знам, господине. Още не съм се прибирала вкъщи. Докато бях в дома на жертвата, научих, че синът ми е в болница...

Потисна сълзите и си пое дълбоко дъх.

— Баща му го бутнал по стълбите. В кома е.

Извърна се и избърса очите си.

— Съжалявам. Не знаех.

Тя кимна.

— Ще се преборя с обвиненията срещу мен, господине.

Гифърд взе химикалка от бюрото си и се вторачи в нея. Вейл предположи какво ще последва. Фактът, че не я погледна в очите, беше красноречив.

— Надявам се разбираш, че наистина съжалявам за това, което трябва да направя. Но съм длъжен да те пусна в платена отпускане. Веднага. Можеш да задържиш значката и пистолета си. Но няма да

работиш. Говорих с Отдела за вътрешни разследвания преди малко. В одинайсет ще бъдат тук, за да те разпитат. Трябва да им сътрудничиш. Не забравяй, че са на твоя страна. Разпитите са просто формалност. Очевидно си имаме работа с лични проблеми. След като те се намесят, ще наблюдават положението. И ще действат само ако обвиненията останат.

Вейл заби поглед в пода.

— Разбирам, господине.

— Защо не ги изчакаш в кабинета си? Оправи си бюрото и се опитай да си починеш. Когато агентите дойдат, ще ти се обадя.

Вейл се надигна от стола и тръгна към вратата.

27.

— Благодаря — каза тя, без да се обърне към него, и излезе.

Гифърд я посъветва да си оправи бюрото, но то беше идеално подредено. Вейл огледа кабинета си и се зачуди колко ли сериозен ще е разпитът ѝ. Все пак беше арестувана за нападение над бившия ѝ съпруг. Какво ли щеше да стане? Беше невинна, но дали Гифърд нямаше да се възползва от обвиненията, за да я уволни? Дали искаше да я уволни? Понякога ѝ беше трудно да прецени отношението му. Да, предизвикваше го, но беше много добра в работата си. А това имаше значение, нали? За съжаление, знаеше, че отговорът е „не е задължително“.

Имаше нужда да проясни мислите си и да спре да се тревожи за това, което може да се случи. Отвори лаптопа и провери пощата си. Не знаеше дали ще ѝ позволят да запази достъпа си до служебната поща, докато е в отпуска. Прегледа незначителните съобщения, написа бърз отговор на прокурора по друг случай и тъкмо се канеше да затвори пощата, когато следващото съобщение привлече вниманието ѝ. Беше озаглавено „То е в“ и я накара да изтръгне.

Вейл го отвори и зачете.

Скривалището мирише като мухлясалата кутия, която отворих веднъж, когато търсех цигарите му. Силна дразнеща, миризма. Малко и тъмно място, но си е мое. Той не знае за него. А това означава, че не може да ме намери — тук. А ако не може да ме намери, значи не може да ме нарани. Тук мога да мисля и да дишам, без той да ми крещи. Седя самичък в тъмното, където никой не може да ме нарани. Където ТОЙ не може да ме нарани.

Но го наблюдавам. Виждам го какво прави през малките дупки в стените. Гледам го как води курви у дома. Наблюдавам какво прави с тях, преди да ги завлече горе в

спалнята си. Понякога дори чувам какво казват, но през повечето време само виждам. Виждам какво прави той.

Но не ми трябва да гледам. Вече знам. Знам, защото прави същите неща и на мен.

Мили Боже! Мъртви очи ѝ беше изпратил съобщение. Дали имаше сериен убиец, който е писал имейли на ченгетата? Обикновено писмо, да, но имейл? Не беше чувала за подобно нещо. Електронните писма бяха прекалено лесни за проследяване...

Тя погледна името на изпращача: Дж. Дж. Кондън. Знаеше, че то няма да ѝ помогне с нищо. Не беше проблем да си откриеш електронна поща с фалшива информация. Опитва се да препрати съобщението в лабораторията, но не се получи. После пробва да го разпечата, но страницата излезе празна от принтера.

— Какво става, по дяволите? — изруга тя.

Натисна бързо „PrtScn“, за да направи снимка на екрана и я съхрани в „Уърд“. Вдигна телефона, обади се в компютърния отдел и обясни на Синтия Арнът, анализаторката, какво се е случило. Докато говореха, имейлът изчезна от пощата ѝ.

— Изчезна ли? — попита Синтия.

— Да — отговори Вейл. — Сякаш никога не е пристигал. Всички други съобщения са тук, но това просто... се изпари.

— Провери си папката с изтрети съобщения. Може случайно да си го изтрила.

— Не съм — отвърна Вейл, но все пак провери. — Не е тук.

Ако беше успяла да запази имейла, специалистите можеха да проникнат в сървъра, да открият дигиталната информация и да я проследят — нещо почти невъзможно за обикновения потребител. Престъпниците се мислеха за умни, но експертите от Бюрото често бяха много по-интелигентни от тях. Но без съобщението...

— Направих снимка на екрана — каза тя.

— Много добре, Карън. Изпрати ми я и ще я разгледаме.

— Не съм си загубила акъла. Не съм изтривала съобщението. Възможно ли е да си имаме работа с вирус?

— Не е твърде вероятно. Но съществуват интересни хитрини, които могат да ти попречат да разпечаташ съобщенията, да ги накарат

да се самоунищожат, да им позволят да шпионират паролите ти...

— Не става дума само за компютърни номера, Синтия. Работа по случая на Мъртви очи. Вярвам, че съобщението беше от него. Може да се окаже изключително важно.

— Ще направим всичко възможно. Междувременно затвори компютъра и го изключи от мрежата. Ще изпратя някой да го вземе, за да разгледаме харда. Фактът, че съобщението е изтрито, няма да ни попречи да открием следите му в диска. Но ще отнеме известно време.

Вейл погледна часовника и осъзна, че агентите от вътрешния отдел ще пристигнат скоро.

— Ще помогне ли, ако ти кажа, че не разполагаме с време?

— Не.

Облегна се в стола си и въздъхна.

— И аз така си помислих.

— Добре, слушайте — каза Бледсо, когато влязоха в операционния център. — Надявам се, че всички са използвали разумно свободния си час, тъй като ни предстои още работа. Знам, че сте изморени. И аз съм изморен.

Той отвори кутия със сладкиши и я остави на масата.

— Преди да започнем с новата жертва, искам да преговорим всичко, с което разполагаме досега. Трябва да сме сигурни, че не сме пропуснали нищо.

Детективите и Хенкок се настаниха по местата си. Столът на Вейл остана празен.

— Ами Карън? — попита Синклер.

Бледсо застана пред бялата дъска.

— Ще действаме без нея. Аз ще ѝ обясня всичко по-късно.

Той махна капачката на маркера и написа: „Списъци на стоматологични пациенти“.

— Син, ти си първи.

— Добре. Жертвата е работила за трима зъболекари. Взех списъците на пациентите им и колегите сравняват имената. Засега няма връзка, но още не са приключили. Накарах ги да започнат с последните две години.

Бледсо записа информацията на дъската.

— Добре. Хернандес, ти работиш по списъците на служителите.

— Още събирам информация. Но открих няколко неща. Трина регистрирани сексуални престъпници. Проверявам досиетата им и говоря с колегите им. Имам среща с шефа на личен състав, за да проверя на какви смени са работили, кога са взимали почивни дни и болнични.

— Разговори със семействата на жертвите, приятелите, съседите... всички се занимаваме с това. Някой да не е бил разпитан все още?

— Трябва да поговоря с още един родител — отговори Манет. — Родителите са разведени и бащата е във от града.

Бледсо надраска още няколко бележки на дъската и сложи капачката на маркера.

— Бивши затворници с лицеви деформации. Кой се занимава с това?

— Аз — каза Синклер. — Трийсет и пет на брой. Остават ми около дузина, но засега е задънена улица. Няколко са мъртви, шест-седем души са отново в затвора, а останалите имат солидно алиби.

— А идеята за масажистите?

— Нищо — отговори Синклер.

— Аз се уредих с масаж от страхотен сладур — обади се Манет.

— Браво на теб — изсумтя Бледсо. — Трябва да ви съобща информацията за анализа на калта в дома на Сандра Франкс. От лабораторията казаха, че е типична за района и е най-вече от двора на жертвата.

Той метна маркера на бюрото си и добави:

— Не забравяйте да предадете на Вейл формулярите от ПЗЖП. Тя трябва да сравни данните на жертвите. Може да открие нещо там.

Манет изкриви презрително уста.

— Това ще е страхотна помощ. Особено като се има предвид, че не разполагаме с абсолютно нищо.

— А — сети се Бледсо, — още нещо за Франкс. Аутопсията и рентгеновите снимки показаха, че синината на дясната ѝ буза и счупеният нос са причинени преди настъпването на смъртта. Очевидно престъпникът я е ударил.

Роби се наведе напред.

— Това е ново. Може да е заподозряла нещо и да се е сбила с него. Тя е тренирала редовно и може да е успяла да го фрасне яко. Има ли отбранителни рани?

Бледсо погледна бележника си.

— Не. Но лявата ѝ ръка липсва. Ако го е ударила с нея, няма начин да разберем — каза той и обърна страницата. — Да, била е левичарка.

— В такъв случай нашият човек може да има сериозна синина на лицето — отбеляза Синклер.

Бледсо стисна устни.

— Не виждам как това може да ни помогне, след като не разполагаме със заподозрени. А и добър грим може да скрие синината, която бездруго ще изчезне след няколко дни.

Той метна бележника на бюрото си и добави:

— Добре, запазвате задачите си и за новата жертва, Дениз Кранстън. Нещо друго?

Никой не проговори.

— Да действаме — каза Бледсо.

28.

Той застана до грънчарското колело и загледа как блондинката сложи ръце върху влажната глина. Останалите ученици си тръгнаха и вратата се затвори зад тях. Студиото потъна в тишина. Чуваше се само бръмченето на флуоресцентните лампи.

Блондинката вдигна към него сапфиреносините си очи.

— Можете ли да ми помогнете с това?

Той се поколеба за секунда.

Само ако знаеше, кучко, само ако знаеше.

Наложи си усмивката, която използваше за учениците си, и каза:

— Разбира се.

Блондинката беше нова. Това бе едва вторият ѝ час, а той вече бе обяснил същественото за моделирането, рисуването и печенето... обичайният курс за начинаещи. Обичаше да приключва набързо с основното, а после да им даде възможност да сложат ръце върху глината, защото нищо не може да замести усещането от влажната глина между пръстите ти. Винаги се опитваше да прецени уменията на учениците си по реакцията им към консистенцията на глината. Това, което правеха с нея, му говореше много за тях.

Блондинката харесваше студената влага на глината. Това бе очевидно. Що се отнасяше до способностите ѝ... там май нямаше нищо обещаващо. Но пък поиска да остане след другите, за да поработи с колелото, а това го изненада.

Забележително е колко наивни и доверчиви са някои хора. Особено кучките. Мислят си, че са имунизирани срещу всичко лошо. Ходят по разни места сами нощем — в супермаркета или до банкомата — и вярват, че са в безопасност. Дали са прекалено тъпи, или просто са убедени в безсмъртието си и не вярват, че могат да се превърнат в следващата му жертва?

Разбира се, някои се страхуваха да излязат. Той гледеше новини и четеше вестници. Експертите съветваха самотните жени да излизат на групи и да избягват рискови места. Да бе, сякаш той ловуваше в

рискови райони! Освен това им набиваха в главите да се оглеждат внимателно и да са наясно със заобикалящата ги среда. Да, този съвет щеше да им свърши страхотна работа, когато той застанеше пред вратата им, покажеше значката от ФБР и ги помолеше за помощ.

Той застана зад русата кучка и вдъхна ментовия аромат на шампоана ѝ. Подсмръкна и се наслади на миризмата. Погледна лявата ѝ ръка и диаманта на безименния ѝ пръст. Съвсем обикновен и незабележителен. Вероятно и работата ѝ с глината щеше да е такава. Не изкуство, а недодялано изделие, чието място е в боклука или на гаражна разпродажба. Мнението му за творческите ѝ способности се потвърди.

Но по-важен от грозния дизайн на пръстена бе фактът, че кучката е омъжена. И руса. Със сини очи. Ясни очи, които напомняха за небето.

Той се наведе към нея и сложи ръце върху нейните. Колелото се въртеше бързо. Попита я дали осъзнава могъществото на ръцете си.

— Умението да превърнеш буцата глина в изкуство, да я оформиш, да създадеш красив предмет, е нещо, което не трябва да приемаш за даденост.

Кучката не схвана думите му, но реши, че са смешни, и се изкикоти. Ако не беше наясно с действителността, можеше да си помисли, че тя флиртува с него. Но може пък да грешеше.

Само ако знаеше...

Само ако беше брюнетка и имаше зли очи. Можеше да я убие още тук и сега. Само ако...

29.

Кабинетът на П. Джаксън Паркър, адвокат, беше скромен, с овехтял мокет.

По стените висяха репродукции на Моне и Мане в метални рамки. Чакалнята бе обзаведена с бели пластмасови столове, които бяха учудващо удобни, но мястото им не беше на закрито. На бюрото на секретарката стоеше вехт компютър, който дори не можеше да работи с „Уиндоус“, и телефон с две линии, видял и по-добри дни... преди десетина години.

Кабинетът се намираше в предградията на Вашингтон, близо до гара „Юниън“. Вейл се беше изправяла срещу Паркър два пъти, като единият бе по-забележителен. Беше призована да даде показания като експерт, тъй като тя бе изготвила профила на клиента му. Паркър започна да се подиграва с работата на Отдела по профилиране, като я нарече „килим от предположения и догадки, втъкани заедно чрез ясновидска психология“. Доказателствата срещу серийния убиец Боби Джо Дънинг бяха най-вече косвени, но Вейл знаеше, че той е извършил престъпленията. Въобще не се съмняваше в това. Но случаят не може да бъде основан само на анализа на профайлъра, тъй като хиляди хора можеха да отговарят на профила, а това пречеше на съдебните заседатели да повярват, че обвиняемият е виновен.

Паркър свърши чудесна работа, инжектирайки солидна доза съмнение във вените на съдебните заседатели, но прокуратурата надделя. И въпреки резултата в полза на правосъдието, Вейл никога не забрави колко майсторски Паркър защити клиента си. Този случай я накара да се озове днес в чакалнята му.

П. Джаксън Паркър надникна иззад очуканата врата и каза:

— Агент Вейл, заповядайте в кабинета ми.

Тя кимна към празното бюро на секретарката.

— Работите без помощ? Не бих го предположила.

— Изпратих секретарката за кафе. Машината ни се скапа, а аз не мога да работя без необходимата доза кофеин. Разширява артериите и

ми помага да мисля.

Тя го последва по къс коридор. Минаха покрай няколко стаи със същите очукани врати. Влязоха в кабинета на Паркър и той се провря ловко между купчините документи по пода. Вейл заоглежда стаята.

Осъзна, че още стои права и разглежда хаоса, а Паркър е седнал и е сключил ръце пред устата си.

— Моля, седнете — покани я той.

Вейл се настани на ръба на стола. Гърбът ѝ беше скован, а очите ѝ още обикаляха помещението.

— Знаете ли, преди години изкарах няколко курса по поведенчески анализ. Те ме научиха как да преценявам съдебните заседатели и да разчитам мислите им. Оказаха се по-полезни от класовете по право. Имаше и друга полза, агент Вейл — добави той, като прикова очи в нейните. — Научиха ме как да тълкувам поведението на клиентите си. А когато защитавах обвиняеми, е хубаво да знаеш кога клиентът ти лъже и кога казва истината. Адвокатът невинаги чува истината, ако разбирате какво имам предвид.

— Мисля, че разбирам.

— Не се чувствате удобно и сте нервна.

— Адвокатът прави профил на профайлъра.

— Понякога изпълняваме много роли. Бил съм съветник, психолог, съвест. Правя каквото се налага.

Вейл кимна.

— Нещо ви тормози — продължи той. — Защо просто не го кажете?

— Какво да кажа?

— Че не ме харесвате.

Тя се размърда неудобно на стола.

— Не мисля, че това е съвсем точно. Не харесвам адвокати, които защитават престъпници. А вие случайно сте един от тях.

— Разбирам. Предполагам, че това е типично за вас и колегите ви предубеждение.

Вейл кимна отново.

— Да, може да се каже, че ви приемаме за „врага“. — Тя се насили да се усмихне.

— Не сме врагове, агент Вейл. Ние сме доставчици на правосъдие. Опитваме се да се уверим, че закони са спазвани.

Конституцията ни осигурява защита на обвиняемия и иска да сме сигурни, че „невинния до доказване на вината“ е съден справедливо.

— Нямам проблеми със справедливите дела. Имам проблем, когато адвокатите манипулират фактите и показанията ни и ги показват като нещо съвсем различно от това, което са.

— Ясно. И вие твърдите, че полицията и прокуратурата никога не действат по този начин? Скрити документи, които се появяват на бял свят след години, нагласени улики...

— Не мога да отрека, че това се случва понякога. Но много рядко. А вие го вършите непрестанно.

Паркър вдигна вежди.

— Кого имате предвид, когато казвате „вие“? Чернокожите? Афроамериканците?

Вейл ядосано извърна поглед. Когато се върнаха върху Паркър, очите ѝ пламтяха от ярост.

— Знаете много добре кого имам предвид. Но ето, типично за вас, изкривявате думите ми.

Паркър избухна в смях.

Гневът на Вейл нарасна.

— Какво е толкова смешно?

— Хванах ви на въдицата. Както знаете, демонстрацията е по-силна от думите. И току-що ви показах колко добре си върша работата. Знаех, че не мога да спечеля спора ни, затова промених правилата. Леко и гладко. И ей така — щракна с пръсти, — вие се настроихте отбранително.

Паркър се усмихна и наклони глава.

Вейл прехапа нервно долната си устна. Не знаеше какво да мисли за този човек.

— Тук съм, защото ми се налага...

— Да си изясним нещо, агент Вейл. Хората не идват тук, защото искат да ме видят. Още по-малко искат да бъдат обвинени в престъпление. Няма желание да плащат сметките ми. Но идват, защото имат проблем. Предполагам, че и вие имате.

— Проблем. Да, може и така да се нарече.

Тя му разказа подробно всичко случило се. Той я подтикна да говори искрено и да му каже всичко, дори ако смяташе нещо за незначително.

— Разкажете ми абсолютно всичко и ми позволете да си съставя мнение.

Вейл го направи и внезапно осъзна, че това ѝ подейства добре.

Паркър се залюля на стола.

— Позволете да ви разкажа малко за себе си. Предполагам, че сте ме проверили, но не приемам нищо за даденост. Когато не защитавам убийци, обичам да се занимавам със семейни дела. Домашното насилие представлява интерес за мен. Не ме питайте защо, не обичам да го обсъждам. Достатъчно е да се каже, че съм уважаван от съдиите и прокурорите. Ще имате нужда от това. И смея да твърдя, че направихте мъдър избор с идването си при мен.

Вейл кимна в съгласие, но си помисли, че поведението ѝ казва обратното, тъй като очите ѝ продължаваха да обикалят стаята.

— Не оставяйте обстановката да влияе на мнението ви за способностите ми. Живея в Грейт Фолс и домът ми струва два милиона долара. Шофирам чисто нов ягуар. Но поддържам кантората си мизерна, тъй като лъскавите мебели и луксозните зали за конференции не помагат на клиентите ми. Не им осигуряват оправдателната присъда. Не се занимавам с нищо, което не ми помага да отърва клиента си. Единствената ми задача е да не ви осъдят.

Вейл отново отместил очи настрани.

— Знам, че не сте съгласна с разсъжденията ми, защото обикновено сте от другата страна. Но искам да разберете нещо. Когато влезете в съда, няма да бъдете специален агент Карън Вейл от ФБР, която е посветила живота си на залавянето на престъпници и на поддържането на безопасността на обществото. Там сте жена, обвинена в брутално нападение над бившия ѝ съпруг. Счупили сте му ребра и сте го вкарали в болница. Ще ви обрисуват като грубо, проклето ченге, обучено да използва смъртоносни хватки, с избухлив темперамент и изпълнено с омраза към потърпевшия. А аз трябва да покажа на съдебните заседатели, че не сте такава. Ще нарисувам друга картина. С две думи — имате нужда от мен. В този момент аз съм ваш приятел. Най-добрият ви приятел. Трябва да ми разкажете абсолютно всичко и да не държите нищо в тайна. Защото, когато прахът се уталожил, аз няма да съм само най-добрият ви приятел. Ще бъда единственият ви приятел.

Вейл реши, че няма смисъл да обсъждат повече въпроса. Ако той представеше случая пред съдията така, както го бе направил пред нея, значи беше в добри ръце. Взе договора, прочете го и го подписа решително.

И внезапно ѝ стана ясно как Паркър може да си позволи къща за два милиона долара и чисто нов ягуар.

30.

— Чаках агентите от вътрешни разследвания цели четирийсет минути.

Вейл стоеше на терасата, говореше с Роби и пушеше цигара, която си бе изпросила от Синклер.

— Имах предостатъчно време да седя в кабинета си, да мисля колко несправедливо е всичко и за думите на Гифърд. После прочетох онзи имейл и не спрях да мисля за него.

Роби наклони глава.

— Какъв имейл?

— Бледсо не ви ли го показа? Изпратих му снимката от екрана.

— Не, не го спомена. От кого беше?

— От Мъртви очи.

— Изпратил ти е имейл? Сигурна ли си?

— Да. Хората от лабораторията работят по него. Самоунищожавашо се съобщение. Изчезна пред очите ми. Заглавието му гласеше: „То е в“. Кой друг може да знае за това? Не сме споделили тази информация с пресата, а ако някой се беше раздрънкал пред репортерите, щяхме да я видим във вестник, а не в странен имейл, разказващ за насилие над дете.

— Насилие над дете?

Вейл захвапа цигарата, бръкна в джоба на палтото си и подаде на Роби сгънато копие от съобщението.

— Мислех, че Бледсо ще го покаже на всички — каза тя. — Е, трябваше да се уверя, че го е получил, но бях доста... разсеяна. Не си свърших работата като хората.

Роби прочете съобщението, стисна устни и кимна.

— Да, този тип наистина е откачен.

— Надявам се да получа по-задълбочен анализ от Отдела по поведенчески анализ.

Той ѝ върна листа и тя го прибра в джоба си.

— Някакви новини от Джонатан? — попита Роби.

— Нищо. Исках да се върна в болницата, но ме е страх. Не мисля, че мога да понеса да го гледам как лежи безжизнено. Аз... — тя метна фаса на земята, стъпка го с тока си и избърса сълзите си. — Прекалено много гадости стават в момента, Роби.

Роби я притегли нежно към себе си. Вейл не се възпротиви.

— Знам — прошепна ѝ той.

— Искан ми се да съм до него и да държа ръката му непрестанно. Но с всичко, което ми се струпа, ме е страх, че ще се разпадна. Трябва да съм заета с работа, за да прогоня черните мисли.

— Всеки си има граници, Карън. Леля ми казваше, че имаме резервоар от емоции. Когато се препълни, той започва да прелива. Нужна е само малка искрица, за да избухне в пламъци. Тя ни съветваше винаги да се опитваме да не препълваме резервоара.

— Резервоар от емоции, а? Май трябва да си сложа предупредителна лепенка на гърба: „Опасност. Избухливо“ — въздъхна тя. — Трябва да намеря начин да се справя с всичко това.

— Ден след ден и проблем след проблем — каза Роби, като стисна нежно брадичката ѝ. — А аз ще съм до теб през цялото време, за да ти помогна.

Вейл се усмихна.

— Благодаря.

Тя се уви в палтото, за да се предпази от студа.

— Днес наех адвокат. Джаксън Паркър. Извини ме. П. Джаксън Паркър.

— Чува ли съм за него. Добри неща — ако се страхуваш от закона.

— И той ми каза същото.

— На какво е съкращението „П“?

— Помпозен.

Роби се засмя.

Вейл въздъхна тежко.

— Трябва да се разкарам от тук, Роби. Имам нужда да се презаредя с енергия.

Той я погледна и тя незабавно прочете мислите му.

— Да, бягам. Но познавам себе си и знам кога съм стигнала до точката на кипене. Ако изчезна от града за един ден, това ще ми помогне.

— Искаш ли компания?

Тя подсмръкна.

— Благодаря, но трябва да остана насаме с мислите си за известно време.

— Къде ще отидеш?

— Олд Уестбъри.

— В Лонг Айланд?

Вейл погледна следобедното небе. Беше сиво и намръщено.

— Там е домът на майка ми, мястото, където израснах. Не съм я виждала... е, от много време. При последния ни разговор изглеждаше разсеяна и възнамерявах да я посетя, но... — тя махна с ръка. — Пет часа и половина шофиране. Мога да вечерям с нея, да остана през нощта и да се върна тук по обед.

Роби я погледна замислено.

— Сигурна ли си, че не искаш компания? И аз имам нужда от промяна на обстановката. Няма да ти досаждам, обещавам.

— Наистина ще се справя и сама.

— Знам. Но след всичко, което преживя — удара по главата, безсънната нощ и тревогите по Джонатан, — как ще шофираш пет часа?

— Бледсо няма да те пусне.

— Той знае ли за принудителната ти отпусका?

Вейл поклати глава.

— Май трябва да му кажа.

Бледсо премина през безброй емоции за няколко минути. Яд заради принудителната отпусका на Вейл, ярост към Дийкън заради причиненото на Джонатан, безпомощност при настояването ѝ да напусне града, когато се намираха насред важно разследване. Но Вейл му изтъкна причините и той неохотно се съгласи.

Преди да тръгне, тя го попита дали е видял съобщението, което му е изпратила, но той отговори, че не си е чел пощата от дни. Тя му подаде сгънатото копие, после му разказа набързо как посланието се е самоунищожило. Бледсо искаше и неговите хора да пороботят по въпроса, но знаеше, че на този етап не могат да направят нищо. Провери за всеки случай в отдела, но го увериха, че се налага да изчака резултатите от работата на Бюрото.

— Ами ако ти изпрати друг имейл, докато те няма?

— Лабораторията преглежда всичките ми съобщения. Ако се появи нещо, веднага ще узнаят. Имат нареждане да те уведомят незабавно.

Той я стисна нежно за рамото.

— Е, ще се видим, когато се върнеш.

Вейл погледна Роби и излезе.

Вратата се затвори. Бледсо вдигна очи от папката, която четеше, и забеляза, че Роби стои пред него.

— Какво има, Хернандес?

— Мисля, че трябва да отида с нея. Да се уверя, че е добре.

— Карън е силна личност. Не се нуждае от телохранител, повярвай ми.

— По принцип съм съгласен с теб, но...

— Вече сме с един човек по-малко — прекъсна го Бледсо, като вдигна папката. — Ако ви пусна и двамата, ще трябва да ида да си прегледам главата.

Роби се изкашля, но не помръдна. Бледсо остави папката.

— Какво?

— Карън преживя прекалено много последните дни — нападение, арест...

— Знам историята, Хернандес.

— И почти не спа снощи. Наистина ли искаш да шофира пет часа сама? Ще се върнем утре по обед. Не е голяма работа.

— Аз ще реша дали е голяма работа, или не. Разбира се, че не искам Карън да шофира сама — каза той, като зачете доклада. — Но просто така стоят нещата.

— Добре тогава: взимам си свободен ден. Ако не ти харесва, говори с началника ми.

Бледсо усети как кръвта нахлу в главата му, когато Роби се обърна и излезе. Хвърли папката в другия край на стаята, пое си дълбоко дъх и се облегна на масата.

— Чудесно.

Роби пристъпи към Вейл, която стоеше до колата си.

— Е? — попита тя.

— Всичко е наред — отговори Роби. — Да вървим.

Тя повдигна вежди.

— Бледсо е пълен с изненади.

— Ще се върнем утре по обед. Не е голяма работа.

Качиха се в колата на Роби и поеха по магистрала 95, а после по 495 към Балтимор. Час–два пътуваха мълчаливо. Вейл нямаше нищо против, тъй като се нуждаеше от тишина и спокойствие, а Роби бе твърдо решен да не ѝ досажда. Накрая тя се унесе, облегнала глава на прозореца, и спа, докато стигнаха до тунела към Куинс, Ню Йорк.

Вейл се събуди, разтърка очи и попита:

— Колко дълго спях?

Беше тъмно и светлините на Манхатън проблясваха красиво.

— Няколко часа.

— Съжалявам, че те изоставих. Гладкото пътуване ме приспа.

— Имаш нужда от почивка.

Тя се погледна в огледалото на колата.

— Изглеждам ужасно.

— Не успя да се прибереш у дома, нали?

— Нямам търпение да взема един дълъг горещ душ при мама.

Движението се забави, когато приближиха тунела. Минаването през града не беше толкова лошо, колкото очакваха и половин час по-късно пътуваха по улицата, където живееше Ема Вейл. Карън не беше идвала тук от много време. Майка ѝ също не я беше посещавала. А това означаваше, че не се бяха виждали повече от година.

— Ето там — посочи тя към къща под нивото на улицата. — Най-добрата ми приятелка живееше там. Андреа. Играехме и подлудявахме родителите си.

Роби намали.

— Номерът беше осемстотин и деветнайсет, нали? — попита той.

— Да, ето тук.

Той отби в алеята и загаси фаровете.

— Изглежда тъмно — отбеляза той, като проточи врат. — Казали ли ѝ в колко ще пристигнем?

Вейл отвори вратата и вдъхна дълбоко свежия нощен въздух.

— Въобще не ѝ се обадох.

Роби излезе от колата и я погледна учудено.

— Майка ти не знае, че пристигахме?

Вейл се помъчи да види къщата в мрака. Частично закрыта от гъстите дървета, които тя винаги свързваше с Олд Уестбъри, двуетажната къща се гушеше уютно сред високите борове и кедри. Вейл тръгна по пътеката, като стъпваше на всяка плочка, както бе правила като дете.

— Лош късмет е да стъпиш с двата крака на една плочка — каза тя на Роби. — Или поне така си мислех, когато бях малка.

Странно как старите навици остават завинаги.

Тя стъпи на последната плочка и се озова пред вратата. Месинговото чукало и ръждясалата пощенска кутия си бяха на местата.

Вейл почука няколко пъти и зачака. Пооправи си косата, почука отново и си погледна часовника.

— Трябваше да й се обадиш — каза Роби.

Внезапно лампата на терасата светна, вратата се откряна и се появи възрастна жена с посивяла коса и набръчкано лице.

— Да?

— Мамо, аз съм.

Никакъв отговор.

— Кари — добави Вейл.

Вратата се отвори широко и Ема присви очи към дъщеря си.

— Кари — повтори тя. — Забрави ли нещо?

Вейл погледна Роби, който сви рамене.

Трябваше да го предупредя за алцхаймера, помисли си тя.

— Не, мамо. Имах нужда да се махна от града и си помислих, че ще се зарадваш на компанията. Трябваше да ти се обадя. Съжалявам.

Ема отмести очи към Роби.

— Това е моят приятел Роби Хернандес — представи го Вейл.

Роби наведе глава.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо.

— Моля ви, наричайте ме Ема. И влезте вътре. Студено е. Трябва да затворя вратата.

Минаха през голото антре към всекидневната. Ема запали няколко лампи и седна сковано на ръба на тапицирано със златист плюш кресло. Къщата беше на половин век и си личеше, че е стара: овехтял кафяв мокет, бежови стени и износени мебели.

Вейл седна на канапето до Роби. Майка ѝ беше прекалено слаба и приличаше на болна от рак. Лицето ѝ се бе покрило с още бръчки, а кожата на шията ѝ висеше отпуснато, сякаш напълно се бе предала в борбата срещу гравитацията.

— Колега ли сте на дъщеря ми? — попита Ема. — Във ФБР ли работите? Кари работи за ФБР.

Роби се усмихна.

— Аз съм детектив в полицията. Работя с Карън по един случай.

— Чудесно. И аз имам случай за вас. Истинска загадка. Някой непрестанно ми краде нещата. Първо откъсна книгата, която четях, после очилата ми. Мисля да се обадя в полицията. Сигурно са глупавите съседски хлапета.

Вейл се огледа наоколо. Всичко изглеждаше спретнато и подредено.

— Оставяла ли си вратата отворена? — попита тя. — Мислиш ли, че някой е влизал в къщата?

— Чувам шумове — отговори Ема, — но не съм виждала никого. Вейл погледна Роби.

— Ще поогледаме наоколо и ще проверим всички ключалки.

— Чудесно. А сега ми кажи как е Дийкън.

Вейл преглътна затруднено.

— Развеждаме се, мамо.

— Развеждате се? Какво се случи?

Лицето на Вейл се скова. Алцхаймерът на майка ѝ напредваше много по-бързо, отколкото бе очаквала. При последните им няколко разговора Ема бе разсеяна и тревожна. Очевидно положението беше доста сериозно.

— Мамо — каза Вейл, — говорихме за развода. Не помниш ли?

Ема я изгледа неразбиращо и се обърна към Роби.

— О, проявявам се като ужасна домакиня. Мисля, че още не сме се запознали. Аз съм Ема Вейл.

Роби се насили да се усмихне.

— Роби Хернандес.

— Приятел ли сте на Кари?

— Да, госпожо.

— Госпожо? О, моля ви, наричайте ме Ема — любезно каза тя и се обърна към Вейл, чиито очи се бяха насълзили. — Какво има, Кари?

— Нищо, мамо, нищо — отвърна Вейл, стана и хвана Роби за ръка. — Ще разведа Роби из къщата.

— Както искаш, скъпа.

Вейл запали лампите в задния двор.

— Знаех си, че този ден ще дойде, но се надявах да не е толкова скоро. Мислех, че ѝ остават още няколко години, преди да се влоши до такава степен.

Тя си пое дълбоко дъх и надникна в стаята. Майка ѝ седеше на креслото точно както я бяха оставили.

— Трябва да намеря някой да се грижи за нея или да я настаня в дом. Не знам кое е най-доброто.

Роби я хвана за ръката и я поведе през огромния двор. Къщата беше малка и уютна, но дворът се простираше на повече от четири декара, покрити с високи борове. Разхождаха се безмълвно няколко минути.

— Помня как боровите иглички скърцаха под гуменките ми, когато бях момиче. Идвах тук, за да си проясня мислите. Понякога си намирах легло от иглички и подремвах на него. Ако не беше толкова влажно сега, щях да се просна на земята и да заспя. И да сънувам пощастливи времена — каза Вейл, наведе се и вдигна шепя иглички. — Мама ме научи да ценя красотата на природата. Веднъж ми каза, че никога не знаеш кога животът ще ти поднесе неприятна изненада. Съветваше ме да се наслаждавам на нещата, докато мога — въздъхна тя. — Нямах представа, че говори за себе си.

Роби вдъхна дълбоко свежия боров въздух.

— Тук е прекрасно. Частна гора.

— Когато Джонатан навърши осем години, го доведох тук на гости. Той отиде на пазар с баба си, а аз прекарах целия ден тук и издялах бастун с ножа си. Беше великолепно. Искях да запазя усещането, но то се стопи прекалено бързо, когато се върнах в службата и започнах да разглеждам зловещи снимки от местопрестъпления. Когато работиш с такива гадости, забравяш за красотата на природата. Потъваш в кръв, а уханието на борова гора е на милиони километри от теб.

Продължиха бавно напред.

— Не ми помогна и фактът, че на следващия ден започнах нов случай — един от първите, върху които работих сама. Трупът на

жертвата бе изхвърлен в борова гора като тази. Това съсипа прекрасния ми спомен. Оттогава не гледам на боровете по същия начин.

Вейл отвори шепата си и изсипа игличките на земята.

Роби бръкна в джоба си, извади сгъваем нож, наведе се и избра къс дебел клон. Вейл неохотно пое ножа и започна да почиства възлите от клона.

— Не знаех, че обичаш да дялкаш — отбеляза Роби.

— Още откакто бях на десет години. Виж това — тя вдигна лявата си ръка и му показа няколко малки белега на пръстите си. — Редовно се порязвах. Веднъж дори баща ми ме заведе в спешното, за да ме зашият. Кървах ужасно.

— Баща ти починал ли е?

— Отдавна. Бях на дванайсет. Прибрах се у дома след училище и мама ми каза, че татко получил инфаркт. Умрял в линейката.

Вейл спря да дялка и се вторачи в мрака.

— Чудя се как е Джонатан.

— Искаш ли да се обадим в болницата?

Тя поклати глава.

— Дадох им номера на телефона си. Обещаха да ми се обадят, ако нещо се случи. Каквото и да е.

Тя метна клона на земята, затвори ножа и го върна на Роби.

— Хайде да влизаме.

Върнаха се в къщата. Ема седеше пред телевизора и гледаше напрегнато тъмния екран. Вейл я хвана за ръката.

— Хайде, мамо. Ела да приготвим вечеря.

Кухненските уреди датираха от времето, когато беше построена къщата. С изключение на микровълновата печка, всички бяха от епохата на алуминия и бакелита. Стар розов хладилник бръмчеше до отсрещната стена.

Вейл извади голямата тенджерка от шкафа, където майка ѝ винаги я държеше. Сложи я в мивката и пусна водата.

— Виждаш ли се още с леля Фей? — попита тя.

— Да, разбира се. Идва тук редовно и пием чай.

— Кога я видя за последно?

— О, преди известно време. Знаеш как е, когато имаш три деца. Фей е много заета.

Вейл реши да се обади на леля си след вечеря и да я помоли да прибере Ема при себе си, докато успее да я настани в старчески дом. Фей беше сестра на баща ѝ, но двете жени бяха останали близки дори след смъртта му.

Положението на Ема се влошаваше бързо и Вейл искаше да ѝ зададе всички важни въпроси, докато още е в състояние да отговори, но тъй като бе под силен стрес, нищо не ѝ идваше на ум.

Вечерята беше спагети с доматиен сос, подправен с всичко, което Ема държеше в килера — консервирани гъби, чеснова сол и пипер. След като се нахраниха, Вейл разведе Роби из къщата.

— Знам, че е трудно за вярване, но тук почти нищо не се е променило — каза тя, когато влязоха в малка стая на втория етаж.

— Чакай да отгатна. Това е твоята стая.

Голям шкаф със стъклени врати бе монтиран в дъното на стаята, чиито стени бяха боядисани в яркожълто и украсени с розов фриз.

— Очевидно си колекционерка — отбеляза Роби, който разглеждаше куклите в стъкления шкаф.

— Мога да ти кажа кога и къде съм се снабдила с всяка от тях.

Вейл пристъпи към шкафа и огледа куклите, които варираха от огромни до миниатюрни, от порцеланови до пластмасови, и бяха от всички възможни раси.

— Мислех, че някой ден ще ги подаря на дъщеря си.

— Но дъщеря ти се роди момче.

Вейл се усмихна леко.

— Реших, че Джонатан няма да им се зарадва.

Роби се засмя.

— Права си.

Тя отвори гардероба и намери навит на руло плакат на горния рафт.

— Още е тук. — Свали гумения ластик и разви плаката на леглото. — Няма да повярваш кой беше юношеското ми увлечение.

Роби погледна усмихнатото лице на плаката.

— Изглежда ми познат.

— Шон Касиди. Всички момичета си падаха по него. От „Братята Харди“ — добави тя, когато забеляза, че името явно му е непознато.

— А, да.

Тя пусна плаката и той отново се нави на руло. Роби посочи белия скрин.

— Останало ли е нещо в чекмеджетата?

— Съмнявам се — отговори Вейл, като отвори първото и надникна вътре. — Хм. Сигурно майка ми ги е сложила тук.

Извади кутия, в която лежеше албум. Седнаха заедно на леглото и започнаха да го разглеждат.

— Не помня да съм виждала тези снимки.

— Кой са тези хора?

— Нямам представа. Предполагам, че са роднини и приятели.

Тя обърна следващата страница и посочи една снимка.

— Това е леля Фей с баща ми. Аз съм дребосъчето в скута му.

Роби се наведе да погледне снимката.

— Много си сладка. На колко години си тук? На една?

Вейл кимна.

— Нещо толкова. А, ето я майка ми.

— Красива е — каза Роби. — Коя е жената с нея?

— Не знам. Прилича на мама, нали?

Тя извади снимката внимателно и я обърна. На гърба пишеше: „Аз и Нели“.

— Очевидно това е Нели — усмихна се Роби.

Вейл го бутна с рамото си.

— Страхотен детектив си.

— Стаята ти е точно каквато я остави — обади се Ема, която стоеше на прага, увила плетен шал около раменете си.

— С изключение на това — отвърна Вейл, като вдигна албума. — Намерих го в чекмеджето на скрина.

Ема се усмихна.

— Не съм го виждала от години. Бях забравила къде съм го прибрала.

— Кой са тези хора? — попита Вейл, като отвори албума на първата страница и го подаде на майка си.

— Това са чичо Чарли и баща му Нейт. Нейт беше от Ирландия. Нейт О’Тул. Половината семейство по негова линия имаше червена коса. Вероятно и ти си я наследила от него — обясни Ема и посочи друга снимка. — А това е Мери Елън. Живееше до нас в Бруклин, преди дядо да ни премести всички тук.

Чайникът изсвири от кухнята.

— Някой иска ли чай? — любезно попита Ема.

Роби кимна.

— Разбира се.

— Отивам да го направя — усмихна се Ема, подаде албума на Вейл и изчезна в коридора.

— Много е мила — каза Роби.

— Беше прекрасна майка. А когато си загуби ума напълно, ще отнесе семейната история със себе си.

— Един приятел, следовател от полицията във Вирджиния, има софтуер, който помага да възстановиш семейното си дърво. Работи по него всеки ден. Проследил е предците си чак до индианците, които са живели във Вирджиния. Може и ти да се заемеш с това. Преди да стане прекалено късно.

— Не знам почти нищо за семейството си. Трябваше да събера информация, преди да започнат да измират.

Вейл внезапно осъзна, че чайникът още свири.

— Вече трябваше да е наляла чая — каза тя.

Слязоха долу и намериха Ема във всекидневната.

Отново седеше в креслото и гледеше неработещия телевизор.

— Аз ще го направя — извика Роби.

— Мамо — каза Вейл и коленичи до Ема. — Мамо, какво правиш? Слезе да приготвиш чай.

Ема се намръщи.

— Вечно ми крещиш. Защо не ме оставиш на мира?

— Мамо, не ти крещя — възрази Вейл, макар да знаеше, че е безсмислено да спори с човек, страдащ от алцхаймер. — Извинявай — добави тя. — Вече няма да ти крещя.

— Не мога да си намеря очилата — каза Ема нервно. — Не мога да си намеря очилата.

Погледна Вейл и докосна лицето ѝ.

— Нели, ти ли си? — усмихна се тя. — Ще ми помогнеш ли да си намеря очилата?

Очите на Вейл се напълниха със сълзи. Тя остави старата снимка на масичката за кафе, коленичи пред майка си и я хвана за ръка. През последната година бе толкова заета със собствените си проблеми, че почти не беше говорила с нея. Сега, докато гледеше набръчканото лице

на Ема и галеше изкривената ѝ от артрит ръка, я обзе силно чувство за вина.

„Трябваше да прекарвам повече време с нея. Трябваше да я накарам да се премести по-близо до мен. Трябваше да водя Джонатан по-често тук.“

— Намери ли часовника на татко? Той ще се ядоса, ако го загубим — каза Ема.

Тя сложи ръце на бузите на Карън и се вгледа внимателно в лицето ѝ.

Внезапно, сякаш някой бе размахал вълшебна пръчка, погледът на Ема се промени. Вейл се опита да разбере какво става. Проницателността се бе завърнала в очите на майка ѝ.

— Какво има? — попита Ема. — Защо си коленичила пред мен, Кари? Припаднах ли?

— Мамо, коя е Нели?

Ема се загледа някъде над рамото на дъщеря си. Вейл си помисли, че болестта ѝ се проявява отново, но майка ѝ заговори:

— Нели?

— Говореше за нея, а аз намерих това. — И бързо ѝ подаде снимката. — На гърба ѝ пише: „Аз и Нели“. Тя прилича на теб.

Роби застана на прага. Вейл улови погледа му и му прошепна да не се приближава. Той остави чашите на масата и се отдръпна.

— Мамо, Нели роднина ли ти е?

Очите на Ема се насълзиха.

— Сестра ми.

Вейл зачака по-подробно обяснение, но Ема не отговори, а отдръпна ръката си от нейната и склучи пръсти в скута си.

— Мамо, ти нямаш сестра.

— Не ми се говори за това.

Вейл се наведе напред. Искаше да измъкне историята, преди майка ѝ да потъне отново в мъглата на болестта.

— Моля те, разкажи ми за Нели.

Ема усети присъствието на Роби, скочи от креслото и размаха ръка към него.

— Кой си ти? Какво правиш в къщата ми?

— Мамо, успокой се. Това е моят приятел Роби. Вече се познавате. Той е детектив. Работи в полицията — успокой я Вейл и я

настани обратно в креслото.

Роби бръкна в джоба на ризата си и подаде на Вейл чифт очила.

— Бяха във фризера, в табличката за лед.

Вейл ги връчи на майка си.

— Виж, мамо, Роби ти намери очилата.

— Казах ти, че полицията ще ги намери — кимна Ема и вдигна очи към Роби. — Благодаря ви, полицаи.

Той се усмихна.

— Наричайте ме Роби.

Очите на Ема внезапно се насълзиха и тя вдигна ръка към устата си.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам.

Вейл седна на канапето и сложи ръка на рамото на майка си.

— Всичко е наред, мамо, разбирам.

Знаеше, че моментът не е подходящ за разпити, но както винаги не можа да потисне любопитството си.

— Мамо — меко каза тя, — щеше да ми разкажеш за Нели.

— Нели? Майка ти?

Вейл сбърчи чело. Взе снимката, която бе паднала на пода, и я показа на Ема.

— Не. Нели, сестра ти. Искам да знам за Нели.

Ема сведе глава. Ръката ѝ се сви в юмрук и тя го размаха към Вейл.

— Как можа да ми причиниш това? Помоли ме да я гледам само няколко часа! Каква е тази майка, дете изоставя детето си?

Вейл се вторачи в нея и се опита да осмисли думите ѝ. Погледна Роби, сякаш търсеше помощ от него. Той седна до нея на канапето.

— Мисли ме за Нели — прошепна му Вейл.

— Не можеш просто да се появиш и да очакваш да си я вземеш — продължи Ема решително. — Уорд и аз я отгледахме. Тя е наша.

Вейл свали ръка от рамото на майка си. Замълча и се вторачи в зачервеното ѝ лице.

— Говори с нея, сякаш си Нели — прошепна ѝ Роби.

— Ема — каза Вейл, — не съм тук, за да я взема. Никога не бих го направила. Просто дойдох да те видя. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше, Нели — отвърна Ема и нежно я погали по лицето.

— Мили Боже! — изстена Вейл, като се извърна от Ема и погледна Роби в очите. — Ема е леля ми, а Нели е майка ми.

Поклати глава, сякаш искаше да прогони лош сън.

— Не. Това са просто причинени от болестта фантазии. Тя е объркана...

— Карън... Ема все още е твоята майка. Тя те е отгледала. Точно както аз бях отгледан от леля ми.

— Но биологичната ми майка е Нели.

Вейл се обърна към Ема, която плачеше безмълвно, притиснала ръка към очите си. Вейл я прегърна и я остави да се наплаче на рамото ѝ.

— Ужасно съжалявам, Кари — изхлипа тя.

— Всичко е наред, мамо — утеши я Вейл и внезапно усети, че и тя плаче. — Всичко е наред.

31.

Беше влязъл в ритъм и думите му се изсипваха като камъни при свлачище. Не можеше да пише толкова бързо, колкото мислеше, а това го дразнеше. Но все пак упорито продължаваше. Реши, че ще поправи правописните грешки накрая, преди да изпрати и тези части за „публикация“.

Нуждите ми надраснаха дома ми. Мястото, което е малко по-голямо от килер, ме ограничава. А когато пораснах, пространството намаля още повече. Взех си домашен любимец. Мишка на име Чарли. Не заема много място и си седи в мъничката си клетка. Докато съм там, го вадя от нея и го оставям да се разхожда наоколо. Той е единственият ми приятел.

Но после си помислих, че се нуждая от още място. Почуках по една от стените — звучеше кухо. Затова си купих трион с парите, които изкарах в кланицата. Работата ми е да храня говедата и да почиствам след тях, когато ги приготвят за клане. Не е хубава работа, но носи пари, а когато имаш пари, можеш да правиш много неща.

После взех книга от библиотеката. Е, не я взех, по-скоро я откраднах. Но тази мисъл не ме притеснява, защото се нуждаех точно, от тази книга. Режа с трион следобед, веднага щом се прибера от училище, или в дните, когато си оставам у дома. Нямам приятели в училище, така че не пропускам нищо. За мен училището е почти същото като да съм с оня мръсник. Става дума за контрол. Учителите ти казват къде можеш или не можеш да отидеш, какво можеш или не можеш да правиш. Не те бият като баща ти, но няма голяма разлика. Един ден ще намушкам с нож оная дребна красива курва, учителката, и ще я гледам как се гърчи от

болка. Тя ми се развика онзи ден и аз ѝ отвърнах. Едва не ме изключиха. Но не ми пука.

Тя трябва да знае, че не съм като повечето дванайсетгодишни. Мръсникът би трябвало да ѝ го каже.

Харесва ми новия вид на скривалището ми. Прокарах жици и сега си имам гола крушка. И на Чарли му харесва повече. Остава ми да поставя талашита, но мога да свърша това утре, ако намеря начин да го довлека у дома. Мога да открадна количка за пазар и да го натоваря в нея. До вкъщи има няколко километра, но ако човек иска нещо достатъчно силно, винаги намира начин.

Нуждая се и от някои неща, с които да украся дома си, но и това ще стане постепенно. Планирам да закача на стената плакат от „Плейбой“. Ще забода кабарчетата в очите на курвата. Да, точно така. В очите. Както повечето курви, тя има зли очи...

Никога не беше писал толкова бързо. Какво ли означаваше това? Сигурно бе от значение, тъй като разширяването на скривалището бележеше началото на бягството му, първата му стъпка към свободата. Вероятно трябваше да го отпразнува тогава, защото се оказа наистина важно. По дяволите, искаше му се винаги да пише така. Може би трябваше да запази това съчинение за себе си. Поне засега. Информацията бе прекалено значителна, за да я изпраща на агент Вейл и колегата ѝ Пол Бледсо. Ама че име за детектив^[1]! Страхотна ирония бе, че са му възложили този случай. „Господи, съжалявам, че тя умря, детектив, но кървеше толкова много. Какво да направя?“

Огледа написания пасаж и осъзна, че трябва да поправи правописните грешки. Но не сега — беше прекалено възбуден. Отвори вратата на фризера и студът смръзна босите му крака. Потръпна леко.

Протегна се и извади двете пластмасови кутии, които бе купил специално за тази цел.

Отвори капака на първата и извади найлонов плик. Вътре, увити в марля, лежаха трофеите му. Памукът бе залепнал за тях заради ледените кристалчета. Той го отдели предпазливо и постави ръцете на масата пред себе си. Беше събрал добра колекция. Но дали вече не бе

прекалено голяма? Огледа ги и се възхити на творбата си. Беше му се наложило да обгори вените и артериите, за да попречи на кръвта да се отцеди напълно. Иначе ръката щеше да се сгърчи и нямаше да е същата. А той искаше да изглеждат така, както когато ги бе отрязал.

Но не можеше да раздвижи пръстите. Бяха свити и замръзнали, с изключение на показалците, които беше използвал, за да изрисува шедьоврите си по стените на кучките. Същият пръст, който баща му насочваше към него, когато беше малък. Мръсникът го свиваше и размахваше напред–назад — знак да отиде при него.

Но сега пръстите му принадлежаха.

Всяка ръка приличаше на следващата: съсирена кръв на върха на показалеца, засъхнала и замръзнала по краищата на пръста. Но макар да си приличаха, той знаеше коя ръка на коя кучка принадлежи.

Пъхна една от ръцете в микровълновата, за да види дали пръстите ще омекнат. Избра номер четири, тъй като нейните бяха най-слаби и вероятно щяха да се затоплят най-бързо. Малката табличка се завъртя бавно и му напомни за грънчарското колело. Да, това би било интересно.

Различни идеи запрепусаха из ума му. Микровълновата изпищя и табличката спря да се върти. Той отвори вратичката и чу леко цвъртене, но кожата изглеждаше непокътната. Извади ръката и я остави на масата. Още беше замръзнала, но цвъртенето го притесняваше. Не искаше да я разтопи прекалено бързо и да изгори деликатната кожа. Може би бавно разтапяне в хладилника щеше да свърши по-добра работа. Или пък разтвор с формалдехид, инжектиран в мускула. Не искаше да накисне ръката в разтвора, защото кожата щеше да загрубее.

Разви останалите ръце и седна до масата. Беше пропуснал третата и сега съжеляваше. Но научи нещо. А това бе важното, нали? Да се поучиш от грешките си.

Друг добре научен урок бе да е благодарен за това, което има. Сега разполагаше поне с тези ръце. Те му помагаха да си припомни всяка кучка и убийството ѝ в най-дребни подробности. Пулсът му се ускори и внезапно му стана горещо. Наложил се да разкопчае яката си. Дишането му се затрудни, както когато режеше кучките.

Но нещо липсваше. Очите. Нуждаеше се от още очи.

Грабна дистанционното и пусна записа с Елинор Линуд.

„Ще гориш в ада, а хората ще разберат какво чудовище си...“
Да, беше намерил очите, които търсеше.
Той огледа ръцете отново, разкопча панталона си и бръкна вътре.

[1] Bled so — „кървеше толкова силно“ се произнася също като името на детектива — Bledsoe — Б.пр. ↑

32.

Вейл лежеше в леглото, облечена с нощницата, която Ема ѝ даде. Беше взела горещия душ, за който копнееше, а после се обади на леля Фей. Тя се съгласи да дойде на сутринта, за да помогне да съберат багажа на Ема за временен престой при нея, докато Вейл успее да намери подходящ дом във Вирджиния.

Роби остана с нея до един сутринта. Говориха за новината, че майка ѝ всъщност ѝ е леля, както и за факта, че биологичната ѝ майка не може да бъде намерена. Накрая Вейл нареди на Роби да отиде да поспи и той се настани на канапето във всекидневната.

Сега, в два сутринта, Вейл се радваше, че не успява да заспи и няма да потъне в кошмарите, които можеха да събудят Роби. Тогава щеше да ѝ се наложи да му разкаже за тях, а тя не бе готова да го направи. Искаше да ги осмисли, преди да се опита да ги обясни на някой друг.

Завъртя се настрани и погледна вратата на гардероба, където навремето висеше плакатът на Шон Касиди. Спомни си как седеше в стаята си, слушаше плочите му на вехтия грамофон и се чудеше дали Кори Андрюс, любимият ѝ съученик, ще я забележи. Това ѝ се струваше невероятно важно тогава. Усмивваше му се, докосваше го случайно и се надяваше да я заговори.

Но той не го направи и когато учебната година свърши, Ема нежно я утеши. Увери я, че е красива и умна и постепенно момчетата ще започнат да се редят на опашка, за да излязат с нея. Това се случи следващата година, но лятото ѝ беше скапано. Напълно съсипано, тъй като някакво си момче не я бе поканило на среща.

После си спомни как седеше в тясната килия и очакваше да ѝ дадат телефон.

След миг мислите ѝ се върнаха към Джонатан, както ставаше всяка минута, откакто го видя в болницата. Телефонът ѝ мълчеше, което означаваше, че лекарите нямаха новини за нея.

Не можеха да съобщят нищо важно.

Но тя можеше. Неща, които наистина имаха значение, а не глупаво детско увлечение. Е, така вървеше животът. Измъчват те разни проблеми, докато не осъзнаеш, че съществуват и много по-страшни неща, които омаловажават сегашните ти грижи. Синът ѝ лежеше в кома, майка ѝ, която всъщност ѝ бе леля, си губеше ума. Тя самата бе в принудителна отпускат, защото беше пребила бившия си съпруг, който я бе нападнал и дори насочил собствения ѝ пистолет към нея. А няколко млади жени бяха убити, защото тя не успяваше да помогне да заловят убиеца. Това бяха истински проблеми. И то прекалено много за сам човек.

Тя стана от леглото и слезе при Роби, който спеше дълбоко на канапето. Бутна го нежно и се сви до него. Придърпа ръката му върху себе си, усети топлината на тялото му и се почувства по-добре. Пръстите му се склучиха около ръката ѝ. Той се размърда и надигна глава.

— Карън?

— Не можах да заспя. Имах нужда от компания.

— Добре — промърмори той и отново заспа.

33.

Вейл остана да лежи до него будна, потънала в мисли и тревоги.

Пътуването обратно до Вирджиния я унесе. Роби отново я остави на мира и след трийсет минути по магистралата Вейл задряма. През последните два дни не беше спала много и умората и стресът я скапваха.

Колата пое по магистралата към Мериленд и Вейл надигна глава. Протегна се и се помъчи да се ориентира.

— Добре дошла — каза Роби.

Тя присви очи срещу яркото слънце.

— Къде сме?

— Влизаме в Мериленд.

— Май се сетих как да свържем жертва номер три с Мъртви очи.

Къде ти е папката?

— Сети за това, докато спеше?

— Мозъкът ми работи на пълни обороти напоследък. Къде е папката?

Роби погледна през рамо.

— На задната седалка.

Вейл грабна кожената му чанта и извади дебелия папка. Прелисти до третата жертва, Анджелина Сардучи, и намери протокола от местопрестъплението. Посочи една от бележките.

— Пакет — каза тя лаконично.

Извади мобифона си и набра номера на „Ю Пи Ес“^[1]. Вкара номера за проследяване на колети, който бе вписан в протокола, и изчака системата да обработи молбата ѝ. После затвори и подаде телефона на Роби.

— Бил е доставен в шест и половина — каза тя и прелисти още няколко страници.

— Е и?

— Съдебният лекар смята, че е убита между шест и седем — обясни тя, като погледна Роби, който не сваляше очи от пътя.

— Не загарявам. Какво значение има това?

— Ето ти сценария. Жертвата пуска престъпника в дома си, той я убива и започва да обезобразява трупа. Но в шест и половина пристига доставчикът и звъни на вратата. Убиецът се шашва и изчезва през задната врата. Не успява да отреже лявата ръка и да прободне очите на жертвата.

— Ясно. Вече схванах — отвърна Роби замислено и сви рамене.

— Звучи правдоподобно.

Вейл кимна бавно.

— И аз така мисля.

В дванайсет и петнайсет Роби паркира зад доджа на Вейл пред оперативния център.

— Ще влезеш ли? — попита той.

— Не, отивам направо в болницата. Искам да проверя как е Джонатан. После ще се отбия в службата и ще споделя теорията за третата жертва с колегите. Кажете на Бледсо, че ще му се обадя по-късно.

Тя хвана ръката му и я стисна леко.

— Благодаря ти.

Качи се в колата и си припомни как полицаи Гринуич бе стоял до нея. Беше станало едва преди два дни, а й изглеждаше преди цяла вечност. Пристигна в болницата в един часа, без да помни как е стигнала дотам.

Влезе в стаята на Джонатан, където доктор Олтман и една сестра бяха наведени над машината. И двамата се обърнаха към нея.

— Госпожице Вейл — поздрави я лекарят.

— Как е Джонатан?

— Има частично подобрение. Леко отваряне на очите. Нищо драматично, затова не им наредих да ви се обадят. Но определено изглежда окуражаващо.

А трябваше да я уведомят за всяка промяна.

Но не можеше да ги вини. За нея това подобрение бе нещо голямо, но в медицинско отношение бе само „частично“. Пристъпи към сина си и го хвана за ръката.

— Това ли е всичко, което можете да ми кажете? — попита тя лекаря.

— За съжаление само това мога да кажа засега. Трябва да почакаме и...

— Да почакаме и да видим. Да, знам — въздъхна тя. — Съжалявам, докторе. Седмицата беше изключително тежка.

— Разбирам. Ще ви държим в течение.

— Дали... любопитна съм... дали бащата на Джонатан е идвал да го види? Дийкън Тъкър.

Олтман се обърна към сестрата, която отговори:

— Вие сте единствената му посетителка.

Лекарят наклони глава замислено.

— Искате ли да ви уведомим, ако дойде?

— Ако подозренията ми са верни, той е бутнал Джонатан по стълбите. Но нямам доказателство, затова не мога да се снабдя със съдебно нареждане срещу него. Да, бих искала да знам, ако се появи тук. Още в мига, когато застане на гишето за информация.

— Добре — кимна Олтман. — Ще предупредя всички сестри.

Тя му благодари и той и сестрата излязоха от стаята. Вейл придърпа стол до леглото и започна да гали сина си и да му говори. Каза му, че го обича и планира да отидат на къмпинг в Йелоустоун, когато излезе от болницата.

Чувстваше се глупаво да говори на човек в безсъзнание. Но все пак го направи, защото според Олтман бе възможно Джонатан да чува гласа ѝ. А тъй като никой не знаеше доколко активен е коматозният мозък, съществуваше и вероятност синът ѝ да се чувства уплашен и самотен. Тя самата познаваше тези емоции прекалено добре. Беше извадила късмет, че приятелството ѝ с Роби бе истинско и той ясно ѝ бе показал, че ще ѝ помогне да преживее всички неприятности.

[1] Куриерска фирма. — Б.пр. ↑

34.

Но Джонатан си имаше само нея.

Вейл пристигна в службата в пет часа. Сканира картата си, мина през тежките кленови врати и тръгна по коридора към кабинета на Томас Гифърд. Усещаше любопитните погледи на колегите си, но гледаше право напред и не спря при никого. Имаше основателна причина за идването си тук и не изпитваше желание да бърбри с тях за принудителната си отпуска, която щеше да е основната тема на разговор.

Застана до бюрото на секретарката и я изчака да затвори телефона.

— Би ли попитала шефа дали ще ми отдели минута?

— Разбира се.

Ленка натисна копчето на интеркома, съобщи на Гифърд, че Вейл е в чакалнята, и затвори.

— Влизай.

Вейл ѝ благодари и влезе в кабинета на шефа си. Той седеше зад бюрото си, а Франк дел Монако се бе настанил в един стол, разкрачил крака и отпуснал удобно дебелия си ръце върху тях. Двамата се смееха весело.

— Агент Вейл — каза Гифърд, като си придаде сериозен вид. — Мислех, че трябва да си седите у дома и да чакате резултатите от разследването.

— Трябва да обсъдя нещо с вас, господине.

Тя погледна Дел Монако, който хапеше долната си устна, сякаш още мислеше за шегата, на която се бяха смели.

Гифърд сведе глава и прелисти няколко документа, несъмнено за да не погледне към Дел Монако и да не се лиши от строгото си изражение.

— Агент Дел Монако — каза той, — оставете ни за минута.

— Да, господине.

Дел Монако се надигна и мина покрай Вейл с широка усмивка.

Вратата се затвори зад него и Вейл пристъпи напред.

— Мислех...

— Как е синът ти?

Тя се поколеба за секунда и отговори:

— Няма сериозни промени. Частично подобрене.

— Добре. Това е хубаво. Частичното подобрене е по-добро от никакво.

Тя стисна устни, смутена от неловкия му опит да покаже загриженост.

— Господине, имам идея за третата жертва. Онази, за която всички се съмняват, че е убита от Мъртви очи...

Гифърд вдигна ръка.

— Ако не греша, в момента си в принудителна отпусака.

— Да, господине.

Искаше ѝ се да му каже, че макар да си получаваше заплатата от правителството, всъщност работи за жертвите, а те не я бяха принудили да излезе в отпусака. Но реши, че е по-разумно да не влиза в разпавии.

— Така е, но отпуската не означава, че мозъкът ми спира да работи. Все още обмислям случая.

— Добре, но не споделяй това с никого. Не искам разни нагли репортери да набутват микрофоните си в задника ми и да ме разпитват за участието ти. Бюрото ще си има достатъчно проблеми, когато журналистите открият, че си пребила съпруга си.

— Бивш съпруг. А и не възнамерявам да говоря с репортерите.

— Те си имат начини да открият тези неща, знаеш го. И то ако бившият ти съпруг не им се обади лично.

Вейл въздъхна. Последното, от което се нуждаеше, бе журналистите да започнат да я тормозят.

— Господине, за третата жертва. Мога да обясня защо местопрестъплението е различно и защо липсват следи от типичното за Мъртви очи поведение.

Гифърд разтърка очите си и завъртя стола си, за да погледне през прозореца.

— Говорихме за това толкова много пъти...

— Преди не разполагах с доказателства. Сега ги имам.

— Добре. Разкажи всичко на Дел Монако, а той ще представи информацията на отдела.

— Защо на Дел Монако?

— Той е натоварен със случая засега.

Думите му ѝ подействаха като плесница, но тя бързо осъзна, че все някой трябва да работи по случая.

— Бих искала аз да направя презентацията. Теорията е моя, а вече е... спорен въпрос. Мисля, че трябва да я защитя и да ѝ осигуря вниманието, което заслужава.

Гифърд се облегна и се залюля със стола, сякаш обмисляше молбата ѝ.

— Наистина смятам, че е в твой интерес да се дистанцираш от случая...

— Искате да кажете от Бюрото — прекъсна го Вейл и усети как кръвното ѝ се покачва.

Шефът ѝ се завъртя към нея.

— Имам предвид и двете. Слушай — снижи глас той, — имаш си достатъчно неприятности и без Линуд и шефът на полицията да се нахвърлят върху теб.

— Линуд и шефът на полицията?

— Мога да направя само ограничен брой неща, за да те предпазя.

— Благодаря, но нямам нужда от предпазване.

— Имаш — възрази той и погледна настрани. — Вече започнаха да ме тормозят с обаждания. Натиск по всички нива. Стоя зад теб, Карън, защото смятам, че си страхотна в профилирането. Един от най-добрите ни агенти. Но те моля да не си съсипваш кариерата заради това. Опитай да се справиш с обвиненията. После ще се тревожим за Мъртви очи. Ако тогава все още е на свобода, ще си получиш случая обратно.

— Предполагам, че би трябвало да ви благодаря за помощта. Оценявам я — каза тя и се отпусна на стола. — Но моля ви, позволете ми да поговоря с колегите от отдела. Само веднъж.

Гифърд я изгледа и натисна бутона на интеркома.

— Франк, можеш ли да дойдеш за минута? — попита той, после се обърна към нея. — Добре, ще разкажеш теорията си пред нас двамата. Ако ни се стори добра, можеш да я споделиш с останалите.

Вейл кимна и изчака търпеливо трийсетте секунди, нужни на Дел Монако да се върне в кабинета на шефа. Той влезе с папка в ръка и седна на стола до нея.

Гифърд ѝ кимна.

— Говори.

— Имам доказателство в подкрепа на теорията ми за третата жертва...

Дел Монако завъртя очи.

— Не започвай отново...

— Изслушай я, Франк. После ще преценим.

Дел Монако кръстоса крака и неохотно наклони глава към Вейл. Поведението му казваше: „Не ми досаждай с тия дивотии“, но думите му бяха по-учтиви:

— Добре, слушам.

Стана ѝ неприятно, че трябва да се доказва пред Дел Монако, преди да получи позволение да направи презентацията си пред отдела, но Гифърд бе определил правилата категорично и тя нямаше избор.

— В протокола от местопрестъплението е вписан колет, доставен от „Ю Пи Ес“ пред вратата на Анджелина Сардучи. Обадох се в „Ю Пи Ес“ и проследих номера му. Бил е доставен в шест и половина. А съдебният лекар каза, че смъртта е настъпила между шест и седем.

— Значи мислиш, че доставчикът е звъннал и е изплашил престъпника? — попита Гифърд.

— Да. И по тази причина той не е действал както при другите жертви.

— Това не е ново — обади се Дел Монако. — Преди година ти твърдеше същото — че някой го е прекъснал.

— Да, но сега разполагам с доказателство — отвърна Вейл, облегна се и зачака отговор.

И двамата се замислиха върху думите ѝ. След малко Дел Монако заговори:

— Карън, знам, че тази връзка е важна за теб. И накрая може да се окажеш права. Но трябва да ти напомня нещо: работата ни е да оглеждаме поведението на убиеца на местопрестъплението и да си правим изводи, основани на видяното. А ти разглеждаш липсата на типично поведение и се опитваш да намериш връзка. Ако по-късно

открием, че Мъртви очи е виновен и за това убийство, ще можем да твърдим, че теорията ти за доставката на колета е била правилна.

— Възможно е да си права — добави Гифърд, — но не можем да си губим времето с вероятности.

Вейл стисна зъби и замълча. Моментът не беше подходящ за спорове. И бездруго не знаеше какво точно да каже. В доводите на колегите ѝ имаше логика.

Дел Монако отвори папката си.

— Какво ще кажете да извадим от уравнението теориите, мненията и емоциите? Да погледнем числата. За всички жертви на Мъртви очи скалата за наранявания на Сафарик^[1] и скалата за сериозност на раните показват 0,95 връзка. Жертва номер три не се вписва...

— Разбира се, че сериозността на раните на третата жертва е по-малка. Не можеш да използваш тези цифри...

— Чакайте малко — прекъсна ги Гифърд. — Какви са тези цифри?

Дел Монако изглеждаше раздразнен от намесата му.

— Скалата на Сафарик измерва степента на нараняванията на жертвата. Тя е ново средство за анализиране на поведението на престъпника.

— А скалата за сериозност на раните е използвана за категоризиране на нараняванията при автомобилни катастрофи — добави Вейл.

Дел Монако кимна енергично.

— Виждам съм да я използват и при жертви на убийства.

Вейл отмести поглед.

— Важното е — отсъди Гифърд, — че независимо как гледаме на нещата, не можем да твърдим, че Мъртви очи е убиецът, тъй като липсва типичното за него поведение. Твоята теория обяснява липсата на допълнителни улики за поведението, но не ни насочва задължително към Мъртви очи.

Вейл не вдигна глава. Беше очаквала съпротива, но се прокле, че не е обмислила нещата по-задълбочено. Дел Монако и Гифърд бяха прави: теорията ѝ можеше да е вярна, но нямаше начин да променят мнението си заради нея. Тя въздъхна раздразнено.

— Имам нещо, което ще намериш за интересно — каза Дел Монако и ѝ подаде разпечатка. — Резултатите на ПЗЖП. Дадоха ми ги, когато тръгнах насам. Още дори не съм ги погледнал.

Вейл взе доклада и го прегледа.

— Знаех, че броят на съвпаденията ще е малък, но това е забележително — впечатли се тя.

Огледа информацията по-внимателно. Прелисти няколко страници и погледна Дел Монако.

— Направих проучване на убийства, опити за убийства и неидентифицирани човешки останки, за да видя колко престъпници са писали нещо с кръв на местопрестъплението. От двайсет и трите хиляди случая на ПЗЖП има съвпадения само с двайсет и един.

Дел Монако изправи гръб.

— Господи! Двайсет и един от двайсет и три хиляди. Това е невероятно малко.

— Всъщност са още по-малко — каза Вейл. — Ако елиминираме двата случая, при които кръвта е била само размазана, и включим само онези, в които е написано нещо, свеждаме броя до деветнайсет. В тези случаи е имало двайсет и шест жертви. Ако елиминираме жертвите от мъжки пол, които са били хомосексуалисти, оставаме само с девет жени.

— От двайсет и три хиляди случая.

Тя прелисти страницата.

— Ако търсим сходство с кървавите стенописи — продължи Вейл — и елиминираме местопрестъпленията, при които убиецът е писал, оставаме само с два случая. Два.

И тримата замълчаха.

— Добре — каза Гифърд накрая. — Какво означава това?

Дел Монако отговори бързо:

— На пръв поглед означава, че е изключително рядко да откриеш нещо написано или изрисувано с кръв на местопрестъплението.

— Да, но какво ни казва за престъпника?

Вейл се замисли, преди да отговори:

— Ами... само един от тези случаи не е бил разкрит и е станал във Вегас. Далеч от обсега на нашия човек. Освен това, с изключение на писането, ритуалното поведение е съвсем различно — обясни тя и му подаде доклада. — Това ни казва, че другите случаи не са свързани

с Мъртви очи. Според мен е логично да приемем, че Марси Евърс наистина е първата жертва на Мъртви очи.

Установяването на първата жертва на сериен убиец често осигуряваше важни улики, тъй като престъпникът в началото не е толкова опитен и следователно е вероятно да е допуснал грешки.

— Ким Росмо ще ти се обади — обърна се Вейл към Дел Монако. — Изпратих му случая и го помолих да ни изготви географски профил.

Дел Монако кимна.

— Ще го очаквам.

Вейл се надигна и погледна Гифърд.

— Благодаря, че ме изслушахте.

— Използвай отпуската си разумно, Карън. Не мисли за Мъртви очи, дори само за няколко дни. Оправи си личния живот, после се върни при нас. Определено имаме нужда от теб.

Вейл се насили да се усмихне и излезе от кабинета. Искаше й се да вярва, че Гифърд говори искрено, но при него никога не беше сигурно. Хвърли последен поглед на празния си кабинет и тръгна към асансьора.

[1] Скалата за наранявания при убийства, разработена от Сафарик и Джарвис през 2005 г., може да сравнява наранявания при множество случаи с различни причини за смъртта. — Б.пр. ↑

35.

Ръмеше леко, когато Вейл показва значката си, а после мина през контролния пункт на Академията на ФБР. В съвета на Гифърд да забрави за Мъртви очи за известно време имаше логика. А и така щеше да може да се съсредоточи върху другата загадка в живота си — самоличността на биологичната ѝ майка.

На излизане от търговския център даде на администраторката снимката на Ема и Нели и я помоли да я изпрати със спешна поща до Тим Медоус, приятел, който работеше в лабораторията на ФБР.

След това се качи в колата и звънна на Медоус, за да му обясни какво ще получи.

— Имам нужда от огромна услуга, Тим. Искам компютърно състаряване на жената вдясно. Лично е.

— Това е по-сериозно от огромна услуга. Не би трябвало да...

— Знам, Тим. Не бих те молила, ако не беше важно. Жената е майка ми. Трябва да я намеря.

Последваха няколко секунди мълчание. Вейл предположи, че Тим обмисля молбата ѝ.

— Добре — каза той накрая. — Ще го направя. Но ще стане след осем часа. Ако ме хванат, поне няма да съм вършил нередности в работно време.

Вейл му благодари и остави съобщение на гласовата поща на Бледсо, обяснявайки резултатите от доклада на ПЗЖП, които той трябваше да сподели с групата. Увери го, че скоро ще му се обади.

Намери си място на паркинга и тръгна към административната сграда. Академията беше проектирана като студентско градче с многоетажни сгради, свързани с почти еднакви стъклени коридори. Ако човек не внимаваше, можеше да се замотае из тях, без въобще да разбере къде се намира. Карти с указания, изписани с бяло на кафяв фон, осигуряваха известна помощ в ориентацията. Табелки с огромни стрелки насочваха в правилната посока. Указанията бяха особено полезни за старшите полицаи, които посещаваха единайсетседмичните

курсове на Академията с цел подобряване на управленческите и следователски им умения. Без картите или някои, които да ги преведе през лабиринтите, ченгетата никога нямаше да успеят да намерят класа си.

Вейл влезе в административната сграда, подписа се на рецепцията и мина покрай рентгеновия апарат на път към стъклените врати. Почувства се като мишка в лабиринт, тъй като навън бе тъмно, а коридорите бяха ярко осветени.

Влезе в библиотеката, вдигна очи към втория и третия етаж и се възхити на красотата на огромното помещение. Архитектите, проектирали Академията, не бяха типичните правителствени дизайнери. Комплексът беше функционален, но и впечатляваше с красотата и пищността си.

Вейл седна пред един от компютрите и се включи в системата. Наведена над клавиатурата, тя организира информацията в ума си. Моминското име на Ема беше Ъруин и бе родена в Бруклин. Макар да не знаеше нищо за Нели Ъруин, Вейл предположи, че и тя е родена в Ню Йорк. Ако проучването ѝ не покажеше нищо, щеше да разшири параметрите.

Прибра кичур коса зад ухото си и затрака по клавиатурата. Като търпелив рибар, първо щеше да нагази в плитките води, където беше най-вероятно да открие свидетелства за раждане и смърт, притежание на недвижими имоти, криминални досиета и т.н., докато нещо подръпне въдицата ѝ... и я накара да спре лодката и да пусне котва.

Следващите три часа минаха, без дори да си помисли за храна. Хора идваха и си отиваха, мрачното небе се покри със звезди и накрая стомахът ѝ я уведоми, че е доста късно. Тя влезе в безлюдната трапезария, взе сандвич с пуешко и бързо го изяде. Цяла вечер бе проверявала телефона си с надеждата да чуе новини за подобрението на Джонатан.

Но като престъпник, обвинен в убийство, телефонът упорито мълчеше.

Върна се в библиотеката и прегледа бележките си. Беше открила мястото и датата на раждане на Нели Ъруин: улица „Рутланд“ в Бруклин, 16 февруари, 1947 година. Нямаше криминално досие, но бе работила на две места от 1964 до 1967 година. През 1968 бе работила само една седмица.

Вейл търсеше по номера на социалната осигуровка, така че да открие Нели, дори да се бе омъжила. Но не намери абсолютно нищо. Нямаше дори данъчна декларация. Тя разшири издирването си из целите Съединени щати и зачака компютърът да ѝ даде нужната информация.

Тъкмо посягаше към телефона, за да звънне в болницата, когато вибрацията му я стресна.

Джонатан...

Тя погледна екранчето. Не беше болницата. Номер от Вашингтон, Тим Медоус.

Пътуването от Куонтико до сградата на ФБР във Вашингтон отне четирийсет и пет минути. Вейл отново бе проверена в списъка с очаквани посетители и получи достъп до подземния гараж. Паркира и се качи с асансьора до лабораторията, където царяха тишина и спокойствие. Чуваха се само струните на арфата на Андреас Воленвайдер. Тя последва музиката към задната стаичка, където Тим Медоус седеше пред огромен плосък монитор и енергично движеше мишката.

— Не гледай — извика той на Вейл, когато се приближи към него.

— Изненада ли е?

— Така мисля.

Тя огледа стаята. Беше идвала тук само веднъж, преди около три години. Оттогава бяха добавили още оборудване и помещението беше мечтата на техничаря. Различни видове електроника бяха подредени по стоманени рафтове. Жици и кабели се виеха във всички посоки. Стари магнетофони стояха до телевизори, видео и дивиди плеъри, купчини касети и кутии за бижута с етикети с номера на случаи и дати обсипваха пластмасовото бюро.

Вейл остана на около три метра от Медоус, който се наклони, за да скрие монитора. Погледът ѝ се спря на часовника на стената над главата му. Показваше десет и четирийсет, но тя се чувстваше съвсем бодра.

— Наистина ти благодаря за услугата, Тим. Задължена съм ти.

— Да, така си е. Какво ще кажеш за вечеря в „Макормик и Шмик“?

— Еха, това място ще ми изпразни портфейла. Толкова ли е добра тази снимка?

— Да, госпожо — кимна той, натисна няколко клавиша и добави.
— Добре, ела тук.

На екрана се виждаше снимката, която Вейл му бе изпратила. Образът на Ема я изпълни с безброй емоции. За секунда изпита съчувствие, гняв, безпомощност и любов. И дистанцираност.

— Добре. Това е оригиналът. Не ми даде параметри, с които да работя, затова ми се наложи да свърша малко допълнителна работа.

— Съжалявам.

— Не е проблем. Приеми го за ордъвъра. Какво мислиш за миди, поднесени в раковината?

— А ти мислиш ли, че имам дете, което трябва да храня и обличам?

Медоус ѝ намигна весело.

— Ама те са тоооолкова хубави.

— Ти пък откъде знаеш?

— Прочетох отзивите на кулинарните критици — ухили се Тим и ѝ посочи екрана. — С помощта на химически анализ на хартията и приблизителната възраст на калника на колата на фона, установих, че снимката е направена през 1959 или 1960 година.

Вейл вдигна очи към тавана и изчисли.

— Да, звучи правилно.

— И аз така си помислих — промърмори той доволно. — Та работейки с това предположение, първо увеличих лицето на майка ти и започнах да го състарявам. Ето я на около двайсет години.

Компютърът промени чертите.

— После можем да я видим как остарява през годините.

Той натисна няколко клавиша и образът постепенно се състари.

— Ама че ужасна гледка. Достатъчно лошо е да виждаш в огледалото как остаряваш, но поне става постепенно. А това тук те състарява за секунди.

Тим вдигна очи към нея.

— Случва се с всички. Бръчка тук, отпускане там, старчески петна.

Вейл се намръщи.

— Виждаш ли това? — Тя посочи безпогрешно петното на бузата си. — Грозна работа, Тим.

Компютърът избипка и те се обърнаха към екрана.

— А, много добре. Ето я. Майка ти на около шейсет години.

Вейл се вторачи в екрана. Веднага позна лицето.

— Мили Боже... — изстена тя и погледна Медоус, който ѝ се усмихваше.

Преглътна с мъка и отново погледна образа, сякаш привлечена от невидима сила.

— Можеш ли да го разпечаташ?

— Разбира се — кимна той. — Ще отнеме няколко минути.

— Ще почакам.

— И аз така си помислих.

— Доколко точно е това нещо?

— Да не се съмняваш в работата ми?

Вейл не отговори.

— Доста точно. Но не сто процента. С хората се случват различни неща. Стресът и други фактори влияят на резултатите. Но бих го използвал като насока.

Тя знаеше отговора още преди да го чуе. Резултатът беше точен.

— Явно я познаваш — каза Тим. — По дяволите, и аз я познавам.

Вейл кимна, без да отделя очи от монитора.

— Какво ще правиш?

Дискът на Андреас Воленвайдер свърши тъкмо когато тя се канеше да отговори. Стаята потъна в тишина.

— Не съм сигурна.

Реши да се върне в Академията. Наближаваше полунощ, но още не изпитваше умора. Чувстваше се като хрътка, поела по следа. Плячката ѝ беше наблизко. Толкова близо, че дори я бе видяла. Сега трябваше да събере информация, преди да се нахвърли върху нея.

По това време на нощта наоколо нямаше почти никого, с изключение на няколкото агенти, които седяха във възпоменателната

зала и си разказваха истории за дните си като ченгета, детективи или адвокати.

Вейл намери техника и го убеди да я пусне в библиотеката за малко. Разказа му истината — че е открила майка си, която я е изоставила. Той я съжали и извади връзка ключове. Това беше преди четирийсет и пет минути. Вместо да си губи времето с четене на резултатите от екрана, тя разпечата страниците. Но въпреки това престоят ѝ в библиотеката се оказа по-дълъг, отколкото бе очаквала.

Докато чакаше компютърът да приключи последното проучване, тя извади телефона си и звънна в болницата. Дежурната сестра ѝ каза, че нямало нищо ново. Джонатан продължавал да си отваря очите и ги помръднал леко — ново частично подобрене, но това било всичко. Вейл ѝ благодари и се вторачи отново в монитора.

Разпечата документите и се прозя широко. Умората най-после я беше надвила. Щеше да се прибере у дома, да поспи и да прегледа документите на сутринта.

Нищо друго не изискваше вниманието ѝ в момента.

36.

Давай, хвани я за косата и проводи очите. Пробождай, пробождай, пробождай! Направи го!

Грабваш шепата суха като слама коса, вдигааш главата и забождаш ножа в окото! Пук!

Погледни се, не бъди сляпа. Погледни се в прозореца и виж.

След като пуска ножа, кръвта покапва от пръстите като слюнката на гладен вълк, надвесен над плячката си. Изправя се... поглежда в тъмния прозорец. Тя е. Отново. Карън Вейл е отразена в прозореца.

Ти уби майка си. Как се чувстваш?

Вейл наклони глава и се опита да погледне отвъд ножа, който стърчеше от дясното око, но не можа да види лицето. Приближи се. Убила е майка си?

Да, кучката трябваше да умре. Ти го направи. Направи го, направи го.

Сутрешното слънце прогони облаците, надвиснали над района през последните няколко седмици.

Мрачното време се бе превърнало в символ на бедите ѝ, може би слънцето щеше да обещае промяна.

Разбира се, първо трябваше да се отърве от зловещия образ в главата си — как бе убила майка си. Налагаше се да направи нещо, да поговори с някого. Тези кошмари трябваше да престанат.

Докато шофираше към болницата, звънна на леля Фей, която се бе заела със задачата да намери добър старчески дом в района на Александрия. Въз основа на застраховката на Ема, Фей бе свела възможностите до три. Сега Вейл трябваше да ги проучи, за да определи кой ще е най-добър за нуждите на майка ѝ. Междувременно, за да не отделят Ема от познатата ѝ обстановка, трите дъщери на Фей живееха в дома ѝ на смени, като се грижеха да се храни редовно и да

не изчезне някъде. В огромен горист двор като техния тя можеше да се отдалечи на двайсет метра от къщата и да забрави как да се прибере.

Вейл влезе в болницата с любимите книги на Джонатан: „Хобит“, „Призрачната будка“ и онази, която бе чел, преди да изпадне в кома: седмия том на „Хари Потър“. Носеше си и термос с кафе. Седна до сина си и го загледа внимателно. Очите му се отваряха и затваряха, шареха напред–назад, сякаш виждаше обстановката, но не можеше да я осъзнае.

Чете му около час, после си даде кратка почивка и започна да звъни в старческите домове. Веднага елиминира единия заради отношението на персонала и нивото на грижите, които осигуряваха. Другите два щяха да свършат работа, но първо трябваше да проучи дали срещу тях има някакви оплаквания.

Целуна Джонатан, каза му, че го обича, и тръгна да обядва с Бледсо. Видяха се в заведение за бързо хранене, на около километър от операционния център. Бледсо седеше с мрачна физиономия, но когато я видя, изражението му се проясни.

— Каквото и да искаш, аз черпя — каза той.

— Риба тон върху ръжен хляб. И всички възможни зеленчуци.

Той кимна, обърна се към сервитьорката и поръча.

— Как мина посещението при майка ти?

— Болна е от алцхаймер. Положението ѝ се влошава и трябва да я настаня в старчески дом.

Бледсо въздъхна.

— Съжалявам.

— Аз също. Не бях подготвена за това.

— Сигурно ти е било тежко.

— Да.

Тя се зачуди дали да му разкаже за Нели и Ема, но реши, че е по-разумно да си замълчи.

— Мислех, че се нуждая да остана малко време сама, но като се има предвид всичко, което се случи, се радвам, че Роби беше с мен. Благодаря ти, че го пусна.

Бледсо я изгледа накриво.

— Не го пуснах.

— Как...

— Не постигнахме съгласие по въпроса. Той ми каза, че си взима личен свободен ден и излезе.

Вейл се замисли. Беше повярвала на Роби, че Бледсо му е дал благословията си.

— Не се тревожи — каза детективът. — Поговорих с него. Това няма да е проблем. Имаме по-сериозни задачи.

— Да... съжалявам, че не дойдох тази сутрин — отвърна тя.

— В отпуска си.

— От Бюрото, а не от групата.

Бледсо плати за сандвичите и ги сложи на табла.

— Линуд и шефът на полицията искаха да ти отнемат случая.

Вейл се настани удобно.

— Предполагам, че съм лоша реклама. Вестниците не одобряват жени, които бият съпрузите си.

Бледсо разопакова сандвича си и извади киселите краставички.

— Казах ѝ да не слага краставички. Ти ме чу, нали? — поклати глава той.

— Трябва да разрешиш случая — каза Вейл. — А аз улеснявам работата и вероятно дори помагам за бързото ѝ приключване. По-бързият край означава, че по-малко жени ще умрат. Имаш нужда от мен.

— Заявиха ми категорично, че искат да стоиш настрана.

— Ти искаш ли да стоя настрана? — попита тя, като спря да дъвче и прикова очи в неговите.

— Не.

— Аз работя за жертвите, Бледсо. Не за правителството, не за теб и не за шефа на полицията.

— Знам това.

— Тогава прати всички по дяволите. Позволи ми да работя по случая. Ще го правя у дома. Дай ми копие от досието и ще действаме заедно.

Бледсо задъвка бавно и я загледа замислено. Вейл отвърна на погледа му. Очите ѝ го молеха безмълвно. Той довърши сандвича и отпи от колата си.

— Добре.

— Ще ми дадеш копие от досието?

— Аз лично ще го донеса у вас.

— Чудесно. Дръж ме в течение за работата на групата.

Той избърса устата си и стана.

— Благодаря, че обядва с мен.

— Благодаря ти за почерпката. И за това, че вярваш в мен.

Тя го загледа как се отдалечава. Знаеше, че е постъпила правилно. Искаше да помогне, но се чудеше дали това е разумен ход за кариерата ѝ.

37.

Вейл отби встрани от пътя, за да погледа залеза — как червеното избледнява до оранжево, а после в бледорозово, сякаш Господ е издухал блестящ цветен прах от палитрата си. После подкара към Грейт Фолс, Вирджиния.

Пусна радиото, но не смени станцията и без това не слушаше. Просто шумът отвличаше мислите ѝ от това, към което пътуваше, и какво ще каже, когато стигне там. Здрачи се, тя включи фаровете и отби към изхода на магистралата. Грейт Фолс беше просторен квартал сред красиви хълмове и дъбови гори, с къщи, които струваха милиони.

Докато шофираше по улица „Река Потомак“, дневната светлина се стопи напълно. Вейл зави в еднопосочна улица и светна лампата в колата, за да погледне указанията, които бе надраскала на лист хартия. Къщата вляво беше триетажен палат в ранен американски стил. Вейл присви очи срещу уличната лампа, която осветяваше табелката с адреса, заобиколена от идеално подкастрирани храсти. Потегли по частния, застлан с чакъл път, който минаваше през огромна морава и водеше право към входа на къщата.

Охранителни прожектори блеснаха, когато колата ѝ стигна до тузарския дом. Вейл паркира, отиде до входа и позвъни. След десетина секунди украсената с изкусна резба врата се отвори.

Чейз Хенкок застана на прага и повдигна вежди.

— Вейл, какво правиш тук? Да не си дошла да молиш да те върнат в групата? Или за да ме набиеш?

— Много смешно, Хенкок. Бих предпочела последното, но не ти влиза в работата защо съм тук. Сенатор Линуд у дома ли е?

Хенкок се намръщи.

— По официална работа ли си тук? Ако не, звъни и си определи среща.

Вейл се насили да се усмихне.

— Благодаря за мъдрия съвет, но не съм в настроение за глупостите ти. Имам работа със сенаторката, не с теб. А сега отстъпи

или аз ще те помръдна.

Хенкок пристъпи напред и изпъчи гърди.

— Нахлуваш в чужд дом без разрешение, Вейл. Предлагам да се обърнеш и да си тръгнеш с подвита опашка, преди да те арестувам. Все още мога да извърша граждански арест.

— Не е необходимо — чу се глас зад него.

Вейл проточи врат и видя Елинол Линуд, която стоеше зад Хенкок, все още облечена с делови костюм.

— Съжалявам, че вдигнахме толкова шум, сенатор Линуд — извини се Хенкок. — Аз ще се погрижа за това. Агент Вейл тъкмо си тръгваше.

Но Линуд пристъпи напред и застана до него.

— Няма проблеми, Чейз. Аз ще се погрижа.

— Но...

Тя се обърна към него.

— Казах, че аз ще се погрижа. Благодаря ти.

Вейл сдържа усмивката си.

Хенкок се отдалечи и Линуд я изгледа строго.

— Искате да се видите с мен, агент Вейл?

— Да, сенатор Линуд. Искан да обсъдим... личен въпрос. Можем ли да поговорим някъде?

Без да отговори, Линуд се завъртя и тръгна по коридора. Токчетата й тракаха по дървеното дюшеме. Вейл я последва и заоглежда внимателно обстановката. Високи тавани и огромни прозорци в официалната трапезария. Лакирани греди, каменна камина и дантелени завеси във всекидневната. Завиха наляво към по-малка стая с дървени капаци на прозорците и пъстро канапе. Линуд се настани на ръба му и покани Вейл да седне до нея. Вейл затвори вратата, а Линуд я изгледа с присвити очи.

— Какво мога да направя за вас, агент Вейл? Или просто обичате да посещавате без покана домовете на правителствените служители?

— Извинете ме, сенатор Линуд. Мислех, че няма да се съгласите да се видим, ако се бях обадила предварително.

— Вероятно сте права — кимна Линуд и си погледна часовника. — Ако не ми дадете основателна причина за посещението си в следващите трийсет секунди, ще помоля началника на охраната да ви изпрати до вратата.

Вейл си прехапа езика. Не ѝ харесваше проклетията на Линуд, но се опита да я оправдае. Все пак още не ѝ беше обяснила защо е дошла.

— Ако става дума за това, че сте принудена да напуснете оперативната група, страхувам се, че трябва да се обърнете към полицията. Независимо какво сте чула, нямам влияние върху машинациите на областната полиция.

— Нямам желание да ви противореча, но не ви вярвам. Както и да е, не съм тук за това — отвърна Вейл.

Линуд отвори уста да възрази, но Вейл вдигна ръка.

— Искам да ви разкажа историята на две жени, родени...

— Нямам време за приказки, агент Вейл. Имам...

— Сигурна съм, че ще искате да чуете това, сенатор Линуд — прекъсна я Вейл и се наведе към нея. — История за две сестри, родени в Бруклин. Едната, девет години по-възрастна, винаги взимала правилните решения в живота. По-младата правела всичко възможно да бъде различна и често се забърквала в неприятности.

Линуд се надигна от канапето.

— Не виждам какво общо...

— Ще стигна бързо до същественото — отново я прекъсна Вейл и заговори по-бързо. — По-младата сестра, да я наречем Нели, забременяла. Това вбесило родителите ѝ, добро католическо семейство. Отрекли се от нея. Потисната и неподготвена да се грижи за новородено бебе, Нели се появила в дома на сестра си. Помолила я да гледа бебето няколко часа, докато тя отиде на кино. Но Нели никога не се върнала, а бебето било отгледано от леля си и чичо си.

Вейл забеляза сълзите в очите на Линуд, но продължи:

— Нели заживяла сама и работила на ниско платени длъжности известно време, преди да осъзнае, че трябва да се стегне. Запознала се с наследника на процъфтяваща компания, която предоставяла контейнери на международни транспортни компании. Мъжът, който тъкмо бил завършил Харвард, се влюбил лудо в Нели. А ето и интересната част: нейният рицар в блестяща броня ѝ помогнал да се сдобие с нов номер на социалната осигуровка, ново име, нова самоличност и Нели престанала да съществува.

Вейл бръкна в чантата си, извади купчина документи и ги остави на канапето до Линуд.

— Всичко е тук — обясни тя.

Линуд прикова очи в документите, върху които лежеше снимката на Ема и Нели Ъруин. Взе я нежно и се загледа в нея. После забеляза компютърния образ и повдигна вежди. Накрая заговори:

— Нели трябваше да започне нов живот. Когато се запозна с Ричард, ѝ се стори, че мечтата ѝ се е осъществила. Баща му имаше нужните връзки, за да промени миналото ѝ и да ѝ осигури ново бъдеще. В онези дни бе много по-лесно — каза тя и прикова очи във Вейл. — Никога няма да успееш да го докажеш. Не ми пука какво пише в документите. Ако се обърнеш към медиите, ще отрека всичко.

— Медиите? Кой се интересува от медиите? — извика Вейл.

— Защо тогава се ровиш в миналото ми? Искаш да ме принудиш да те върна в оперативната група? Да дискредитираш кампанията ми...

— Това няма нищо общо с кампанията ви, нито с оперативната група.

Вейл замълча за момент. Надяваше се, че Линуд най-после ще загрее, но това не стана.

— Сенатор Линуд, аз съм детето, което оставихте в къщата на Ема преди трийсет и осем години.

По бузата на Линуд потече сълза.

— Аз съм дъщеря ви.

Линуд стана и ѝ обърна гръб. Избърса бързо сълзите си и се опита да се овладее.

— Какво искаш от мен? — попита тя.

Какво искам от нея, зачуди се Вейл. Беше толкова съсредоточена върху сглобяването на мозайката, че не си бе оставила време да анализира чувствата си. Беше се заела със задача, която възбуждаше любопитството ѝ и ѝ помагаше да потисне кошмарната тревога за състоянието на Джонатан. Но сега се нуждаеше от отговор.

— Искам да знам кои са биологичните ми родители — каза тя бързо. — Едва вчера открих, че не съм дете на Ема. Отидох да я видя. Тя е болна от алцхаймер и ме помисли за вас.

Линуд замълча.

— Можете да я посетите. Да се сдобрите с нея...

— Благодаря ви за загрижеността, агент Вейл.

— Поне ме наричайте Карън.

Линуд наклони глава и се облегна на стената. Минаха няколко секунди, но тя не проговори. Нито помръдна.

— Разкажете ми за баща ми.

Линуд се вторачи в тавана.

— Мисля, че е най-добре да си тръгнеш.

Трябваше да очаква подобна реакция. Ако Линуд се бе потрудила да погребее миналото си, а Вейл разполагаше с доказателства за това, последното, което би се съгласила да обсъжда, бе същото това минало.

— Изоставили сте детето си. Как сте могли?

— В тази история има много повече, отколкото знаеш или би трябвало да знаеш — отвърна Линуд. После, сякаш осъзнала, че трябва да обясни, добави: — Беше най-доброто и за двете ни по онова време. Трябваше да се погрижа за собственото си оцеляване. Повярвай ми, беше чудесно, че Ема е на разположение.

Вейл бе виждала безброй наркоманки, които раждаха на юношеска възраст и нямаха представа какво означава да си майка и да носиш отговорност, но ѝ бе трудно да си представи в тази светлина царствената Елинор Линуд. Не беше дошла, за да разбере защо майка ѝ я е изоставила. Или пък трябваше да се поинтересува и от това. Линуд или бе прекалено затворена, или мисълта, че е изоставила дъщеря си бе прекалено болезнена за нея. За момента Вейл искаше само да намери баща си. Може би за един мъж щеше да е по-лесно да говори за миналото.

— Сенатор Линуд, трябва да узная кой е баща ми. Вие разполагате с тази информация. Мога да я открия и по други начини, но вниманието, което ще привлече, вероятно няма да ви хареса.

— Това беше в друг живот. В живот, който предпочитам да забравя.

— Толкова голямо разочарование ли съм?

Линуд се обърна към нея. Очите ѝ бяха подути и зачервени.

— Това няма нищо общо с теб.

Погледът ѝ остана прикован във Вейл, сякаш ѝ се искаше да каже още нещо. Но се поколеба и накрая поклати глава.

— Съжалявам, че ви причиних мъка — каза Вейл. — Смятах, че може да се зарадвате да ме видите. Но очевидно съм сгрешила. Добре, ще се справя с това. Дайте ми информацията, която искам, и ще изчезна от живота ви.

Линуд извърна очи.

— Дори да ти кажа кой е баща ти, нищо добро няма да излезе от това.

— Не можете да сте сигурна.

Линуд присви очи.

— Всъщност съм напълно сигурна.

— Може да не е същият, какъвто е бил преди четирийсет години.

— Хора като него не се променят.

— Сенатор Линуд, няма да му кажа коя сте или къде живеете.

— Въпросът е по-сложен.

Вейл бе обзета от същото чувство за безпомощност, което бе изпитвала стотици пъти, когато седеше в стаята за разпити и престъпникът упорито отказваше да признае вината си. Имаше един случай, когато похитител отказа да посочи къде се намира жертвата му. Вейл не успя да измъкне информацията и жената не беше намерена. Безсилието се надигна в гърлото ѝ, заплашвайки да я задуши.

Тя си пое дълбоко дъх и влезе в ролята на агент, използващ техниките за разпит, които преподаваше в Академията.

— Тревожете се, че той ще ви намери, а моите проучвания ще изкарат тайната ви на бял свят. Или дори ще накарат баща ми да се върне в живота ви. Разбирам ви. Но няма да позволя това да се случи. Имате думата ми.

— Това ще унищожи политическата ми кариера. Готвя се за преизбиране. Съперникът ми ще ме съсипе, ако разбере за връзката ми с баща ти. А ако някога се разчуе, че съм променила самоличността си...

— Никой няма да успее да сглоби мозайката. Аз ще се погрижа за това.

Линуд преглътна затруднено.

— Агент Вейл... Карън... — прошепна тя и се отпусна на канапето. — Беше преди много време. Бях млада и глупава. Веднага щом осъзнах какъв човек е, го напуснах. Отне ми доста време, но бях изплашена.

Вейл се замисли за себе си и брака си с Дийкън. Тя също трябваше да види предупредителните знаци месеци по-рано. Вдигна глава и осъзна, че седят мълчаливо, потънали в мислите си.

— Поне сте успели да се измъкнете — каза тя. — Много жени нямат сили за това.

Линуд гледаше вторачено в празното пространство и очевидно не чу забележката ѝ.

— Няма какво да спечелиш от контакта с него — каза тя.

— Не вие решавате това.

Линуд се изправи и приглади полата си.

— Радвам се, че се отбихте, агент Вейл. Беше ми приятно да се видим — каза тя и отвори вратата.

Вейл остана на мястото си.

— Приятно ми беше да се видим? Аз съм вашата дъщеря, сенатор Линуд, а не един от спонсорите на кампанията ви.

Гласът ѝ прозвуча по-високо, отколкото бе възнамерявала, но беше изморена и ядосана, а мечтата ѝ да намери истинската си майка се беше превърнала в кошмар.

— Независимо дали това ти харесва или не, мамо, аз съм част от теб и винаги ще бъда.

— Мисля, че е време да си тръгваш — отвърна Линуд със същия решителен тон.

— Нямаш ли майчински инстинкт?

Вейл бръкна в чантата си, извади снимка и я вдигна към очите на сенаторката.

— Имаш и внук, но и това не означава нищо за теб, нали?

Линуд се вторачи в нея с леден, изпълнен с враждебност поглед.

— Погрижи се тази информация да остане поверителна. В противен случай ще взема мерки никога вече да не работиш за правителствена агенция — каза тя, обърна се и излезе от стаята.

Вейл скочи да я последва, но Хенкок ѝ препречи пътя.

— Сенаторът те помоли да си тръгваш — каза той и вдигна вежди в очакване на хаплив отговор.

Но Вейл се чувстваше опустошена и изтръпнала. И бясна от мисълта, че той е стоял пред вратата и е подслушвал разговора им.

Тя го избута грубо настрани и излезе от къщата.

38.

Беше му ужасно трудно да се съсредоточи в клас. Мислеше само за следващата кучка. И за очите ѝ. Беше си купил чифт очила за нощно виждане от местния магазин за къмпингови принадлежности и прекара цялата нощ в наблюдение на новата си жертва. Изглеждаше сериозно предизвикателство, но какво е животът без предизвикателства?

Първо обаче трябваше да се отърве от последната си ученичка, която искаше да довърши тъпата си ваза. Господи, настояваше да я изработи идеално. Той разбираше нуждата от перфекционизъм, но му предстояха по-важни неща. Наложил му се да положи всички възможни усилия да не извърши нещо, за което ще съжалява. Ако нахалницата не си бе тръгнала най-после, щеше да се отърве от нея по доста решителен начин. Но тя не беше подходяща и убийството ѝ щеше да породи подозрения. Несъмнено много хора знаеха, че е била в класа му, и следите щяха да ги отведат до него. Затова му се наложи да се фокусира и да мисли само за новата си плячка.

В предизвикателствата нямаше нищо ново. Но в останалата част от вечерта... е, тогава нещата щяха да са различни. Тръпката, убийството и удоволствието си струаха нагазването в непознати води. След един ден щеше да знае дали е прав. Но подозираше, че ще е. Защото тази кучка беше върховната цел. За разлика от останалите, тя знаеше какво прави. И какво е правила.

Той изчака търпеливо подходящото време и усети възбудата. Трепереше. Трудно му бе да си поеме дъх.

— Време е! Време е! Време е!

Искаше му се да спусне прозореца и да закрепци, но се стегна, излезе предпазливо от колата и тръгна към къщата.

Скри се зад храстите на срещната страна на таената улица. Надникна през бинокъла. Всичко беше тихо и спокойно. Внезапно една от вратите на гаража се отвори и той изтича бързо през храстите към къщата. Колата даде на заден, после потегли по дългата алея. Лампите в предния двор се включиха и осветиха гаража. Той се затича покрай

храстите, като внимаваше да избягва сензорите за движение. Опря се на влажните тухли на къщата и зачака вратата да се спусне.

Гумите на колата изсвистяха по чакъла. Той прескочи сензорите, монтирани на прага на гаража, и коленичи. Слабата крушка едва осветяваше празното помещение. Вратата се затвори плътно и той остана сам. Само той и електрошоковата палка.

И кучката.

39.

След като напусна дома на сенатор Линуд, Вейл подкара безцелно. След малко се озова на магистрала 495.

Прибираше се у дома.

Когато си влезе вкъщи, главата ѝ пулсираше, а лявото ѝ коляно бе схванато от шофирането. Метна ключовете си на масата и се завлече към банята. Чувстваше се омърсена и искаше да се съблече и да се отпусне в горещата вана с чаша каберне в ръка. Постоянният стрес през последните няколко дни бе стигнал до върховата си точка и тя трябваше да намери клапана за изпускане на пара, преди да се пръсне.

Пусна водата и чу изтропване в спалнята. Сърцето ѝ се сви от страх. Спря водата и се вслуша, но в стаята цареше пълна тишина. Отиде до тоалетката, грабна кобура си и извади глока. После забеляза телефона си на пода. Червената му лампичка мигаше. Тя го взе и погледна съобщението. Бледсо. Шифърът за Мъртви очи.

— Мамка му — изруга тя и звънна на детектива.

— Тъкмо научих, Карън — каза той делово. — Мислех, че трябва да знаеш.

— Какъв е адресът? Ще се видим там...

— Прекалено рисковано е. Едно е да работиш зад кулисите, но да се появиш...

— Човек има само една възможност да види непокътното местопрестъпление, Бледсо. Трябва да го огледам, да вникна в него. Ще се оправяме с последиците по-късно.

— Това е различно, Карън.

— Ако е различно, може да не е дело на Мъртви очи. Затова трябва да го видя.

— Не, различно е заради метода на действие. Този път не е нападнал жена от средната класа, а сенатор. Щатски сенатор Елинор Линуд.

Вейл усети как ѝ се завива свят. Стисна ръба на тоалетката и едва успя да задържи телефона. Зрението ѝ се замъгли, а главоболието ѝ се

засили.

— Карън, там ли си?

— Да. Тук съм. Аз... просто... дай ми една минута.

— Трябва да вървя. Ако искаш, ще ти звънна от колата...

— Не, идвам — прекъсна го тя. — Идвам. Трябва да дойда.

— Господи, Карън — изстена той, после добави: — Слушай, нямам време да споря. Ако искаш да дойдеш, ела.

— Всички ли бяха уведомени?

— Всички, включително Хенкок, който вероятно бездруго е на местопрестъплението. Също и Дел Монако, който сега участва в оперативната група. Шефът ще е там, сигурно и репортерите...

— Ще се тревожа за това, когато стигна там.

— Къщата е...

— Знам къде живее Линуд. Ще се видим там.

Вейл затвори, стегна се и набра номера на Роби.

— Чу ли?

— Карън. Да. Тъкмо излизам.

— Ела да ме вземеш.

Последва мълчание.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Трябва да ти кажа нещо. Ще те чакам отпред.

След десет минути Роби спря до тротоара пред дома ѝ. Тя се качи в колата и той потегли бързо.

— Е, какво е толкова важно, че си готова да извършиш професионално самоубийство? — попита той.

— Елинон Линуд е моята майка.

— Какво? — извика Роби и я погледна в очите.

— Наблюдавай пътя, моля те.

— Кога разбра?

— Потвърдих го преди два или три часа. Снимката, която взехме от мама... от Ема... Накарах да я състарят в лабораторията. И видях лицето на Линуд.

— Софтуерът не е винаги съвсем точен...

— Отидох в дома на Линуд. Говорих с нея. Показах ѝ снимката. Разказах ѝ какво съм открила при ровенето из стари документи.

— И тя си призна?

— Да. Запълни някои от празнините. Обясни ми как е успяла да промени самоличността си. Отказа да ми каже кой е баща ми. Страхува се, че това ще съсипе кариерата ѝ.

— А сега е мъртва.

Вейл погледна през прозореца към тъмните къщи от двете страни на улицата.

— Да, сега е мъртва.

— Съвпадение? — попита Роби.

Тя се обърна към него.

— Какво означава това?

— Не знам. Просто ми се вижда странно. Откриваш, че тя е майка ти, а три часа по-късно тя се превръща в жертва на Мъртви очи.

Вейл въздъхна.

— Не знам. Каква може да е връзката?

Тя си припомни преследването в двора на Сандра Франкс, усещането, че престъпникът е там и ги е очаквал. Или е очаквал нея?

— Трябва да споделим това с оперативната група — каза Роби.

— Хенкок вероятно знае. Мисля, че подслушваше разговора ни.

— Кретен — изсумтя Роби. — Някакви новини за Джонатан?

Тя сви рамене.

— Леко подобрение.

— Лекото подобрение е по-добро от никакво.

Тя се намръщи. Гифърд ѝ бе казал същото, но от устата на Роби звучеше много по-искрено.

Той натисна газта и се качи на магистралата.

Патрулни коли с включени светлини блокираха входа към улицата на Линуд. Роби показа, значката си на полицая и мина покрай барикадата. Паркираха встрани и отидоха до Бледсо, който говореше с униформено ченге близо до края на алеята.

На ярката светлина от халогенните прожектори детективът изглеждаше изморен и посърнал. Той кимна на Вейл и Роби и се обърна към Синклер и Манет, които приближаваха към тях.

— Нищо? — попита той.

— Открихме няколко отпечатъка от обувки в пръстта южно от къщата — отговори Синклер и посочи с фенера си. — Явно е дошъл откъм гората. Изпратих техник да огледа следите и да им направи гипсова отливка.

— Това означава, че убиецът е дошъл пеша — обади се Манет. — Знаел е какво прави и кой живее тук. Бил е наясно с мерките ѝ за безопасност.

Синклер поклати глава.

— Не е толкова важно кой е живял тук, а какъв човек е бил. Погледни квартала. Човек, който живее тук, със сигурност има много пари.

— Не е знаел за охранителните прожектори — отбеляза Бледсо. — Или е решил да поеме риска, че някой може да го види, когато приближава. Нашият човек планира грижливо и щеше да знае за прожекторите.

Вейл погледна страничната част на къщата.

— Ако бях на негово място, щях да мина покрай онези храсти. Сензорите щяха да бъдат блокирани и прожекторите нямаше да се включат.

— Отпечатъците от обувките му са точно там — каза Синклер. — Покрай храстите.

— Имат ли камери тук? — попита Бледсо.

Манет поклати глава.

— Хенкок каза, че сенатор Линуд не искала да живее наблюдавана от Големия брат. Не е мислила, че нещо такова може да се случи. Особено в този квартал.

— Нещо ново за имейла? — обади се Синклер.

— Още не — отговори Вейл.

— Наистина имаме нужда от помощ с това...

— Знам, Син — прекъсна го Вейл. — Знам. Но не мога да ги накарам да работят по-бързо. Опитах се.

Бледсо вдигна ръка.

— Говорете по-тихо. Нека поне да изглежда, че се разбираме идеално — каза той и кимна към къщата. — Син, защо не провериш какво става с Хенкок?

Синклер се намръщи, промърмори нещо под нос и тръгна по пътеката.

— Хенкок е адски разстроен — обясни Манет. — Надали можем да очакваме нещо от него.

Вейл се подсмихна.

— И без това никога не съм очаквала нещо от него.

— Имах предвид да ни каже къде е била сенаторката тази вечер.

— Аз мога да помогна с това — отговори Вейл. — Идвах тук порано...

— Детектив!

Към тях тичаха Гифърд, Дел Монако и Ли Търстън, шефът на полицията.

Бледсо се обърна и направи място за тримата мъже, които бяха облечени с еднакви черни балтони.

— Агент Вейл, какво правиш тук? — попита Гифърд, като присви очи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Аз ѝ се обадох — бързо отговори Бледсо. — Като се има предвид коя е жертвата, исках най-добрите ми хора да участват в разследването.

Гифърд я изгледа строго.

— На агент Вейл е наредено да не участва в случаите на Бюрото.

— Това не е работа на Бюрото — възрази Бледсо. — Ние сме оперативна група от различни агенции...

— Но аз ти наредих да я свалиш от случая — прекъсна го Търстън.

— Не бих искал да ви противореча, господине, но идеята е да заловим убиеца. Карън Вейл е член на екипа ми. Колкото по-бързо хванем този тип, толкова по-малко хора ще убие. А с убийството на сенатор Линуд положението се влоши още повече. Медиите ще се нахвърлят върху нас.

В същия миг чуха пърпоренето на хеликоптер; който се спускаше над дърветата. Вдигнаха глави нагоре и видяха хеликоптера на един от телевизионните канали.

— Като говорим за вълка... — обади се Роби.

Бледсо вдигна ръка.

— Слушайте, Вейл е най-добрата. Имам нужда от нея. В момента ме интересува залавянето на убиеца и не ми пука за политически номера.

Търстън вдигна ръце и нагласи шапката си, която силният вятър заплашваше да отвее от плешивата му глава.

— Очевидно не ти пука и за заповедите.

Гифърд се наведе и прошепна нещо в ухото му. Шефът на полицията го изслуша внимателно.

Бледсо извади радиостанцията от джоба си и нареди на униформените ченгета да разкарат хеликоптера от района. Прибра я обратно, а Търстън се обърна към него.

— Вейл ще участва, но за нас това определено е проблем. Следващия път, когато решиш, че знаеш по-добре от мен, ела първо в кабинета ми, за да ти набия, малко разум в кратуната.

— Да, господине.

Гифърд размаха пръст пред лицето на Вейл.

— Не искам да се появяваш на друго местопрестъпление по този случай.

— Да се надяваме, че това ще е последното — отвърна тя.

Гифърд изгледа разгневено Бледсо, после се завъртя настрани. Вейл се зачуди дали да им каже, че Линуд ѝ е майка, но засега нямаше желание да навлиза в това. Знаеше, че трябва да е напълно искрена и откровена с колегите си, тъй като Хенкок скоро щеше да излезе от шока и да разкаже на всички как се е разправяла със сенаторката. Но ако проговореше сега, нямаше да я допуснат да види местопрестъплението и веднага щяха да я заподозрат.

Докато Гифърд и Търстън се отдалечаваха, Бледсо потърка ръце.

— Хайде, хора, да влезем и да огледаме.

Дел Монако тръгна до Вейл.

— Идването ти тук говори, че си куражлия.

Вейл го бутна закачливо.

— Е, поне един от нас е такъв.

Манет, която вървеше зад тях, се изсмя.

— Добро попадение, Кари.

Дел Монако, чиято бледа кожа бе зачервена от мразовития вятър, се изчерви още повече.

— Коя си ти, по дяволите?

— Мандиза Манет, ченге от областната полиция.

Дел Монако я изгледа и влезе в къщата. Манет вдигна ръка и Вейл я плесна весело. Двете се засмяха и влязоха вътре.

Вейл усети стягане в гърдите, когато тръгна по коридора. Само преди няколко часа бе вървяла тук след Елинон Линуд. Дали наистина бе съвпадение, че толкова скоро след срещата им сенаторката бе станала жертва на Мъртви очи? Дали случилото се в дома на Сандра Франкс имаше връзка? Дали убиецът наистина ги бе чакал там, или й се беше привидяло? Или това бе просто резултат от прибързаната пресконференция на Линуд?

А на заден план в мислите й бяха кошмарите. Как виждаше лицето на убиеца — своето лице — в огледалото.

Всичко беше адски объркващо. Никога не се бе чувствала толкова неуверена в работата си. Личният й живот беше друга история... роман, пълен с несигурност, където всяка глава води към развод, а епизодът показва сина й в болницата, а нея в затворническата килия, арестувана за нападение над бившия й съпруг. Не, не беше объркан, а направо отвратителен.

Преди появата на Мъртви очи винаги бе уцелвала мишената. Нямаше несигурност и объркани мисли. Кога животът й се бе провалил?

Тя заобиколи Дел Монако и Синклер и хвана Бледсо за ръка. Дръпна го във всекидневната.

— Трябва да ти кажа нещо.

После му разказа подробно как е открила родствената си връзка с Линуд, а също и за разговора им вечерта.

Бледсо разтърка енергично лицето си, сякаш така можеше да прогони умората, и се отпусна тежко на канапето.

— Осъзнаваш, че това те превръща в заподозряна, нали? — попита той.

— Точно заради това не казах нищо пред Гифърд и Търстън. Със сигурност щяха да ме изпратят у дома.

Детективът вдигна към нея зачервените си очи.

— Къде беше тази вечер, след като си тръгна от тук?

— Разходих се с колата и към девет и половина се прибрах у дома. Тъкмо се канех да си взема вана, когато ти ми се обади.

Бледсо кимна и заглежда прозорците и завесите. Накрая очите му се спряха на нея.

— Ти ли уби Елинон Линуд?

Тя издържа на пронизателния му поглед.

— Не, Бледсо, не бях аз.

Той не отмести очи от нея. След малко се надигна от канапето и каза:

— Добре, хайде да отиваме при другите.

Вейл се изненада, че ѝ бе повярвал толкова лесно. Но може би детективът беше уверен в способността си да прецени кога някой го лъже. Каквато и да бе причината, тя изпита облекчение, че приключиха толкова бързо.

Тръгнаха към спалнята на сенаторката.

— Във фоайето, близо до гаража, има кръв — каза Роби. — Изглежда я е ударил с тъп предмет, после я е завлякъл в спалнята.

— Това не отговаря на профила — отвърна Вейл.

Дел Монако бе коленичил в коридора и оглеждаше кървавата следа, която всички внимаваха да избягнат.

— Не, не отговаря — съгласи се той.

Влязоха в огромната спалня и забелязаха шокираните погледи на Манет и Синклер. Сцената пред тях бе много по-ужасяваща от всичко, което бяха виждали. Тялото на Елинон Линуд бе изкормено като останалите жертви на Мъртви очи, но имаше две сериозни изключения: гърдите ѝ бяха отрязани, а лицето ѝ бе изгорено или одрано. Малкото останала плът приличаше на кайма.

Бледсо се извърна бързо, поднесе плик към устата си и повърна. Вейл не знаеше каква е причината за собствената ѝ реакция — дали миризмата или роднинството ѝ с жертвата, или просто фактът, че нервите ѝ бяха прекалено опънати, но също усети, че ще повърне, стисна зъби и едва потисна надигащата се в гърлото ѝ горчилка.

— Ох, мамка му — изстена Роби и погледна настрана. — Зловеща работа. Много по-зле е от другите. По дяволите! — изруга той и излезе от стаята.

— Този тип е бил страхотно вбесен — промълви Дел Монако. — Нападението е много лично.

Манет поклати глава.

— Да, пресконференцията беше велика идея. Искам да се запозная с човека, който я е измислил.

— Линуд искаше да я проведе, а по онова време Гифърд не видя нищо лошо в това — обясни Дел Монако. — Той знаеше, че има риск да вбесят убиеца, но смяташе, че може и да го уплашат достатъчно, за да го забавят и да ни осигурят малко време. Въобще не си помисли, че Мъртви очи може да се заеме с Линуд. Тя не отговаря на профила на жертвите му.

Бледсо избърса устата си и се обърна, за да не гледа към трупа.

— Добре, значи е бил вбесен. Яростта му обяснява ли... всичко това? — махна той към трупа.

Вейл си пое дълбоко дъх и се насили да огледа сцената.

— Може би — отговори тя. — Линуд го предизвика сериозно по телевизията. Но може да има и нещо повече. Възможно е да я е познавал. Или поне да съществува някаква връзка, за която ние не знаем.

Манет поклати глава.

— Пак се почва. Може това, може онова. В нищо ли не си сигурна?

— Сигурна съм, че той откача все повече. Каквато и да е причината, определено си имаме проблем.

— Имаме проблем преди — поправи я Роби. — Сега е кошмар.

Вейл прикова очи в онова, което бе останало от лицето на Линуд.

— Мисля, че тази жертва може да е ключът. Травми по лицето и главата обикновено означават, че има връзка между убиеца и жертвата. Както Дел Монако каза, това е лично. И не просто я е обезсилил като останалите, а я е пребил, преди да я довлече в спалнята.

— Детектив Бледсо. — В стаята влезе един от криминолозите. — Трябва да видите това.

Бледсо поведе колегите си към банята. Криминологът посочи малка чаша, пълна с кръв.

— Това наистина ли е каквото си мисля? — ужасено попита детективът.

— Смятаме, че е кръв — отговори криминологът. — Ще я анализираме, за да видим дали е на жертвата. Може да е животинска кръв.

Роби клекна до чашата.

— Взехте ли отпечатъци?

— Да, направихме и снимки. Приключихме с чашата.

Роби протегна ръка и криминологът му подаде чифт гумени ръкавици. Той ги нахлузи и вдигна внимателно чашата към светлината.

— Изглежда е пил от нея.

— Трудно е да се каже със сигурност. Има петно, където би трябвало да е отпечатъкът от устата. Трябва да проверим банята с луминол, но може просто да е изсипал малко от кръвта в мивката.

— Или е пил от нея и после е избърсал чашата, за да заличи отпечатъка.

— Ако е постъпил така, значи е умен престъпник — отбеляза Синклер.

Вейл пристъпи напред, за да огледа чашата.

— Вече знаем, че е умен.

Бледсо притисна ръка към корема си. Лицето му преbledня още повече и той тръгна към вратата, като каза:

— Хайде да обсъдим въпроса в другата стая.

Докато се връщаха в спалнята, Манет смръщи лице.

— Страхувам се да попитам, но какво означава това, че убиецът е пил от кръвта на жертвата? Изглежда адски гнусно.

Вейл въздъхна.

— Пиенето на кръвта на жертвата, което нашият убиец не е правил преди, го стимулира, дори го възбужда. Засилва фантазията му.

Манет поклати глава.

— Мамка му!

Всички замълчаха. Местопрестъпления като това обикновено предизвикваха подобна реакция. Чудиш се как е възможно да причиниш такова нещо на друго човешко същество. През годините всички бяха виждали много убийства и повечето детективи постепенно претръпваха и не се впечатляваха от огнестрелни или порезни рани. Но това бе съвсем различно. Дори Вейл и Дел Монако бяха смаяни.

— Добре, да видим с какво разполагаме — каза Роби. — Отпечатъци от обувки покрай храстите, които са му осигурили укритие от охранителните прожектори. Как е проникнал в къщата?

— Единственият достъп от тази страна е през гаража — отговори Синклер.

Дел Монако потърка месестата си брадичка.

— Добре, значи е изчакал някой да излезе от гаража и се е пъхнал вътре. Линуд е чула нещо или просто се е намирала близо до

гаража и той я е ударил с тъп предмет. Къде?

— Вероятно по лицето и със сигурност над лявото ухо — отговори Синклер, като коленичи до леглото и огледа трупа.

— Рани при самозащита?

Роби клекна до Линуд.

— Дясната ръка и някои от пръстите са издрани. Трябва да направим рентгенова снимка, за да видим дали има нещо счупено.

— Значи този тип е променил напълно метода си на действие — отбеляза Вейл. — Не е искал да говори с нея. Досега смятахме, че прониква в къщите през предната врата. Успява да подлъже жертвите да го пуснат вътре. После ги удря и те изпадат в безсъзнание. Никога не сме намирали кръв близо до вратите, така че просто ги е удрял, за да ги обезсили. Но тази жертва е била ударена силно. Стояла е с лице към него, когато я е нападнал. Това говори, че ѝ е бил ядосан. Или го е вбесило нещо, което е казала или направила.

— Методът на действие може да се промени, нали? — попита Роби. — Ако убиецът усъвършенства методите си.

Вейл се усмихна. Роби очевидно бе чел материалите, които му беше дала.

— Точно така — потвърди тя.

— Или пък пресконференцията е виновна — добави Бледсо. — Линуд се нахвърли здраво срещу него и сигурно го е вбесила.

Дел Монако погледна настрани и сложи ръце на кръста си.

— Или пък си имаме работа с друг престъпник.

— Чакай — вдигна ръка Вейл. — Как стигна до този извод?

— Методът на действие е различен. Да, може да се промени, когато престъпникът усъвършенства уменията си. Но в нашия случай не е така. Той постигаше успех и преди. Почти не виждахме отбранителни рани. Обезсилвал е жертвите си без проблеми. Защо да променя онова, което му върши работа? — сви рамене той. — А и подписът е различен. Много по-жесток. Зловещо обезобразяване на лицето и главата. Отрязването на гърдите предполага и сексуален елемент. Била ли е изнасилена?

— Чък — извика Бледсо. — Има ли следи от сексуално насилие?

Криминологът застана до вратата.

— Анално. Има нараняване на ануса. Предполагам, че е било извършено след настъпване на смъртта. Още не знаем дали има

сперма. Съдебният лекар ще ви каже повече.

Бледсо му кимна и той се върна към работата си в банята.

— Това също е ново — каза Дел Монако. — Сега престъпникът дори може би пие кръвта на жертвата си. Разликите са доста съществени.

Вейл вдигна ръка.

— Може тази жертва да е особено важна за него. За мен това е по-логично, Франк. Що се отнася до промяната в метода на действие, тук имаме различна ситуация.

Тя се обърна към останалите, най-вече към Роби, за да обясни:

— Някои престъпници наблюдават дома на жертвата, за да се уверят, че няма нужда да се притесняват от съпрузи, приятели или съквартиранти. Ако има такива, а убиецът все още иска жертвата, той първо убива мъжа и после се заема с плячката си. Видяхме това при Дани Ролинг в Гейнсвил. Ако Мъртви очи е наблюдавал мястото, а аз се обзалагам, че го е правил, тогава е знаел, че Линуд няма да отвори вратата лично, както са правили останалите жертви.

За момент в стаята настъпи мълчание. След малко Синклер попита:

— Тя е омъжена, нали?

— Да — отговори Бледсо. — Съпругът ѝ не е в страната. Шефът ще го уведоми.

— Прислужницата живее в слугинските помещения отзад — добави Манет. — Била болна от грип през последните няколко дни. Поръчала вечеря за Линуд, която била доставена около пет часа. Върнала се в стаята си и заспала. Не чула и не видяла нищо. Предстои ми да се захвана с доставчика, да проверя досието му и да разбере къде е бил, след като си е тръгнал от тук.

— Къде е Хенкок? — попита Вейл.

— В кабинета в задната част на къщата. Там е базата му — каза Синклер. — Не искаше да говори. Не можах да го накарам да обели и дума.

Манет се завъртя към Бледсо.

— Искаш ли да го доведе, Блед? — намигна му тя. — Мисля, че мен ще послуша.

Бледсо кимна.

— Трябва да го накараме да говори с нас. Да го извикаме във всекидневната и да оставим криминолозите да си свършат работата тук. Ние... видяхме достатъчно.

— Точно така — съгласи се Синклер и го последва във от стаята.

Хенкок се отпусна тежко на канапето. Вратовръзката му беше разхлабена и висеше настрани, а косата му бе рошава. Очите му бяха мътни, а движенията — затруднени, сякаш беше пиян. Манет поднесе въображаема чаша към устата си и потвърди, че колегата им наистина се е наливал.

— Я, какво става тук — изсумтя Хенкок. — Шибан купон, а? Е, дяволите да ме вземат. Радвам се, че всички успяхте да дойдете.

— Трябва да ти зададем няколко въпроса — каза Синклер.

— Ченгетата вече ми зададоха въпроси — отвърна Хенкок, а зачервените му очи зашариха из стаята.

Манет, която седеше на канапето срещу него, каза:

— Знаем, че си разстроен.

Той завъртя глава към нея.

— Не трябва ли да бъда? Тя се отнасяше добре с мен. А и току-що си загубих шибаната работа.

Вейл се намръщи и прошепна в ухото на Роби:

— Затова е толкова разстроен. Двеста хиляди на година, премии и най-добрите застраховки.

— Да, а виж каква защита й осигури.

Манет изгледа Вейл ядосано, после се обърна към Хенкок.

— Слушай, ти си охранителят тук. Ти отговаряше за живота и безопасността на сенаторката. Къде беше, когато... къде беше след шест часа тази вечер?

Хенкок погледна Вейл.

— Ти си виновна. Толкова я разстрои, че тя искаше да остане сама — обвини я той, после се обърна към Манет. — Излязох на разходка с колата.

Вейл усети погледите на колегите си, очакваха обяснение.

— Бях тук по-рано — каза тя. — Около шест. Тъкмо бях научила, че сенатор Линуд е... биологичната ми майка.

Тя хвърли поглед на Роби с надеждата да види приятелско лице.

— Дойдох да поговоря с нея по въпроса.

Дел Монако изсумтя.

— Шегуваш се, нали?

— Как мина разговорът? — намеси се Синклер.

— Линуд беше като скала. Не каза много...

— Караха се — извика Хенкок. — Вейл искаше да узнае кой е баща ѝ, но сенаторката не ѝ каза. Вейл беше бясна.

Вейл скръсти ръце на гърдите си.

— Тръгнах си към шест и половина. Бях разстроена и шофирах безцелно известно време. Когато се прибрах у дома, Бледсо ми изпрати съобщение.

Тя зачака следващите въпроси, но всички мълчаха.

Телефонът на Бледсо иззвъня. Той го извади и излезе от стаята.

— Ще ви оставя сами за няколко минути — каза Вейл, — за да можете да си поговорите.

Обърна се и последва Бледсо навън.

Предната врата се затвори. Никой не наруши мълчанието. Чуваха се само стъпките на криминалозите, които продължаваха да правят снимки и да пренасят улики от спалнята към колата. Накрая Хенкок заговори:

— Вейл няма алиби.

— Но Карън Вейл не е убиец — възрази Роби.

Хенкок бръкна в джоба на самото си и извади кафява цигара.

— Не ни трови с тия гадости — изхленчи Манет.

Синклер я докосна по ръката и се наведе към ухото ѝ.

— Остави го. Може цигарата да го успокои и отрезви.

— Да, ама в нея има някакви гадни турски билки. Ще завони и няма да мога да дишам.

Ръцете на Хенкок трепереха леко. Роби го наблюдаваше внимателно как поднесе запалката към устата си, но не уцели цигарата. Хенкок стисна дясната си ръка с лявата и най-после успя.

Синклер извади смачкана носна кърпа от джоба си и я предложи на Манет.

— Ето ти филтър срещу вонята.

Тя отблъсна ръката му.

— Не, благодаря — отвърна и размаха ръка, за да разпръсне дима. — С какво друго разполагаш срещу Вейл? — обърна се тя към Хенкок.

Той дръпна силно и издуха дима през ноздрите си.

— Преби мъжа си и го вкара в болница. Склонна е към насилие — обясни Хенкок, като изтърси пепелта от цигарата си в светлосинята порцеланова ваза на масичката за кафе. — Ето как е станало. Вейл е депресирана. Има проблеми с бившия си съпруг, а синът ѝ е в кома. Открива, че майка ѝ не ѝ е истинска майка, и започва да се рови в миналото. По някакъв начин открива, че сенатор Линуд е истинската ѝ майка. Идва тук, за да говори с нея и да разбере защо я е изоставила. Двете започват да се карат и сенаторката я моли да си тръгне. Вейл побеснява. Аз се притеснявам, че може да нападне сенаторката, както направи с бившия си мъж. Затова се намесвам и я изпращам до вратата. Тя изфучава навън, подкарва и паркира наблизко. Връща се пеша и изчаква.

Хенкок дръпна отново и разтърка дясното си слепоочие. Издуха струя дим и продължи:

— Сенаторката е много разстроена и иска да бъде сама. Опитвам се да помогна, но тя ми нарежда да напусна къщата. Вейл изчаква да отпътувам, после се връща тук и я очиства. Представя случая като поредната жертва на Мъртви очи, което не е трудно за нея, защото добре познава подробностите.

Той се наведе и се вторачи в пода.

След кратка пауза, в която всички премисляха теорията му, Дел Монако заговори:

— Но положението тук не отговаря на останалите жертви на Мъртви очи. Ако Вейл беше нагласила сцената, щеше да следва действията му безпогрешно. За да няма съмнения, че убиецът е друг.

Хенкок възрази бързо:

— Не може да се контролира. Яростта ѝ надделява. Убийството е прекалено жестоко заради личната връзка.

Дел Монако закима, сякаш искаше да каже, че не може да отхвърли напълно доводите на Хенкок. Роби си спомни прочетеното за жестоките убийства в папките, които Вейл му бе дала. Обикновено бяха в резултат на провалена връзка между убиеца и жертвата.

— И няма алиби — добави Хенкок.

Роби пристъпи напред и спря на няколко крачки от него. Сложи ръце на кръста си и се вторачи в Хенкок.

— Ти също нямаш алиби. И си могъл да нагласиш местопрестъплението не по-зле от Карън.

— Да, но позволи ми да ти обясня нещо, господин Роберто Енрике Хумперто Хернандес, или каквото, по дяволите, е името ти — презрително отвърна Хенкок и издуха струя дим в лицето му. — Аз нямам мотив.

Роби разпръсна дима с ръка и погледна Синклер, сякаш го молеше да се намеси, преди той да размаже черепа на Хенкок.

— Роби, скъпи — каза Манет, разтълкувала правилно погледа му, — хайде да поговорим там за момент.

Тя пристъпи към него и го хвана за ръката. Придърпа го към себе си и той неохотно се наведе към нея.

— Още не знаем какво е станало. Така че той може да е заподозрян, но също така е единственият ни свидетел. Хайде да не го вбесяваме, преди да сме го разпитали.

Роби знаеше, че Манет е права, но ръката му още бе свита в юмрук.

— Добре. Разпитайте го. Аз излизам на чист въздух.

Роби се присъедини към Бледсо, който затвори телефона си и закима бавно.

Вейл се приближи към тях и заговори на Роби:

— Готови ли са да ме качат на бесилката?

— Само Хенкок.

— Е — обади се Бледсо, — мисля, че разполагам с нещо срещу него.

Роби и Вейл го погледнаха нетърпеливо.

— Това беше шефът. Даде ми информация, която смяташе, че ще ми е полезна. Изглежда Линуд си е доставяла някои удоволствия извън брака.

— Любовна връзка? — попита Вейл. — С Хенкок?

Роби се обърна към предната врата.

— Да, бих могъл да използвам това.

— Чакайте малко — спря ги Бледсо. — Трябва да решим как да се възползваме от факта. Трябва да се поровим малко и да обработим информацията.

— Този задник се опитва да лепне убийството на Карън, като нагло твърди, че тя имала мотив, а той — не. Сега знаем, че е имал мотив. Пренебрегнат любовник. Сенаторката сигурно е решила да приключи връзката, но той не е бил съгласен.

— Трябва да проучим и съпруга — каза Вейл. — Сигурни ли сме, че е извън страната?

— Съобщили са му новината в хотела му в Хонконг, така че алибито му е непоклатимо.

— Освен ако не е било поръчково убийство — намеси се Роби. — Съпругът иска смъртта ѝ и наема човек, който да свърши работата вместо него.

Вейл поклати глава.

— Поръчковите убийства не са лични. Куршум в главата и край. А не отрязани гърди и одрано лице — каза тя и се обърна към Бледсо. — Може би криминолозите ще ни дадат нещо. Смятам, че трябва да отложим заковаването на Хенкок до утре. Дотогава може да се появи още нещо, което да използваме срещу него.

Бледсо кимна.

— Ще помоля колегите от лабораторията да действат по-бързо. А междуременно ще почакаме. Съгласни ли сте?

Роби се намръщи леко.

— Да, добре.

— Приберете се у дома и си починете. Ще оставя тук униформено ченге, което да не пуска никого. Включително Хенкок.

— Особено Хенкок — наблегна Роби.

Бледсо влезе в къщата, придружен от Вейл. Челото му беше смръщено, а ръцете — пъхнати в джобовете на балтона му. Той пристъпи към Хенкок и се настани на канапето до него.

— Знам, че това е тежък момент за теб. Съжалявам, че точно ти си открил трупа.

Хенкок се облегна на канапето.

— Спомена, че сенаторката те помолила да напуснеш къщата. В колко часа стана това?

Хенкок се намръщи, сякаш в очите му грееше ярко слънце.

— Не знам — изхленчи той. — Около седем. Може би няколко минути по-късно. Не погледнах часовника.

— И кога се върна?

Хенкок сви рамене и погледна високия старинен часовник в ъгъла.

— Около осем и половина.

Манет се консултира с бележника си.

— Обадил си се в полицията в осем и четирийсет и пет.

— Значи е било по това време — отвърна Хенкок и вдигна ръце.

— Слушайте, ако нямате нищо против, бих искал да остана сам. Изкарах доста гадна нощ.

Вейл погледна кървавата дия в коридора и си помисли, че Елинон Линуд би могла да каже същото.

40.

Лекарят, стоеше между краката на Карън Вейл, разтворени широко и опрени на стремената на родилната маса. Раждаше от шест часа. Болничната нощница бе залепнала за потната ѝ кожа.

Дийкън стоеше до нея, бършеше челото ѝ с влажна кърпа и от време на време слагаше бучки лед в устата ѝ.

Вейл изстена, стисна ръба на масата и изруга.

— Можеш да се справиш, скъпа — прошепна ѝ Дийкън. — Знам, че боли. Опитай се да дишаш, както се упражнявахме.

Вейл потръпна, изохка и каза измъчено:

— Майната му на дишането.

Тя притисна ръка към огромния си корем и се намръщи.

— Още малко — спокойно каза лекарят. — Главата се показва. След минута ще те накарам да се напънеш. Но дотогава не прави нищо. Ясно ли е?

Тя успя само да изстене през стиснатите си зъби.

Дийкън попи потта от челото ѝ и се наведе към нея.

— Трябва да издържиш още няколко минути. Синът ни идва.

— Хайде, Карън, момчето идва — каза лекарят.

Той скрита настрани стола си, протегна се и сложи ръце върху подалата се глава на бебето. Сестрата застана до него и натисна бутон на близкия монитор.

— Давай, напъни се — нареди докторът. — Ще го изкараме за секунда.

Вейл се напъна силно. Напрежението почти повдигна тялото ѝ от масата.

— Аааах! Гори! Гори!

— Почти излезе. Точно така, точно така... ето го!

Докторът изкара раменете на бебето и се изправи с широка усмивка.

— Поздравления! — каза той и подаде бебето на сестрата, която го уви в пелена и го остави на гърдите на Вейл. — Готови ли

сте с името? — попита той.

— Джонатан Тейлър — отговори Дийкън и погали меката бузка на детето.

— Джонатан Тейлър Тъкър. Харесва ми.

Вейл отвори стреснато очи. Кичури коса бяха залепнали по лицето ѝ, в главата ѝ се въртяха тревожни мисли за Джонатан. Будилникът ѝ показваше 4:35. Тя се огледа замаяно и се разплака. Преживявайки отново раждането на Джонатан, тя си бе спомнила живота, който бе имала навремето. Помисли си колко добър бе Дийкън преди години и какво щастие бяха изпитали, когато синът ѝ се появи на бял свят. А сега нещата бяха абсолютно различни. По възглавницата ѝ закапаха сълзи. Тя се упрекна, че никога не е оценявала онова, което има, когато го имаше.

Влезе във всекидневната и взе снимката на Джонатан като бебе. Докосна лицето му и притисна рамката към гърдите си, сякаш топлината и любовта ѝ можеха да укрепят духа му.

— Моля те, събуди се — прошепна тя.

Направи си горещ шоколад, настани се във всекидневната и зачака слънцето да изгрее. Сутрешните новини течаха по телевизията. Вейл се загледа в малкия дигитален часовник в ъгъла на екрана и реши да отиде в болницата веднага щом започнат часовете за посещения.

И какво щеше да прави там? Какво можеше да постигне, като седи до леглото на Джонатан? Да говори с него, в случай че може да я чуе? За човек, чиято работа бе свързана с анализи и логика, идеята да говориш с изпаднал в кома бе като да се заловиш за сламка. Трябваше да вярва, че Джонатан може да я чуе, да усети присъствието ѝ. Ако това беше вярно, значи имаше надежда. А щом имаше надежда, тя можеше да преживее деня.

В седем и половина Вейл влезе в кухнята, за да долее чашата си. В това време на вратата се позвъни. Тя погледна часовника и се зачуди кой ли може да звъни толкова рано. Отиде до вратата и видя едра фигура на терасата. Роби.

— Доста си подранил — усмихна се тя.

Роби влезе и я огледа внимателно.

— Изглеждаш като човек, който не е спал много.

— Не е вярно. Спах около четири часа.

Роби се засмя, после протегна ръка и докосна косата ѝ. Нежен колеблив жест, с който сякаш проучваше положението.

— Добре ли си?

Тя сви рамене.

— Имала съм и по-добри моменти.

Искаше ѝ се да я прегърне и да я увери, че всичко ще се оправи. Нуждаеше се от компанията му, силата и подкрепата му. Вгледаха се един в друг безмълвно, но той стоеше неподвижно и явно не схващаше.

„Обикновено знаеш какво си мисля. Защо сега не можеш да разчетеш мислите ми?“

И сякаш бе заговорила на глас, той протегна ръце и я придърпа към себе си. Тя се отпусна в прегръдката му и се притисна силно към него. Секундите преминаха в минути. Не ѝ се искаше да помръдне. От прекалено дълго време не бе изпитвала желание към мъж, към човек, с когото да иска пълна близост.

Роби наведе глава и повдигна брадичката ѝ с пръст. Пълните му устни се притиснаха нежно в нейните. След малко той се отдръпна и тя бавно отвори очи. Не искаше този прекрасен момент да свършва. Вгледа се в Роби, обзета от силно желание.

— Не мога да остана — каза той.

— Знам. Ще дойдеш ли по-късно?

— Ако искаш.

— Искам.

Той замълча за миг, после каза:

— Добре.

Издърпа ръката си иззад гърба ѝ, стискаше дебел плик.

— О, едва не забравих — каза той. — Донесох ти подарък.

Тя разкъса подплатения плик.

— Какво е това?

— Копие от всичко, с което оперативната група разполага по досието на Мъртви очи. Копията от снимките не са идеални, но поне ще имаш с какво да работиш.

Вейл бързо прегледа папката и се усмихна доволно. Отново се чувстваше част от екипа.

— Благодарни на Бледсо от мое име.

— Ще го направя. Тази сутрин ще попритиснем Хенкок. Бледсо успя да убеди някои от криминолозите да работят цяла нощ. Намериха интересни неща в дома на Линуд, които може да ни помогнат да го принудим да говори.

— Неща за Линуд или за Мъртви очи?

Роби сви рамене.

— Ти ми кажи.

Вейл сложи ръце на кръста си и тръгна надолу по коридора. Върна се след миг и погледна Роби.

— За Линуд. Приключена любовна връзка. Той побеснява и я очиства. Имитира Мъртви очи, за да насочи следствието по други следи. А дали самият той е Мъртви очи... ще трябва да помисля сериозно по въпроса. В някои отношения отговаря на профила, в други — не. Умен и организиран е, подходящата възраст и раса, шофира мощна кола. Не знам нищо за семейната му история, възпитанието или образованието му. Но можем да научим тези неща от молбата му за постъпване в Бюрото. Това, което прави впечатление, е как успя да се набути в разследването с помощта на Линуд. Типично поведение за организираните престъпници. Средство за контрол и за проверка докъде е стигнало следствието. А включването в нашия екип е най-добрият начин да си го осигуриш — отбеляза тя и кимна замислено. — Трябва да проверим дали има алиби за останалите убийства и къде се е намирал тогава.

— Синклер се занимава с това. Аз ще помоля Гифърд да ми даде досието му или той самият да го проучи.

— Добре. Защо не...

Прекъсна я резкият звън на телефона. Тя отиде в кухнята да го вдигне. Обаждаше се Синтия с лабораторния анализ на харда ѝ.

— Имам добри и лоши новини — съобщи ѝ Синтия. — Първо, накарах един колега да се заеме с името на изпращача, Дж. Дж. Кондън. И двете знаем, че това ще се окаже задънена улица. Но тъй като престъпникът ти е изпратил съобщението в службата, то е било съхранено в сървъра на Академията. Това е добрата новина. Успяхме да открием как работи самоунищожаваният се имейл. Изпраща съобщението с проследяващ номер, запечатан в шифъра на източника му. Без ти да знаеш, в същото време е изпратил друго съобщение до сървъра ни. То също е било изпратено в твоята пощенска кутия.

Прилича на идентично копие на първото, затова вероятно не си му обърнала внимание. Но шифърът му е различен. Ефектът е като от бомба със закъснител. Второто съобщение съдържа прости инструкции, които идентифицират проследяващия номер на първото и започват самоунищожаване веднага след като го прочетеш. В предварително определен момент съобщението се изпарява.

— Страхотно.

— Всъщност наистина е хитра идея. Успяхме да възстановим съобщението и рутърната информация, включително второто съобщение, което е изтрило първото.

— Говори по-просто. Какво научихме от всички тези дигитални проучвания?

— Съобщението ти е изпратено от интернет-кафене в Арлингтън.

— Арлингтън — повтори Вейл и се зачуди дали Ким Росмо вече е готов с географския профил и дали Арлингтън попада в географския обхват на престъпника. — Ако знаем в колко часа е изпратено, можем да проверим охранителните камери в кафенето, за да видим кой е бил там в онзи момент. Имат охранителни камери, нали?

— Това би било прекалено лесно — отвърна Синтия. — Или престъпникът е извадил късмет, или е умен.

— Умен е. Много е умен.

— В такъв случай се страхувам, че единственото, което можеш да направиш, е да поставиш мястото под наблюдение, в случай че се върне там.

Вейл отпусна рамене.

— Дори не знаем как изглежда този тип.

— И да знаехте, няма гаранция, че би използвал същото кафене.

— Да, не би го направил — примирено промърмори Вейл. — Трябва да намерим друг начин да го проследим.

— Е, това е по твоята специалност. Ние дешифрираме, разчитаме тайни и ви предаваме информацията. А забавленията са за вас.

Вейл би използвала друга дума, но благодари на Синтия и затвори. Предаде информацията на Роби и каза:

— Защо не отидеш да провериш какво са открили криминолозите? А аз ще прегледам досието.

Роби я погали по бузата и излезе.

41.

— Той идва по пътеката — каза Роби.

Всички се разпръснаха. Роби се престори, че тъкмо е пристигнал, и започна да съблича якето си, когато Хенкок влезе. Кимна му небрежно и седна.

Бледсо влезе, метна няколко документа на бюрото на Синклер и спря пред Хенкок.

— Добре ли си?

Хенкок сви рамене.

— Нямаше да съм тук, ако не ме беше повикал.

— Трябва да обсъдим някои неща. Откритията на лабораторията. Мислех, че ще искаш да се върнеш и да ни помогнеш.

Дел Монако, седнал зад бюрото на Вейл, наблюдаваше поведението на Хенкок и слушаше внимателно думите му. Синклер, Манет и Роби се преструваха на заети с работата си, но и те го държаха под око.

— Разбира се. Готов съм да помогна с каквото мога.

— Добре. Дай ми копие от служебното си резюме. Ще го изпратя в участъка и ще проверя дали някой се нуждае от началник на охраната.

Хенкок присви очи.

— Би направил това за мен?

— Защо не? Помагаше ни в разследването. Ти си човекът, който разтълкува творческата изява в кървавите стенописи. Мисля, че това ще се окаже важно. Дори Карън не се сети.

Хенкок се намръщи. Вероятно споменаването на Вейл беше грешка. Но след секунда той отвори дипломатическото си куфарче, извади документ и каза:

— Резюмето ми е осъвременено.

Бледсо пое документа и промърмори:

— Определено си подготвен.

— Хей, Блед — обади се Манет, — имам теория За Линуд. Не знам дали има нещо общо с Мъртви очи, защото може да си имаме работа с имитатор, но все пак е идея.

— Давай — кимна Бледсо.

Това бе покана за всички да се включат в разговора.

— Ами реших, че ако алибито на съпруга е желязно, трябва да проучим личния живот на сенаторката. Нали знаете какво имам предвид — дали си е имала някой жребец.

Бледсо се обърна към Хенкок.

— Какво мислиш, Хенкок? Ти беше шеф на охраната ѝ. Тя имаше ли извънбрачна връзка?

Хенкок се размърда неловко.

— Дали е имала извънбрачна връзка? В никакъв случай. Беше щастливо омъжена.

— Да, ама съпругът ѝ често е отсъствал. Може това да ѝ е предоставило възможност. Или пък нужда.

Хенкок поклати глава.

— Не съм забелязвал подобно нещо. А и тя трябваше да внимава за репутацията си.

Да, имаше логика. Защо Линуд би рискувала да се изложи?

— Ами ако някой е разполагал с нещо срещу нея и това е било начинът ѝ да си осигури мълчанието му?

Хенкок сви рамене и погледна настрани.

— Не знам нищо подобно. Предполагам, че е възможно.

Бледсо кимна замислено.

— Значи между вас двамата нямаше нищо?

— Между нас?

Хенкок се облегна назад, сякаш искаше да се отдръпне от обвиненията.

— Абсолютно не. Работата ми беше да я охранявам, а не да я чукам.

— Е, ама се провали, нали? Имам предвид, че работата ти беше да я охраняваш, а тя загина. А ти случайно си си тръгнал в момента, в който най-много се е нуждаела от теб.

Хенкок изправи гръб.

— За какво говориш, по дяволите?

— Просто си говорим. Нищо особено — сви рамене Бледсо. —
Опитвам се да разбера какво е станало снощи.

— Някакъв откачен маниак я уби, това стана.

— Ти спомена, че с Вейл се карали, а след разправията сенаторката била разстроена. Казала ти, че се нуждае да остане сама, и ти си подкарал нанякъде.

Хенкок се поуспокои и извади цигара.

— Точно така.

— Добре, ама ти си шеф на охраната й. Разумно ли постъпи? Можеше просто да излезеш да изпушиш една цигара навън, а ти си напуснал къщата.

— Да, напуснах. И ако не го бях направил... — той погледна настрани и поклати глава — ... тя можеше да е още жива.

Той бръкна в джоба си и извади запалката. Манет се намръщи.

— Знаеш ли — намеси се Роби, — лабораторията ни изпрати доклада тази сутрин.

Хенкок дръпна от цигарата и не обърна внимание на думите му.

— Криминолозите ни са доста опитни. Накарахме най-добрите да преровят дома на Линуд. И намериха нещо интересно.

Все още нямаше реакция от страна на Хенкок.

— Какво намериха? — попита Синклер.

— Тютюн от турски цигари в спалнята на сенаторката — съобщи Роби и погледна Хенкок.

Останалите също се обърнаха към него.

Хенкок вдигна глава и забеляза погледите им.

— Слушайте, щом искате да притискате някого, какво ще кажете за Вейл? Тя има сериозен мотив, средства и възможност. Да не споменаваме и склонността й към насилие.

Всички замълчаха.

— Бих предпочел да поговорим за тютюна — отвърна Бледсо спокойно, приковал очи в него.

— Няма за какво да говорим. Прекарвах много време в къщата. Пуших тук и там. По дяволите, вероятно ще намерите дори влакна от дрехите ми и следи от ДНК-то ми. Работех там, за Бога!

— Прав си — кимна Роби, като погледна доклада. — Имаше и косми и влакна.

— Виждате ли?

Роби кимна.

— Случайно прехвърляне.

— Точно така.

— Да, ама тютюневите частици бяха намерени в чаршафите на леглото. Чаршафите на Линуд — обясни Роби, наклони глава и зачака отговор.

— Както сам спомена, случайно прехвърляне.

— Искан ми се да приема това — намеси се Бледсо, като стана и се заразхожда около Хенкок. — Наистина ми се иска, защото от мисълта, че един от нас е убил сенаторката по този зверски начин... направо ми се гади.

Той спря пред Хенкок и се вторачи в него.

— Намерихме и засъхнала сперма по чаршафите. Съпругът на Линуд е в Азия от две седмици. Обзалагам се, че ако проверим спермата, няма да е негова.

— Чудесно, проверете я.

Бледсо се наведе и облегна ръце на стола на Хенкок.

— Хайде, Хенкок. Знаем за връзката ви.

— Каква връзка?

— Не обиждай интелигентността ни. Имаме надежден източник, който е готов да свидетелства.

Хенкок бутна Бледсо настрани и стана.

— Не съм длъжен да седя тук и да се примирявам с дивотиите ви. Ако разполагате с нещо, щяхте да сте ми сложили белезниците. — Той поклати глава и се намръщи, сякаш искаше да засрами колегите си. — Имате истински заподозрян — Карън Вейл, но не ви пука. Мислите си, че държите всички козове? Чакайте да уведомя медиите, че ченгетата на Ли Търстън заплитат разследването и пренебрегват човека, който вероятно е Мъртви очи, защото предпазват един от своите.

— Събирай си нещата и изчезвай от тук — нареди му Бледсо. — Вече си изключен от оперативната група. Сенатор Линуд не може да се намеси в твоя полза. А шефът на полицията не би те докоснал и с петметров прът.

Хенкок грабна куфарчето си, пъкна документите си вътре и си взе палтото.

Роби се надигна от стола си и сложи ръце на кръста си.

— Ако се обърнеш към медиите, ще се набуташ в още по-големи неприятности.

Хенкок тръгна към вратата, спря за миг и се завъртя.

— Вие сте кретени.

— Поне не сме безработни кретени — отвърна Синклер.

Вратата се затръшна след Хенкок.

Обикновено нося малко сирене в скривалището си, за да зарадвам Чарли. Той надебелява, вероятно го храня прекалено много. Но когато вляза там, той ме поздравява, качва се в скута ми и души. Може би търси още храна. Проклет паразит, това е той. Дай ми, дай ми, дай ми.

Днес не съм в настроение. Новата курва на мръсника ме видя снощи и ми се подигра. Нямах нужда от това. Мръсникът ми е предостатъчен. Искане ми се поне веднъж да го накарам да се почувства като мен.

Чарли се изкатерва на гърдите ми и ме поглежда. Малкото му носле е сбърчено, а мустаците му мърдат обвинително към мен.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? — изкрещявам, но млъквам бързо, защото не знам дали има някой в къщата. Не мога да оставя малкия гризач да съсипе нещата. Той ме гледа с малките си зли очи.

— Не ме гледай по този начин! — извиквам. — Мразя те!

Грабвам го за врата и посягам надясно, където има няколко пирона, останали от разширяването на стаичката. Взимам единия и го забучвам в окото на Чарли. Той се сковава и се отпуска в ръката ми.

Сърцето ми бие забързано. Имам чувството, че летя. Страхотно усещане! Толкова съм възбуден, че не мога да си поема дъх.

Мятам трупа на Чарли на рафта, монтиран на стената, и вадя джобното си ножче. Чудя се какво ли ще стане, ако направя разрез ей тук. Дишам задъхано като куче. Не мога да се контролирам. Куче. Е, това би било нещо велико. Да накажеш така куче...

Спомняше си този ден много добре. Определени моменти просто се запечатват в ума ти, като дъвка, залепена на подметката ти. Дърпаш и усукваш, а проклетото нещо не иска да се отлепи.

Той затвори лаптопа и го остави настрани. Разполагаше с час, преди учениците му да започнат да пристигат за курса по грънчарство. Трябваше да се отпусне и да отпъди детството от мислите си. Грабна недовършения сандвич от малкия хладилник и пусна телевизора. Разбира се, нямаше да успее да се отпусне напълно. Все пак беше стигнал до новините. Основната тема в тях беше Мъртви очи. При това всяка вечер. Не спираха да го споменават.

Но ченгетата бяха покрили връзката му с убийството на сенатор Линуд. Вероятно смятаха, че хората ще обезумеят от ужас, когато чуят, че Мъртви очи се е докопал до щатски сенатор. Щом можеше да се добере до нея, никоя кучка не бе в безопасност.

— Чувате ли? Никоя не е в безопасност!

Той довърши сандвича си и седна пред телевизора с буца глина в ръка. Месенето винаги го отпускаше, а и поддържаше ръцете му силни.

Новините в шест часа започнаха с оглушителна музика и снимките на говорителите. Ама че драма. Съобщете проклетите новини и разкарайте досадниците.

— Добър вечер — поздравя говорителят.

Да, наистина беше добра вечер, благодаря.

— ... убийството на сенатор Елинор Линуд шокира членовете на Сената и накара и двете партии да предложат подкрепата си. Съпругът на сенаторката, Ричард, наследник на компания „Линуд“, се е завърнал предсрочно от командировката си. Полицията не разкри много подробности за убийството. Съобщиха само, че имат определени следи. За по-задълбочен репортаж за дългата кариера на сенатор Линуд даваме думата на Стив Шнайдерман...

Той изключи телевизора, отиде до фризера и взе кутията, в която лежеше ръката на сенаторката. Остави отрязания крайник на масата и го разгледа от всички възможни ъгли.

— Ти беше мръсна кучка, сенаторке. Дали някой щеше да гласува за теб, ако знаеха какъв човек си? Разбира се, че не. Разбира се, че не.

Е, надяваше се, че се е наслаждавала на времето им заедно. Той определено се беше изкефил. Най-задоволяващото събитие в живота му. Отново се чувстваше свободен. Свободен... свободен да върши каквото си иска, защото тя не можеше да го спре.

Почти свободен. Винаги имаше неща, за които трябва да се погрижи. Но имаше време за това. Беше напълно сигурен, че времето е на негова страна.

43.

Вейл прекара следобедна в болницата.

Държеше ръката на Джонатан, галеше косата му и му говореше. За всеки случай. Каза му, че го обича. Най-малко сто пъти. Той още беше в кома, но поне очите му вече не само се отваряха и затваряха, но и мърдаха настрани и проследяваха движещи се предмети. С течение на времето обаче й ставаше все по-трудно да се вълнува от „частични подобрения“.

Лекарят продължаваше да я окуражава.

— Джонатан прави малки стъпки. Това е важното. Трябва да се надяваме.

Вейл поклати глава. Думите на доктора й звучаха също като тези на Гифърд и Роби. Може би беше време да се вслуша в тях внимателно.

След като се върна вкъщи, взе папката за Мъртви очи и подреди документите на пода в кабинета си. Профилът и информацията към него бяха в една купчина, снимките от местопрестъпленията — в друга, докладите от ПЗЖП за всяка жертва бяха в купчината с профилите на жертвите. Протоколите от разговорите с членовете на семействата, работодателите и познатите бяха оставени на друго място. Докладите на съдебния лекар, криминолозите и лабораторията бяха подредени грижливо на пода.

Тя се надигна и огледа организираната документация. Идеално организирана, също като престъпника.

Седна на канапето и остави мислите си да се лутат безцелно. Кървавите стенописи, съобщенията, оставени на всяко местопрестъпление след оспорваната трета жертва, отрязаната лява ръка, ножовете в очите. Изкормени жертви, лесно обезвредени. Да, ставаше дума за значително планиране. Интелигентен престъпник. Организиран. Мислите й бяха направили пълен кръг.

На вратата се позвъни. Вейл стана да отвори. Роби стоеше навън с букет цветя.

— Добър ден, госпожице, бихте ли направили дарение на полицейската фондация?

Вейл отвори вратата и отговори:

— Разбира се, полицай. Ето дарението ми.

Тя се протегна, грабна го за реверите и го дръпна към себе си. Целуна го страстно по устните, после се отдръпна и се вгледа в лицето му.

— Няма да забравя да ви дам разписка. За данъчните — усмихна се той, после се наведе, вдигна я и я занесе във всекидневната, където отново се целунаха.

Отпуснаха се на канапето...

Внезапно Вейл спря и сложи ръка на гърдите му.

— Какво има?

— Не искам нищо да съсипе този момент. Може ли просто да полежим така няколко минути?

— Разбира се.

След няколко секунди Вейл попита:

— Имаш ли нещо против да намалим темпото? Имам нужда от време. Не съм сигурна какво искам. Всъщност, знам какво искам, но в момента стават толкова много неща, че може би е най-добре да почакаме...

Роби притисна пръст към устните ѝ.

— Ако искаш да изчакаме, добре. Мисля, че мога да понеса още няколко студени душа.

И двамата се усмихнаха.

— Благодаря.

— Ще отидем да вечеряме някъде. Може да идем на кино. Мисля, че и двамата имаме нужда да се поразсеем.

Вейл кимна, притисната към гърдите му.

— След малко. Сега искам да полежа.

44.

— Е, научи ме на още нещо — каза Роби, като задържа буритото пред устата си. — За профилирането.

Вейл свали фолиото, с което беше покрита храната ѝ.

— Не е идеалният разговор за вечеря, но ако не те притеснява, нямам нищо против.

Тя въздъхна и сведе очи към масата, без да вижда нищо.

— Важно е да се определи какъв тип е престъпникът. При Мъртви очи това е въпрос, който не спира да ме тормози.

— Мислех, че е организиран.

— Да, такъв е. Но има и друго. Ким Росмо, колегата, когото помолих да изготви географски профил, класифицира престъпниците по начина, по който търсят и нападат жертвите си. Определя ги като ловци, браконieri, рибари и трапери. Почти сигурна съм, че Мъртви очи е ловец или браконьер. Ловецът използва дома си като своя база и излиза да търси жертва. Браконьерът също излиза да търси жертва, но избира различно място. Може да е там, където работи, или пък друго място, на което се чувства удобно, дори да му се налага да пътува дотам.

— Добре, значи нашият човек е организиран ловец или браконьер.

Вейл вдигна ръка.

— Не е толкова просто.

— Знаех си, че няма да е.

Тя се усмихна.

— Ако беше просто, нямаше да се нуждаете от хора като нас — каза тя, отпи глътка чай и продължи: — Има три метода за нападение на жертвите. Грабливата птица напада жертвата си веднага щом я види. Преследвачът намира жертвата си, после я следи известно време, преди да я нападне. Устройващият засади действа като паяк — подмамва жертвата в любимото си място, където контролира положението, и после напада. Въз основа на факта, че Мъртви очи

напада жертвите си в собствените им домове и изглежда доста интелигентен, смятам, че прекарва доста време в проучване на къщата и квартала, преди да извърши убийствата. Затова избира само къщи с входни врати, които не се виждат от улицата.

Роби преглътна.

— Значи е организиран ловец или браконьер, който преследва жертвата. Как ни помага това?

— Първо, това е средство за установяване на връзката, която е под въпрос при третата жертва, но също и при Линуд. На пръв поглед изглеждат работа на същия престъпник, но в някои отношения се различават. Освен връзката географският профил използва класификациите за търсене и нападение, за да определи къде убиецът вече е нападал и къде може да нападне следващата си жертва. Ако разположим този анализ върху картата, можем да направим някои изводи. А ако не е браконьер, може дори да добием представа къде живее.

— Кога ще бъде готов географският профил?

— Надявам се, че скоро.

Роби захапа буритото и кимна.

Облаците се завърнаха. Сивото небе предвещаваше дъжд. След вечеря Роби и Вейл отидоха на кино. Докато гледаха филма, се целуваха и прегръщаха като ученици. Следващата им спирка беше сладкарница „Давина“ където ядоха сладолед. Накрая се озоваха в дома на Роби. Заспаха прегърнати на канапето. На следващата сутрин Роби закара Вейл до дома ѝ, преди да потегли към оперативния център.

Когато паркира пред къщата ѝ, той кимна към отворената предна врата.

— Моля те, кажи ми, че очакваш някого.

Тя проследи погледа му.

— Какво?

Видя отворената врата и присви очи. Извади глока си и изскочи от колата.

Роби също извади пистолета си и я последва по пътеката. Вейл му посочи да отиде наляво, а тя тръгна надясно, като долепи гръб до стената. Роби се наведе и изкачи бързо стъпалата.

Вейл му кимна, завъртя дръжката на мрежестата врата и я отвори, а Роби я задържа с върха на обувката си. Вейл влезе с присвити колене, протегнала пистолета пред себе си, и тръгна по коридора. Роби я последва.

Махна му към кухнята, а тя влезе във всекидневната. Събраха се отново в коридора и продължиха към спалните.

Вейл бутна вратата на кабинета си и надникна вътре. Огледа празната стая и забеляза разпръснатите по пода документи. Някой беше ровил из документацията на Мъртви очи. На пръв поглед бе невъзможно да се определи какво липсва.

Приключиха огледа на къщата, после се върнаха в кабинета. Вейл седна на канапето и отпусна глава на ръцете си.

Роби се настани до нея.

— Май си имала гостенин.

Без да вдигне тя кимна.

— Взел е профила ми и всичките ми бележки.

— Кой?

Вейл обърна глава към стената зад тях. На нея с червило бяха написани думите, които бяха виждали прекалено много пъти:

„То е в“

45.

— Мили Боже! — възкликна Роби. — Бил е тук, в дома ти. Ровил е из нещата ти...

— И е видял профила. Сега е наясно с всичко, което знаем за него.

— Мили Боже!

— Каза го вече.

— Трябва да се обадя на Бледсо — промърмори той и извади телефона си. — Трябва да повикаме криминолозите и да ги накараме да огледат внимателно цялата къща.

— Обади се на Бледсо, но не викай криминолозите. Папката не трябваше да е у мен. Ще уволнят всички ни за нула време.

— Добре, но не докосвай нищо. Да излезем и да чакаме отвън.

Тя го последва във вратата. Глокът още беше в дясната ѝ ръка. Струваше ѝ се, че е попаднала в друго измерение. В главата ѝ препусаха зловещи мисли.

Роби затвори телефона и го пусна в джоба си.

— Бледсо тъкмо излиза от оперативния център. Ще е тук след около петнайсет минути.

— Ще успее и за десет.

Гласът ѝ беше тих. Тя седна на циментовите стъпала и отпусна глава на ръцете си. Грубата повърхност на пистолета издра лицето ѝ, но не ѝ пукаше.

— Не мога да повярвам. Бил е в проклетата ми къща. Защо се е захванал с мен?

— Това е въпросът, Карън. Защо с теб?

Вейл поклати глава.

— Нямам представа.

Роби тръгна към колата си.

— Къде отиваш?

— Имам комплект в колата. Можем да направим снимки и да вземем отпечатъци.

— Да — промърмори тя под нос. — И да затегнем примките около вратовете си.

Роби се върна с голяма кутия. Остави я на кухненската маса и извади комплекта за взимане на отпечатъци.

— Минаха три години, откакто правих това за последно.

— Не искаш да знаеш колко години са минали за мен.

Той извади флакон с черен прах и подаде на Вейл твърдата четка.

— Внимавай. Четината може да повреди отпечатъците.

— Чудесно — изсумтя тя и тръгна по коридора. — Предполагам, че трябва да започнем с кабинета, тъй като знаем със сигурност, че е бил там.

— Да, изглежда логично. Честно казано, съмнявам се, че ще намерим нещо. Този тип действия предпазливо. На шестте местопрестъпления не открихме нито един отпечатък. Няма причина да смятаме, че тук си е свалил ръкавиците.

— Може да не гледа на дома ми като на местопрестъпление. Влизането с взлом е нищо в сравнение със серийните убийства.

Роби започна от вратата. Взе четката от Вейл и я натопи във флакона. Разпръсна праха по рамката.

— Ако имаш фотоапарат, можем да направим няколко снимки. Да си свършим работата като хората.

Вейл измъкна дигиталния фотоапарат от гардероба и започна да документира сцената. Използваше стандартния протокол за заснемане на местопрестъпления — направи снимки от различни ъгли, включително от близък план на съобщението на стената и разположението на документите по пода.

— Защо не вземеш нинхидрина^[1]? — предложи Роби. — Напръскай документите. Знаем, че ги е прегледал. Ако не е носил ръкавици, най-вероятно по тях ще намерим отпечатъци.

Работиха усърдно през следващите петнайсет минути. Внезапно чуха глас през откренатата врата.

— Здравейте!

Излязоха на терасата при Бледсо.

— Какво правите, по дяволите? — попита детективът.

— Проверяваме за отпечатъци.

— Това може да е новина за вас, но имаме обучени криминолози за тези неща.

— Ние сме обучени да събираме улики — отвърна Вейл. — Просто не сме го правили отдавна.

— Да, доста отдавна — потвърди Бледсо и надникна вътре. — Е, разказвайте.

Вейл свали гумените ръкавици.

— Бях подредила документите, които Роби ми донесе вчера, на пода в кабинета. Цялото досие на Мъртви очи. Снощи отидох на вечеря и на кино и се прибрах тази сутрин, преди около половин час.

Бледсо повдигна вежди и изгледа Роби замислено. Очевидно не бе предполагал, че между тях има нещо. Но сега започна да загарява. Нощувката в Уестбъри, близката им дружба...

— Значи смяташ, че Мъртви очи е бил в дома ти снощи?

— Не мислиш ли така?

— Да, това е очевидният извод — отвърна Бледсо. — Опитва се да те уплаши. Да проникне в главата ти.

— Е, успя.

— Добре, мисля, че стигнахме до определени изводи — продължи детективът. — Първо, престъпникът знае къде живееш. Второ, явно е научил имейла ти. По някаква причина изпитва нужда да си поиграе с теб. Това е хубаво. Ако му пуснем добра стръв, може да го заловим.

— Да, но това излага Карън на риск — възрази Роби.

Бледсо извърна поглед.

— Такава ни е работата. Винаги сме изложени на риск.

— Също така знаем, че е положил доста усилия, за да открие къде живее Карън — отбеляза Роби.

Вейл кимна.

— Допълваш профила.

— Това е нещо, което вече знаем. Подходът му сочи планиране, което означава интелигентност и организираност.

— Знаем ли какво е правил, докато е бил тук?

— Прегледал е докладите от лабораторията и съдебния лекар... и профила, който изготвих. Наясно е с всичко, което знаем за него. Като при Ед Кемпър.

— Кемпър — щракна с пръсти Бледсо. — Кемпър... чувал съм това име.

— Сериен убиец, който правеше компания на ченгетата в любимата им кръчма. Така узнаваше за всичките им действия и за всички улики, с които разполагат. Ченгетата не подозираха, че той е убиецът.

Тримата се спогледаха втрещено.

— Значи е възможно този тип да промени метода си на действие — каза Роби. — Щом е наясно с анализа ни.

— Да, може да промени метода си на действие, но ритуалното поведение ще остане същото — сви рамене Вейл. — Но пък никога преди не съм виждала подобно нещо. Кемпър е бил доста преди моето време.

— Какво ще кажете да се допитаме до Дел Монако? — попита Бледсо. — Той каза, че е най-старият в отдела ви. Може да е имал случай, при който профилът е бил компрометиран.

— Не можем да говорим с Дел Монако — възрази Вейл и сведе очи. — Ще се наложи да му обясним, че тези документи са били при мен. И следващият му въпрос ще бъде...

— Защо са у теб, след като си свалена от случая и си в принудителна отпускат — довърши Бледсо.

Роби вдигна ръка.

— Чакайте малко. Не сме сигурни, че престъпникът е прочел профила. Не сме прегледали всички документи, за да установим дали е взел нещо.

Без да каже и дума, Вейл тръгна към кабинета си, следвана от колегите си. Нахлузи нов чифт ръкавици, коленичи на пода и започна да преглежда документите. Тъй като ги беше разпределила на купчини, ѝ бе още по-трудно да определи дали нещо липсва.

— Е? — нетърпеливо попита Бледсо. — Тук ли е?

Вейл продължи да прелиства документите. Накрая седна на пода и се облегна на канапето.

— Изчезнал е. Заедно с анализите на жертвите, формулярите на ПЗЖП и...

— И какво? — попита детективът.

Вейл преглътна с мъка.

— И снимките от местопрестъпленията.

Настъпи дълго мълчание. Накрая Роби каза:

— Карън, трябва да докладваме за това.

Тя се надигна стреснато.

— Полудя ли? Ще унищожиш две кариери, а моята вече е на ръба.

Роби се отпусна на пода до нея и каза меко:

— Карън, положението е лошо. Много лошо. Това ще повлияе на цялото разследване.

— Единствените участници в разследването са членовете на оперативната група — намеси се Бледсо. — А ние тримата сме половината от нея. Освен това аз ръководя шибания случай и вече знам какво е станало. Ако го споделим с още някого, независимо дали е от Бюрото или от полицията, направо ще ни линчуват. Търстън си вре носа навсякъде и ще ме уволни за секунда. Роби, ти също нямаш шанс да избегнеш чистката. А тогава цялото разследване ще потъне на дъното. Не. Предлагам да запазим това в тайна.

Вейл погледна Роби и той отвърна на погледа ѝ. После двамата приковаха очи в Бледсо.

Кимнаха и договорът бе сключен.

[1] Химикал, използван за взимане на отпечатьци. — Б.пр. ↑

46.

След като постигнаха споразумението, започнаха да разсъждават върху връзката на Вейл с престъпника.

— Какъвто и да е отговорът, не мисля, че е безопасно да останеш тук. Знае къде живееш и къде може да те намери.

Вейл стисна зъби.

— Няма да напусна дома си. Няма да го оставя да ме прогони от къщата ми — отвърна тя, обърна се и се отдалечи. — Няма да го направя.

Бледсо и Роби се спогледаха.

— Карън може да отседне при мен — каза Роби. — Имам стая за гости.

Вейл не можа да сдържи усмивката си, но се извърна, за да я скрие от Бледсо. Знаеше, че той е прекалено добро ченге, за да не заподозре, че между тях има нещо.

— Добре, както кажеш — кимна Бледсо.

— Добре — повтори Роби и се обърна към нея. — Отиди си вземи някои неща и...

— Не — твърдо отговори тя, сякаш искаше да сложи край на спора.

— Сключихме сделка за влизането с взлом тук — каза Бледсо. — Но се отказвам от споразумението, ако ще излагаш живота си на опасност по неразумни причини. А тази определено не е разумна.

Роби кимна.

— Съгласен съм. Ако държиш да не отстъпваш пред този тип, направи го по друг начин.

Вейл отпусна безпомощно ръце и въздъхна.

— Добре. Ще отседна при теб. За няколко дни.

— А аз ще оставя цивилно ченге пред стаята на Джонатан. Не съм сигурен как ще обясня това, но ще измисля нещо.

— И пак се връщаме на основния въпрос — каза Роби. — Връзката ти с престъпника.

Вейл сви рамене и тръгна към кабинета си. Повечето документи бяха напръскани с нинхидрин и грижливо подредени.

— Можеш ли да уредиш да проверят документите? — попита тя.

Бледсо отвори голям найлонов плик.

— Ще накарам един от лаборантите да свърши тази работа. Дължи ми услуга. Помогнах му при развода. Той ще провери документите, без да задава излишни въпроси — каза детективът, прибра документите в плика заедно с чипа от фотоапарата на Вейл.

— Чудесно — доволно каза Роби.

Вейл се облегна на бюрото и се вторачи в стената над канапето, където бе написано съобщението на престъпника.

— То е в... — промърмори тя.

Роби наклони глава.

— Този път не е написано с кръв — отбеляза той и се наведе към посланието. — Прилича на червило...

— Това е — възкликна Вейл и застана до него.

Бледсо остави плика, присъедини се към тях и попита:

— Какво?

Вейл и Роби се спогледаха.

— Не мога да повярвам, че не сме го забелязали преди — каза той.

Тя поклати глава и сбърчи чело.

— А беше пред очите ни.

— Какво? — повтори Бледсо раздражено.

Вейл се усмихна накриво.

— То е в *кръвта*. Всяко съобщение, оставено от убиеца, беше изписано с кръв. Той може да е изпълнен с омраза любовник, мъж, заразен от жена със СПИН или хепатит или някое друго вирусно заболяване. Подобни престъпници насочват гнева си от една жена към целия женски пол. Или към определени жени, които му напомнят за любовницата му. Сходството може да е миризма, докосване, поглед. Възможно е жената да е имала кафяви очи като нашите жертви. Но пък това е само предположение, което не ни помага много.

Бледсо се заразхожда нервно, после извади телефона си.

— Да се срещнем в оперативния център след половин час. Ще повикам всички.

— Искаш да дойда й аз?

— За такова нещо, да. Ще понеса удара.

Франк Дел Монако поздравя Вейл пред вратата на оперативния център.

— Идването ти не е добра идея, Карън.

— Аз съм голямо момиче, Франк. Няма нужда да ме покровителстваш. Ще се оправя с Гифърд.

Дел Монако разтвори „Вашингтон Хералд“ и го поднесе към лицето ѝ. Огромното заглавие ѝ подежда като ритник в корема.

„АГЕНТКА НА ФБР Е УБИЕЦЪТ МЪРТВИ ОЧИ? ВЪЗМОЖНА ВРЪЗКА СЪС СМЪРТТА НА СЕНАТОР ЛИНУД“

Голяма снимка на Вейл, направена преди няколко години по време на акция на ФБР и ДЕА^[1] в Ню Йорк, придружаваше статията. Вейл харесваше тази снимка — на нея закопчаваше белезници на престъпника, коленичила на гърба му. Косата ѝ бе леко разрешена, а лицето ѝ бе сериозно. Снимката документираше един от най-важните случаи в кариерата ѝ и дори висеше рамкирана в кабинета ѝ.

— Какво е това, по дяволите? — извика тя, грабна вестника от ръцете му и зачете.

Бледсо и Роби застанаха зад нея и също се зачетеха.

„Източници, близки до ФБР, заявиха днес, че самоличността на Мъртви очи е известна на Бюрото, но ФБР не е склонно да предприеме действия, тъй като убиецът е един от техните хора — специален агент Карън Вейл. На нея бе възложено изготвянето на профила на Мъртви очи и в момента е в принудителен отпуск заради бруталния побой над бившия ѝ съпруг — побой, който го изпрати в болницата със счупени кости...“

— Мръсно копеле!

„Информирани източници заявиха, че сенатор Елинор Линуд, подробностите за чиято смърт бяха държани в тайна от полицията във Виена, е била убита от Мъртви очи. Странната връзка е, че сенаторката очевидно е биологичната майка на агент Вейл и я е изоставила като бебе...“

Вейл се облегна на стената и се отпусна на пода. Краката не я държаха и ѝ се виеше свят. Бледсо и Роби клекнаха до нея.

— Карън, добре ли си?

— Дел Монако — извика Бледсо, без да се опитва да потисне гнева си, — бъди полезен и донеси вода.

Гласовете долитаха някъде отдалеч. Вейл бе наясно, че Роби е пред нея и я държи за ръката. Докосването му беше топло, ръцете му — влажни. Притиснаха чаша до устата ѝ и тя инстинктивно отпи.

Усети, че Манет стои вляво от нея, а Роби я гледа тревожно в очите. Тя остави чашата и го помоли да ѝ помогне да седне на стол. Той я заведе до близкото бюро и остана до нея. Постепенно съзнанието ѝ се проясни. Всички стояха и я гледаха втренчено.

— Съжалявам — промърмори тя.

— Не е нужно да се извиняваш — отвърна Бледсо. — Хенкок заплаши да се обърне към медиите, ако не се нахвърлим върху теб. Това са пълни дивотии. Не се тревожи.

— Ние сме с теб, Кари — добави Манет. — Ще го преживееш.

Вейл облиза пресъхналите си устни.

— Гифърд. Трябва да поговоря с Гифърд.

— Той идва — каза Дел Монако, който стоеше до вратата.

— Казал си му, че Карън е тук? — извика Роби и се извърна към него, но Бледсо го хвана за ръката.

Роби се освободи и сграбчи Дел Монако за реверите.

— Какво си мислеше, по дяволите?

— Мислех за службата си, Хернандес. Шефът ми се обажда и ми казва, че се опитва да открие Карън. Ако не му кажа, че е тук, аз ще си

имам неприятности — отговори Дел Монако и се отдръпна от него. — А ако не ме пуснеш, ще си побъбря с твоя шеф.

Бледсо застана зад Роби.

— Стига, Хернандес. Всички сме разстроени. Хайде просто да се справим с положението — каза той и дръпна ръцете на Роби.

Дел Монако изглежда мрачно Роби и приглади смачканите си ревери.

Роби се обърна към Вейл, която му кимна леко. Бледсо беше прав. Тя отпи от водата. Искаше ѝ се в чашата да има нещо по-силно, например скоч или джин, макар да не пиеше нито едно от двете. Но те поне щяха да притъпят тревогите ѝ.

Предната врата на оперативния център се отвори и Синклер влезе в стаята. Веднага забеляза напрежението по лицата на колегите си.

— Нова жертва? — попита той, като погледна телефона си, сякаш се страхуваше, че е пропуснал съобщението.

— Не — отговори Бледсо и го отведе настрани, за да му обясни какво става.

Вейл облегна глава на ръцете си и се опита да се примири с това, което ще стане. Перспективите бяха зловещи и заплашваха да я съсипят.

Усети ръката на Роби на рамото си. Несъмнено искаше да я увери, че я подкрепя напълно. Знаеше, че той не може да я предпази от болката и линчуването. За медиите бе адски удобно да си имат заподозрян, върху когото да изсипят гнева и възмущението си. Статията от първа страница скоро щеше да бъде подхваната от международната преса.

Вейл си пое дъх и вдигна глава. Всички гледаха настрани.

— Предстои ни работа — каза тя дрезгаво, като погледна Бледсо, който още говореше със Синклер.

— Да, да действаме — съгласи се той и тръгна към предната част на всекидневната. — Карън има нова теория за посланията на Мъртви очи. Всичките бяха написани с кръв, така че „То е в“ може да означава „То е в кръвта“ — съобщи Бледсо и забеляза повдигнатите вежди на колегите си.

— СПИН? — обади се Манет.

Роби остана до Вейл. Присъствието му ѝ вдъхваше увереност. Тя дори не можеше да си спомни кога за последно е разчитала на някого да повдигне духа ѝ.

— Това е първото, което трябва да проучим — каза Роби. — СПИН, хепатит, нещо такова.

— Да определим задачите и да се захванем с тях — предложи Бледсо. — Мани, направи списък на всички местни кръвни банки, както и на организациите и болниците, които те снабдяват. Ще трябва да сравним данните им с националната база данни на ФБР. Търсим мъже, дарили заразна кръв.

— Хващаме се за сламка — отвърна Манет. — А като жена мога да ти кажа, че това никак не е забавно, ако схващаш намека ми — тя се ухили съблазнително и намигна на Бледсо, който се изчерви. — Какво ще кажеш да започнем с жертвите? Дали някоя от тях не е била заразна със СПИН или хепатит?

— Ако забравим за сексуалните намеци, Манет е права — обади се Вейл. — Според мен трябва да търсим връзка с кръвта чрез жертвите.

Бледсо се замисли, после кимна.

— Така ще стесним кръга на заподозрените. — Той поклати глава, сякаш се питаше как не се е сетил. — Ще се заема с това.

— Може да намира жените чрез кръвната банка — отбеляза Манет. — Може да работи там, а жертвите да са били кръводарителки. Да проверим дали някоя от тях е дарявала кръв през последните години.

Вейл се замисли и осъзна, че тези параметри ще ги ограничат.

— Ами другите източници на кръв? Той може да е бил в болница и да са му прелели заразна кръв. Ако е така и по някаква причина смята, че жена е виновна за станалото, това би събудило яростта му.

— Значи трябва да проверим и лабораториите. Държавни и частни — отвърна Роби. — Служители, доставчици, всеки, който има досие или история на психическо заболяване.

— Районно издирване ли ще проведем, или национално? — попита Дел Монако.

— Да започнем с местните — предложи Вейл. — Ако се захванем с всички лаборатории в страната, ще сме заети с документи

цяла година, а той ще продължава да убива. Ако местното проучване не доведе до нищо, ще се заемем с районно и накрая с национално.

Дел Монако затропа нервно и каза:

— Не съм съгласен. Първо районното. Ако си поделим работата, ще я свършим за няколко дни.

— Серийните убийци започват близо до дома си, защото територията им е позната — възрази Вейл.

Месестото лице на Дел Монако се зачерви от гняв.

— Не е нужно да ми казваш това, Карън...

— Започваме с местното — твърдо каза Бледсо. — Съсредоточете усилията си върху радиус от осемдесет километра. Ако се наложи, ще разширим периметъра.

— Географският профил ще ни помогне да стесним кръга — каза Вейл.

По-разумно бе да остави Бледсо да притисне Дел Монако.

Детективът наклони глава и се вторачи в Дел Монако, който се преструваше, че преглежда някакви документи. Сигурно бе усетил погледа му, защото заговори, без да вдига глава:

— Колегата на Ким Росмо го изготвяше. Ще проверя докъде е стигнал.

— Добре — кимна Бледсо. — По-добре е, когато си сътрудничим, нали? Работим за обща цел: да заловим този луд. Да не забравяме това.

Той изчака малко, после им нареди да се заемат с новите си задачи.

Гифърд пристигна в оперативния център след около трийсет и пет минути, малко след като всички други си бяха тръгнали. Вейл тъкмо довършваше копирането на досието, когато вратата се отвори и Гифърд влезе, пъхнал ръце в джобовете на черния си шлифер. Папката с досието бе отворена, а Вейл стоеше с ръка на копирната машина. Тя се обърна и тръгна към него с надеждата, че той няма да види какво е копирала, защото това щеше да предизвика въпроси, а тя се нуждаеше само от отговори.

— Господине — каза тя, като го пресрещна на три метра от копирната машина, — Франк каза, че искате да ме видите.

— Изпратих ти съобщение. Не ми отговори.

Тя извади телефона от колана си и погледна екранчето.

— Не съм получавала съобщение.

— Аха — изсумтя Гифърд, после се заразхожда из стаята, като кимаше одобрително. — Добра обстановка.

— Бледсо е професионалист. Ръководи добре екипа.

— Очевидно не достатъчно добре.

Вейл запристъпя неловко, като се чудеше дали да седне, или да остане права. Никога не се беше страхувала от Гифърд, но сега бе различно. Беше дошъл да говори с нея, вбесен от статията във вестника. Несъмнено мислеше за обвиненията, публикувани в „Хералд“. Е, щеше да го остави да си излее яда.

Той седна зад бюрото на Синклер, вдигна баскетболната топка и я разглежда.

— Подписана от Джордан?

Вейл кимна.

— Да, принадлежи на Бъба Синклер. Носи му късмет.

— Хм.

Сякаш искаше да каже: „Да бе, чудесна работа ви свърши досега.“ Но той преглътна забележката си, а тя нямаше нищо против — не се нуждаеше от сарказъм. Не знаеше как би реагирала в сегашното си състояние, а не искаше да побеснее пред шефа си.

Все още въртейки топката в ръце, Гифърд се облегна назад и каза простичко:

— Е, вярно ли е, че Линуд е биологичната ти майка?

— Да.

Лаконичен отговор. Точен. Така се избягваха неприятности.

— Хм — отново изсумтя той и я погледна в очите. — Вярно ли е, че си се карала с нея в нощта, когато бе убита?

— Да.

Той кимна.

— И реши, че няма смисъл да го споменеш, когато стояхме пред къщата ѝ?

— Не, господине.

— Защо, по дяволите? — извика той и смръщи вежди.

Вейл се прокашля.

— Защото ако ви бях споменала, нямаше да ми позволите да огледам местопрестъплението. А и защото е без значение. Не аз я убих.

Гифърд се наведе напред и столът изскърца.

— Агент Вейл, това е едно от най-глупавите неща, които си вършила през кариерата си.

— Да, господине. Казах на Бледсо и Хернандес...

— О, те вече стоят над мен? Аз съм ти началник, а ти май забравяш това напоследък.

— Господине, исках само да помогна.

Той отново завъртя топката.

— Е, сега наистина се нуждаем от помощ, нали? Директор Нокс ми е страхотно ядосан. Обади ми се тази сутрин и насрочи събрание за следобед. Знаеш ли какво означава това? Означава, че моят задник ще бъде съдран.

— Не исках да ви замесвам. Хенкок...

— Хенкок! Да, Хенкок е проблемът, нали? Същият Хенкок, когото ти казах да оставиш на мира, за да се обеси сам.

— Той се обърна към медиите, за да отклони вниманието от себе си. Оперативната група го притисна заради връзката му...

— Знам всичко за връзката му. Когато Търстън я спомена в колата, след като ви оставихме на местопрестъплението, аз го накарах да се обади на Бледсо и да му разкаже.

Гифърд остави топката на бюрото, изправи се и застана срещу стената.

— Публикувахме официално опровержение на историята, разбира се — каза той и отново напъха ръце в джобовете. — Не знам докъде ще стигне тази работа, но със сигурност няма да е забавно. За никого — добави той и се обърна към нея. — Тази сутрин получих седемнайсет обаждания от медиите. След като „Хералд“ отпечата историята, всички в страната се захванаха с нея. Дори един мой приятел от Скотланд Ярд чул за нея. Каква по-страхотна клюка от това, че ФБР покрива един от агентите си, който е сериен убиец?

— Не искам да ви възразявам, шефе, но вие не сте единственият пострадал. — Вейл внезапно усети прилив на сили, подхранен от факта, че Гифърд се е съсредоточил върху себе си. — Аз съм тази, за която твърдят, че е убила брутално седем невинни жени. Как мислите, че се чувствам?

Гифърд не отговори, а срита кабела, който лежеше на пода.

— Има само един начин да решим проблема — каза той накрая.

— Да намерим убиеца — кимна Вейл.

Той мина покрай нея и хвана дръжката на вратата.

— Точно така. Да намерим убиеца.

Вейл го загледа как се отдалечава и се зачуди дали това бе неофициален начин да ѝ каже да действа с всички възможни средства...

Изведнъж тя осъзна, че това няма значение. Мъртви очи я бе взел на прицел, бе проникнал в дома ѝ, а в момента съсипваше и кариерата ѝ. Налагаше се да го намери скоро. Преди да я убие. В буквален и преносен смисъл.

Сега вече беше лично.

[1] Агенция за контрол на наркотичните вещества. — Б.ред. ↑

47.

А времето беше отвратително — буреносни облаци и силен вятър. След като прекара последните три часа с Джонатан, Вейл седна в кабинета си и се загледа в рамката на вратата, все още обсипана с черен прах за взимане на отпечатъци. Не планираше да остане в къщата си дълго, но присъствието ѝ там бе достатъчно да покаже на убиеца, че не е съгласна да бъде прогонена от дома си. За всеки случай глокът лежеше в скута ѝ, готов за действие.

Телефонът не спираше да звъни. Репортери от цялата страна настояваха да чуят мнението ѝ за обвиненията, отправени от „анонимен източник“. Искаше ѝ се да им разкаже всичко, да им обясни, че тичат по лъжлива следа, подмамени от манипулатор, чието единствено намерение е да отклони вниманието от себе си.

Но не смееше да каже нищо. Положението ѝ беше доста опасно в момента и най-разумно бе да си държи устата затворена. В подобни ситуации никой не си навличаше неприятности, ако си мълчеше.

Телефонът звънна отново и се включи секретарят. Беше усилила звука, за да го чува от кабинета, в случай че трябва да отговори на някое от обажданията.

Но беше поредният репортер, този път от Южна Калифорния. Тя въздъхна и се върна към досието на Мъртви очи. Щеше да носи това копие със себе си, но знаеше, че тази предпазна мярка е излишна и закъсняла. Щетите вече бяха нанесени.

Докато седеше в кабинета си, Вейл започна да разсъждава, че връзката между нея и убиеца сигурно има нещо общо с Елинор Линуд, седмата му жертва. Изглеждаше, че Мъртви очи е съсредоточил цялата си ярост върху биологичната ѝ майка. Жестокостта, с която бяха обезобразени лицето и тялото на Линуд, доказваше това. Ако, разбира се, Хенкок беше невинен. На колкото и да ѝ се искаше да вярва, че той е виновен за зверството, дълбоко в себе си знаеше, че не е способен на подобна ярост. Беше го притискала здраво и бе предизвиквала и него и уменията му безброй пъти. Но нито веднъж не бе посмял да я нападне.

Наскоро я бе заплашил в оперативния център, но според нея това се дължеше на раненото му самочувствие и на тестостерона. Не беше същият мотив като разпадната се любовна връзка и всички придружаващи я емоции — гняв, възмущение от предателството и ярост от отхвърлянето.

Но пък Хенкок я обвиняваше и че е унищожила кариерата му. Това също не бе силно като любовна раздяла, но пък явно го беше засрамило много. А и той бе подхранвал омразата си към нея цели шест години.

Тя разтърка очи и си погледна часовника. Време беше да отиде у Роби. Докато събираше документите си, телефонът иззвъня отново. Този път беше сигнал от факс. Принтерът ѝ се събуди и започна да печата страниците.

Първата беше написана на ръка бележка от Дел Монако, който ѝ съобщаваше, че следва географският профил. Сърцето ѝ заби учестено и тя се помъчи да разчете текста още докато листите излизаха от принтера.

Осъзна, че документът е дълъг, и отиде в кухнята да си вземе парче черен шоколад, който винаги я успокояваше. Май нямаше да е лошо да държи една кутия и в колата.

Чу сигнала на факса и се втурна в кабинета. Издърпа купчината листа и се обади на Бледсо.

— Получих географския профил — събщи му тя. — Можеш ли да събереш всички след час-два, за да го обсъдим?

Детективът обеща да го направи, а тя се нахвърли жадно върху доклада.

48.

Оперативният център беше потънал в сняг. През последните два часа бе валило безспирно и белите снежинки бяха покрили асфалта и превърнаха шофирането в предизвикателство.

Вейл грабна кожената си чанта и излезе от колата, бръскайки снежинките от лицето си. Забърза по заснежения тротоар, но се плъзна и едва не падна. Зловеща болка прониза лявото ѝ коляно.

Само това ѝ липсваше.

Направи следващите няколко стъпки предпазливо, после внимателно избърса обувките си на изтривалката. Всяко движение засилваше болката ѝ.

Дел Монако вече беше в къщата. Стоеше до Бледсо и му сочеше страница от доклада. Неговото копие бе цветно, което улесняваше разчитането на диаграмите и картите. Факсът на Вейл беше стар и отпечатваше в черно-бяло. Тя закуца към Бледсо.

— Какво стана? — попита той.

— Подхлъзнах се на леда — отговори Вейл и посочи доклада. — Върши работа, нали?

Бледсо сви рамене.

— Още не знам. Тъкмо го получих.

Той огледа всички и насочи очи към нея.

— Ще ни обясниш ли какво виждаме?

— Чакай малко — намеси се Дел Монако. — Мислех, че аз ще направя това.

— Знам, но предпочитам Карън да го направи. Не се обиждай.

Дел Монако се намръщи и се отдалечи, като бутна Вейл с рамо, когато мина покрай нея. Бледсо ѝ намигна и седна на стола си.

Вейл помоли Дел Монако да ѝ даде цветното копие, но той го вдигна над главата си, сякаш искаше да ѝ каже: „Ела си го вземи.“

Тя закуца енергично, взе документите от него и реши да остане там за обсъждането. Застана с гръб към Дел Монако, а той изръмжа ядосано и премести стола си настрани.

— Помолих Ким Росмо от Тексас да ни изготви географски профил — започна Вейл. — Работила съм с Росмо по доста случаи и винаги съм се впечатлявала от работата му. Този доклад бе изготвен от Уилям Брусард, помощника му.

— Не съм запознат с географските профили — обади се Синклер.

Манет се облегна на стола си.

— Вероятно ще чуем още няколко „може би“ и „вероятно“ — ухили се тя.

— Мисля, че това ще ти хареса повече, Мандиза — отвърна Вейл. — Става дума за компютърен алгоритъм, който се фокусира върху прогнозираното пространствено поведение на престъпника, използвайки местонахожденията и пространствените връзки между

местопрестъпленията му. Географският профил се съчетава чудесно с поведенческия анализ, защото изборът на ловните полета на бандита е повлиян от личността и мотивите му.

— Значи това е обективна преценка? — намеси се Бледсо.

— И да, и не. Има и качествени, и количествени елементи. Количествената част използва обективни измервания, за да анализира онова, което Росмо нарича „точкови схеми“, създадени от местонахожденията на домовете на жертвите. Качествената част е в резултат на тълкуване на „психическата карта“ на престъпника.

— Искам да чуя повече за компютърния анализ — каза Манет. — Вече ми писна от теории. Дай нещо конкретно.

— Росмо разработи нещо, наречено „криминално географско насочване“, което анализира районите на местопрестъпленията и представя триизмерно разпределение на вероятните места, където може да се намира домът или службата на убиеца. Това триизмерно разпределение, което той нарича „рискова повърхност“, бива разполагано върху карта на района и така ни дава географския профил на престъпника. Според Росмо геопрофилът е отпечатък на познавателната карта на убиеца.

— И тая дивотия наистина върши работа? — попита Синклер.

— Да, тая дивотия върши работа — отвърна Вейл.

Дел Монако, още ядосан, че бе пренебрегнат, проточи врат, за да го видят зад гърба на Вейл.

— Работил съм с този тип и лично мога да гарантирам за него — каза той.

Вейл се обърна леко към него и го изгледа мрачно. Искаше да му покаже, че нито тя, нито Росмо се нуждаят от застъпничеството му.

— Важното е, че този профил ни помага да фокусираме разследването. Когато най-после разполагаме със заподозрени, можем да определим към кого първо да се насочим, въз основа на това къде живеят и работят.

— Също така можем да изпратим патрули на по-вероятните места, където действа престъпникът — обади се Роби.

— Добра идея — похвали го Бледсо.

— Това достатъчно конкретно ли е за теб? — обърна се Вейл към Манет.

Полицайката кимна.

— Засега ми харесва.

— И какво сочи нашият географски профил? — попита Бледсо. Вейл погледна Дел Монако.

— Имаш ли копия?

Той отвори кафяв плик и извади няколко пакета с документи, които раздаде на останалите.

— Обърнете на осма страница — каза Вейл.

— Май има няколко района, върху които трябва да се съсредоточим — отбеляза Роби.

Синклер се вторачи в документа.

— Омаловажаваш положението — каза той. — Тук са около петшестстотин квадратни километра. Доста работа ще ни се отвори.

— Да, но районите са подредени по значимост. Обозначени са по цвят и по височината на триизмерната диаграма.

Всички замълчаха и заразглеждаха картата.

Манет се облегна на стола.

— Все пак е огромна площ. Няма гаранция, че той ще се придържа към определено място само защото ние мислим така. А ако изкараме патрулите от даден район, защото смятаме, че той ще нападне другаде...

— Рисковано залагане — каза Синклер и намигна на Вейл. — А аз съм наясно със залаганията.

Бледсо се обади:

— Е, всичко, което вършим, е рисковано. Понякога залагаме само на интуицията си. А това поне ни дава статистически данни и фокус. Пък и засега не разполагаме с нищо друго. Ще предам информацията на полицейските участъци и ще ги оставя да решат как да я използват.

Звънна телефон и Роби и Синклер бръкнаха в джобовете си. Беше телефонът на Синклер.

— Дай номера ми на полицаите — каза Дел Монако на Бледсо. — Може да не разберат какво точно виждат или какво значение да му предадат.

Бледсо кимна.

— Ще се обадим заедно.

Синклер затвори телефона и го метна на бюрото си.

— Малко новини за Хенкок. Според мен трябва да вкараме информацията за този задник в геопрофила и да видим дали домът му

попада във вероятните райони. Вече знаем, че работата му попада в тях. Обаждането беше от мой приятел. Хенкок няма алиби за нито едно от убийствата на Мъртви очи. Бил е в града и не е бил на работа по време на нито едно от тях.

Роби вдигна вежди.

— Да го попритиснем отново — предложи той. — Поне за Линуд.

— Имам човек, който го следи и докладва за движението му — каза Бледсо. — Засега Хенкок се занимава основно с подаване на молби за работа. В охранителни фирми и дори в няколко адвокатски кантори. Нищо подозрително.

— Защото го наблюдаваме — обади се Вейл. — Хенкок е задник, но има опит и ще е изключително предпазлив.

Бледсо грабна телефона от стената в кухнята.

— Мисля, че разполагаме с достатъчно материал, за да получим заповед за обиск. Хернандес, това попада в твоята юрисдикция — уточни той и метна телефона на Роби. — Ще се свържа с лабораторията в участъка и ще изпратя екип криминолози в къщата му. Ще се наложи да обработим мястото с прахосмукачка. Буквално.

Синклер се засмя.

— Е, така поне ще видим дали е чист.

49.

Той погледна мрачно статията, която бяха написали за оная кучка Линуд. Щатски сенатор, голяма работа. Не знаеха ли, че беше корумпирана като повечето политици? Интересуваха се само как да съберат повече пари за кампанията си.

Всички политици си имаха мръсни тайни. Любовни връзки, потайни срещи и сделки. Укрити данъци. А кучката Линуд си имаше и други тайни. Тайни, за които си струва да убиеш.

Той се зачуди колко ли време ще мине, докато ги открият. Ако бяха добри, нямаше да е много дълго. Но ако бяха некадърни, каквито изглеждаха, като се имаше предвид от колко време го търсеха, можеше и никога да не ги узнаят. Внезапно го осени блестяща идея. Може би трябваше да им помогне.

Какво е живот без предизвикателства? Ако ги улесни прекалено много, какво ще си помислят за него? Беше доказал, че е по-добър от тях. Не можеха да го открият, както и подозираше от самото начало. Но му оставаха още няколко задачи и тогава щеше да приключи. Ами ако приключи, а те така и не разберат кой е отговорен? Дали щеше да е забавно?

Кой щеше да знае? Никой. Ама че разочароващо.

Не му се налагаше да спира. Не искаше да спира. А щом не искаше, значи не трябваше да го прави. Тръпката от убийството бе толкова приятна и задоволяваща. А когато желанието се появеше, то трябваше да бъде задоволено. Това го накара да се замисли. Може би пък не контролираше нещата толкова добре, колкото му се искаше. Може би не просто искаше да убива, а се нуждаеше от това.

Мисълта го възбуди. Отвори вратата на фризера и извади богатата си колекция от ръце. Всяка представляваше чудесен спомен.

Разположи ги на масата, в кръг върху документите, с които се бе сдобил наскоро. Интересно му беше да ги чете. Профил, изготвен от старши специален агент Карън Вейл. Много впечатляващо. Със случая

му се занимаваше старши агент, а не само специален. Но пък те всички бяха специални, нали? Или поне така си мислеха.

А, ето нещо хубаво: „Той е умен, интелектуалното му ниво е над средното. Може да има стаж в изкуствата, или да е посещавал художествена академия. Може дори да е неуспял художник...“

Неуспял художник?

— Кучка! Не съм неуспял! Аз съм художник! Ела да видиш студиото и творбите ми. Говори с учениците ми. Как смееш да се съмняваш в таланта ми? — изруга той високо.

После се върна към документа и продължи да чете.

„Има сериозни емоционални проблеми... тежко детство с тормоз...“

— Господи, толкова ли е очевидно? Да! Тежко детство. Дали си невероятно тъпа, или просто невежа? Разказах ти за това в посланието. Не можеш да го кажа по-просто. Нужно ли е да си профайлър от ФБР, за да се сетиш за това?

Мина към следващия параграф.

„Пробождането на очите може да е символично... вероятно баща му го е обиждал, като му е казвал, че всички го намират за грозен...“

Е, това вече говори за схватливост. Не бе мислил по въпроса. Много интересно. Трябваше да признае, че е адски точно. Беше го заковала. Трябваше да ѝ го признае. Той беше справедлив човек.

Не беше обяснила изкормването. Помисли за гняв, старши специален агент Вейл. Помисли за върховното унижение. За могъществото.

Той прелисти и прочете още няколко параграфа. Обмислянето им щеше да отнеме известно време. Но ако се съдеше по това, с което разполагаха срещу него, той имаше достатъчно време.

50.

Едноетажната къща на Чейз Хенкок беше добре поддържана, наскоро ремонтирана, с вградени шкафове от тиково дърво, плазмен телевизор с плосък екран и завеси с дипли, които издаваха женски вкус. Но Хенкок никога не се бе женил. Вероятно беше наел дизайнерка по вътрешно обзавеждане.

Също така можеше да се предположи, че е изкарвал доста пари след напускането на ФБР.

— Защо е настроен толкова враждебно към Карън? — попита Роби.

— Мъжко самолюбие — отговори Бледсо. — Тя получи онова, което той искаше. Такива рани не заздравяват лесно.

Бледсо застана във всекидневната и прокара ръка по коженото канапе.

— Скъпо е. Прилича на палтото от агнешка кожа, което баща ми носеше — каза той, въведе един от криминолозите в къщата и му обясни: — Търсим всичко, което може да е свързано с убийство. Косми и влакна, които да отговарят на откритите при жертвите. Кръв. Тъпи предмети, използвани като оръжие. Знаеш за какво говоря.

— Първо ще почистим с прахосмукачка — отговори старшият криминолог. — След като приключим с дадена стая, ще можете да влезете вътре.

Роби му благодари и излезе да чака навън.

— Имал е предостатъчно време да почисти — каза той на Бледсо. — Мислиш ли, че ще намерим нещо? Хенкок знае как действаме.

Бледсо сви рамене.

— Досега не съм видял идеалното убийство, Хернандес. Дори Хенкок да е най-големият чистник, със сигурност е забравил нещо.

Излязоха в мразовития ден. Чейз Хенкок стоеше на три метра от тях, облегал гръб на акюрата си и скръстил ръце пред гърдите.

Роби се обърна към Бледсо.

— Каквото и да е това нещо, надявам се да го намерим.

51.

Вейл провери гласовата си поща на път за болницата. Бяха оставени трийсет съобщения, преди телефонният ѝ секретар да се задръсти и да откаже да приема повече. Започна да ги прослушва, но бързо осъзна, че са само настойчиви молби от медиите. Зачуди се дали да ги изтрие, но реши да ги изслуша, в случай че някои се отнасяха до Ема или Джонатан, или пък са от Вътрешни разследвания, Гифърд и Джаксън Паркър.

Нагласи безжичната слушалка и се заслуша, докато шофираше. Изслуша ги и ги изтри. Нямаше нищо важно.

Пристигна в болницата и се отпрати към стаята на Джонатан. В коридора я пресрещна трийсетгодишен мъж с бежов панталон и риза с дълги ръкави. В едната си ръка държеше касетофон, а с другата набута микрофон в лицето ѝ.

— Агент Вейл, какво ще кажете за обвиненията, че вие сте Мъртви очи?

Тя бутна микрофона настрана и продължи напред, без да отговори.

— Аз лично не вярвам, че вие сте убиецът — настоя репортерът, — но как се почувствахте, когато видяхте снимката си на първа страница?

Вейл спря и се обърна към него. Сега ѝ се стори доста по-млад.

— Откога се занимаваш с това, хлапе? Ти си единственият репортер, достатъчно умен да се добере до този етаж, а ми задаваш тъпи въпроси? Дори да имах желание да говоря, пак нямаше да получиш отговор.

Репортерът замълча и свали микрофона. Вейл се обърна и продължи напред.

— Какво ще кажеш да ми дадеш още един шанс? — извика той. — Можем да обядваме заедно... аз черпя.

Вейл забеляза, че мъж на около двацет и пет години, облечен с униформа на санитар, се мотае пред стаята на Джонатан. Инстинктът ѝ

каза, че това е ченгето на Бледсо и когато срещна погледа му, той ѝ кимна леко. Очевидно бе добре подготвен и я познаваше на външен вид... или бе чул достатъчно от разговора ѝ с репортера, за да направи връзката.

Тя спря пред гишето на дежурната сестра и я помоли да повика доктор Олтман. Жената я изгледа предпазливо, после се отдръпна леко назад и се протегна към телефона. Не свали очи от Вейл, докато набираше.

— Невероятно — промърмори Вейл, после се отдалечи и влезе в стаята на Джонатан.

Застана до сина си и зачака доктор Олтман. Имаше чувството, че невролозите мразят случаите, в които не могат да направят друго, освен да наглеждат пациентите си, да проверяват жизнените им показатели и да говорят със загрижените родители... без да могат да им кажат нещо съществено. Разбира се, съществуваха и прекрасни моменти, когато детето се връщаше в съзнание. Може би точно те даваха сили на лекарите да се справят с онези, които не се събуждат. Няколко успеха и щастлив край правеха ужасните провали попоносими. Понякога. Поне на теория.

Вейл притисна устни към челото на Джонатан и хвана ръката му. По лицето ѝ се търколи сълза, която капна на бузата му. Тя я избърса нежно и го загледа как диша. Поговори с него и му каза, че е до леглото му. После я обзе безсилие. Доктор Олтман надникна в стаята и се усмихна. Влезе, ръкува се с нея и взе картон на сина ѝ, за да прегледа бележките на сестрата.

— Предполагам, че искате да узнаете как е Джонатан — каза той разсеяно.

— Да. Не съм тук, за да продавам бисквити.

Олтман я погледна стреснато и осъзна, че е задал тъп въпрос.

— Не, разбира се — каза той и остави картон до леглото.

— Съжалявам — извини се тя.

Той сви рамене.

— Няма нужда да се извинявате. Четох вестниците. Знам на какъв стрес сте подложена. Но имам добри новини. Вижте.

Той се наведе към Джонатан и плесна с ръце пред очите му. Джонатан примигна. Олтман погледна Вейл доволно, сякаш ѝ бе показал някакво чудо.

— Какво да видя? — учуди се тя. — Джонатан примигна.

— Точно така. Преди не го правеше. Мозъчните му функции се завръщат. Може да се каже, че се връща в съзнание.

Вейл повдигна вежди и въздъхна тежко.

— Май наистина става дума за малки стъпки — отбеляза тя.

— Да, това е природата на състоянието му. Малката стъпка всъщност е огромен напредък. Аз съм силно окуражен от прогреса му.

— За това живеете, нали? Прилича на разследване, в което си по дирите на убиец. Малките улики на всяко местопрестъпление се натрупват и след време ни помагат да сглобим мозайката. Малките стъпки имат значение.

Олтман се усмихна.

— Така е. Ежедневното подобрене може да е кошмарно бавно за някои хора, но аз гледам на него като на сглобяване на мозайка.

Вейл кимна, въодушевена от новините.

Аналогията с полицейската работа ѝ беше повече от ясна. Стига уликите да се трупат и да откриваш логика в тях, постепенно ще разрешиш случая. Ако същите принципи важаха при Джонатан, щеше да може да живее с бавното му, но стабилно подобрене.

Тя благодари на лекаря, който кимна и напусна стаята.

Малко по малко, помисли си тя. Целуна сина си и прошепна в ухото му:

— Хайде, Джонатан. Също както се учеше да ходиш като малък. Единият крак пред другия, стъпка по стъпка. Ще преживееш това. Ще оздравееш. Чуваш ли ме, скъпи?

Тя зачака примигване или леко изкривяване на устата, но не получи нищо.

Избърса сълзите си, излезе от стаята и напусна болницата, като мина спокойно покрай няколкото репортери, които стояха до входа.

52.

Сега ѝ трябваше и солиден напредък в случая на Мъртви очи. Телефонът ѝ иззвъня, сякаш в отговор на мислите ѝ. Някой от Отдела по поведенчески анализ имаше информация за нея.

Уейн Рудник от Отдела по поведенчески анализ беше потаен относно онова, което бе открил за Мъртви очи, но ѝ каза, че не могъл да я изчака в Академията. Имал кошмарен зъбобол и му се наложило спешно да отиде на зъболекар. Предложи ѝ да се видят на следващата сутрин.

Вейл се върна в дома на Роби, където го откри издокаран с престилка пред печката, където бъркаше доматиен сос. До тенджерата имаше друга — с вряща вода, която очакваше спагетите. Роби ги пусна бързо вътре и продължи да разбърква соса.

— Ухае прекрасно — каза Вейл и пристъпи към него.

Къщата, която Роби бе наследил от майка си преди няколко години, беше доста стара. Пироните, кабарчетата и лепенките по стените бяха покрити с няколко слоя боя. През вехтите прозорци духаше и определено трябваше да бъдат подменени. Роби бе сложил нов мокет и бе направил опит да украси дома си, но в къщата още липсваха топлина и уют.

Вейл застана пред тенджерата и подуши.

— Ухае по-добре, отколкото изглежда. „Прего“ или „Рагу“^[1]?

— Хей — ухили се Роби, стиснал дървената лъжица. — Обиждаш ме.

Тя погледна в тенджерата.

— Просто отбелязвам. Но ако греша...

— „Прего“.

— Ясно. Май ще трябва да започна да помагам. Да готвя по малко.

— Да, определено ме обиждаш.

Вейл влезе във всекидневната и се отпусна тежко на канапето.

— При Джонатан има подобрение — каза тя.

Роби намали пламъка под тенджерите и се настани до нея.

— Чудесно. — Усмихна се и хвана ръката ѝ. — Какво каза лекарят?

— Окуражен е, смята, че всичко върви добре. Но на малки стъпки.

Тя изрита обувките си, вдигна крака на канапето и отпусна глава в скута на Роби.

— Не е лесно да отглеждаш дете. Но колко лесно се объркват нещата.

— Какво имаш предвид?

— По пътя насам си мислех за Дийкън и за лошото му влияние над Джонатан през последните една–две години. А подобни неща водят до появата на извратени личности, като престъпниците.

— О, хайде стига. Твое дете да стане убиец?

— Звучи тъпо, нали? Но понякога се тревожа. Ако не беше Дийкън, никога нямаше да се сетя за това. Но той определено оказва лошо влияние. Когато имаш дълга връзка и знаеш, че другият преживява лоши моменти, се опитваш да му помогнеш... — поклати глава тя. — Останах сляпа за много неща. Бяха ми нужни месеци, за да отстъпя встрани и да видя, че не мога да направя нищо, тъй като на Дийкън вече не можеше да се помогне. Сега го осъзнавам. Но ако е правил неща, за които не съм знаела, когато Джонатан е бил малък... — каза тя и се напрегна. — За децата не е необичайно да се затварят в себе си. А убийците никога не говорят за онова, което им се е случило в детството. Направо ми прилошава, когато си помисля за това. Продължавам да си припомням разни неща, които съм забелязвала в поведението на Джонатан. И преравам паметта си за предупредителни знаци.

— Какви знаци?

— Поведение, което показва липса на грижа и обич към другите.

Тя се надигна и отпусна крака на пода. Намръщи се от болката в коляното си, после се облегна назад.

— Когато първите профайлъри разпитвали серийни убийци в затвора, открили, че вътрешният свят на престъпника е изпълнен с мисли за доминация над всички други. Жестокост към други деца и към животни. Палели пожари, крадели, унищожавали чужда собственост. По едно време имах проблеми с Джонатан, тъй като се

биеше в училище. В трети клас. Торможеше другите деца. Поговорих с него и той спря. Не ме притесняваше мисълта, че няма близки приятели. Потрудох се да му помогна да развие светските си умения и мислех, че съм успяла. Но новите му проблеми започнаха по същото време, когато започнаха и моите с Дийкън.

— Това е нормално.

— И аз си казвах същото. Но подобно поведение, освен ако не е наблюдавано, може да доведе до други неща. Неща, за които аз никога да не разбера. Ако е убил котка, куче или катерица, аз не съм узнала за това. По време на разпитите серийните убийци почти винаги описвали моменти, в които са убивали животни. Това им позволявало да проявят яростта си без последствия. Никой не знаел, че са го извършили. А това само ги отдалечавало още повече от семействата им и другите деца. Постепенно осъзнали, че са различни, което също ги карало да се затворят още повече в себе си. Никога не научили какво е съчувствие, нито как да контролират импулсите си. Мислели, че имат право да действат по техния си начин, тъй като никой не им обяснявал, че е нередно.

— Знаеш ли какво мисля?

Вейл вдигна очи към него.

— Мисля, че от толкова дълго време ровиш в мозъците на серийни убийци, че започваш да виждаш неща, които не съществуват. Живееш дълбоко в окопите и това те изтощава. Смятам, че се нуждаеш от почивка.

Роби замълча, после добави:

— Може би завинаги.

Тя го погледна и осъзна, че е прав, но не ѝ се искаше да го признае. Стана от канапето, скръсти ръце пред гърдите си и се заразхожда напред–назад.

— Бягството от проблемите не е в моя стил. Но си прав. Ще си дам дълга почивка. След като заловим Мъртви очи, ще си взема един месец отпуска, стига да мога да я съчета с делото. Ще имам нужда от време да уредя положението на майка ми и да продам къщата ѝ.

— Мисля, че това ще е добре за теб. Замини за известно време. Аз ще ти идвам на гости през уикенда.

Вейл прехапа устна.

— Ами ако не спечеля делото? Ако Дийкън успее да ме провали? Ще ме изритат от Бюрото. Никога вече няма да нося значка.

Роби стана и я прегърна.

— Няма да спечели. Но ако съдбата реши да му помогне, аз ще съм плътно до теб. Ще се справим заедно.

Вейл се насили да се усмихне.

— Мога да стана консултант, нали? Да напиша няколко книги.

— Да, като Томас Ъндъруд.

— Мога да пътувам из света, да изготвям профили и да помагам на местната полиция по екзотични места.

— Не звучи толкова лошо, нали?

Тд се замисли за момент.

— Искам си работата, Роби. В Бюрото. Да разглеждам зловещи снимки и да се разправям с женомразци.

Роби я погледна внимателно, после кимна.

— Тогава това ще е целта ни.

Тя кимна в отговор.

— Хайде да ядем — каза той и я хвана за ръката. — Повярвай ми, прегото е най-вкусно, когато е горещо.

[1] Марки доматиен сос — Б.пр. ↑

53.

Вейл и Роби оставиха колата на главния паркинг на Академията и влязоха вътре. Подписаха се при охраната и тръгнаха из лабиринта от стъклени коридори. Вейл влезе, в ролята на екскурзовод и започна да показва на Роби по-известните зали. Минаха през оръжейната и стрелбището, качиха се в асансьора и слязоха в подземните помещения на Отдела по поведенчески анализ.

Отделът бе привлякъл внимание благодарение на шепата агенти, чиито профили през седемдесетте и осемдесетте години се бяха оказали безценни в разкриването на няколко прочути серийни убийци. После „Мълчанието на агнетата“ и няколко други романа го направиха прочут.

Вейл поведе Роби по кремавия коридор към кабинета на Уейн Рудник — малка стаичка с четири лампи. Опитът за осветяване на мрачното потискащо помещение не бе напълно успешен, но все пак бе подобрение.

— Доста зловещо е тук — отбеляза Роби.

— Постепенно свикваш. Интересно е заради историята и легендарните личности, които са работили тук.

Рудник, шейсетгодишен ветеран, бе прекарал цялата си кариера в прочутото подземие. На вратата му имаше табела, на която пишеше:

Добре дошли в Отдела по поведенчески анализ, двацет метра под земята, десет пъти по-надълбоко от мъртвите.

Вейл почука на открянатата врата и зачака, но не получи отговор. Бутна я леко и тя се отвори със скърцане.

Рудник седеше зад бюрото си и мятеше малка топчица за облекчаване на стреса във въздуха. Правеше го от години и твърдеше, че му помага да проясни ума си. Веднъж дори бе организиран състезание в отдела, за да види кой ще метне топчицата най-близо до тавана, без да го удари. Рудник спечели, но някой си беше поиграл със стола му и за радост на всички, които участваха в шегата, той се оплака, че силата и дъгата на хвърлянето му били повлияни от

„усещането“ на стола му. Беше ядосан в продължение на няколко дни, когато откри, че конспирацията е организирана от шефа му.

— А, Червенокосия експрес — извика той, като скочи от стола и разпери ръце за прегръдка.

Вейл го прегърна и представи Роби.

Рудник приглади назад рошавата си като на Айнщайн коса и се здрависа с Роби.

— Тук сте заради някакъв случай, нали? — попита той и започна да рови из документите по бюрото си, сякаш търсеше нещо.

— Мъртви очи — отговори Роби. — Карън ви изпрати случая, за да го прегледате и да ни кажете мнението си.

Той погледна към нея, сякаш очакваше потвърждение.

— Преди колко време го получихте?

— Мъртви очи. Мъртви очи. Звучи ми познато — промърмори Рудник, като продължи да рови по бюрото си.

Вейл скръсти ръце пред гърдите си и поклати глава с усмивка.

— Проблем ли има? — попита Роби.

— Играе си с теб — отговори тя. — Много добре знае къде е папката.

Внезапно Рудник издърпа папка от купчината.

— А, ето я.

— Видя ли? — засмя се Вейл. — Винаги го прави. Мисли, че е смешно.

— Обичам да си играя с новите агенти — оправда се ветеранът.

Роби пристъпи към бюрото и погледна дребния Рудник.

— Аз не съм нов агент.

Рудник вдигна очи към него.

— Но си човек с авторитет. Личи си.

— Аз съм следовател от полицията във Виена.

— Виена! Малкото градче на северозапад.

— Да, малко е. Също като теб.

— А, добре. Мисля, че си поиграхме достатъчно. Време е да се заловим за работа — каза Рудник, седна и отвори папката.

— Как е зъбът ти? — попита Вейл.

— Май ще се наложи да го извадят. Мисля, че трябва да започнем да включваме зъболекарите в кръга на заподозрените си. Всичките са садисти, кълна се.

— Мъртви очи — напомни му Роби.

— Да, добре. Мъртви очи... серийният убиец, който се включва в информационната магистрала.

— Информационна магистрала? — повтори Вейл. — Кой използва този термин в наши дни?

Рудник я изгледа над очилата си.

— Очевидно аз — ухили се той, отвори папката и погледна страницата от лявата страна. — Та, както казах, този тип е технически схватлив или поне знае как да се сдобие с информацията, нужна му да си придаде вид на такъв.

Рудник погледна Вейл и Роби и явно усети нетърпението им.

— Позволете да обясня. Според нашите компютърни специалисти той...

— Получи ли резултат от лабораторията?

Рудник повдигна вежди.

— Вие не го ли получихте?

Вейл се намръщи.

— Продължавай.

— Да, та както казах, според нашите компютърджии, той използва техника, която позволява посланието му да бъде разложено на основните си съставки — единици и нули, за да ни попречи да проследим имейла до него. Тук има няколко интересни неща. Първо, те ми обясниха, че информацията как да постигнеш това е на разположение в интернет, така че не е ясно дали той притежава нужните познания, или просто е изпълнил инструкциите. Но като се имат предвид останалите данни, бих казал, че е второто. Той е нещо като фанатик, който приготвя бомба по рецепта, отпечатана на сайта на военна групировка.

— Съгласна съм — каза Вейл. — Нашият престъпник не е компютърен гений. Но е умен и определено може да разбере как да си свърши работата.

— Второ, и вероятно по-важното, изчезването на посланието му означава, че той иска едностранно общуване. Монолог. Или не се интересува от мнението ти, или за него е по-важно какво ще направиш по въпроса.

Вейл кимна бавно.

— А съдържанието? — попита Роби.

— Да, да, съдържанието. Индексът на Флеш–Кинкейд^[1] го определя на ниво шестокласник, макар да се съмнявам, че това може да ни помогне с нещо, тъй като героят му в посланието е дете. По-важно е следното: според мен писанията му се раждат в различна част на мозъка му от кървавите стенописи. Ще се върна на това след минута. За разлика от стенописите, които вероятно произхождат от подсъзнанието му, писанията му са съзнателно създадени. Положил е доста усилия да ти ги изпрати така, че да не бъде проследен. Не иска да бъде заловен, но изпитва желание да сподели преживяванията си с вас. Употребата на първо лице е важна — избрал я е, защото разказите отразяват истински събития в живота му.

— Как можем да изключим възможността разказите да са просто литературна измислица?

— Това определено е възможно, като се има предвид склонността му към артистичност. Но вярвам, че си имаме работа с нещо повече от неуспял писател. Мисля, че тези неща са дълбоко лични. Затова ви ги показва. Те са отдушник за случилото се в детството му. Смятам, че са свързани с онова, което прави с жертвите си. Тормоси ги така, както е бил тормозен като малък. Разказва ви какво е било детството му и какво го е превърнало в днешния изверг. Може би така ви обяснява действията си.

Роби присви очи.

— Мислиш, че убиецът се интересува какво е мнението ни за него?

— Вярвам, че го интересува как го приемат. Но не така, както ние държим на чуждото мнение.

Рудник поклати глава, отвори уста да каже нещо, но замълча.

— Какво? — подтикна го Вейл.

— Има и още нещо — промърмори той, сложи очилата си за четене и се вторачи в папката. — Просто не успявам да го определя.

Вейл го загледа как чете и клати безпомощно глава, но накрая не издържа и попита:

— Какво ще кажеш за кървавите стенописи?

Лицето на Рудник засия.

— А, добре, това е по-лесно за обяснение. Ставаше дума за импресионизма — каза той, погледна Вейл, която му кимна, после продължи: — Импресионизмът е художествено течение, родено във

Франция и е било модерно от шейсетте до деветдесетте години на деветнайсети век. Група художници със сходни техники и виждания...

— Завърших история на изкуството, Уейн. Знам всичко за импресионизма.

— Добре, значи говоря за колегата ти, тъй като не вярвам и той да е завършил история на изкуството.

— Прав си — обади се Роби.

Рудник намигна на Вейл, погледна бележките си и продължи:

— Импресионизмът бил считан за забележително отдалечаване от предишното основно художествено течение на реализма. Художниците му отхвърлили идеята за перспектива, идеализирани фигури и светлосенки...

Вейл вдигна ръка.

— Чудя се дали Мъртви очи използва импресионизма като символ, съзнателно или подсъзнателно, на своето отхвърляне на обществото.

Рудник кимна.

— Определено е възможно. Сетих се за това, но нямах време да поразсъждавам задълбочено. Импресионистите се фокусирали върху отразяване ефекта на светлината върху цветовете на пейзажа. Отблизо картините им приличат на цветни петна. Ако искаш да разбереш творбите им, трябва да ги разгледаш отдалеч. Имаш ли да добавиш нещо? — обърна се той към Вейл.

— Не, но мисля, че ти и експертът ти пропускате най-важното. Казах, че кървавите стенописи ми напомнят на импресионистична картина най-вече заради щрихите, с които е нанесена кръвта. Тя не беше просто размазана по стените, както би постъпил неорганизиран престъпник. Щрихите са направени по определен начин. Като картина. Сякаш убиецът счита тези стенописи за художествени творби.

Рудник закима енергично.

— Да, да, точно това е и моето мнение. Но ти отново ме изпревари. Да не си прекалила с кофеина днес?

— Понякога са ти нужни часове, за да стигнеш до важното, Уейн.

— Добре. Ето ти важното: говорих с експерт по творби на престъпници и затворници. Тя анализира драсканици, както и по-сериозни скици, включително картини, нарисувани преди ареста и по време на излежаване на присъдата. Беше й нужно известно време, за да

стигне до извод. Занесла снимките на специалист по история на изкуството, който видял същото като теб — възможно влияние на импресионистите. Но тъй като стенописите са направени с пръсти, а не с четка, не могъл да анализира щрихите, които очевидно са ключов показател, когато се опитваш да оцениш творба. Според него имало следи от влиянието на импресионистите, но не бил склонен да твърди нищо повече. Убиецът не следвал напълно идеите на импресионизма, най-вече техниката за светлина и цвят. Няма източник на светлина и цвят, тъй като няма пигменти, а само кръв. Специалистът казал, че било все едно да се опитваш да нарисуваш дъгата само със синьо или червено. И така се връщаме към нашата експертка, чието най-добро предположение бе, че в щрихите има метод. Определено повторение. Но не беше сигурна дали то означава нещо. Не видя скрито значение в стенописите, но беше сигурна, че са творби на един и същ „художник“.

Рудник прелисти страницата и завърши:

— Тя смята, че идеята за влияние на импресионизма не е случайност или съвпадение.

— И какво означава това?

— Означава, че вероятно престъпникът е учил изкуство или се занимава с някакъв вид изкуство.

Роби погледна Вейл.

— Ти вече се сети за това.

— О, не й го казвай — усмихна се Рудник. — Ще се възгордее.

Вейл се надигна от стола.

— Винаги е хубаво да чуеш потвърждение. А както вървят нещата, добре е да имам човек като Уейн зад гърба си.

— Бих предпочел да съм пред теб — намигна й той. — Извинете ме. Не трябва да правя подобни намеци. Служебен етикет. Закони срещу сексуалния тормоз и разни такива.

— Твоята експертка спомена ли какво казват стенописите за убиеца?

— Рисуването с кръв е извратена история.

— Да, Уейн. Адски полезно.

Усмивката на Рудник се стопи, сякаш внезапно бе осъзнал сериозността на въпроса й.

— И двамата смятаме, че кръвта го възбужда. Свързана е със странното му отношение към труповете. Той прекарва невероятно

дълго време с жертвите си. Първо ги изкормва, после ги обезобразява така, че да отговарят на изкривената му представа за жените. Прави ги грозни, направо противни. После рисува по стените с кръвта им. Определено има артистичен талант, но абстрактен. Никой от хората, на които показах снимките, не успя да види нищо полезно във формите и щрихите. И въпреки повторението като цяло са различни на различните местопрестъпления. Така че, каквото и да рисува, не е постоянен образ, а това ме кара да мисля, че не е роден от фантазиите му.

Рудник грабна топката против стрес и започна да я подхвърля.

— Накратко казано, вашият човек отговаря на това, което очакваме да видим у този тип престъпник: идеи за доминация, отмъщение, насилие, могъщество, контрол, обезобразяване... всички са си на мястото.

Вейл се замисли и кимна.

— Благодаря за помощта, Уейн. Пожелавам ти да си останеш нормален.

Той се ухили.

— Тук не е лесно да постигнеш подобно нещо. Понякога си мисля, че ни заровиха в подземията като в тайна лудница. Сякаш сме откачени, но като ни казват, че работим за ФБР, укротяват убийствените ни инстинкти.

— Така си е. Благодаря ти отново, Уейн.

Вейл излезе от стаичката и Роби бързо я последва. Веднага щом вратата се затвори, той попита:

— Да си остане нормален? Че той да не би да е нормален?

Вейл се усмихна.

— Прав си. Тук долу подобно предположение е пресилено.

Когато вратата на асансьора се отвори на първия етаж, Вейл подаде на Роби ключовете си и го помоли да я почака в колата. Каза, че е забравила да попита Рудник за един предишен случай и иска да се върне долу. Стигна до кабинета му след около минута. Рошавият анализатор седеше на стола си и мятеше топчицата към тавана.

Вейл се прокашля и топчицата се изплъзна от пръстите му.

— Дали имам дежа вю, или си пак тук? — ухили се той.

— Пак съм тук — отговори тя.

— Харесва ли ти френският ми? Французите са малко надути, но езикът им е много мелодичен.

Вейл затвори вратата зад себе си.

Рудник седна по-изправен.

— О, значи е сериозно. Или ще ме измъчваш, или искаш разговор насаме.

— Имам нужда от съвет — отговори Вейл.

— Добре. Не съм се занимавал с психиатрия от години, но...

— Говоря сериозно, Уейн.

— Добре. От какво се нуждаеш?

Тя започна да разглежда стените, като внимаваше да не го погледне в очите.

Накрая той каза:

— Очевидно ти е неудобно да ми зададеш въпроса.

Вейл кимна и най-после срещна погледа му.

— Сънувам странни сънища — сподели тя и му разказа кошмарите си. — Та значи, убиецът сяда върху трупа на жената, забожда ножа в очите ѝ и после поглежда в огледалото.

Рудник кимна замислено, очевидно заинтересуван от думите ѝ.

— И виждаш себе си.

Вейл се олюля леко.

— Да. Откъде знаеш?

— Защото, скъпа, по цял ден гледаш обезобразени трупове. Живееш сред убийства. Това те засяга дълбоко, дори когато мозъкът ти спи.

— Но никога преди не съм сънувала подобни неща.

— Е, добре, не ми досаждай с подробности.

Тя въздъхна.

— Мислех, че ще успееш да ми помогнеш.

— Слушай, Карън, да не се тревожиш, че може ти да си убиецът?

Тя се насили да се засмее.

— Разбира се, че не. Искам да кажа, че не знам. Не може да съм аз, нали?

— Не, не може. По цял ден си с хора, които анализират поведение. Не мислиш ли, че някой от тях щеше да забележи, ако това въобще бе възможно?

— Бивш агент от оперативната група мисли, че аз съм Мъртви очи.

— Бивш агент? Сигурно има причина да е бивш агент, Карън. Важното е, че ти си съсредоточена върху изключително предизвикателен случай, вероятно най-предизвикателния, който си имала някога, и мислите ти са заети с него. Онзи тип от отдела ти, Марк Сафарик... какво казваше той?

— Затънал до колене в кръв и черва.

— Точно така. А ти си затънала до хълбоците. Не можеш да пропъдиш мислите за случая. Под огромно напрежение си да го разрешиш. И когато не успяваш, започваш да се торМОЗИШ в сънищата си. „Не го ли виждате? Разгледайте изкуството! Схванете го!“ Казваш си, че трябва да намериш отговорите. Помисли обективно за миг. Знаем, че е трудно, защото си прекалено тясно свързана със случая. Но опитай да помислиш.

Вейл седна и в ума ѝ запрепусаха лудешки мисли. Внезапно се сети нещо и извика:

— Не мога да видя убиеца, защото съм сляпа като жертвите.

— Браво — усмихна се Рудник. — Много добре.

Той присви очи и поклати глава.

— Научена си как да съчувстваш на жертвите и да мислиш като убийците, Карън. А това не е лесно. Нищо чудно, че си объркана. Подсъзнанието ти е претърпано.

Вейл прехапа устна.

Рудник стана, заобиколи бюрото и сложи ръка на рамото ѝ.

— Всичко това е абсолютно нормално, Карън. Обзалагам се, че ако попиташ някои от колегите си, ще откриеш, че много от тях сънуват подобни кошмари.

Вейл се почувства малко по-добре.

— Благодаря, Уейн. Звучи логично.

Рудник се усмихна.

— Разбира се.

Той се наведе, взе топката от пода, върна се на стола си и се прицели в тавана.

— А сега изчезвай, за да се върна към работата си.

[1] Тест, който определя нивото на разбиране на съвременен английски, разработен от Рудолф Флеш. — Б.пр. ↑

54.

Вейл взе Роби от паркинга на Академията и го откара до колата му. Планираше да посети Джонатан в болницата, а после да се види с Роби за вечеря. Въпреки думите на Джаксън Паркър, че той е единственият ѝ приятел, тя знаеше, че и Роби е до нея. Чувстваше, че каквото и да стане, той ще я подкрепя.

Роби тъкмо се качваше в колата си, когато телефонът му иззвъня, последван след секунда от този на Вейл.

— Качвай се — каза ѝ той. — Аз ще карам.

Пристигнаха в оперативния център след десет минути и изпревариха Манет, Дел Монако и Синклер. Бледсо крачеше възбудено напред-назад, стиснал няколко лъскави снимки в ръката си. Щом видя Вейл, лицето му засия.

— Чувствам се като хлапе, което току-що е научило страхотна тайна, но няма с кого да я сподели — каза той.

— Каква е тайната? — попита Роби.

— Виж — ухили се Бледсо и набута снимките в лицето му.

— Къде го намери?

— Това ще ви хареса — отвърна детективът. — Ако разберем какво означава, може да разрешим случая.

— Къде беше?

— В Линуд, натикан в задника ѝ.

— Какво? — изуми се Роби.

— Съдебният лекар го намерил по време на аутопсията. Видял го на рентгена.

Роби заразглежда снимките и започна да ги подава една по една на Вейл.

— Какво означава това?

Тя не отговори. Разучаваше внимателно снимките, които показваха златен медальон във формата на сърце.

— Карън? Какво има?

— Изглежда ми познат... — вдигна очи тя. — Но не мога да се сетя.

Къде беше виждала това нещо?

— Но какво означава?

Предната врата се отвори. Манет, Дел Монако и Синклер влязоха в стаята.

— ... казвам ви, кулата „Сиърс“ има най-много етажи — каза Синклер.

— Да, но по отношение на реалната височина — възрази Дел Монако — кулата в Тайван е най-висока.

— Вижте това — прекъсна ги Бледсо.

Манет, Дел Монако и Синклер се присъединиха към тях и Вейл им подаде снимките.

— Съдебният лекар намерил медальона по време на аутопсията — съобщи им тя и се обърна към Бледсо. — Вече знаем, че Линуд е означавала нещо специално за този тип. Когато престъпник набутва предмет в ануса на жертвата, това е много лично действие. Изглежда, че има сексуално значение, но е символично. Нещо като послание.

— Още едно послание — изстена Синклер. — А още не сме схванали първото.

— Мисля, че започвам да загревам — обади се Манет. — Нашият човек създава кръстословиците за „Ню Йорк Таймс“. Носи червено бельо и обича сладолед с ядки, защото те символизират психическото му състояние^[1]. Какво мислиш, Кари? Възможно ли е?

Вейл не ѝ обърна внимание.

— Това е ново ритуално поведение, но не променя профила ми. Подкрепя всичко, което предполагахме за него досега. И потвърждава идеята ни, че Линуд е ключът. А, и още нещо. Експертите от Отдела по поведенчески анализ твърдят, че имейлът описва собственото му детство.

— Доста шибано детство — каза Манет. — Но пък при тези убийци обикновено е така, нали, Кари? Тормозени са от родител или от зъл съученик, който не е харесвал цвета на косата им или...

— Експертите смятат — прекъсна я Вейл, приковала очи в нейните, — че убиецът има артистичен талант и вероятно е учил изкуство. Това може да е важно. Стенописите показват сходни щрихи, макар като цяло да са различни.

— И как ни помага това? — попита Бледсо.

— Колкото повече имейли получим от него, толкова по-добре ще разберем какво го кара да убива. А с колкото повече информация за мисловния му процес разполагаме, толкова по-големи са шансовете ни да предвидим следващия му ход и дори да го заловим.

— Нещо за самите имейли? Възможно ли е да бъдат проследени?

— Компютърджиите работят по въпроса, но засега знаем само, че е използвал специален софтуер, който унищожава имейла след определен период от време. В този случай около две минути след като го отвориш.

— Значи е вълшебник в технологиите — отбеляза Бледсо.

— Не е задължително. Информацията как да създадеш подобен имейл е на разположение в интернет, така че всеки може да се сдобие с нея.

— Какво знаем за софтуера? — попита Синклер. — Кой го произвежда?

— Не можеш да си го купиш в магазин. Продава се в интернет и е създаден от хора, които твърдят, че анонимните имейли са част от „свободата на словото“. Например служители, докладващи за тормоз от страна на работодателите си, политически дисиденти, които се оплакват от правителството си, или хора, пишещи на спорни теми.

Манет поклати глава.

— Значи няма да пипнем този кретен, като проследим източника на имейлите.

— Не изглежда вероятно. Особено след като той използва интернет-кафене. Влиза в интернет, изпраща съобщението си и излиза бързо. Следващия път, когато го направи, ще сме по-добре подготвени да го проследим. Ако въобще е възможно, специалистите ще намерят начин.

— А стенописите? — попита Бледсо. — Каза, че те имат значение.

— Мисля, че този тип може да страда от ОКР.

— Обсесивно-компулсивно разстройство? — възкликна Синклер. — И защо реши така?

— Заради повторенията — отговори Вейл — и дългото време, което прекарва с труповете. Нуждата от перфекционизъм. За него

жертвата е художествено средство, а местопрестъплението — платното му.

— А този медальон? — намеси се Роби. — Къде е неговото място?

— Разпратих копия от снимките на местните бижутери — каза Бледсо. — Да видим дали някой ще познае бижутото или стила на дизайнера. Може да извадим късмет и някой да го е виждал.

— Ами съпругът на Линуд?

— Изпратихме му го по факса. Твърди, че никога не го е виждал. Накарах униформено ченге да му го занесе лично, за да сме напълно сигурни.

— Странна работа, ако питаш мен — промърмори Синклер.

Манет сложи ръце на кръста си.

— Да бе, сякаш има нещо нормално в цялата история.

Синклер сви рамене.

Бледсо събра снимките и ги подаде на Манет.

— Закачи ги на стената, моля те — каза той, после се обърна към Синклер. — Нещо ново за кръвта?

— Създаваме база данни. Един колега проверява онова, с което разполагаме досега. Няколко заразени бели мъже на подходящата възраст. Стеснихме кръга, като елиминирахме един мъртъв, друг с ампутирани крайници заради диабет, и трети, който е на смъртно легло, болен от СПИН. Остава да проверим останалите седем. Нямаат очевидни връзки с никоя от жертвите, но ни предстои доста работа. Още нямам данни от половината лаборатории и болници.

— Аз имам списък с художници — обади се Роби. — Дърводелци, грънчари, скулптори, стъклари и дизайнери. Четирийсет и едно имена.

— Предупредих те — каза Бледсо.

— Може да не е толкова лошо. Следващата стъпка е да ги проверим. След като включим всички параметри, бройката ще намалее.

— Кога ще получим всички сравнения?

Роби вдигна очи към тавана и се замисли.

— Три–четири дни. Ако всички ми предадат списъците си до утре.

Изстенаха дружно и Бледсо вдигна ръце.

— Трябва да действаме колкото може по-бързо. Този тип е на свобода и застрашава още жени. Не обичам да броя трупове.

Телефонът звънна и Бледсо бързо го вдигна. Кимна на Вейл и ѝ метна слушалката. Обаждаше се управителката на последния старчески дом от списъка ѝ. Вейл само беше разгледала снимки в уебстраницата на дома, тъй като не бе имала време да го посети лично. Но сега жената я увери, че „Сребристи ливади“ е сред най-добрите в щата и я покани да го види на всяка цена.

Вейл не си направи труда да ѝ каже, че „Сребристи ливади“ е последната ѝ надежда. Отиде в кухнята и се замисли за майка си. Положението ѝ бързо се влошаваше, а къщата ѝ трябваше да бъде продадена. Биологичната ѝ майка пък беше мъртва. Последните ѝ връзки с миналото се разпадаха като листенца на увехнала роза.

Тя се върна в стаята. Всички си бяха тръгнали, само Роби я чакаше. Той стана и пристъпи към нея.

— Наред ли е всичко?

Тя кимна, но знаеше, че лицето ѝ я издава.

— Предполагам, че с приближаването на средната възраст ми е все по-трудно да се справям със семейните проблеми.

— Майка ти?

— Сменихме си ролите. В някои отношения сега тя е детето, а аз — родителят. Посещението при нея онзи ден ми подейства като леден душ. Накара ме да се замисля — сподели тя и разтърка челото си. — Няма да е лесно да подредя вещите ѝ. Кой знае какво ще намеря. Като онзи албум.

Роби се облегна на стената.

— След като майка ми почина, трябваше да се погрижа за нещата ѝ. В онзи стар апартамент намерих някои неща, които ми я показаха от друга гледна точка. Обясниха ми много неща и промениха мнението ми за нея. Това доста ме изтормози. Един приятел ме посъветва да отида на психиатър. Посетих го само няколко пъти, но определено ми помогна. Едно от нещата, които ми каза, е, че промяната е част от естественото развитие. Накрая всичко си идва на мястото.

Вейл се загледа в снимките от местопрестъпленията, закачени на стената. Марси Евърс, Норийн О’Ригън, Анджелина Сардучи, Мелани Хофман, Сандра Франкс, Дениз Кранстън, Елинон Линуд.

— Някой неща приключват по-рано, отколкото би трябвало — каза тя.

[1] „Nuts“ означава „ядки“ и „луд“. — Б.пр. ↑

55.

Отново беше гладен и се бореше с нуждата да направи нещо. Не можеше да се сдържа дълго, а това означаваше, че се налага да планира следващата си жертва. Вече знаеше коя трябва да е, но щеше да е трудно. Много по-трудно от останалите. По причини, които само той знаеше.

Но както старецът вечно повтаряше: „Трябва да си корав.“ Повечето идеи на мръсника не заслужаваха внимание, но тази не бе забравил никога. Защото, когато си има работа с копеле като него, човек трябваше да е корав, за да оцелее. Но определението му за „корав“ се различаваше от това на баща му. Старецът, имаше предвид, че хората са задължени да приемат онова, което им дава, и да понасят болката. Неговото тълкуване бе, че се нуждае от сила, за да го победи емоционално. И да намери начин да избяга.

С течение на времето този начин стана очевиден, или поне бе метод, който му помагаше да се справи. Докато чакаше пещта в студиото да изпече изделията на учениците му, той седна пред компютъра и се замисли за момента, когато най-последно му просветна и осъзна кой е и как да се справи с положението.

Като всеки тринайсетгодишен и аз имам проблеми в отношенията с възрастните. Те са по-големи и силни. Но аз също ставам по-силен. Проклет да съм, ако му позволя да продължи да се възползва от мен. Затова се боря упорито.

Но това не го спира. Сега ме удря изотзад и ме завързва. Знам го, защото като се събудя, имам цицина на тила, а китките и глезените ми са изранени от въжетата.

Но той още не е намерил тайната ми стая. Сега мога да влизам там през празното място под къщата. Хванах един енот, който се опитваше да се нанесе в скривалището

ми, защото там е топло. Напомни ми за Чарли, но очите му бяха по-големи. Не ми хареса как ме гледа.

Той вече не е проблем. Погрижих се за него. Тайната ми стаичка е единствената причина, поради която съм още тук. Лично мое място, където аз имам контрол. И не искам никого тук, дори животни.

Понякога най-простите неща те карат да осъзнаеш какво трябва да се направи. А след като видиш, че разрешението на проблема е било пред очите ти, побесняваш и си обещаващ, че вече няма да допуснеш същата грешка. Учиш се, поумняваш.

Докато разглеждаше снимките, откраднати от агент Вейл, осъзна, че е пропуснал невероятна възможност. Какъв прекрасен начин да преживее убийството отново. Можеше да си купи фотоапарат и да снима труповете, както правеха ченгетата. Щеше да качи снимките на лаптопа си и да ги гледа, когато си поиска. Или още по-хубаво — камера. Можеше да я постави на триножник и да запише абсолютно всичко. А после да го гледа. Да го пусне на забавен кадър. Пулсът му се ускори, когато си помисли за това.

Можеше да си купи камера от всеки магазин. Обикновен човек, който иска да заснеме децата, внуците, племенниците си, кучките.

Щеше да записва кучките си. Мъртви и живи.

56.

Обиколката на „Сребристи ливади“ се оказа по-дълга от очакваното. Вейл бе заета с прекалено много мисли и не ѝ се слушаха реклами. Особено след като това място бе единствената ѝ възможност. Е, поне можеше да настани майка си тук, без да се притеснява за качеството на грижите, които щяха да полагат за нея. Единственият проблем беше таксата. Но както майка ѝ казваше: „Това са само пари.“

Тя благодари на управителката и тръгна към колата си. Телефонът ѝ извънтя. Напоследък вибрациите му караха сърцето ѝ да бие учестено. Всяко позвъняване можеше да означава или важни новини за Джонатан, или откриването на нова жертва на Мъртви очи.

Съобщението бе от Бледсо. Настояваше да се срещнат след петнайсет минути в оперативния център, за да обсъдят „важно развитие“ по случая. Вейл паркира пред къщата и Бледсо я посрещна на улицата. Роби пристигна секунди след нея, а Манет, Синклер и Дел Монако излязоха от къщата и групата се събра на предната морава.

— Май на Мъртви очи му е писнало да ни изпраща имейли. Не успя да ни развълнува достатъчно — започна Бледсо. — Тази сутрин Ричард Рей Сингълтъри в затвор „Рок бридж“ получи писмо. Познато ли ви е името?

— Сингълтъри, да. Сериен убиец от Северна Каролина — отговори Дел Монако. — Мохокския секач. Уби седем колежанки, преди да го заловят. Той е един от първите профили на Томас Ъндъруд. Ъндъруд се срещнал с него няколко пъти като част от програмата на Отдела по поведенчески анализ — разпит на серийни убийци с цел да се разбере защо са извършили престъплението.

— Много от нещата, които научили от тези интервюта, сега са в основата на подхода ни. Работата била толкова нова и точна, че се превърнала в легенда. И то до такава степен, че хората от отдела се страхуват от промени и нови идеи, тъй като приемат писанията на Ъндъруд и колегите му за Божи заповеди — добави Вейл.

Дел Монако се намръщи и тя отвърна на мрачния му поглед. Останалите си замълчаха. Най-после Роби заговори:

— Иззели ли са писмото?

— Да. Но Сингълтъри не искал да го предаде. Казал, че това било билетът му. Билет за какво, не е ясно.

— За пазарлък — каза Манет. — Той не разполага с много, а писмото е начин да си осигури привилегии.

— Какви привилегии? — учуди се Бледсо. — Екзекуцията му ще бъде след пет дни.

— Смъртоносна инжекция?

— Да.

Дел Монако сви рамене.

— Значи е искал нещо, което да подслади последните му дни.

Роби попита:

— Какъв е планът, шефе? Как искаш да действаме?

Бледсо разтърка брадата си.

— Вейл и Дел Монако ще дойдат с мен при Сингълтъри. В момента писмото пътува с куриер към лабораторията на ФБР. Щом от управата на затвора осъзнали с какво си имат работа, прибрали писмото в запечатан плик. Не знам дали ще научим нещо полезно от него, тъй като вече безброй хора са го пипали, но ще поговорим със Сингълтъри и ще видим какво ще ни каже.

Вейл повдигна вежди.

— Имам въпрос. Защо Сингълтъри? Защо е изпратил писмото на него?

— Знам, че всички сме натоварени с милион задачи — каза Бледсо, — но някой трябва да изготви списък с всички жестоки престъпници, които са лежали със Сингълтъри.

Манет вдигна ръка.

— Аз ще го изготвя.

— Добре, действай. Предай ми го възможно най-скоро. Е, това е планът.

— Имаме ли разрешение да се видим със Сингълтъри? — попита Синклер.

— Дай ми няколко минути — отговори Бледсо. — Трябва да се обадя по телефона.

Полетът до летище „Хендерсън–Оксфорд“ не мина много леко и стомахът на Вейл се сви. Не че мразеше да лети, но я притесняваше мисълта как самолет с размер на динозавър може да се издигне във въздуха, а после да се снижи бавно и да кацне. Чувстваше се по-добре, когато се ровеше из мозъците на откачени убийци, отколкото когато трябваше да си обясни физиката или аеродинамиката.

След като се приземиха, влязоха в отсека за багажа и видяха репортаж на „Си Ен Ен“ по телевизията:

„Осъденият убиец Ричард Рей Сингълтъри твърди, че е получил писмо от убиеца Мъртви очи, който е отговорен за убийството на сенатор Елинор Линуд, както и за смъртта на шест млади жени...“

— Значи Сингълтъри е раздрънкал историята — отбеляза Дел Монако. — И за какво? За петнайсет минути слава? Бездруго ще я получи в деня на екзекуцията си.

— Да, но това е добра реклама. А екзекуциите са... негативни — саркастично каза Вейл.

Дел Монако, Бледсо и Вейл се срещнаха с един от надзирателите, който ги откара до затвора. Пристигнаха в три часа. Сингълтъри беше определил часа на срещата и бе отказал да бъде представляван от адвокат. Тримата колеги оставиха оръжията си при охраната и бяха закарани с автобус до крилото с максимално строг режим.

След половин час седяха в малката стая за разпити, където имаше метална маса, завинтена за пода. В помещението имаше само два стола и Вейл се настани на единия — искаше централното място, за да задава въпросите. Дел Монако застана зад нея, скръстил ръце пред гърдите си. Беше доволен да стои на заден план и да анализира поведението и изражението на Сингълтъри. Бледсо бе зад едностранното огледало в съседната стая.

Сингълтъри бе въведен от двама униформени пазачи. Беше слаб мъж с къса посивяла коса и приятни черти. Китките и глезените му бяха оковани. Лицето му беше бледо, типично за човек, който прекарва доста време в карцера. Но въпреки унижителните белезници, той

вървеше наперено. Агентите гледаха как пазачите отвориха белезниците и ги закопчаха за стоманена релса, монтирана в средата на металната маса.

— Ваш е, госпожо — каза пазачът на Вейл. — Ние ще наблюдаваме. Ако има проблем, просто извикайте.

Вейл им благодари и се зачуди защо трябва да вика, след като щяха да наблюдават. Но прогони тази мисъл и се съсредоточи върху човека пред себе си.

— Господин Сингълтъри, аз съм специален агент Карън Вейл, а това е агент Франк дел Монако — заговори тя.

Сингълтъри вече знаеше с кого ще се види, но представянето бе добър начин за стопяване на леда.

Дел Монако кимна незаинтересовано, сякаш не му се искаше да е тук. С Вейл бяха обсъдили стратегията си по време на полета.

— Съобщиха ни, че вчера сте получили писмо. От човек, който твърди, че е Мъртви очи.

— Точно така — потвърди Сингълтъри.

Гласът му беше мек, а усмивката — широка и бяла.

— В момента е в лабораторията ни, където го анализират.

— Пръскате парите на данъкоплатците. Казах ви, че е автентично.

— Откъде сте толкова сигурен, че е от Мъртви очи? — попита Вейл, като извади копие от джоба си.

— Вижте изречението „Злото плава по океана, а небето превръща реките в злато“. Той го измисли преди много време и то се превърна в нещо като поговорка сред нас.

— Познавате Мъртви очи?

— Нали това казвам? Мислех, че сте умни.

— Кой е той?

Сингълтъри избухна в смях. Пушаческата кашлица го раздруса и Вейл се извърна, за да избегне микробите, които летяха от непокритата му уста.

— Очаквате да ви кажа името му? — изсмя се той.

— Мислех, че може да го направите.

— Значи сте по-глупава, отколкото смятах. Но сте хубавица — ухили се той и ѝ се изплези. — Имам две изисквания. Първо, ще

говоря само с Томас Ъндъруд. Второ, искам отменяне на смъртната ми присъда и замяна с доживотен затвор.

Сега дойде ред на Вейл да се засмее. Направи го шумно, за да раздразни затворника, който си мислеше, че държи всички козове. В природата му беше да се опитва да придобие надмощие и контрол, но тя нямаше да му ги даде.

— Томас Ъндъруд вече не работи в Бюрото. Съмнявам се, че ще си губи времето в разговори с вас.

— Тогава грешите, агент Вейл. Той вече каза, че ще се види с мен. Спомена го в новините по „Ен Би Си“. Преди около половин час.

Вейл устоя на желанието да погледне към едностранното огледало, зад което седеше Бледсо.

— Защо Ъндъруд?

— Разбира ме. Познат ми е. Това е важна информация. Ще говоря с него.

— Ако искате нещо, трябва да говорите с мен — възрази Вейл.

— О, корава мадама. Това ме възбужда, специален агент Вейл. Знаете ли това? Защото ако не го знаете, трябва да ви кажа, че Томас Ъндъруд го знае.

Вейл стисна зъби. Искаше й се да го сграбчи за затворническия гащеризон и да го раздруса здраво, но преброи до десет и се успокои.

— Мога да се обадя и да проверя дали Ъндъруд ще дойде тук. Що се отнася до промяната на присъдата ви, не разчитайте на това. Мога да ви предложи само телевизия и пържоли за вечеря...

— Да, чудесно. „Ем Ти Ви“. Искам да гледам „Ем Ти Ви“. Добавете го в списъка.

— Господин Сингълтъри, ще се обадя да предам изискванията ви, но не очаквам да бъдат осъществени.

— Аз нямам големи надежди, сладурче. Осъден съм на смърт.

Тя кимна и стана.

— Просто запомни — каза Сингълтъри. — Ако ми осигуриш онова, което искам, ще ти кажа името на Мъртви очи.

Вейл се вторачи в очите му за момент. Изкушаваше се да приеме сделката, но не бе оторизирана. Като се имаше предвид броят на жертвите и онези, които тепърва щяха да бъдат убити, предложението изглеждаше добро.

Но опитът ѝ сочеше, че сделките с дявола обикновено завършват зле.

57.

Вейл и Дел Монако излязоха от стаята за разпити. Бледсо ги посрещна в коридора. Смуглото му лице беше зачервено и напрегнато.

— Говорих с Гифърд — каза Вейл. — Той ще звънне на Ъндъруд и скоро ще знаем дали ще дойде. Бюрото ще плати всичките му разноси.

Дел Монако изсумтя.

— Всички знаем, че сделката зависи от промяната на присъдата му.

— А това няма да стане — обади се Бледсо. — Представете си на какво ще направят прокурора, ако се поддаде и препоръча на губернатора да помилва Сингълтъри.

Вейл поклати глава.

— Но помисли на какво ще го направят, ако Мъртви очи убие отново, а се разчуе, че той е можел да предотврати убийството.

Тя се облегна на стената и главата ѝ докосна студения цимент.

— Мисля, че трябва да сключим сделката. Нашето условие ще бъде арестът и осъждането на Мъртви очи.

Дел Монако пристъпи напред.

— Този човек е осъден да умре след пет дни, Карън. Забавянето на екзекуцията дори само с час изпраща погрешно послание. Все едно си взел решение да чакаш съдебните заседатели да се произнесат за вината му. Не можеш внезапно да си промениш мнението след два или три месеца.

— Значи според теб не трябва да го правим — отбеляза Бледсо.

— Не ми плащат, за да взимам подобни решения. Няма значение какво мисля аз.

— Вярвам, че Ъндъруд е най-добрият ни коз — каза Бледсо.

Дел Монако пъкна ръце в джобовете си.

— Съществува и по-сериозен проблем. Откъде да знаем, че писмото наистина е от Мъртви очи? И откъде да знаем, че Сингълтъри

наистина го познава? Може просто да ни разиграва и да опитва да си осигури време.

Вейл извади телефона си.

— В лабораторията може вече да имат отговори.

Тя се заразхожда по коридора, очакваше да отговорят на обаждането ѝ. Криминологът обаче ѝ съобщи, че не са приключили с пробите. Можеха да ѝ кажат каква е хартията, на която е написано писмото, както и мастилото, използвано за отпечатването му, но имало само частичен отпечатък на Сингълтъри.

— Този тип ще бъде екзекутиран след пет дни — каза Вейл. — Има ли начин да узнаем по-скоро дали писмото е от нашия убиец?

— Проблемът е, че не разполагаме с други писмени образци, за да го сравним с тях — въздъхна криминологът. — Но ще положим всички възможни усилия. Ако въобще има нещо за откриване, ще ти го осигурим до утре.

Вейл се върна при Бледсо и Дел Монако и каза:

— Нищо засега.

Дел Монако прибра мобифона си.

— Ъндъруд идва насам. Ще пристигне след около два часа. Предлагам да изчакаме тук. Може да се повеселим в града.

— Нашият рицар в блестяща броня пристига, за да ни спаси — саркастично изсумтя Вейл. — Нямам търпение.

Настаниха се до очукана маса за пикник на около двацет метра от „Кънтри магазина на Боб“, откъдето си купиха хамбургери, кренвирши и бира. Спорът дали да пият, докато са на работа, умря заедно с апетита им, когато опитаха мазната храна.

— Е — каза Бледсо, като огледа капачката на бирата си — изглежда Ъндъруд е впечатлил Сингълтъри.

Дел Монако завъртя пластмасовата си чаша към светлината и се намръщи на цвета на напитката си.

— Сингълтъри има определена връзка с Ъндъруд. Доверява му, се. Същото се случи и при Джон Уейн, Гейси и Дамър^[1].

Бледсо отпи от бирата и изкриви лице.

— Надявам се Ъндъруд да направи магия. Имам чувството, че напоследък си пада повече по писането на книги, отколкото по

изготвянето на профили.

— Пенсията от Бюрото не стига — отвърна Дел Монако. — В частните начинания няма нищо лошо.

— На мен ми се струва, че се опитва да сдобие с успеха на Джон Дъглас.

Вейл се прокашля и се наведе напред.

— Франк — каза тя колебливо, — сънувал ли си някога кошмари? За работата.

Дел Монако преглътна бирата и се замисли.

— Имаш предвид, че работата с теб понякога е кошмар?

— Говоря сериозно.

Той остави чашата и се вгледа във Вейл.

— Сънуваш кошмари, свързани с Мъртви очи?

Вейл прикова очи в очуканата маса.

— Не отговори на въпроса ми.

Дел Монако сви рамене.

— Сънувах кошмар след първото местопрестъпление, което посетих. Но оттогава — нищо. Умът ми се приспособи към ужасите. Отивам на работа, занимавам се с тия гадости, после се прибирам у дома и забравям за тях.

Тя пристегна палтото си срещу вятъра.

— Чудесно е, че успяваш да го направиш — каза, без да обяснява повече.

— И аз сънувах кошмари — намеси се Бледсо. — Отдавна не ми се е случвало, но помня последния много добре. Участвах в престрелка, а пистолетът ми засече. Радиостанцията ми не работеше и не можех да говоря. Сякаш гърлото ми се беше затворило. Събудих се облян в пот — поклати глава той. — Невероятно реален сън. Оттогава минаха години, но го помня, като че ли беше вчера.

Вейл се ядоса на себе си, задето бе заговорила по темата, тъй като Дел Монако вероятно щеше да я попита отново дали кошмарите ѝ са свързани с Мъртви очи.

Но той я изненада, като я сръга с лакът и каза:

— Хайде да разгледаме отново писмото. Ако някой е достатъчно квалифициран да го анализира, това сме ние.

Вейл го извади от джоба си и го разтвори, после зачете на глас:

„Направих повече, отколкото някога съм мислил, че ще направя. Но когато се заловиш сериозно с нещо, успяваш.“

Тя вдигна очи към Дел Монако, който сви рамене.
Вейл продължи:

„Откривам, че съм зашеметен от всичко това. От способността си да правя всичко, което си поискам. Никой не ми казва, че не мога.“

Дел Монако разпери ръце.

— Желание за власт и контрол. Дотук нищо не говори, че писмото е фалшиво. Но няма и подробности, които са известни само на убиеца.

— Съвпада с имейла му — каза Вейл. — Непреодолимо желание за могъщество и контрол.

— Но е неопределено — възрази Дел Монако. — Тези теми са общи за серийните убийци.

Вейл се върна към писмото.

„Не мога да спра. Сигурен съм, че познаваш чувството, желанията, нуждата от още нещо. Те си мислят, че могат да ме спрат, но не могат. Знаем онова, което и те знаят. Никога няма да ме намерят.“

Вейл и Бледсо се спогледаха многозначително. Това беше доказателството, от което се нуждаеха — намек за откраднатите документи. Не беше желязно, но бе достатъчно да я убеди. Тя се прокашля и каза:

— Е, мисля, че последните изречения са доста важни, тъй като ни казват много за него. Потвърждават профила. Говорят, че самочувствието му нараства, което е типично за престъпниците с

течение на времето. Започват да се чувстват неуловими. После започват да допускат грешки и да се самоунищожават. Може дори да станат по-жестоки.

— Мислех, че убийството на Линуд е по-жестоко заради личната връзка — отбеляза Бледсо.

— Вярно е.

Или поне тя така мислеше.

— Но това е нещо друго. Повечето серийни убийци стават по-агресивни и жестоки с всяка следваща жертва. Вьодушевяват се прекалено. Дори онези, които се наслаждават на придобитото могъщество, започват да губят структурата в живота си, макар да не осъзнават това. А когато нещата излязат извън контрол, не могат да се справят с прекомерното бреме. Правят грешки и губят хладнокръвие. Това ще ни помогне. Проблемът е, че не знаем кога нашият човек ще достигне критичната точка — дали при жертва номер осем или номер двайсет и осем.

Дел Монако остави чашата си и се размърда на неудобната пейка.

— Първите убийства обикновено демонстрират нуждата на престъпника от възбудата при лова. Живее, за да упражнява контрол над жертвите си. Но когато потъне в заблудата, че е неуловим, нападенията му вече са диктувани от простата нужда да убива — каза той, погледна писмото и поклати глава. — Има нещо, което ме притеснява — призна той, като се вторачи в листа.

Вейл го изчака да продължи и след малко попита:

— Какво?

— Знам онова, което те знаят — прочете той. — Какво има предвид? Кой са „те“?

— Говори за нас — отговори Бледсо.

Вейл затвори очи и зачака чукът да се стовари върху главата ѝ.

— Мисли, че знае с какво разполагаме срещу него — довърши Бледсо.

Тя отвори очи, осъзнала, че детективът няма да разкрие тайната им. Отпиха от бирата и продължиха да размишляват върху значението на писмото. След няколко минути Бледсо каза:

— Трябва да тръгваме. Ъндъруд сигурно е вече наблизо, а ние ще имаме нужда от известно време, за да предадем оръжията си и да

минем през охранителните мерки.

— Време е за шоу — добави Вейл.

Томас Ъндъруд беше стегнат петдесет и девет годишен мъж с гъста черна коса и чаровен момчешки вид, който навремето бе подлудявал жените в Бюрото. Имаше типичния вид на експерт по разкриване на престъпления, по който Холивуд си падаше, и Вейл се учуди, че не са му предложили собствено телевизионно шоу. Но трябваше да признае, че присъствието му наелектризира.

Ъндъруд се усмихна, когато видя Дел Монако.

— Франк, как си? — попита той и потупа закръгленото му шкембе. — Личи, че се наслаждаваш на живота.

Дел Монако се засмя фалшиво.

Ъндъруд се представи на Бледсо, после се обърна към Вейл.

— Томас Ъндъруд — каза той, протегна й ръка и се усмихна широко.

— Карън Вейл.

Усмивката му се разшири.

— Нямах нужда от представяне.

Вейл усети, че се изчервява. Беше впечатлена, че Ъндъруд знаеше коя е. Дали бе следил кариерата ѝ?

Той сигурно долови напрежението ѝ, защото обясни:

— Лицето ти беше на първа страница на почти всеки вестник в страната.

Вейл се извърна, за да скрие разочарованието си, и се загледа в едностранното огледало.

— Нямах нужда и от запознанство с господин Сингълтъри, предполагам — каза тя.

— Не, познавам Рей много добре — отвърна Ъндъруд, като потри ръце. — По пътя насам бях информиран подробно, така че хайде да действваме.

Той погледна Бледсо, който му кимна.

— Чудесно. Защо не ме почакайте тук, а аз ще отида да получа някои отговори.

[1] Прочути серийни убийци — Б.пр. ↑

58.

Томас Ъндъруд стисна ръката на Ричард Рей Сингълтъри. Беше неудобно и за двамата заради белезниците, но Ъндъруд бе твърдо решен да осъществи физически контакт.

— Как си, Рей?

— Толкова добре, колкото може да се очаква, когато си в подобно място и те очаква екзекуция.

Вейл се обърна към Бледсо, който стоеше до Дел Монако зад огледалото. Звукът на микрофона в стаята за разпити бе увеличен и чуваха и най-слабите звуци. Гласовете звучаха странно, сякаш минаваха през филтър.

— Приличат на близки приятели — отбеляза Бледсо. — Как може Ъндъруд да се ръкува с този тип и да се държи като най-добрия му приятел?

— Това е част от успеха му при разпитите на тези чудовища — обясни Вейл. — Притежава талант за сближаване и разбира психиката на престъпниците. Преподаваме техники за разпити в отдела, така че ако искаш, мога да ги обясня на подчинените ти.

— Благодаря — отвърна Бледсо без интерес.

— Разбираш, че не ти съчувствам особено, нали, Рей? — попита Ъндъруд. — Сам си постла леглото и сега трябва да легнеш в него.

— Аха. Пенсионирването те е направило циник, а?

— Пенсионирах се от Бюрото, но не и от работата си — усмихна се Ъндъруд. — Е, казвах, че искаш да говориш с мен.

Сингълтъри се наведе над масата и очите му зашариха напред-назад, сякаш очакваше личен и конфиденциален разговор. Сниши глас и каза:

— Знам кой написа писмото. Знам кой е Мъртви очи.

Той вдигна вежди и се облегна на стола си.

Ъндъруд знаеше как да се разправя с подобни типове.

— Е, кой е той?

— Имам си определена цена.

— Слушай, Рей, настоя да ме докарат тук и аз оставих всичко и се качих на самолета. Тук съм. Хайде да не си играем.

— Не става дума за игрички, Томас. А за живота ми. Не искам да умра. Остават ми само пет дни до екзекуцията. Животът ми ще свърши след сто и шейсет часа. Те искат да заловят този тип, а аз искам да живея. Всичко е тук — посочи той главата си. — Давам им името, а те ми връщат живота. Не искам прекалено много, Томас. Съвсем просто е.

— Положението е много по-сложно, Рей. Знаеш го. Ти си умен човек. Става дума за политика. Ако изпълнят желанието ти, това ще бъде лош прецедент.

— Ако ме оставят да умра, без да чуят името, лошият прецедент ще е най-малкият им проблем. Кой политик ще иска кръвта на още няколко жени по ръцете си? — отвърна Сингълтъри, като отмести поглед и после го върна към Ъндъруд. — По дяволите, след като от Сената разберат, че знам кой е Мъртви очи, ще искат да чуят името, за да го арестуват и обесят на обществено място. Важно е да покажат, че не можеш да убиеш щатски сенатор и да се отървеш безнаказано, нали? Така че не ми говори за политика.

Ъндъруд се облегна на стола си.

— Да предположим, че не са склонни да сключат сделка. Какво друго мога да направя за теб?

— Няма за какво друго да говорим. Това е цената, ако искате да узнаете самоличността на убиеца.

— Проблемът, Рей, е, че те нямат начин да удостоверят, че писмото наистина е от Мъртви очи. Ти твърдиш, че е така, защото си разпознал, използвана от него фраза. Но може да е просто съвпадение. Все пак той не е подписал писмото и не е включил отпечатък и снимка.

— Ще ви кажа името, а вие ще го арестувате. Ако се окаже, че е той, сключваме сделката. Ако не е, тогава ще получа инжекцията. Няма какво да губите.

— Помислил е за всичко — отбеляза Бледсо в съседната стая.

— Сингълтъри беше от организирани престъпници — обясни Вейл. — Висок коефициент на интелигентност. Нападал колежанки, които не живеели в студентското градче. Проследявал ги до супермаркета и ги подмамвал, като се оплаквал, че си е счупил ръката. Носел и гипс. Молел ги да му помогнат да натовари покупките във вана си. Щом те отивали до колата, той ги удрял по главата с гипса и ги мятал във вана — каза Вейл и се обърна към огледалото. — Можеш да се обзаложиш, че е помислил за всичко. И точно затова не мога да му се доверя.

— Ще видим какво е мнението на Ъндъруд по въпроса — каза Бледсо. — Познава го по-добре от нас и може да ни помогне.

Вейл скръсти ръце пред гърдите си.

— Като се има предвид колко му плащаме, просто трябва да ни помогне.

— Мислех, че Бюрото е платило само за разносните му — отвърна Бледсо.

— Той е международен консултант — обясни Вейл. — Известен е в целия свят. Сигурна съм, че е получил солидна сума за услугите си.

Дел Монако кимна.

— Гифърд беше против, но все пак се споразумяха; Мисля, че Ъндъруд гледа на това като на възможност за нова книга.

— ... е, дай ми нещо — каза Ъндъруд на Сингълтъри. — Нещо, с което да докажеш, че информацията ти си струва. Няма да искат да привлекат вниманието на медиите, а после да се окаже, че това не е истинският убиец. Дори да знаем името му, пак ще е нужно известно време да го намерим. Ако се съгласят на сделка с теб, екзекуцията ти ще бъде отменена. Но ако информацията ти се окаже фалшива, ще трябва да насрочат нова дата, на която да напуснеш света, а това е голяма бъркотия. Разбираш проблема, нали, Рей?

Сингълтъри се размърда, но не отговори.

— Имаме и други проблеми, Рей — продължи Ъндъруд. — Те мислят, че просто си играеш с нас и искаш да ни пратиш за зелен хайвер. Да ни отмъстиш.

— Възможно е, но не е вероятно. Дори тъпият психиатричен анализ, който ти ми направи, може да им каже, че не съм такъв човек.

— Освен това мислят, че по този начин искаш да си осигуриш петнайсет минути слава.

— Получих си моите петнайсет минути. И петнайсет години внимание. Като част от тях бяха заради теб, Томас. Името ми е вписано завинаги в хрониките на престъпността. И в книгите ти.

Ъндъруд поклати глава.

— Пропускаш страхотна възможност, Рей. Цялата реклама, която получи, откакто бе арестуван, беше негативна. Но „Осъден убиец предава на полицията самоличността на Мъртви очи“ ще те накара да изглеждаш добре. Огромни заглавия.

— И с какво ще ми помогнат заглавията, след като инжектират отровата в мен?

— Мога да споря с теб философски. Да ти обясня идеята за изкуплението. Но те познавам доста добре и съм наясно, че е безсмислено — каза Ъндъруд и почука с пръсти по масата. — Според теб защо Мъртви очи ти е изпратил писмото? Приятелите ми от Бюрото ми зададоха въпроса няколко пъти. „Защо Сингълтъри?“ Какво да им отговоря?

— Ако ти отговоря на този въпрос, ще разберете кой е той и без мен.

— Те се занимават с това в момента. Проверяват списъците на затворниците, които са лежали с теб. Хората, които са ти били приятели, с които си играл футбол, които си защитавал. Скоро ще започнат да ги разследват. А след като се задействат, всичките ти козове отиват по дяволите.

— Майната им тогава. Може да е човек, когото съм познавал извън затвора. Щом се мислят за толкова умни, нека си проверяват списъците. Разполагат със сто петдесет и девет часа, може и да измислят нещо.

Гневът по лицето на Сингълтъри се стопи и той се насили да се усмихне.

— Но може и да не измислят.

— Губернаторът няма да промени присъдата ти, но може да ти даде нещо друго.

— Какво друго? Какво друго може да иска човек, който ще умре след няколко часа?

Ъндъруд се надигна от стола.

— Не знам, Рей. Трябва да помислиш. Но няма да чакам дълго.

Вейл свали поглед от Сингълтъри и го насочи към Дел Монако.

— Защо Мъртви очи е изпитал нуждата да изпрати това писмо?

Дел Монако потисна прозявката си и разтърка очи.

— Не знам, Карън. Ако предположим, че е лежал със Сингълтъри, може да е шифрирал съобщение в писанието си. Знае, че приятелят му ще умре скоро, и иска да се сбогува. Или пък просто е искал да ни подлуди.

Тя се загледа в писмото.

— „Нека това да е време, когато приключваме ежедневните си дейности, вглеждаме се в себе си и мислим за онова, което е станало преди нас“ — прочете тя на глас. — Е, може да е сбогуване.

— Или шифър? Или просто дрънканици на един откачен?

Бледсо затвори телефона си.

— Хернандес има осем хиляди имена в списъка със затворници. Сравнява ги с останалите ни списъци, за да види дали има съвпадение.

— Проблемът е, че Сингълтъри е прав — каза Вейл. — Нямаме достатъчно време. Чудя се дали би се хванал за вероятност. Нали разбирате, ако открием Мъртви очи и докажем, че той е нашият човек, преди Сингълтъри да си получи инжекцията, да заменят присъдата му. Ако не... — сви рамене тя, — инжектират му отровата.

Дел Монако наблюдаваше в огледалото как Ъндъруд потупа Сингълтъри по гърба.

— Никога няма да променят присъдата му — каза той. — Надявам се, че всичко това не е било напразно.

— Няма да е напразно — обади се Бледсо. — Ъндъруд си осигури глава за следващата си книга.

Дел Монако излезе в коридора, за да поздрави Ъндъруд. Вейл остана с Бледсо. Най-после можеха да поговорят свободно.

— Знаем, че е той, Бледсо. Писмото е от Мъртви очи. Знаем го.

Той вдигна ръка.

— Чакай малко, не знаем нищо.

— „Знам онова, което те знаят“. Казва ни, че знае всичко, защото разполага с профила и е прочел досието си.

Бледсо сви рамене.

— Може да означава безброй неща. Който и да е написал писмото, не е с всичкия си. Не бива да го приемаш толкова буквално.

Вейл въздъхна.

— Прав си. Но все пак ми се струва, че ни предизвиква.

— И това ме връща към въпроса защо въобще е изпратил писмото? Защо просто не ни изпрати друг имейл? Защо е решил да забърка и Сингълтъри?

Бледсо се извърна и ритна ядосано стената.

— По дяволите! Мразя този случай. Обикновено работиш с кретен, който извършва престъпление, оставя следи, а ти просто трябва да ги проследиш. И в половината случаи е роднина или познат. Но този тип не оставя нищо след себе си. Напада жертви, с които не е свързан. Играе си с нас. Изпраща ни загадки. Не знам как се справяш с тия шибани серийни убийци. Ако вечно се занимавах с тях, щях да имам кървяща язва.

Вратата се отвори и Ъндъруд и Дел Монако влязоха при тях. Вратовръзката на Ъндъруд беше изкривена, а обичайната му веселост бе изчезнала. Изглеждаше напрегнат и мрачен.

— Не можах да го убедя — съобщи той. — Рей е отчаян. Има само един коз и няма желание да се откаже от него. За него е въпрос на живот и смърт.

— А дали казва истината? — попита Вейл.

Ъндъруд въздъхна, облегна се на огледалото и сведе глава.

— Така мисля. Според мен наистина вярва, че знае кой е написал писмото. А ако то е написано от Мъртви очи, ще направите голяма стъпка към разрешаване на случая.

— Прекалено много „ако“ — изсумтя Бледсо.

Ъндъруд се отдръпна от огледалото.

— Такава е природата на работата ни, детектив. Интелигентни предположения за това какво мислят тези типове, както и какви може да са, въз основа на предишния ни опит. Съществуват много „ако“, но през годините повечето от тях се оказваха правилни. Понякога това е единственото, с което разполагаме, за да продължим напред. Агент Вейл — добави той, без да се обърне към нея, — просто исках да ви

кажа, че сте изготвили великолепен профил. Харесва ми и идеята за откриване на подписа в метода на действие. Обещаваща е — усмихна се той, обърна се към нея и ѝ намигна. — Продължавайте в същия дух.

След тези думи той отвори вратата и излезе.

59.

Следващите пет дни минаха в стратегически сеанси, които включваха Бледсо, Дел Монако, областния прокурор, Томас Гифърд, губернаторите на Вирджиния и Ню Йорк, Ли Търстън и говорителя на законодателната власт във Вирджиния. Разговорите бяха напрегнати, политическите заплахи — понякога намеквани, понякога категорично заявявани.

Проблемите бяха обсъдени, но накрая прокурорът заяви, че да пренебрегнеш решението на съдебните заседатели и да отмениш смъртната присъда на сериен убиец при каквито и да било обстоятелства противоречи на самата същност на американската съдебна система. Не се случваше често губернаторът да промени присъда, но решението винаги бе оправдано. Сключването на сделки с осъдени на смърт убийци също можеше да бъде защитено — ако не за друго, то поне да се предотврати убийството на други жени, но нямаше гаранция, че ще намерят престъпника, дори да научеха самоличността му. И ако цялото упражнение се окажеше безрезултатно, прокурорът и губернаторът щяха да пострадат и вероятно да загубят следващите избори. Никой нямаше да гласува за хора, измамани от осъден убиец.

И споровете продължиха.

Издирването на престъпник, лежал заедно със Сингълтъри, се оказа по-тежка задача, отколкото очакваха. Той бе лежал не само в „Рок бридж“, но и в „Грийнсвил“ във Вирджиния. Броят на потенциалните заподозрени стигна до няколко хиляди. Роби и Синклер оглавиха подгрупа от полицаи, чиято единствена задача бе да сравняват списъците. Но прогресът беше ужасно бавен. Ако погрешно елиминираха някой от затворниците, цялата работа отиваше по дяволите. Трябваше да действат методично.

Часовете изминаха бързо и тъй като решението относно Сингълтъри бе взето, Вейл, Бледсо, Дел Монако, областният прокурор и Томас Ъндъруд бяха поканени да присъстват на екзекуцията.

Откараха ги до затвора с частен самолет, а после с лимузина. Всички мълчаха, защото нямаха какво да кажат.

Вейл не бе успяла да се наспи през последните четири нощи. Кратките ѝ дремки бяха затормозени от чести кошмари. Прекара доста време с Джонатан, но новините за него не бяха много.

Споразумяха се, че преди изпълнението на присъдата на Сингълтъри, Ъндъруд и Вейл ще направят последен опит да го разпитат. Когато пристигнаха в затвора, бяха отведени в сектора на смъртниците, където Ричард Рей Сингълтъри бе в единична килия. Беше облечен с тънка синя памучна риза с къси ръкави и чист панталон. Беше свел глава, облегал ръце на бедрата си. Надзирателят стоеше наблизо с напрегнато изражение. Нямаше свещеник.

Вратата към килията на Сингълтъри бе отворена, а пред нея стояха трима едри пазачи. Бяха там, за да му попречат да се нарани и да се уверят, че няма да се развилнее и да нападне някого, преди да напусне този свят.

Глезените и китките му бяха оковани. Макар че всяка вечер да се бе хранил с пържоли, като компенсация, че е предал писмото на Мъртви очи, той беше измършавял и сякаш бе отслабнал с няколко килограма от последното им посещение. Вдигна глава при пристигането им и в очите му засия надежда. Несъмнено очакваше да му съобщят, че губернаторът е отменил присъдата му.

— Томас.

— Рей.

Двамата се вторачиха един в друг. След малко Сингълтъри отмести очи, очевидно осъзнал, че не му носят добри новини, а правят последен опит да изтръгнат информацията от него.

— Нуждаем се от името, Рей. Знам, че си разочарован, че не успяхме да сключим сделката. „Разочарование“ не е достатъчно силна дума. Знам, че си отчаян. Но се опитам.

Вейл стоеше до Ъндъруд и се взираше в затворника.

Сингълтъри кимна.

— Съжалявам, че не успях — повтори Ъндъруд, като влезе в килията и клекна пред Сингълтъри.

Един от пазачите пристъпи напред.

— Господине, ще е по-добре, ако...

Ъндъруд вдигна ръка.

— Няма проблеми. Рей няма да ме нарани — каза той и вдигна очи към Сингълтъри. — Ще ти направя последно предложение. Имам възможност да покажа на света, че последното ти действие на земята е било продиктувано от доброта и милосърдие. Веднъж ми спомена, че съжаляваш семействата на жертвите. Сега имаш шанс да им помогнеш и да се спасиш от омразата им.

— Омразата им е насочена към погрешния човек. Кажи им да мразят баща ми, който ме биеше всеки ден. Както и двете жени, които ме изнасилиха, когато бях на тринайсет години — отвърна Сингълтъри, а по бузата му се стече сълза. — Кажи им да мразят хората, които ме направиха такъв.

Ъндъруд се намръщи.

— Рей, недей. Не се оправдавай. Ти извърши ужасни неща. Скоро ще се изправиш пред Създателя. Не би ли искал да извършиш поне едно добро нещо в живота си? Да му покажеш, че си опитал да изкупиш мъките, които си причинил.

Вейл не винеше Ъндъруд за усилията му, но ѝ прилоша при мисълта, че са принудени да молят убиец. Сингълтъри заслужаваше да гори в ада и да бъде измъчван така, както той бе мъчил жертвите си. Беше ги докарвал до смъртта, а после ги бе съживявал, за да продължи да ги изтезава.

— Този човек заслужава да умре — каза тя равнодушно. — Няма да ни даде името, агент Ъндъруд.

Беше решила да притисне Сингълтъри.

— Предложихме му каквото можахме — продължи тя, — но той няма желание да спаси душата си.

Ъндъруд въздъхна и се надигна.

— Ричард Рей, разочароваш ме. Не печелиш нищо, като предпазваш този убиец и отнасяш името му в гроба — каза той, после изчака малко, тъй като му се стори, че устата на Сингълтъри потръпна. — Ще седим в стаята за наблюдение. Ако промениш решението си, просто кажи името. Преди да изгубиш съзнание, кажи името. Спаси душата си.

Ъндъруд излезе и Вейл бързо го последва. Не погледнаха назад.

60.

Помещението за екзекуции бе чисто и добре осветено, заобиколено от остъклен сектор за свидетелите, където бяха подредени шестнайсет сини пластмасови стола. Там вече седяха роднините на жертвите и осъдения, подбрани от щата свидетели и представители на медиите. Вейл и Ъндъруд заеха местата си до Бледсо и Дел Монако, които седяха зад правителствените лица.

Вейл поклати глава към Бледсо, но той вече бе разбрал по поведението им, че Сингълтъри е отказал да сътрудничи. Бледсо кротко се бе опитал да убеди за последен път губернатора и областния прокурор да отменят екзекуцията, но те не пожелаха да го изслушат.

Роднините на седемте жени, убити от Ричард Рей Сингълтъри, седяха сковано с мрачни и гневни изражения. От време на време бършеха сълзите си и несъмнено преживяваха кошмарните спомени, които никой родител не би трябвало да понесе. Дъщерите им бяха жестоко убити, а полицейските доклади описваха подробно мъченията, на които са били подложени в последните си часове.

Вратата към кабината за екзекуции се отвори и Ричард Рей Сингълтъри бе вкаран вътре на количка. На гърдите му бяха прикрепени кабели за сърдечните монитори, а във вените на ръцете му бяха вкарани системи. Черно-белият часовник на стената над вратата показваше 11:49.

Вейл се наведе напред и сложи ръце на устата си. Надяваше се, че чудовището, което лежеше пред тях, ще сподели тайната си в последния момент.

Тръбичките на системите бяха вкарани през малък отвор в съседната стаичка, където чакаше екипът за екзекуции. Губернаторът също присъстваше. Вейл го погледна бързо. Ако се съдеше по скованото му тяло и мрачно изражение, денят определено нямаше да донесе късмет на Ричард Рей Сингълтъри.

Вейл знаеше, че няколко екзекутори ще инжектират течности в системите, но само един от тях ще влее смъртоносната. Никой, дори

самите те, няма да знае кой е влял отровата в кръвта на затворника и кой е инжектирал течност във вторичния резервоар.

В единайсет петдесет и пет ексекуторите вкараха иглите в ампулите и зачакаха заповед да продължат.

Директорът на затвора се наведе към Сингълтъри.

— Ричард Рей Сингълтъри, имате ли последни думи?

Вейл затвори очи. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че чуваше пулса си.

— Надявам се всички да горите в ада — изкрещя Сингълтъри.

— Благодаря ви, господине — отвърна директорът. — Сигурен съм, че същата съдба очаква и вас.

Той се обърна към ексекуторите и каза:

— Действайте.

Вейл си представи как масивната доза натриев тиопентал се влива в кръвта на Сингълтъри — първата му стъпка към смъртта. След секунди затворникът щеше да е в безсъзнание.

След това щяха да му инжектират панкурониум бромид за отпускане на мускулите и накрая — калиев хлорид за спиране на сърцето.

Бледсо въздъхна и се вторачи в стрелките на часовника. В дванайсет и две минути, когато сърдечният монитор изписука и показа права линия, директорът на затвора заяви, че Ричард Рей Сингълтъри е мъртъв.

— Мамка му — промърмори Бледсо.

61.

Настроението по време на обратния полет в частния самолет на губернатора бе потиснато. Никой не проговори. Вейл си мислеше, че са се върнали на изходна позиция. Знаеха доста неща, а и бяха събрали голямо количество информация от местопрестъпленията, но още нямаха представа кой е Мъртви очи. Никакви заподозрени. Само страници с информация, зловеци снимки и безсмислени засега анализи.

Тя протегна крака и внезапната болка в лявото коляно я зашемети. Извади флакон тилебол и взе две таблетки. Осъзна, че е изпила почти всичките трийсет таблетки за по-малко от три дни. Обеща си да помоли доктор Олтман да погледне коляното ѝ и да ѝ даде нещо по-силно за болката. Дори да се налагаше да бъде лекувана, сега нямаше време за това. Трябваше да издържи, докато заловят Мъртви очи. Лечението на Джонатан и този случай се бяха превърнали във фокус на живота ѝ.

Тя се облегна и се замисли за Роби. Липсваха ѝ нежното му докосване, топлината и ароматът му. Струваше ѝ се едва ли не странно, че губи ума си по някого. Ако нямаше толкова ужасни проблеми, сигурно щеше да се наслаждава на влюбването. Отдавна не ѝ се беше случвало. Всъщност се беше влюбвала само два пъти — единият в гимназията, а вторият — в Дийкън. С него всичко стана адски бързо и след нула време тя забременя с Джонатан. Тогава не мислеше, че е допуснала грешка.

Самолетът започна да се снижава. Вейл затегна предпазния колан и се обърна към Томас Ъндъруд, който седеше до нея.

— Приятно ми беше да работя с вас.

— Искане ми се да бяхме постигнали резултат — отвърна той.

— На мен също.

— Ако мога да помогна с още нещо, не се колебайте да ми се обадите.

Вейл се усмихна леко.

— Бих могла да използвам помощта ви в изготвянето на документ за идентификация на подписа в рамките на метода на действие. Бихте ли ми станали съавтор?

— С удоволствие. При положение, разбира се, че наистина не сте Мъртви очи.

— Разбира се.

Тя се облегна и затвори очи, когато самолетът се спусна към пистата. Колесникът му изскърца леко и Вейл си помисли, че вече си е у дома.

Знаеше, че Роби я чака.

62.

Повратни точки. Повратните точки очевидно остават с теб, след като другите спомени избледнеят, като самотно цвете още цъфтящо сред купчина увехнали листа. Докато седеше, унесен в спомените си, той се замисли за емоциите, довели до затвърдяване на независимостта му преди много години. За него подобна повратна точка бе не само единственото цъфтящо цвете, а целият букет.

Писна ми от побоищата и нещата, които мръсникът ми причиняваше. Но не бях достатъчно силен да се боря с него. Мислех, че ако един-два пъти му покажа готовността си да се боря, ще схване посланието и ще се отдръпне от мен. Но не се получи. Продължи да ме тормози, но аз успях да опазя най-важното. Никога няма да намери скривалището ми. Никой няма да го намери.

Осъзнах, че мога да направя нещо, за да контролирам живота си. В кланицата, където работех, използваха куки за окачване на животинските трупове. Сетих се, че гигантските парчета месо са много тежки. Попитах шефа дали може да работя в отдела за подготовка на месото. Той ме огледа и каза, че съм висок за възрастта си, но кльошав. Смяташе, че няма да се справя, но аз започнах да работя там след края на работното време. Шефът видя, че съм упорит, и накрая ме премести.

Освен това прекарвах по половин час в упражнения с труповете в края на смяната си. Беше все едно вдигаш тежести, даже по-добре. Успях да повдигна дори най-тежките трупове. Правя това от два месеца. Чувствам, че вече съм готов да се изправя срещу мръсника...

Наистина повратна точка. Беше се сдобил със самоувереност, която щеше да му позволи да постигне контрол над живота си. За първи път. Осъзна, че ако нещо трябва да бъде направено, просто се налага да намери начин да го направи. Не ставаше дума дали може да се направи, а как. Винаги се бе чувствал така, още от времето, когато намери начин да завлече талашита от магазина до дома си, на няколко километра. Но тогава залогът беше по-висок и трябваше да е сигурен, че може да се справи с тежката задача, да се изправи срещу дявола и да свърши работата. Защото нямаше да има връщане назад. След като се възпротивеше на мръсника, щеше да е въпрос на живот и смърт. А не планираше да умира.

Сега, десетилетия по-късно, отново бе изправен срещу същите демони. Странно как животът се завърта на триста й шейсет градуса. Но той вече беше по-мъдър и готов да посрещне идващото. Вече никой нямаше да му каже „не“. Никой.

Щеше да се увери в това.

63.

На следващата сутрин, след като лежа будна през по-голямата част от нощта, Вейл бързо се изкъпа и облече, после се втурна към болницата. Искеше да държи ръката на Джонатан, да го гали по бузите, да го прегръща. Изпитваше този силен копнеж винаги, когато бе далеч от него, и можеше да го сравни само с жаждата и глада. Синът ѝ, дори в сегашното му състояние, ѝ даваше сили да продължи. Както Ема казваше, когато видиш детето, си зареждаш батериите.

Остана три часа в болницата и тръгна към оперативния център. Списъците бяха проверявани внимателно, но засега нямаше очевидни съвпадения. Само няколко възможности, върху които Роби и Манет работеха.

Вейл напусна центъра и потегли към старческият дом, за да подаде документите на майка си. Докато пътуваше, звънна на леля Фей, която ѝ съобщи, че всичко е готово за преместването на Ема. Но макар вещите на майка ѝ да бяха опаковани, все още имаше доста чекмеджета и кашони, които Вейл трябваше да прегледа, тъй като Фей не знаеше кое да изхвърли и кое да запази.

— А и колекцията ти от кукли е тук — добави тя.

Вейл въздъхна.

— Има толкова много за вършене.

— Не се тревожи за къщата — успокой я Фей. — Погрижи се за Джонатан и майка си. Аз ще се грижа за къщата, докато решиш да я продадеш.

Вейл ѝ благодари за неоценимата помощ.

— Ще ти донеса да прегледаш няколко кашона, когато имаш време — каза Фей.

Разбраха се да се срещнат в старческият дом в три часа и се сбогуваха.

След като се видя за няколко минути с управителката на „Сребристи ливади“, Вейл преглътна сълзите си и подписа документите. Договорът бе сключен. Стаята на Ема я очакваше.

Телефонът ѝ звънна, когато тръгна през паркинга. Тя избърса очите си, прокашля се и вдигна. Обаждаше се Джаксън Паркър, за да я уведоми за развитието на делото ѝ. Една от забележките му ѝ се стори особено интригуваща — Паркър я попита дали, е размишлявала върху възможността Дийкън да е убил Линуд. По пътя към оперативния център Вейл обмисляше това. Вниманието на престъпника изглеждаше фокусирано върху нея, личната ѝ връзка с него подходеше на профила. А и убийствата започнаха горе-долу по времето, когато Вейл подаде молба за развод.

Но как Дийкън е научил за роднинската ѝ връзка с Елинор Линуд? А и най-важното — отговаряше ли на профила? В много отношения — да. Трябваше да огледа положението обективно и да се освободи от емоциите. Това бе едно от най-трудните неща, с които се сблъскваха профайлърите. Личното им отношение често ги лишаваше от способността да се дистанцират, да преценяват и анализират безпристрастно.

Тя се обади на Дел Монако, разказа му сценария и той се съгласи, че си струва да го проверят внимателно. Затвори телефона и поклати глава. Отново не бе видяла очевидна следа. Можеше да не доведе доникъде, но все пак не се бе сетила за нея. Трябваше да благодари на Паркър за помощта.

Когато пристигна в оперативния център, разказа на Бледсо за идеята за Дийкън, после го разпита за Хенкок.

— Нашият човек не го е изпускарал от поглед — Обясни ѝ Бледсо.
— Но засега няма нищо ново.

— А убиецът си кротува, откакто прикачихме опашка на Хенкок.

— Съвпадение?

— Предполагам, че рано или късно ще разберем. Лаборантите откриха ли нещо по вещите, които взехте от дома му?

Бледсо се отпусна тежко на стола си.

— Нищо.

— Надявах се да намерят нещо. Често убиецът пази в дома си трофеите, които взима от жертвите, за да може да си играе с тях, когато изпита желание. Но понякога има и други скривалища, в случай че полицията обискира къщата му.

— Хенкок знае какво бихме търсили — отбеляза Бледсо. — Колкото и да е нагъл, ако той е Мъртви очи, би проявил достатъчно разум да не държи трофеите си на място, където бихме се появили.

— Освен това всички жертви са убити в домовете им, така че калта и кръвта не могат да ни помогнат. Ако той се преоблича и изхвърля старите си дрехи и обувки, след като напусне дома на жертвата, всичко отдавна е изчезнало. А това ни оставя с празни ръце.

Бледсо ѝ пожела късмет с настаняването на майка ѝ в старческия дом.

— Извини ме за честите ми отсъствия, но трябва да се погрижа за безброй неща, преди тя да се настани там — каза Вейл.

— Става дума за майка ти. Настани я, после се върни тук. Имам нужда от теб.

Фей и Ема пристигнаха малко преди три. Разтовариха куфарите, регистрираха Ема и ѝ помогнаха да се ориентира в новата среда. Фей отиде да се изкъпе, а Вейл седна и опита да поговори с майка си, за да се увери, че тя разбира какво става и защо. Но белите петна в мозъка на Ема само я натъжиха и обезпокоиха.

След половин час, когато Фей се върна, Ема вече спеше. Фей планираше да прекара нощта на кушетка в стаята ѝ и да се прибере у дома на следващия ден. Разтовариха кашоните, които Фей бе донесла от мазето и килера на Ема, и ги сложиха на задната седалка на колата на Вейл.

Вейл прегърна леля си, благодари ѝ за помощта и потегли към болницата при Джонатан. Вечеря в стаята му, поговори му известно време и му съобщи, че баба му вече е настанена във Вирджиния. И както винаги, му каза колко много го обича.

Пристигна у Роби малко след осем. Той не си беше у дома и къщата бе безмълвна. Вейл пренесе кашоните от колата си и ги остави на пода във всекидневната. Преоблече се с джинси и си направи чаша горещ шоколад. Коленичи и отвори кашоните.

В първия беше Лили, стара кукла, с която си беше играла като малка. Облегна я на канапето и се усмихна. Ема беше добра шивачка и бе прекарала безброй часове в изработване на богат гардероб за куклата. Вейл зарови из кашона и откри, че много от тоалетите още са

в добро състояние. Сети се за приятелката си Андреа и за часовете, които прекарваха заедно в игра на кукли.

Електронното писукане на един от часовниците на Роби я откъсна от мислите ѝ. Лили я бе накарала да потъне в спомени от детството и само засили нерешителността ѝ как да постъпи с къщата на Ема. Предпочиташе да не я продава. Единствените разноски по нея бяха данъците, застраховката и известна поддръжка, така че имаше логика да я задържи. Но Олд Уестбъри, макар и чаровен и спокоен, се намираше на пет часа път, а и не отговаряше на идеята ѝ за добра почивка.

Тя остави Лили встрани и зарови в следващия кашон. Трябваше да подбере внимателно кои предмети да запази, тъй като в дома ѝ нямаше много място, а тя мразеше безпорядъка. Наложил си шапката на криминалист и започнал да оглежда вещите, сякаш принадлежаха на жертва. Ако продължеше със спомените, емоциите ѝ щяха да избухнат и да засилят чувството ѝ за вина, че е вкарала майка си в старчески дом, макар да знаеше, че това е правилното решение.

В четвъртия кашон намери заключена метална кутия. Разтърси я енергично. Беше тежка. Любопитството ѝ се събуди. Тя отиде в кухнята, намери ножица и отвори евтината ключалка.

Вътре имаше документи. Вейл зарови из тях и намери стари снимки на родителите си, сами, с приятели и няколко от семейно пътешествие. Остави ги встрани и видя малък, увит в плат предмет. Взе го, разви плата и видя това, което се криеше в него.

Ченето ѝ увисна. Остана вторачена в предмета, а мозъкът ѝ блокира.

— Мили Боже! — изстена тя, преди да осъзнае, че телефонът ѝ звъни.

Нова загадка. Какво ли означаваше?

Тя си припомни всички улики, събрани от местопрестъпленията, както и всяко парченце от мозайката. Но цялата картина липсваше.

Досега.

Телефонът звънеше.

Вейл бързо го извади от джоба си и отговори.

— Вейл.

— Карън, обажда се Томас Ъндъруд. Надявам се, нямаш нищо против, че си пъхам носа в случая ти, но мисля, че открих нещо.

Тя още обмисляше новата информация и почти не го слушаше.

— Няма проблем...

— Съобщението, оставено от престъпника. Беше права, че означава „То е в кръвта“. Кръвта е ключът. Но не става дума за пренесено по кръвен път заболяване, а...

— Гени — каза тя.

— Точно така — потвърди Ъндъруд. — Вече си се сетила?

— Преди секунда — призна тя. — И още нещо. Мисля, че знам кой е убиецът.

64.

Вейл обърна металната кутия и изсипа съдържанието ѝ в чист найлонов чувал за боклук. Нахлузи гумени ръкавици и започна да разглежда предметите един по един.

Намери още няколко снимки на Ема и Нели, заснети с хора, които не познаваше. На една от тях забеляза, че сестрите носят малки медальони.

Взе златния медальон, който бе намерила в металната кутия, и се вторачи в него с надеждата да види надпис. Нямаше нищо. До нея легеше увеличената от лабораторията снимка и нямаше съмнение, че медальонът бе абсолютно същият като намереният в ануса на Линуд по време на аутопсията. Вероятно бе един от онези, които Ема и Нели носеха на снимката.

Беше се оказала сляпа за нещо толкова очевидно. Фактът, че не го е видяла, я тормозеше много, унищожаваше самочувствието и гордостта ѝ. Смяташе, че познава човешката психика и може да я прецени и да предвиди определени неща. Но в този случай не беше подобра от слепец, който не може да разчита Брайловата азбука. Както във всички подобни случаи, и тук имаше ключ към тайните на убиеца. Тя го беше държала, без да осъзнае с какво разполага.

Вейл остави снимката и продължи да рови из съдържанието на металната кутия. Нещо привлече вниманието ѝ: плик, в който имаше надраскана бележка от Нели до Ема:

„Това е снимката, която Патрик ни направи. Ще се видим скоро. Любов.

Нели.“

Сърцето ѝ заби учестено. Бинго! Може би. Помисли си за всички улики, които лежаха пред нея. Малко име. Отпечатъци, вероятно слюнка... и ДНК.

Намери кутия с найлонови пликосе в кухнята и прибра снимката и плика отделно. Затвори металната кутия, набра номера на Бледсо и го попита дали е седнал.

— В колата съм, така че няма друг начин — отвърна той.

— Отбий някъде и спри.

— Да спра, а? Толкова хубаво нещо ли ще ми събщиш?

— Много ли ти се иска да разрешиш случая на Мъртви очи?

— Повече от който и да било случай. Защо, да не би да си открила нещо?

— Знам кой е Мъртви очи, Бледсо. Е, поне знам малкото му име и вероятно много повече.

— Майтапиш се.

— Бих ли се майтапила с подобно нещо?

— Не ме дръж в напрежение, Карън. Кой е?

Вейл затвори очи, пое си дъх и му каза.

65.

— Не може да бъде — изуми се Бледсо. — Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна. Сглобих мозайката. Той отговаря на профила ми. Цялата история е напълно логична, когато разгледаш внимателно заподозрения, нали?

— Съжалявам, Карън.

— Дори не съм го виждала. Просто положението е такова. Не изпитвам никакви чувства. Хайде да го заключим, преди да убие отново.

— Каза, че знаеш името му.

— Малкото му име е Патрик. Ако е бил на възрастта на Линуд, сигурно, че е роден в средата на четирийсетте.

— Това е само предположение, но все пак е начало. Ще накарам всички да работят по списъците, за да проверим колко души на име Патрик, родени в средата на четирийсетте, има в тях. Каза, че разполагаш и с друго, нали?

— Плик и снимка, която вероятно е държал. Може да извадим късмет с отпечатъци и дори с ДНК.

— Отпечатъците ще са страхотно попадение. Имам чувството, че този тип е в системата. Ако съм прав, те ще ни осигурят фамилията му и тогава ще сме готови да го пипнем. Къде си?

— У Роби. Трябва да се отбия в лабораторията, за да оставя уликите. Ще се върна около единайсет и половина.

— Не се прибирай у дома. Ела направо в оперативния център.

— Добре, във втория ми дом.

— Карън... чудесна работа.

Вейл пристигна в оперативния център в дванайсет без петнайсет. Не беше спала от осемнайсет часа, но не се чувстваше изтощена. Беше разигравала наум безброй сценарии, като се опитваше да открие съвпадения между профила и онова, което знаеше за баща си, а то бе

нищо. Звънна на Тим Медоус и му каза, че разполага с изключително важни улики по случая, които трябва да бъдат незабавно анализирани.

— Ако се съди по това, което ми носиш, ще имаме нужда от техник за отпечатъците, друг за подобряване на образа, трети за документите... ще ми се наложи да отделя трима души за спешната ти задача.

— Кажим им, че им благодарим от все сърце.

— О, това ще свърши страхотна работа.

— Тогава им кажи, че колкото по-бързо получим резултатите, толкова по-бързо ще арестуваме заподозрения.

— Чували са го безброй пъти, Карън. Но ще се задействам. Първо ще пореботим по отпечатъците. Не се притеснявай, ще се погрижим за теб.

Когато пристигна в управлението, един от лаборантите я посрещна на входа и взе материалите, без да каже и дума. Очевидно не му беше приятно, че се налага да работи цяла нощ.

Но приемът в оперативния център беше друго нещо. Всички се втурнаха да я поздравяват, дори Дел Монако, който поради късния час бе облечен с анцуг. Вейл реши, че все пак изглежда по-добре с костюм.

— Май можем да свалим опашката от Хенкок — каза Бледсо, като зачеркна името на бившия агент от дъската и го елиминира от списъка на заподозрените. — Хайде да сглобим мозайката.

Вейл се настани на празния стол до Дел Монако.

— Добре. Ето каква е моята теория: биологичната ми майка, Елинор Линуд, е знаела, че баща ми е лош човек. Тя ми намекна това, когато се видях с нея. Ако този Патрик е баща ми и е имал връзка с Линуд, чрез брак или просто като съвместно съжителство, тя може да ме е отнела от него, без той да знае. Ако е така, има логика да й е бил ядосан. Това е нещо, което не би забравил.

— Може да е прекарал живота си в издирване на Линуд — обади се Дел Монако. — Искал е да я намери и убие. Това обяснява личното отношение при убийството, както и защо нейното е по-жестоко от останалите. Като гледаме старите снимки на Линуд, ясно виждаме, че всички жертви приличат на нея. Брюнетки, дълга до раменете коса, слаби, с красиви лица. За него всички те са превъплъщения на Линуд. Или поне на младата Линуд, която помни.

— Дълго време е таил гняв — намеси се Роби.

— Прекалено дълго — кимна Дел Монако и седна. — За човек, склонен към насилие, какъвто очевидно е Мъртви очи, гневът му е нараствал непрестанно, докато е стигнал до момент, когато вече не е можел да го сдържа.

— Как тогава обясняваме стенописите? — попита Манет.

— Става дума за кръв, но не за инфекция. „То е в кръвта“ говори за генетична връзка. Кръвен роднина. Или има предвид, че аз работя по случая. А съществува и златният медальон. Имам стара снимка на Ема и Линуд, които носят еднакви медальони. В момента увеличават снимката в лабораторията. Намерихме единият медальон в ануса на Линуд, а другият бе сред вещите на Ема. Очевидно убиецът е знаел за тях. Сигурно по някое време се е снабдил с този на Линуд и го е пазил досега.

Бледсо вдигна телефона.

— Ще изпратя униформен пред вратата на Ема в старческия дом. Ще го оставя там, докато заловим Мъртви очи. Как се казва мястото?

Вейл му каза и той набра номера.

— Докъде стигнахме със списъците? — попита Дел Монако.

Роби, който седеше на края на бюрото си, протегна ръка към бележника си.

— Петдесет и двама души на име Патрик. Един от тях, Патрик Фаруел, е лежал във „Веландия“ през 1977. Две години за изнасилване, после бил освободен под гаранция. Изчезнал от радара в началото на осемдесетте.

— На колко години е? — попита Манет.

Тя беше с анцуг и носеше маратонки, но на нейната слаба и стегната фигура те стояха добре.

Роби прелисти няколко страници.

— Според това, с което разполагаме, рождената му дата е девети август 1947 година.

Синклер се ухили.

— Бинго!

Бледсо затвори телефона и съобщи:

— Добре, униформеният е на път към „Сребристи ливади“.

— Чакайте малко — възпря ги Манет. — Това не отговаря на профила ти. — Погледна Вейл и разпери ръце, сякаш се радваше, че профилът е невалиден.

Вейл наклони глава.

— Разликата във възрастта е без значение...

— Аха, почна се. Даваш ни убиец на възраст между трийсет и четирийсет години, а когато се оказва, че е на шейсет и една, твърдиш, че е без значение.

— Остави ме да обясня — спокойно отвърна Вейл. — Знаем, че Фаруел е лежал за изнасилване. Ако той е нашият човек, обзалагам се, че е лежал и другаде, може би под друго име и в друг щат, но за подобно сексуално престъпление. Бил е в затвора известно време, това обяснява разликата във възрастта.

— Как така? — учуди се Бледсо.

— Открихме, че когато е затворен, сексуалният престъпник не съзрява в емоционално отношение, макар да остарява на години. Така че, макар да търсим четирийсетгодишен, ако е лежал някъде двайсет години, той емоционално е още на четирийсет, когато излезе от затвора. А след като анализирахме поведението, което е функция на емоциите ни, той наистина отговаря на профила.

Манет размаха ръка.

— Дрънканици. Имаш оправдание за всичко, нали? Не можеш ли просто да признаеш, че си сгрешила?

— Това не би решило проблемите — намеси се Бледсо. — За момента приемам обяснението на Карън. Да действаме нататък.

Синклер положи глава на баскетболната топка и притвори очи.

— Пуснахме ли съобщение до всички полицаи?

— Да. Също и до ФБР — отговори Дел Монако.

Синклер вдигна глава, разкърши се и се опита да отвори очи.

— Тогава трябва да открием колкото се може повече информация за този тип. Данъчни декларации, шофьорска книжка, сметки за ток и вода...

— Някои от тези неща ще трябва да изчакат до сутринта, когато ще можем да влезем в базите данни на компаниите — каза Бледсо. — Но съм съгласен. Сега ще действаме с наличното. Ще имаме нужда от нещо повече от медальон, профил и косвени улики, за да получим заповед за обиск.

Слънчевите лъчи пробиха облаците и леко се затопли. С помощта на интернет, досиетата на ФБР, полицията, данъчните и затворите във Вирджиния, членовете на оперативната група успяха да пресеят солидно количество информация. Единственият обещаващ факт бе, че Патрик Фаруел имаше история, типична за серийните убийци. Досиетата не даваха пълна представа за него, но в ранните сутрешни часове разследващите започнаха да четат между редовете и да заменят идеи с факти. Не беше най-точното средство за работа, но картината подкрепяше теорията им.

Вейл имаше проблем с изграждането на солидна теория върху предположения, но останалите вече бяха изморени и изнервени.

— Мамка му — изсумтя Роби, който седеше пред компютъра си и проверяваше базата данни на сделките с недвижими имоти във Вирджиния през последните сто години.

Въз основа на анализа на Вейл и теорията на Дел Монако, бяха съсредоточили вниманието си върху Вирджиния. Хипотезата им бе, че Мъртви очи е останал в щата. Възнамеряваха да огледат всичко, но решиха да не се отдалечават прекалено много от геопрофила.

— Какво има? — попита Бледсо, който търкаше зачервените си очи, а в другата си държеше шестата или седмата чаша кафе.

— Проверих данъчните документи. Смятах, че ако притежава къща или апартамент, или земя някъде, ще открия нещо. Но не се получи.

Едновременно иззвъняване на телефона и факса прикова вниманието им. Вейл, която беше най-близо до кухнята, грабна телефона. Изслуша техника, който ѝ обясни подробно какво са открили, после си записа нещо.

— А другите неща? — попита тя.

Изчака малко, благодари и затвори. Върна се във всекидневната с усмивка на лицето.

— Обадиха се от лабораторията. Намерили са няколко отпечатъка и са ги проверили в системата. Открили са съвпадение — каза тя, замълча театрално и добави: — Патрик Фаруел.

— Бинго! — зарадва се Бледсо.

Манет се залюля на стола си и вдигна страницата от факса.

— Патрик Фаруел, това е нашият човек — каза тя, огледа снимката, изпратена от лабораторията, и я подаде на Вейл. — Прилича

много на теб, Кари.

Вейл наклони глава и се вгледа в образа. Не се зарадва на приликата.

— Татко — каза тя накрая. — Приятно ми е да се запознаем.

66.

Оперативната група закуси с гевреци, кексчета и гигантска кана кафе, които Синклер донесе от местната сладкарница малко след седем. Навън бе около десет градуса под нулата и когато се върна, той заговори как детството му в Оукс Парк, Илинойс, би трябвало да го подготви за подобни мразовити дни. Всички бяха прекалено изморени да му отвърнат и накрая той седна и гушна голяма чаша кафе.

Всички бяха изкарали почти двацет и четири часа без сън, а и в близко бъдеще не ги очакваше почивка. Погълнаха щедри дози захар и кофеин и анализираха информацията, която започна да постъпва след осем часа.

Научиха, че Патрик Фаруел е арестуван преди петнайсет години за сексуално насилие над малолетна. Беше лежал в „Поконома“, преди да го прехвърлят в по-строг охраняемия „Грийнсвил“, тъй като бе намушкарал друг затворник, който приел прекалено лично насилието върху малолетна.

Условното му освобождаване преди осемнайсет месеца бе послужило само да отърве системата от бич като него. Той прекъсна всякаква връзка с надзорника си и вече не го видели. Управата на затворите бе провела сериозно издирване, но без резултат, и бяха решили, че е напуснеш щата и е минал в нелегалност. Но директорът на затвора имаше друга теория. Смяташе, че Патрик Фаруел е сменил името си и още живее във Вирджиния. Това бе само интуиция, но директорът твърдеше, че тя никога не го е подвеждала.

— Натрупаният му гняв е прекипял, когато е излязъл от затвора — каза Дел Монако. — И веднага щом се е покрил, вече никой не е имал контрол върху него. Нито надзорникът, нито полицаите. Буквално са го пуснали на свобода.

Роби кимна.

— А раздялата му с надзорника съвпада с убийството на първата жертва на Мъртви очи, Марси Евърс.

— Нещо, което да сочи компютърните му умения? — попита Бледсо.

Роби разтърка очи.

— Какво например? Курсове или нещо подобно?

— Каквото и да е.

— Не виждам нищо в досиетата — отговори Роби. — Но компютърни курсове се предлагат на безброй места и повечето не са регистрирани никъде.

— А софтуерът, използван за самоунищожаването се съобщение, се продава в интернет — добави Вейл.

— Доколкото ми обясниха, не е необходимо да си вълшебник.

— Ами... — обади се Манет. — Аз смятам, че трябва да действаме. Разполагаме с името, отпечатъците и миналото на този тип.

Бледсо плесна с ръце.

— Хайде да действаме. Хернандес, говори с пощенския инспектор. Разбери дали Патрик Фаруел е попълвал молба за препращане на пощата му. Син, провери дали е попълвал данъчни декларации. После провери местните затвори. Възможно е да са го прибрали заради пътно нарушение или пиянство. Може вече да е заключен някъде — каза той с надежда, после погледна факса. — Аз ще разпратя снимката и отпечатъците му, ще помоля хората от лабораторията да ги изпратят на всички участъци в щата.

— Не трябва ли да действаме из цялата страна? — попита Синклер.

— Няма да навреди, ако проверим националния център за криминална информация — съгласи се Бледсо.

Вейл поклати глава.

— Фаруел е местен. Дързък, агресивен и самоуверен. Мисли, че може да действа без последствия и за съжаление ние само затвърдихме тази му идея, тъй като досега не успяхме да открием никакви реални следи.

Роби вдигна ръка.

— Досега.

— Важното е, че не сме му дали причина да напусне удобната си зона, очертана в геопрофила. Смятам, че засега трябва да търсим само в щата. Да се надяваме, че ще извадим късмет.

67.

След като разследването вече беше фокусирано върху арестуването на първия заподозрян, Вейл си позволи почивка, за да отиде до болницата при Джонатан.

Тя уведоми сестрата, че иска да поговори с лекаря, после седна до сина си и хвана ръката му. Остана така почти половин час, преди Олтман да влезе в стаята. Размениха си няколко любезни думи, после той каза:

— Спомняте си разговора ни за значимостта на малките стъпки, нали?

— Има ли ново подобрение?

— Да. Елате по-близо.

Той извади фенерче от джоба на самото си и се наведе към лицето на Джонатан. Насочи лъча към очите му.

— Примигна — отбеляза Вейл. — Но и преди го правеше.

— Точно така. Сега погледнете това — каза Олтман, като отстъпи назад и стисна кожата на ръката на Джонатан.

Синът ѝ реагира незабавно и отдръпна ръката си.

— Умишлено движение в отговор на ощипването.

Вейл инстинктивно разтърка ощипаното място.

— Какво означава това? — попита тя.

— Това е сериозен признак, че Джонатан излиза от комата.

— След колко време ще се събуди?

Олтман сви рамене.

— Няма определен момент. Може да е утре, може да е след седмици или месеци. Невъзможно е да се каже.

Агонията на несигурността щеше да продължи, но Вейл поне вече имаше сериозна причина да се надява.

— Благодаря ви, докторе.

— Забелязах, че куцането ви се е влошило — каза той. — Имате ли нещо против да погледна крака ви?

Вейл се усмихна.

— Мислех да ви помоля за това. Изкълчих си коляното преди около две седмици. После се подхлъзнах на леда и оттогава много ме боли.

Тя седна и Олтман задвижи крака ѝ напред–назад, после го задърпа и забута леко в различни посоки. Вейл стисна облегалките на стола и се опита да сдържи писъка си.

— Не съм ортопед, но ми се струва, че сте скъсали сухожилия. Трябва да се подложите на по-подробен преглед и на магнитен резонанс.

Той извади кочана с рецепти и ѝ написа имената на двама специалисти.

— Не отлагайте прегледа дълго, защото положението ще се влоши.

Вейл взе листчето и му благодари. След като лекарят излезе от стаята, тя се наведе към сина си и погали лицето му. Лявото му око потръпна в отговор.

— Джонатан, скъпи, можеш ли да ме чуеш? Мама е. Исках да ти кажа колко се гордея с теб. Продължавай да се бориш. Ще победиш.

Хвана нежно ръката му.

— Аз също постигнах напредък в моя случай. Имам чудесна идея. Когато се събудиш, ще идем да изпием по няколко шейка. Само ние двамата. Какво ще кажеш?

Стисна леко ръката му и го целуна по челото.

— Обичам те, шампионе.

68.

— Получихме пълното досие на Фаруел от „Грийнвил“ — каза Бледсо и метна папката на масата.

Роби и Вейл бяха пристигнали в пицария „Изи“ по едно и също време. Бледсо вече си беше поръчал и пред него стоеше голяма пица с кашкавал и салам. Той се плъзна настрани, за да направи място на Вейл. Едрата фигура на Роби автоматично му осигуряваше отсрещното канапе.

— Фаруел лежал заедно с останалите затворници. В досието има бележка, че бил особено близък с един от тях.

— Ричард Рей Сингълтъри — каза Роби.

— Точно той.

Вейл въздъхна.

— Е, това ме кара да се чувствам по-добре. Имам предвид, че все пак не позволихме на Сингълтъри да отнесе тайната си в ада. Открихме информацията, преди някой друг да умре.

— Какво още има в досието? — попита Роби.

— Според затворническите документи домашният адрес на Фаруел е пощенска кутия в Дейл Сити. Манет отиде да провери дали кутията е още активна. Ако е, тя ще остане там и ще чака появата му. Разполагаме и с петнайсетгодишен адрес на местоработата му. Фирма за шкафове по поръчка „Тимбърланд“. Намира се в Ричмънд.

— Дърводелец — отбеляза Роби, приковал очи в пицата.

— Да — кимна Бледсо и взе огромно парче, от подноса.

Роби го последва и грабна следващото.

— Предполагам, че след като обядваме, ще потеглим натам.

— Вече говорих с шефа. Истински кретен. Обадох се в прокуратурата, за да получим заповед. Трябва да е готова, докато стигнем до фирмата. Надявам се, че ще имат нещо повече от пощенска кутия в документацията си за Фаруел.

— Дори да нямат, все пак вече имаме следа — каза Роби. — Рано или късно ще го намерим.

Фирма „Тимбърланд“ представляваше просторен промишлен комплекс, разположен до изровен път, който свършваше в задния паркинг на съседния склад за дървен материал. Главната сграда беше тухлена постройка с тенекиен покрив, която вероятно не бе изглеждала много по-добре като нова.

Вейл изпи последната глътка от огромната си кола и последва Роби и Бледсо в сградата. Бледсо показва заповедта за обиск и поиска да види досието на Патрик Фаруел. Десет минути по-късно дебела негърка излезе от другото крило на офиса с овехтяла бежова папка в ръка. Подаде я, без да каже и дума, и се върна на бюрото си.

Тримата прегледаха внимателно информацията, сякаш изучаваха тайната рецепта на кока-кола.

— Същата пощенска кутия — отбеляза Бледсо.

— А в молбата няма нищо, което да сочи, че е лежал в затвора — добави Роби.

— Не си очаквал, че ще се прояви като съвестен гражданин, когато попълва молба за работа, нали? — попита Вейл. — Ти би ли наел изнасилвач, който е лежал в затвора?

— Значи ни остава да разпитаме работещите тук — каза Роби и се обърна към секретарката. — Можем ли да поговорим с началника на личен състав?

— Вече говорите с него.

— Имате ли служители, които работят в компанията повече от петнайсет години?

Жената вдигна очи към тавана и заглежда голите тръби и решетките на климатика.

— Четирима. Не, трима. А, и собственикът.

— Тук ли са? — попита Бледсо. — Трябва да поговорим с тях.

— Тук са. Ще им се обадя.

Вейл вдигна ръка.

— Почакайте. Първо ще поговорим със собственика.

Ал Мейси беше нисък трътлест мъж на около петдесет години. Късите му дебели крака се търкаха един в друг, когато ходеше, и

походката му напомняше патешко клатушкане. Зад дясното му ухо бе затъкнат молив, а рошавата му посивяла коса бе обсипана с дървени стърготини. Последната фаланга на левия му палец липсваше.

— Аз съм Пол Бледсо, от отдел „Убийства“. Това са колегите ми, специален агент Карън Вейл и детектив Роби Хернандес — представи ги Бледсо. — Какво можете да ни кажете за Патрик Фаруел. Работил е тук три години, през...

— Помня Патрик. Добър работник. Странеше от останалите и не общуваше с никого. Нямах представа за онова, което е правил. Нямах нищо общо с това. Разказах на полицията всичко, макар да не беше много.

— Не сме тук заради онзи случай — каза Вейл. — Надявахме се да ни разкажете нещо за самия Патрик. Всичко би ни помогнало.

— Не помня много. Беше отдавна.

— Нещо за приятелите му? — продължи Вейл. — Беше ли близък с някой от работниците?

— Доколкото си спомням, Патрик беше самотник. Имаше един тип, с когото работеше често, Джим Гастън. Той още работи тук. Говорихте ли с него вече?

— Не, решихме да започнем с вас.

— Джимбо е вашият човек. Ако Патрик е споделил нещо с някого, това ще е Джимбо.

Мейси погледна Бледсо и Роби и отстъпи назад.

— В момента работя по голям шкаф. Може да съм собственик, но още се ровя из стърготините. Не си падам по ръководенето на бизнеса. Това беше работа на баща ми. Имате ли още нужда от мен?

Бледсо поклати глава.

— Засега не. Ако нещо се появи, ще ви намерим. Благодаря ви за помощта.

Джеймс Гастън се нуждаеше от зъболекар. Единият му преден зъб липсваше, а долните му зъби бяха криви и покрити със зъбен камък. Оплешивяваше и имаше масивна брадичка, която му придаваше първобитен вид. Той също бе затъкнал молив зад ухото си, а престилката му беше покрита с петна от лак.

— Спомням си Патрик, разбира се — отговори той на въпроса на Бледсо. — Странен тип. Не обичаше да говори, освен ако не пийнеше няколко бири. Вкарваше ги тайно по време на обедната почивка и после се раздрънкваше. Говореше за жените, с които е бил, но аз не му обръщах много внимание. Смятах, че просто се хвали. Когато го арестуваха, си помислих, че може да не ме е лъгал.

— Някога да е споменавал къде живее или обича да ходи? — попита Вейл.

— Живееше в старо семейно ранчо или нещо такова. Имаше много земя. Ловуваше лисици през зимата и ловеше риба през лятото. Това е всичко, което си спомням. Не бяхме приятели, просто работехме заедно. Беше добър дърводелец. Имаше талант.

— Талант?

— Сръчни ръце. Бих казал, вродена дарба. Веднага си личеше. Твърда ръка, точно око.

— Кога го видяхте за последно? — попита Бледсо.

— В деня, когато му закопчаха белезниците и го отведоха от тук.

Роби духна на ръцете си, за да ги стопли, и се включи в разговора.

— Познавате ли някого, с когото може да е още близък? Човек, с когото да поговорим, за да разберем къде е Патрик или къде се намира ранчото му?

— Не познавам никого. Не е близко, това е сигурно. Шофираше дълго всеки ден, за да стигне дотук.

— Хей, Джимбо — извика някакъв мъж на около трийсет метра от тях. — Трябва да разкараме това нещо от тук.

— Трябва да вървя — каза Гастън.

Роби му благодари, подаде му визитната си картичка и го помоли да му се обади, ако си спомни нещо. Петнайсет минути след като се върнаха в офиса, приключиха с разпитите на останалите служители, които бяха работили в „Тимбърланд“ заедно с Фаруел. Никой не знаеше много за него, но всички потвърдиха, че бил самотник и си вършел работата с невероятно старание и прецизност.

Върнаха се в колата и Бледсо каза:

— Гастън спомена, че Фаруел има семейно ранчо. Но ти провери недвижимите имоти и нищо не се появи.

— Да, но Гастън каза, че ранчото било старо. Възможно е да е било купено по-рано. Мисля, че започнах някъде около 1900 година. Ако са купили ранчото през 1899–а, със сигурност съм го пропуснал. Останалите документи трябва да бъдат проверявани на ръка.

Бледсо завъртя ключа.

— Тогава знам къде отиваме.

Пристигнаха в областния отдел за поземлени регистрации по обед. Беше типична правителствена сграда, построена преди десетилетия, едноетажна, с полегат покрив. Поговориха с дежурната чиновничка и половин час по-късно вече седяха до дълга дървена маса, отрупана с масивни томове, датиращи от края на деветнайсети век.

Заеха се да търсят земя, притежавана от човек на име Фаруел. Задачата беше отегчителна и след няколко часа липсата на сън и обездвижването започнаха да им се отразяват. Всеки от тримата задряма поне веднъж въпреки многобройните коли, които бяха изпили.

— Трябва да се разтъпча — каза Вейл. — Не върша работа, когато заспивам. Мисля, че прочетох последната страница пет пъти.

Тя се изправи, но Роби я спря.

— Хиляда осемстотин деветдесет и първа. Франклин Фаруел закупил петдесет и пет акра^[1] в югозападната част на област Лоудаун — прочете той, обърна страницата и се опита да се ориентира по картата на нея. — Според мен това отговаря на определението за семейно ранчо.

Бледсо се надигна със стон от стола и се наведе над масата.

— Има ли адрес?

Еlegantната му риза беше смачкана, а ръкавите — навити до лактите. Предницата ѝ бе украсена с голямо петно от кола, появило се около три часа, когато детективът бе заспал с кутията в ръка.

— Има номер на участъка. Осемнайсет. Парцел номер девет от областна карта номер четири. Не забравяй, че това е от деветнайсети век.

— Имаме нужда от съвременна карта — обади се Вейл, — за да можем да сравним.

Бледсо потисна прозявката си и вдигна тома с ранчото на Фаруел.

— Ще занеса това на чиновничката. Тя ще ни каже къде се намира. Вероятно ще го намери много по-бързо от нас.

Жената очерта ранчото на Фаруел върху съвременната карта, Бледсо уведоми останалите членове на оперативната група и насрочи събрание в центъра след час. Следващото му обаждане беше до екипа за бързо реагиране в област Лоудаун, който трябваше да се подготви за действие през следващите няколко часа.

Пътуването до оперативния център беше дълго и усложнено от задръстването, причинено от сблъсък на мотоциклетист и пешеходец. Линейки и полицейски коли бяха паркирани на банкета, а шофьорите намаляваха скоростта, за да видят какво е станало.

Сърцето на Вейл биеше по-учестено от обикновено и макар че копнееше да поспи, енергията ѝ се бе възвърнала, откакто откриха ранчото на Фаруел. Помисли си, че може би го е посещавала като бебе. Разбира се, не би могла да си спомня абсолютно нищо, но осъзна какъв късмет е извадила, че майка ѝ я е освободила от извращения Патрик Фаруел. Това бе единственото добро нещо, което Линуд бе направила за нея.

За първи път се замисли над факта, че Патрик Фаруел е биологичният ѝ баща. Във вените ѝ течеше кръвта на изнасилвач и жесток сериен убиец. Трябваше да си поговори с Уейн Рудник по въпроса: наследственост срещу възпитание... и как се бе озовала от правилната страна на закона, когато собствената ѝ плът и кръв е поела в точно обратната посока. Струваше ѝ се невъзможно да се примири с тази идея.

Докато водеше наум този философски дебат, тя облегна глава на седалката и затвори очи. В следващия миг вече бяха паркирали пред оперативния център и Роби я будеше нежно.

[1] 1 акър = 4 декара — Б.пр. ↑

69.

Той е тук сега, с една от неговите курви. Онази, която харесва. Знам го, защото тя е тук често. Започнах да планирам преди няколко седмици. Реших, че мога да направя онова, което той прави, при това по-добре. Възбудих се, когато си го помислих. Но се страхувам. Никога не съм го правил. Знам какво да правя и как, но нещо ме спира. А тя е тук и лежи на леглото. Сърцето ми започва да бие лудо. Дъхът не ми достига.

Трябва да го направя! Ще направя онова, което той ми прави. Ще го фрасна с оловната тръба. Взех една от железарията на Били на връщане от работа. Готов съм. Ще го пребия. Ще пребия и курвата и ще изчезна. И няма да се върна...

Той седеше, вторачен в голата стена. Мислеше и си припомняше времето, когато най-после бе готов да се защити. Но тъкмо когато се реши да действа, се появиха ченгетата и отведоха копелето. Него не го видяха, защото беше в скривалището си. Щракнаха белезниците на китките на мръсника и шибнаха лицето му в стената на няколко сантиметра от малката му шпионка. Беше сигурен, че ще го намерят. Но те не се интересуваха от него. Бяха тук заради копелето. Така и не разбра по каква причина, защото никога вече не говори с него. Важното бе, че сега целият дом бе на негово разположение. Ранчото, къщата, всичко.

Отначало се зачуди дали мръсникът, ще се върне. Но след като изминаха няколко седмици, а после и месеци, той реши, че мястото е вече негово. Никой не знаеше, никой не се отбиваше тук. Беше сам. Плащаше сметката за тока с парите, които печелеше в работата. Крадеше месо от кланицата и готвеше наденици и евтини спагети. Купуваше си каквото можеше да си позволи и се справяше чудесно.

Всъщност не можеше и да мечтае за по-добро място. Много земя, идеална за заравяне на трупове, ако си падаше по такива неща.

Но по онова време не разсъждаваше по този начин.

Беше чувал, че мъдростта идва с възрастта. Сигурно бе вярно, тъй като беше научил много през годините. И сега се чувстваше наистина мъдър. Едно от най-важните неща, които беше научил, е да осъзнава кога трябва да дойде края. Винаги си обещаваше, че ще е готов, когато дойде времето. И сега бе тук, готов да се изправи пред него. Чудеше се как ли ще се чувства. Нуждата го бе обзела внезапно. Нужда да приключи, да предприеме последната стъпка.

Тук започна всичко. Началото се среща с края. Кръгът на живота. Животът щеше да приключи.

Зачуди се какво ли ще усети.

70.

Геопрофилът бе абсолютно точен. Вейл го държеше в ръка, разглеждаше границите и се възхищаваше на прецизността. Ранчото на Фаруел се намираше извън очертанятията, но бе разположено точно зад западната граница на географския район в профила.

През последния час Бледсо бе работил с областния шериф на Лоудаун, за да получи заповед за обиск на ранчото. Лейтенантът повика екипа за бързо реагиране и възложи задачата на тактическия командир Лон Килгор. Килгор беше в края на трийсетте, а лицето му изглеждаше като издялано от гранит. Имаше мъжествени остри черти и леко набола брада. Ръцете му бяха масивни, а пръстите — достатъчно дълги, за да хванат баскетболна топка без проблем.

Пет години в морската пехота бяха възпитали у него желязна дисциплина. Тя личеше, в походката му, в начина, по който се обръщаше към хората си и планираше нападението над опасен престъпник. Бледсо каза на Вейл, че с Килгор са имали несъгласия в миналото, но никоя от мисиите на бившия пехотинец не се е проваляла. Добави, че уважава дълбоко уменията му и рядко оспорва мнението му.

Заради огромните размери на имота на Фаруел Бледсо се съгласи с Килгор, че трябва да проведат по-прецизно разузнаване, преди да изпратят там екипа за бързо реагиране. Нуждаеха се от поглед от въздуха, за да определят какви коли, сгради, хамбари или други постройки са разположени там и къде точно се намират. Килгор искаше и подробности за Фаруел.

Оперативната група стоеше встрани, бяха изморени и гладни, но изпълнени с желание да помогнат. Намираха се в офиса на областния отдел по специални операции, в стара сграда в центъра на Лийсбърг. На стената висеше рамкирана цветна снимка на шерифа; издокаран с парадната си униформа. Беше направена в областния предварителен арест и предизвика неприятни спомени у Вейл. Тя се извърна и се

съсредоточи върху Килгор. Трябваше да забрави за личните си проблеми и да вложи цялата си енергия в залавянето на Мъртви очи.

— Най-вече искам да знам — каза Килгор — дали този тип е способен да постави мини и бомби.

Бившият пехотинец стоеше пред закачената на стената увеличена карта на ранчото.

— Израснал е там и познава терена като дланта си — продължи той. — Кой знае какво ни е устроил. — Огледа околния район и добави: — Ще трябва да вървим пеша, за да сме невидими. Ако потеглим с камионетката за нападения, ще вдигнем толкова прах по черния път, че ще ни види от километри.

— Значи ще вървим пеша — съгласи се Бледсо.

Килгор се завъртя към него.

— Ние ще вървим пеша. Ти и хората ти ще останете тук.

— Слушай, Лон, вие ще осъществите нападението, но ние ще дойдем с вас. Вложили сме прекалено много в този случай, за да останем тук и да чакаме обаждане.

— А аз си мисля, че сте вложили прекалено много, за да рискувате да прецакате работата?

— Ние сме детективи, Лон, а не новобранци регулировчици. Идваме зад вас — упорито настоя Бледсо и се вторачи в него.

— Да, господине — подигравателно изкозирува Килгор, вдигна телефона и натисна бутон. — Сали, повикай всички. Екипи „Алфа“ и „Бета“. Изпрати ги в хотел „Червената лисица“, в зала „Джеб“. Искам да ги видя там след час. После се обади на управителката на хотела. Тя ме познава. Кажй й, че имаме нужда от залата за няколко часа. Помоли въздушните сили за сателитна снимка на имота.

Вслуша се за момент, после каза:

— Не, не, това е прекалено много време. Нуждаем се от нея след час — настоя той, после сви рамене и кимна. — Добре, това ще свърши работа. Пригответи ми няколко големи снимки. Колкото се може по-бързо.

Той затвори и се обърна към картата.

— Ще използваме нещо от интернет, което се нарича „Виртуална земя“. То ще ни осигури въздушни снимки на имота. И ще ги получим след няколко минути, а не след часове. Веднага щом се снабдим с тях, ще започнем да планираме атаката.

— Ще бъдем готови — увери го Бледсо.

Килгор се намръщи.

— Не мога да ти опиша колко ме радваш с това.

71.

Докато чакаха хората на Килгор да я приготвят снимките, членовете на оперативната група отидоха до автоматите в лобито, за да си вземат закуски и кафе. Не бяха яли много през деня, а перспективата да получат солидна храна в следващите няколко часа бе почти нулева.

Вейл остана с Бледсо, който се свърза с местния полицейски участък в Мидълбърг, за да обясни естеството на операцията. Килгор очакваше проблеми, тъй като по-голямата шерифска служба на област Лоудаун бе координирала действията, без да се консултира с полицията в Мидълбърг, която се състоеше само от пет ченгета. Според Бледсо лейтенантът беше настроен войнствено, защото смяташе, че са се натрапили в територията му. Настояваше хората му да участват в операцията и едва ли не изпадна в истерия и заплаши, че ще оспори юрисдикцията на полицейския началник на Лоудаун.

Бледсо го помоли да изчака, несъмнено притеснен да не си изпусне нервите и да не каже нещо, което да отложи операцията с часове. После се обърна към Вейл и ѝ обясни какъв е проблемът.

Тя поклати глава, изненадана за пореден път от дребнавостта на ченгетата.

— Мъжете са като кучета, Бледсо. Обичат да пикаят навсякъде с претенцията, че това е тяхна територия.

— Да, но само ми губи времето.

— Съмнявам се, че началникът на Лоудаун се интересува от териториални спорове. Той иска само да твърди, че неговите хора са заловили Мъртви очи. Не му пука дали полицията или шерифската служба ще го арестува, нали?

— Точно така.

— Тогава кажи на лейтенант Доберман, или каквото, по дяволите, е името му, да звънне на шефа си.

Бледсо предизвика разгневения лейтенант и изчака, докато той се обади на шефа си. След десет минути администраторката подаде

телефона на детектива. Той се вслуша за момент, благодари и затвори.

— Лейтенант Доберман каза, че всичките му хора били заети с техните си случаи и щяло да отнеме известно време да ги събере, а не искал да отлага операцията ни — изсумтя Бледсо. — Истината е, че ако ни беше изпратил някои от хората си, половината му район щеше да остане без патрули. А и Мидълбърг бездруго щеше да използва екипа за бързо реагиране от Лоудаун.

— Тъпо мъжкарско съперничество — отвърна Вейл.

— Не ни обиждай, Карън. Оставяме тези неща за съблекалните.

Килгор взе снимките от „Виртуална земя“ и топографската карта и се отправи към хотел „Червена лисица“. Оперативната група го последва в една от колите на екипа, оборудвана с два черни тактически екипа, радиостанции, шлемове, щитове, инфрачервени очила и маски.

Бледсо шофирате, а Дел Монако се бе качил при Килгор в камионетката. Вейл се загледа в малкия елегантен хотел и отбеляза:

— Винаги съм искала да отседна тук.

Роби проточи врат и огледа постройката.

— Просто голяма стара къща.

— Все едно да кажеш, че Белият дом е „голяма стара къща“. Хотел „Червената лисица“ е построен в началото на осемнайсети век. Мисля, че Вашингтон е спал тук. Хотелът дори е играл важна роля по време на Революцията и Гражданската война.

— И откъде знаеш това? — попита Манет.

— Защо вечно ме предизвикваш?

— Все някой трябва да го прави. Мислиш си, че знаеш всичко.

— Канех се да наема стая тук преди около шест месеца. Много романтично място. Заобикалят те планини и прекрасна растителност, а стаите са обзаведени както преди двеста години — отвърна Вейл, като се загледа през прозореца. — После осъзнах, че колкото и да е романтично дадено място, ако нямаш с кого да го споделиш, е адски самотно. Изхвърлих брошурата.

Усети погледа на Роби с тила си. Той би я завел там по време на дългоочаквана ѝ ваканция. А това определено изглеждаше възможно, след като случаят на Мъртви очи скоро щеше да бъде приключен. Вейл си позволи да помечтае няколко секунди.

— В случай че те интересува — каза Манет, — хотел „Червената лисица“ е бил там, когато Франклин Фаруел е купил ранчото.

Вейл кимна. Манет беше права. Потръпна, когато си помисли на каква опасност са се излагали младите жени, посетили хотела през годините.

След минута Бледсо последва камионетката на паркинга. Килгор скочи от кабината и ги поведе към входа на хотела.

Влязоха в зала „Джеб“ и огледаха тъмната дървена ламперия, камината и гредите на тавана.

— Провеждам всички тактически сеанси тук, когато имаме маневри в района. Управителката е приятелка на майка ми — каза Килгор, като остави снимките от „Виртуална земя“ на дългата маса до стената.

— Кой е бил Джеб? — попита Манет.

— Генерал Джеб Стюарт от армията на Конфедерацията — отговори Килгор. — Срещал се е със Сивия призрак, полковник Джон Мозби, точно в тази зала, за да планират стратегията си за Гражданската война.

Манет се намръщи.

— Това не ме кара да се чувствам у дома си.

— Айде бе — ухили се Роби.

— Ако оставим политическите възгледи настрана — намеси се Бледсо, — надявам се, че нашата стратегия ще се окаже по-успешна от тази на генерала.

Килгор изправи топографската карта до стената.

— Не се тревожи, Бледсо, ще успеем — увери го той.

Членовете на седемте тактически екипа пристигнаха през следващия час. Килгор разгледа картата и снимките и започна да съставя плана си. Управата на хотела им донесе кафе, което бе поето от един от полицаите пред вратата. Тъй като се планираше важна операция, външни лица не бяха допускани в залата.

Час по-късно Килгор започна да прибира картите, а членовете на тактическите екипи и оперативната група се отправиха към камионетката, за да вземат бронираните жилетки и оръжията си.

Бледсо застана пред стола си и сложи ръце на кръста си.

— Какво има? — попита Вейл.

— Столът ми. Оставих го там — каза той, като посочи мястото, — а сега е тук.

— Мисля, че имаш нужда от сън. Всички сме така. — Тя го потупа по гърба и тръгна към вратата.

— Говоря съвсем сериозно — възмути се Бледсо.

— Сигурно е бил Монти — обади се Килгор. — Призрак от осемнайсети век. Той вечно мести разни предмети и издава звуци.

Килгор вдигна глава и заговори към тавана:

— Престани, Монти, плашиш човека. — После се захили и тръгна към вратата.

Бледсо се огледа, внезапно осъзна, че е сам, потръпна и се втурна към вратата.

Около три часа след пристигането им в Отдела за специални операции в област Лоудаун, камионетката за нападения и придружаващата я кола спряха сред горичка стари дъбове, на около километър от ранчото на Фаруел. Осемчленният екип за бързо реагиране изскочи от задната врата. Бяха с черни якета и снайпери.

Членовете на оперативната група бяха издокарани по подобен начин, макар че повечето от тях използваха бронирани жилетки за първи път от години. За щастие беше студено и те ги топлеха. Не се знаеше колко време ще стоят навън.

Няколко от мъжете метнаха камуфлажно платнище върху камионетката, а останалите събраха клонки и ги струпаха около гумите. После нахвърляха едри клони върху черната кола, за да предотвратят отражение от огледалата и прозорците.

— Добре, слушайте — каза Килгор. — От тук нататък само радиокомуникация или сигнали с ръце. Разпръсваме се в периметър от петдесет метра около къщата. Когато сме готови, нахлуваме. Всички имате определени места. Обадете се, когато стигнете до тях. И не забравяйте, че този тип е опасен. Ловувал е лисици, така че е добър стрелец. Внимавайте и имайте предвид, че може да има цял арсенал вътре. Не знаем какво да очакваме. Въпроси?

Той изчака малко, огледа екипа си и каза:

— Разпръснете се.

— С кой екип да тръгнем? — попита Вейл.

Килгор се намръщи.

— Това е проблемът. Нямам къде да ви разположа.

— Ние ще си направим наш екип — каза Бледсо.

— Ами ако нямам допълнителни слушалки и микрофони за всички?

— Дай ни каквото имаш. Ще останем заедно и няма да ви пречим. Но след като обезопасите мястото, трябва да сме там.

Килгор пристъпи към камионетката, отметна платнището и влезе. След миг излезе с шест резервни чифта слушалки. Подаде ги на Бледсо и каза:

— Не променяйте честотата и стойте настрани от нас. И най-вече — не ми прецаквайте операцията.

Обърна се и затича през храстите, за да настигне екипа си.

— Ще приемеш ли това, Бледсо? — подкачи го Манет.

— Приех го и ще продължа да го приемам. Не забравяй защо сме тук.

Синклер покри плешивата си глава с черно бейзболно кепе и си сложи слушалките. После махна на Дел Монако и попита:

— Ще се справиш ли?

— Това пък какво означава?

— Имаш допълнителен тонаж, а ходенето ще е дълго.

— Допълнителен тонаж — ухили се Манет. — Това ми харесва. Имаш ли нещо против да го използвам, Син?

— Не, забавлявай се.

— Допълнителният тонаж не ме забавя — възрази Дел Монако. — Изкарах всички тестове за физическа издръжливост, които Бюрото изисква. Но все пак ти благодаря за загрижеността.

Той направи път на Синклер и тръгна енергично след него.

Тръгнаха през гората от борове, кедри и тук-там някой дъб. Излязоха на сечище и поеха предпазливо покрай дърветата. След около час членовете на екипа за бързо реагиране започнаха да докладват, че са на позициите си.

Роби вървеше начело на оперативната група, следван плътно от Бледсо. Манет беше трета, после Синклер, Вейл и Дел Монако. Въпреки уверенията, че е изкарал тестовете за издръжливост Дел

Монако никога не бе вървял през гора или по неравен терен, след като не беше спал от трийсет и пет часа.

Когато всички членове на екипа бяха заели позиции, вече се здрачаваше. Луната се криеше зад облаците, а температурата рязко спадна. Дъхът им образуваше облачета, което бе опасно, когато човек участва в подобни операции. За членовете на оперативната група, които не бяха снабдени с очила за нощно виждане, тъмнината бе нож с две остриета: осигуряваше им укритие, но им пречеше да забележат опасностите.

От това, което успяха да видят на бързо стопяващата се светлина, къщата изглеждаше двуетажна, средна по размер, а сто и петдесетте години ѝ личаха. Боята, или поне това, което бе останало от нея, се лющеше. Дъските на терасата бяха напукани и сухи. Точно по тази причина Килгор бе настоял за снимките от „Виртуална земя“: видя дървената тераса, а годините опит го бяха научили, че дървото, пироните и щетите, нанесени от времето, издават звуци, които пречат при провеждане на изненадваща операция. Благодарение на подробната информация членовете на екипа за бързо реагиране бяха подготвени и следваха отлично планиран маршрут около терасата.

Вейл отдръпна микрофона от лицето си и попита:

— Сега какво?

Бледсо застана до нея и двамата се снижиха зад един огромен пън.

— Яд ме е, че не ги помолих за очила за нощно виждане.

— Важното е, че те разполагат с тях.

— Как ти е коляното? — попита Бледсо.

Роби я бе видял да гълта два тиленола точно преди да поемат по пътя, но тя се отнесе пренебрежително към болката.

— Няма да позволя на някаква си лека болка да ме спре.

— Лека болка? — повдигна вежди той.

— Добре де, силна.

Сега, след дългото ходене, Вейл погледна на нещата с повече реализъм.

— Стига да не ми свършат хапчетата, няма да имам проблеми.

— Когато всичко приключи — каза Бледсо, — ще повикам хеликоптер и ще те откараме от тук.

— Не си представях частната си лимузина точно по този начин — отвърна тя, като се наклони надясно и загледа как първият атакуващ застана вляво от вратата.

Останалите четирима от екипа бяха при задната врата и Вейл не можеше да ги види. Тя притисна слушалките към главата си. Не искаше да пропусне нищо.

— Екип едно е на позиция и готов за действие — чу се нетърпелив глас в слушалките.

— Екипи две, три и четири са готови.

Вейл позна гласа на Килгор. Сърцето ѝ заби учестено.

— Екипи пет, шест, седем и осем са готови.

— Задръжте позициите си — прошепна Килгор, като протегна юмрук към вратата и я удари няколко пъти. — Патрик Фаруел, полиция — извика той. — Знаем, че си вътре. Мястото е обградено. Излез с вдигнати ръце.

Къщата остана тъмна и тиха.

По радиото се чу друг глас, вероятно от задната част на къщата.

— Екип осем докладва, че тук няма никакво движение.

— Разбрано — отговори Килгор. — Готови... Давайте!

Първият член на екипа отстъпи встрани и вторият мина напред със стенобойно оръдие в ръка.

— Втори е на позиция. Готови... Напред!

Той размаха двайсеткилограмовия стоманен таран и разби вратата. Трески и по-едри парчета дърво се разлетяха във всички посоки. Третият член на екипа, Лон Килгор, се втурна в къщата.

Вейл Сведе глава и се съсредоточи върху гласовете в слушалките.

— Коридор, чист.

— Кухня, чиста.

— Всекидневна... чакайте... труп. Имам труп. Мъж, изглежда в края на петдесетте.

Кратка пауза.

— Мъртъв е. Останалата част от всекидневната е чиста.

Вейл се завъртя към Бледсо.

— Какво става, по дяволите? — извика тя, после заговори в микрофона: — Откога е мъртъв? Каква е причината за смъртта?

Гласът на Килгор прозвуча раздражено в слушалките:

— Разкарай се от шибаното радио!

— Мамка му — изсумтя тя и се надигна.

Бледсо я хвана за ръката.

— Чакай тук, Карън. Остави ги да разчистят къщата. После ще влезем вътре.

Тя се освободи енергично, извади глока от кобура и тръгна към къщата.

— Влизам сега.

Роби, който стоеше зад друго дърво на около три метра от нея, излезе и я последва.

— Влизаме — съобщи Вейл.

— Горната спалня, чиста. Мили Боже...

Вейл спря и инстинктивно стисна пистолета с две ръце.

— Какво?

— Този е шибан откаченяк — отговори командосът. — Тук висят какви ли не гадости. Наистина висят. Пет отрязани ръце. Мили Боже!

Вейл и Роби се спогледаха и продължиха по стъпалата към разбитата предна врата. Тя влезе предпазливо във всекидневната и видя трупа.

— Втората горна спалня е чиста — чу се друг глас в ухото ѝ.

Но тя не слушаше. Стоеше вторачена в лицето на Патрик Фаруел.

Баща ѝ.

Мъртви очи.

72.

Франк Дел Монако клекна до нея и също се вторачи в трупа.

— Не разбирам — каза най-после Вейл.

— Скапал се е — отвърна Дел Монако. — Също като другите.

— Кои други? — попита Роби, който стоеше зад тях.

— Всички серийни убийци. Стигат до момент, когато убийствата им идват в повече и не могат да се справят с тях. И макар да нямат морал, дълбоко в себе си знаят, че това, което вършат, е нередно. Не е достатъчно да ги спре, но напрежението нараства до момент, с който не могат да се справят. И това е краят.

— Но чак самоубийство? — озадачи се Роби.

— Скапват се — обясни му Вейл. — Фантазиите им стават все по-жестоки, редът преминава в безредие. Организацията — в безпорядък. Така заловихме Бънди. Ако не го бяхме арестували, вероятно и той щеше да се самоубие.

— Местопрестъплението в дома на Линуд определено сочеше за разпадане — обади се Дел Монако, — въпреки че тогава не го забелязахме. Но мисля, че преценката ни беше правилна. Личната връзка, прекалената жестокост.

— Но жестокостта не е била само заради това — добави Вейл. — По онова време вече се е разпадал. Може би убийството на Линуд — жената, която му е отнела дъщерята — е било прекалено много за него.

Дел Монако поклати глава.

— По-скоро е извършил онова, от което се е нуждаел. Фантазирал е за него през петнайсетте години в затвора. Излязъл е и е видял жени, които му напомняли за младата Линуд. Може да не го е осъзнавал, но ги е убил, защото е убивал нея отново й отново. А после някак си я е открил. И е решил да я очисти.

— Каква е причината за смъртта? — попита Синклер, като влезе в стаята.

Дел Монако отговори:

— Изстрел в челото. От упор. Стар трийсет и осемкалибров пистолет. Още е в ръката му. Прилича на самоубийство.

— Преди колко време?

— Не съм сигурен, но бих казал един ден или по-малко.

— Хайде да потърсим остатъци от барут, за да се уверим — предложи Синклер.

— Карън — извика Бледсо, — трябва да видиш това.

Тя се надигна и тръгна нагоре по стълбите. Влезе в спалнята. Пет леви ръце висяха от тавана, окачени на рибарска корда.

— Пет... кажи в лабораторията, че трябва да узнаем коя липсва.

Бледсо кимна.

— Има и още нещо.

Той я поведе по коридора към банята. На огледалото с червило бяха надраскани думите: „То е в кръвта“.

Вейл въздъхна и огледа старомодната баня.

— Май намерихме нашия човек — отбеляза Бледсо.

Тя кимна.

— Добре ли си?

Вейл изкриви устни.

— Мислех, че ще почувствам нещо. Например да си спомня, че съм била тук преди. Защото сигурно съм била. Като бебе, преди Линуд да прояви достатъчно разум и да избяга.

Очите ѝ зашариха из банята и коридора.

— Но не чувствам абсолютно нищо.

— Била си бебе. Какво очакваш?

— Не знам, Бледсо. Просто смятах, че ще изпитам нещо.

73.

Гифърд застана в средата на залата я за конференции и се обърна към колегите от отдела по профилиране.

— Мисля, че всички дължим на агент Вейл благодарности за чудесно свършената работа при разкриване на Мъртви очи. И заради това, че упорито отстояваше убежденията си. Знаем, че се съмнявахме в нея през последните осемнайсет месеца. Аз съм не по-малко виновен от вас и се извинявам от сърце.

Той погледна Вейл и тя почувства, че извинението му е искрено.

— Благодаря ви, господине.

Всички заръкопляскаха енергично, но Гифърд вдигна ръка.

— Да се връщаме на работа — каза той, после се наведе и прошепна на Вейл: — Ела в кабинета ми след десет минути.

Похвалата на Гифърд пред целия отдел бе абсолютно неочаквана и Вейл се оказа неподготвена за това. Тя означаваше много за нея, но не можа да я оцени напълно, защото и тялото и умът и още бяха изтощени. Чувстваше се като прегазена от камион и копнееше да легне и да спи непробудно няколко дни.

След епизода в ранчото на Фаруел тя бе откарана с областния хеликоптер до очакващата я патрулна кола на област Феърфакс. Оставиха я в къщата на Роби, където тя глътна още две хапчета и заспа, без дори да свали мръсните си дрехи. В девет сутринта я събуди обаждането на секретарката на Гифърд, която я помоли да се яви на работа след час.

Сега седеше в кабинета на шефа си, а гъстата мъгла от последните четирийсет и осем часа още висеше над нея. За какво ли искаше да говорят Гифърд? Връщане на работа? Не беше възможно, тъй като обвиненията срещу нея не бяха свалени. Какво тогава? Награда? Надали. По същата причина. Награждаването на агент, обвинен в нападение, не беше разумно.

Гифърд влезе в кабинета и се настани зад бюрото си. Облегна се на стола и въздъхна.

— Знам, че двамата с теб често бяхме на различни позиции, но съм готов да забравя за това. Свърши страхотна работа. Знам, че в оперативната група участваха и други хора, но успехът се дължи основно на теб. Браво, накара ни да се гордеем.

— Благодаря ви, господине.

— Има нещо, за което исках да поговорим. Стъпка към връщането ти на работа, при положение, разбира се, че съдията и съдебните заседатели свалят от теб обвиненията.

Той огледа бюрото си, премести една папка и намери документа, който търсеше.

— Ето списък с трима от психолозите на Бюрото. Избери си един и си определи час.

Тя взе документа.

— Психиатър?

— Точно така. За твое добро е. Справяне с гнева. Вътрешни разследвания ще искат да видят нещо такова, за да те оневинят. А и като се имат предвид всички неприятности, които преживя и все още понасяш... наистина е за твое добро.

Вейл стисна устни, не можеше да спори.

— Добре, господине, ще си запиша час.

Гифърд кимна и в този миг телефонът му избръмча.

— Прибирай се у дома и поспи. Отиди да ти прегледат коляното. Искам да си в отлично състояние, когато се върнеш.

Вейл се усмихна, надигна се предпазливо от стола и излезе от кабинета.

74.

Вейл тръгна, или по-скоро закуца, към колата си, без да усеща болка. И това не се дължеше само на тиленола. Причината бе, че за първи път бе получила уважението, което заслужаваше. Качи се в колата, като щадеше лявото си коляно, и подкара по паркинга.

Възнамеряваше да послуша съвета на Гифърд и да се наспи, но първо трябваше да се отбие в болницата. Влезе вътре, качи се с асансьора до етажа на Джонатан и чу:

— Код синьо! Код синьо! Всички служители...

Пред стаята на Джонатан имаше хора с бели престилки.

— О, Господи! — изохка тя и се втурна уплашено натам.

Мислите ѝ запрепусаха.

Джонатан вървеше толкова добре! Малки стъпки. Бавен напредък. Парченца от мозайката. Синът ми, синът ми...

Лекари и сестри в хирургически униформи профучаха към нея по коридора. Вейл осъзна, че спешният случай е друг пациент, а не Джонатан. Но мислите ѝ още не се бяха прояснили и тя заблъска хората, скупчени пред стаята на Джонатан. Стажанти се бяха струпали около Олтман, който стоеше до сина ѝ. Очите на Джонатан бяха отворени и той се усмихваше.

— Мамо!

— Джонатан?

Тя пристъпи напред с протегнати ръце и след миг усети как неговите я потупват нежно по гърба. Най-послед го пусна и отстъпи назад, за да го погледне.

— Мислехме, че ще пристигнете по-рано — каза Олтман.

— По-рано?

— Накарах сестрата да ви се обади снощи. Но вие не отговорихте и тя остави съобщение на телефонния ви секретар.

— Нямах достъп до него — лаконично отговори тя и се обърна към сина си. Изглеждаше слаб, блед и измършавял. — Скъпи, изглеждаш изморен.

— Изморен съм. Спах, но се чувствам изтощен.

— Аз пък не спях и също съм изтощена — прегърна го тя. — Толкова е хубаво, че си пак с нас, скъпи.

— Хайде да го оставим да си почине — каза Олтман и огледа струпаните около него студенти. — Някакви въпроси?

Никой не отговори.

— Добре, да разберем какъв е спешният случай и как вървят нещата.

Тълпата започна да се разпръсква и Олтман се обърна към Вейл.

— Трябва да го наблюдаваме няколко дни и да направим някои тестове, после ще може да се прибере у дома — каза той и постави ръка на рамото ѝ в знак, че е време и тя да си тръгва.

— Само един въпрос... — Тя погледна към Джонатан. — Помниш ли какво стана и как се озова в болницата?

Той прехапа долната си устна и очите му зашариха нагоре-надолу, преди да се върнат на майка му.

— Последното, което помня, е, че се прибрах у дома след училище. Това е всичко. Чакай, татко беше ядосан за нещо. Заради теб...

Той се огледа наоколо и поклати глава.

— Защо не мога да си спомня?

Олтман го потупа по рамото.

— Не се тревожи за това. Съвсем нормално е. Ако имаш късмет, краткосрочната ти памет ще се върне. Днес, утре, вдругиден... трудно е да се каже. Но има и вероятност да не се завърне.

Лекарят го увери, че ще се отбие при него по-късно, напомни на Вейл да го остави да си почине и излезе.

Тя стисна нежно ръката на сина си. Надяваше се, че паметта му ще се завърне, за да потвърди думите ѝ за склонността на Дийкън към насилие и така да осигури влизането му в затвора за дълго време. Но, от друга страна, не искаше синът ѝ да страда от спомена как баща му го бута по стълбите.

— Почини си — каза тя и го целуна по челото. — Ще се върна по-късно.

75.

Преди да напусне болницата, Вейл намери доктор Олтман и му каза, че иска да се възползва от предложението му за преглед на коляното ѝ. След по-малко от час вече седеше в кабинета на ортопеда. Трийсет минути по-късно хирургът я прегледа, заведе я до рентгенологията и уведоми лаборантката, че трябва да направи магнитен резонанс.

След два часа рентгенологът каза, че снимките ѝ показват скъсан менискус. Той уведоми ортопеда и операцията ѝ бе насрочена след два дни. Вейл се изненада колко бързо се движи медицинската машина, когато човек има връзки.

След като си тръгна от болницата, тя отиде в къщата на Роби, събра си нещата и се върна у дома. Случаят с Мъртви очи бе приключен и тя копнееше да се прибере. Дните у Роби бяха прекрасни и бе уверена, че в бъдеще ще прекарва доста време там, но връщането в дома ѝ бе морална победа. Все пак не възнамеряваше да спи там, докато Джонатан не се прибере.

По-късно, след вечеря, с Роби посетиха Джонатан в болницата. По пътя Роби се отби в магазин за електроника. Беше затворен, но той каза на собственика, че трябва да купи подарък за сина на приятелката си, който тъкмо излязъл от кома. Човекът прояви съчувствие и направи изключение. Роби знаеше точно какво иска да купи.

Когато Вейл влезе в стаята на сина си, Джонатан спеше. Лицето му беше спокойно и той лежеше на едната си страна.

Роби чакаше търпеливо в коридора, за да ѝ предостави малко време насаме с Джонатан. Вейл седна внимателно до леглото, но шумоленето на пазарската торба събуди сина ѝ. Той се размърда и отвори очи. Опита да се фокусира върху майка си и примигна, сякаш не бе сигурен дали тя наистина седи до него.

— Здравсти, шампионе.

— Мамо. Колко е часът?
— Осем и половина.
— Толкова съм изморен — прозя се той и се протегна. — Спах цял ден.
— Яде ли нещо?
— Мисля, че ме събудиха за обяд, но не съм сигурен.
— Ще звънна на сестрата и ще я помоля да ти донесе вечеря.
Роби влезе в стаята.
— Ти сигурно си Джонатан — каза той.
— Това е Роби Хернандес — представи го Вейл. — Мой добър приятел. Детектив от полицията във Виена.
— Радвам се, че си по-добре, човече. Майка ти ужасно се тревожеше — каза Роби.
— О, имаме нещо за теб — Вейл посегна към торбата.
— Какво?
— Съжалявам, но нямахме време да го опаковаме. Не мисля, че ще имаш нещо против — усмихна се тя и извади кутията.
— Хбох 360! Страхотно!
— Трябва да призная, че идеята не беше моя. Имах помощник.
Джонатан завъртя бялата кутия и се загледа в лимоненозелените надписи.
— Мечтаех си за такава още преди да ги пуснат на пазара.
Вейл се усмихна.
— Е, вече я имаш. Но не искам да пренебрегваш домашните заради нея.
— Мамо — провлече Джонатан и я изгледа накриво, сякаш се опитваше да прикрие смущението си.
— Ще имаш нужда от това, за да играеш — каза Роби и му подаде по-малкия плик.
Джонатан бръкна вътре и извади игра „Рейнбоу Вегас“.
— Жестоко! Велика работа, Роби, благодаря.
— Няма защо, хлапе — отвърна Роби и кимна на Вейл. — Ще мина да те взема утре около един.
— Веднага се връщам — каза тя на Джонатан.
Синът ѝ разглеждаше внимателно новата си игра.
— Мисля, че няма да му липсвам много — отбеляза Вейл.
Излязоха в коридора и Роби я хвана за ръката.

— Вероятно трябва да кажеш на Джонатан, че сме повече от приятели.

— Ще поговоря с него по-късно. Сигурна съм, че няма да има нищо против. Ти спечели много точки с тая игра „Рамбо“.

— Не е „Рамбо“, а „Рейнбоу“.

— Каквото и да е.

— Хей, чу момчето. Велика работа.

Стигнаха до асансьора и Роби натисна бутона.

— Утре вечер сме заедно, нали?

Тя се наведе и го целуна.

— Не е нужно да ме молиш.

76.

В два сутринта Джонатан започна да крещи и да размахва ръце. Вейл скочи от съседната кушетка, хвана го за ръцете и го успокои.

— Всичко е наред. Няма проблеми, скъпи. Само сън.

Тя си припомни собствените си кошмари и осъзна колко безчувствена е забележката ѝ. Знаеше какво е да сънуваш кошмар.

Джонатан седна в леглото и я прегърна толкова силно, че ѝ изкара въздуха. Най-последно хватката му се разхлаби и Вейл се отдръпна, за да го погледне в лицето.

— Буден ли си?

Той кимна.

— Спомних си какво стана.

Вейл зачака продължението, извади кърпичка и избърса потта от челото му. Вратата леко се откряна.

— Всичко наред ли е? — попита сестрата.

— Кошмар — отговори Вейл. — Добре сме.

Вратата се затвори. Джонатан попи очи с опакото на ръката си и заговори.

— Татко беше ядосан. Каза, че си го ритнала и си му счупила ребрата. Добави, че искаш да ме отнемеш от него. Аз му отвърнах, че точно това искам.

Вейл погали нежно ръката му. Гордееше се, че синът ѝ се е възпротивил на Дийкън. Бившият ѝ съпруг го бе плашил и тормозил прекалено дълго.

— Той не каза нищо. Но след няколко минути ми нареди да донеса консерва боб от мазето. Тръгнах надолу и усетих как той ме бутна. Това е последното, което си спомням.

Вейл седна на леглото и го прегърна. После взе телефона и се обади на Бледсо. Той вдигна на четвъртото иззвъняване.

— Съжалявам, че те будя, но съм в болницата при Джонатан. Той си спомни какво се е случило. Ще искаш да го чуеш.

Бледсо пристигна след два̀сет минути, издокаран с анцуг и кожено яке. Представи се на Джонатан и го изслуша внимателно.

— Сигурен ли си, че не е само сън?

— Помня как си ударих лакътя в металния парапет — отвърна Джонатан, завъртя ръка и огледа лакътя си.

Върху него имаше голяма поизбледняла синина.

— Добре — кимна детективът, извади телефона си и набра номер. — Обажда се Бледсо. Искам да разбереш кой съдия е дежурен.

Той изчака известно време, сложил ръка на рамото на Вейл, после каза в телефона.

— Да, тук съм. Добре. Кажи на Бенезра, че искам да изготви заповед за арест.

Час по-късно Бледсо се обади на Вейл от участъка.

— Просто исках да знаеш, че изпратих двама полицаи да приберат бившия ти съпруг. Скоро ще е при нас.

Вейл стоеше пред стаята на Джонатан. Той бе заспал отново.

— Бледсо, задължена съм ти.

— Мамка му, Карън, не ми дължиш нищо. Ще се радвам да заключим онзи кретен.

— Е, поне вече няма да наранява Джонатан. А това би трябвало да разреши спора за родителските права. Може би дори обвинението срещу мен.

— Едно е сигурно. Съдебните заседатели ще са склонни да повярват на теб и да пренебрегнат версията на Дийкън.

Вейл му благодари, остави бележка на Джонатан и закуца към колата си с помощта на патериците, които ортопедът ѝ беше дал. Чувстваше се некоординирана и изглеждаше ужасно. Е, поне скоро щеше да се отърве от патериците.

Тръгна към дома си, за да си почине. Не искаше да заспи в прегръдките на Роби тази вечер. Копнееше срещата им да е идеална. Беше ходила на пазар, за да се снабди с продуктите за специална вечеря. Купи дори голяма бутилка шампанско „Корбел“, за да отпразнуват съвземането на Джонатан и приключването на случая с Мъртви очи. А сега, благодарение на предстоящия арест на Дийкън, имаха още една причина за празнуване.

Тя се пъхна под завивките и си помисли, че щорите ѝ не са добре спуснати. След минута вече спеше дълбоко.

77.

— Не успяхме да намерим бившия ти съпруг — съобщи Бледсо на сънената Вейл, която му отвори вратата. — Не знам дали е просто извън града или някак си е узнал какво става и е изчезнал. Оставихме човек в къщата му. Започнахме да проверяваме разговорите от домашния му телефон и мобилния. Искаме да видим с кого е говорил наскоро. Това ще ни покаже кога са били последните обаждания и дали си е бил у дома напоследък.

Детективът се загледа към улицата, после продължи:

— Имаш ли представа къде може да е отишъл? Роднини? Приятели?

— Брат във Вегас. Не е говорил с него от години. Не познавам негови приятели.

Вейл беше облечена с избеляла фланела с логото на ФБР и вехти джинси, които бе навлякла набързо, когато се позвъни.

Беше спала няколко часа, но сега се чувстваше дори по-зле. Разтърка зачервените си очи и попита:

— Съседите?

Бледсо поклати глава.

— Никой нищо не е видял. Нито него, нито колата му, нито други хора около къщата. Нищо. От дни.

— Искане ми се да можеш да ти кажа къде да търсиш.

— Ще го намерим — увери я Бледсо. — Ще ти се обадя веднага щом го пипнем — усмихна се той. — Първо Хенкок изчезна, после бившият ти съпруг. Още не можем да открием и Хенкок.

— За какво ти е Хенкок?

— След като Фаруел е в чувала, очевидно Хенкок не е в списъка на заподозрените, но исках да се уверя, че е чист по отношение на Линуд. Дел Монако смята, че си губя времето. Каза, че всичко съвпада и не би трябвало да бия умрял кон.

— Медальонът запечатана връзката.

— Може би просто ми се иска да видя мутрата му още веднъж. Да го поразстроя. Трябва да се позабавлявам. Ти беше права от самото начало. Хенкок е първокласен задник.

Вейл потръпна.

— Трябва да седна. Коляното ме боли. Хирургът ми даде тилебол с кодеин, но не искам да се тъпча с дрога.

— Хей, тилеболът е легален. Ако лекарят ти го е дал, взимай го. Няма причина да търпиш болката. Страда достатъчно през последните седмици.

Вейл се завъртя и закуца към всекидневната, за да се настани удобно.

— Така си е — потвърди тя.

78.

Час след като Бледсо си тръгна, Роби се появи в дома на Вейл с букет бели рози и бутилка мадейра.

— Ще започнем с шампанското — каза той. — После ще минем на мадейра. Мой приятел я донесе от Напа преди няколко месеца. Каза, че била страхотна за след вечеря. Вино, подсилено с бренди. Не е прекалено сладко и влиза леко.

— Трябва да те предупредя, детектив Хернандес, че алкохолът не ми се отразява много добре.

— Така ли? И какво се случва?

— Напивам се и се държа неприлично.

Роби вдигна вежди.

— Мисля, че мога да се справя с това, агент Вейл. Нося си белезниците.

— Освен това ме обзема животинска похот.

Роби се ухили.

— Значи имаме всичко, от което се нуждаем.

Вейл се засмя.

— Ела ми помогни да довърша вечерята.

Огънят в камината пламтеше, свещите проблясваха, а уханието на доматиен сос и мерло изпълваше къщата. Вейл извади чесновия хляб от фурната, а Роби изцеди спагетите.

Вече пиеха втората си чаша шампанско.

— Знаеш ли, имах документи от болницата някъде, но не мога да ги намеря. Търсих навсякъде — каза Вейл.

Роби се усмихна.

— Сигурно са ти казали да не смесваш алкохол и обезболяващи преди операцията.

Вейл усети капчици пот по челото си. Движенията ѝ бяха свободни и по-леки от обикновено. Алкохолът бе проникнал в кръвта ѝ.

— Страхотна работа, Шерлок — ухили се тя. — Знам, но Бледсо ми каза да си взимам обезболяващите, можеш ли да повярваш? Вече щях да летя, ако го бях послушала. Кодеин и алкохол. Знаеш ли как щях да се чувствам? Вече щях да съм абсолютно пияна.

Роби притисна пръсти към устните ѝ и се усмихна.

— Не знам дали трябва да ти го казвам, но вече си пияна.

— Не и аз. Не и само след две чаши шампанско.

— Ти си лека категория, Вейл. Имам пълен контрол над теб.

Тя го придърпа към себе си.

— И какво ще направиш, детектив Роби?

Той я вдигна от стола и я занесе във всекидневната, където я постави на канапето.

— Ще се възползвам от теб.

— О, дали да повикам ченге?

— Какво ще направи ченгето? Ще ни помогне ли?

Вейл се изкикоти.

— Може да използвам белезниците — каза Роби и ги извади от джоба си.

Но те изтракаха леко на пода, когато се наведе към нея и я целуна страстно по устните. Вейл обви ръце около врата му и го притисна към себе си, удължавайки целувката. Алкохолът стопи стреса от последните седмици. Не, не беше алкохолът, внезапно осъзна тя, когато Роби разкопча блузата ѝ. А страстта. Любовта. Удоволствието да се отпуснеш напълно, без да се страхуваш.

През следващия час се любиха бурно. Топли тела и горещ дъх запечатаха съюз, за какъвто бе копняла цял живот.

Лежаха на пода в прегръдките си, огънят догаряше и хладният въздух изстудяваше голите им тела. Вейл дръпна одеяло, а Роби изпълзя до масичката за кафе и свали червения восъчен печат от мадейрата. Наля в чашите и отпиха едновременно.

— О, това е хубаво — каза Вейл. — Много хубаво.

Тя почувства прилив на топлина, когато подсиленото с, бренди вино се вля в гърлото ѝ.

— Ще трябва да благодаря на моя приятел, който...

Прекъсна го звънът на мобилния му. Телефонът на Вейл звънна след секунда. Спогледаха се объркано и Роби се надигна да вземе своя. Помогна на Вейл да се изправи, но тя изстена и се отпусна в ръцете му.

— Коляното ми. Мамка му. Не трябваше да седя на пода така. Сега е напълно схванато. Мамка му!

— Ще ти донеса лед — каза той, занесе я в кухнята и я настани на стола.

— Във фризера има изстуден пакет гел.

Роби уви пакета с кърпа и ѝ го подаде.

— Благодаря — каза тя и кимна към масичката за кафе, където лежеше телефонът му.

Роби се върна във всекидневната. Тя се загледа в стегнатия му задник. Гледката бе повече от приятна и ѝ се стори, че облекчава болката ѝ. Но може и леденият гел да помагаше.

Роби погледна телефона, после се обърна към нея — беше пребледнял.

— Какво има?

— Съобщение от Бледсо. Шифърът за Мъртви очи.

Вейл остана на мястото си и се помъчи да се пребори с алкохолното замайване, за да схване смисъла на думите му. Най-последно промълви:

— Не може да бъде.

Взе телефона и нара номера на Бледсо. Той отговори на второто позвъняване.

— Бледсо, какво...

— Знам само, че първото ченге на местопрестъплението каза, че приличало на работа на Мъртви очи. Попитах го дали лявата ръка е отрязана, но той отговори, че не била. После попитах дали има кръв по стените, но отговорът отново беше отрицателен.

— Мислиш за имитатор?

— Точно така. Аз съм в колата. Ела възможно най-бързо.

Вейл затвори и предаде информацията на Роби, който вече се беше облякъл. Той тъкмо закопчаваше кобура си, когато тя остави леда и заяви, че тръгва с него.

— Не ставай глупава. Утре сутрин ще те оперират. Освен това не можеш да си стъпиш на крака. Остани тук и слагай лед на коляното. Ще ти звънна, щом пристигна там, и ще ти разкажа подробно. Ще направя снимки и видеозапис и можеш да ги видиш, когато се върна.

— Ще можеш ли да шофираш?

— Разбира се.

— Мразя да съм в подобно състояние. Не мога просто да стоя тук.

Роби Навлече вълненото си палто, целуна я и тръгна.

— Ще ти звънна веднага щом разгледам местопрестъплението.

Тя го хвана за ръката и той я погледна през рамо.

— Обичам те, Хернандес — каза Вейл. — Внимавай.

79.

Бледсо бе първият от оперативната ѝ група, който пристигна в къщата. Освободи патрулния полицаи, който бе оградил района с жълта лента.

— Светлините вътре не работеха — каза ченгето. — Използвах фенера си и не докоснах нищо. Дори оставих вратата на спалнята така, както беше, когато влязох.

— Добре — кимна Бледсо.

— Партньорът ми оглежда наоколо. Обади се преди няколко минути. Нямахме какво да докладва.

— Кой е открил трупа?

— Съсед. Но операторката от 911 не получила име. Сега анализират записа. Кратко обаждане, звучало като от мобилен телефон. Съобщил адреса, казал, че е съсед, после затворил.

— Мъж или жена?

— Операторката смята, че е бил мъж, но не е готова да се закълне в това.

— Какво знаем за жертвата?

— Къщата е регистрирана на Лора Маки. Родена на девети май 1969 година. Тъмнокестенява, доколкото успях да видя на светлината от фенера. Изглеждаше сякаш някой е рязал косата ѝ.

По гърба на Бледсо пропълзя ледена тръпка. Той кимна и се завъртя към предната врата.

— Лошо е. Много лошо — продължи полицаят. — Честно казано, наложи ми се да изляза навън да си поема въздух, преди да ви се обадя. Страхувах се, че ще повърна.

— Чувството ми е добре познато — отвърна Бледсо, като потупа джоба си, където се намираще самолетният плик за повръщане. — Добре, заеми си мястото. Не допускай никого в периметъра, освен членовете на оперативната група. Криминолозите ще пристигнат скоро.

Бледсо се отдалечи от полицая и в същия миг Роби и Манет спряха до тротоара. Той ги изчака до предната врата.

— Синклер и Дел Монако са на път — уведоми ги Бледсо, като извади гумени ръкавици от джоба си и им ги раздаде.

— Карън няма да дойде — каза Роби, като нахлузи ръкавиците. — Коляното ѝ е много зле, дори не може да стои права.

Бледсо вдигна поглед от ръкавиците.

— Мамка му. Надявах се тя да разбере какво, по дяволите, става тук.

— Нейното разбиране е само „може би“ и „възможно е“ — изсумтя Манет. — Няма да ни свърши никаква работа. Виж докъде ни докара.

— Не знаем абсолютно нищо — обади се Роби. — Първо трябва да огледаме. Да не правим прибързани изводи.

Манет се ухили накриво.

— Мисля, че прекарваш прекалено много време с Кари. Започваш да звучиш точно като нея.

Бледсо се намръщи и отвори предната врата. Влязоха бавно. Огледаха всеки сантиметър от антрето и коридора. Търсеха следи от борба — издрано по стените, счупени стъкла по земята и кръв...

Но нямаше нищо.

Продължиха напред, стая по стая, докато накрая стигнаха в края на коридора. Вратата беше полузатворена и скриваше леглото. Бледсо хвърли поглед на Роби, завъртя се към вратата и я побутна с крак.

Тя се отвори със скърцане.

Пред тях лежеше млада жена, обезобразена по начин, който им бе прекалено познат. Пристъпиха в стаята и се вторачиха в трупа. Бледсо се наведе и повърна в плика си. Навсякъде имаше кръв, а от локвата на леглото капеше по пода. Беше размазана и по стените. Но само размазана.

— Няма послание — отбеляза Роби.

— Може вече да е казал последната си дума. Знаем какво означава кръвта, така че няма какво ново да ни съобщи.

В същия миг шум от коридора привлече вниманието им. Бледсо инстинктивно извади деветмилиметровия си пистолет. После чу плътния глас на Синклер и тежките стъпки на Дел Монако и сърцето му се успокои.

Очите на Синклер се спряха на трупа.

— Мили Боже!

— Мамка му — добави Дел Монако.

Простичка дума, но много изразителна.

— Добре, Франк, кажи ми какво виждаш. И какво мислиш. Карън няма да дойде, така че разчитаме на теб.

Дел Монако преглътна с мъка и се стегна.

— Изглежда дело на същия престъпник, но липсват някои от основните елементи. Ръката не е отрязана, няма послание, а кръвта е просто размазана.

— Да, всички виждаме това. Имах предвид дали виждаш нещо, което ние не виждаме?

— Знам какво имаш предвид — отвърна раздражено Дел Монако, избърса потта от челото си и пристъпи към Лора Маки. — Ключът е ритуалното поведение, за което не сме съобщили на обществеността. Не сме говорили за отрязаната ръка, нали?

— Не.

— И ръката не е отрязана. Това вероятно сочи имитатор.

— Айде, пак се почна с „вероятно“ и „може би“.

— Остави ме на мира, Манет. Да не мислиш, че е лесно? Не можеш ли да предложиш нещо по-добро от тарикатските си забележки?

— Хайде да се успокоим — намеси се Бледсо. — Продължавай, Франк.

Дел Монако се обърна към трупа. Гледа го няколко секунди и каза:

— Ножове в очите. Това също съвпада с действията на имитатор. Както и размазаната кръв. Но ножовете... Бих искал да знам дали в кухнята има подобни ножове. Мъртви очи винаги използва ножовете на жертвите си. Това не беше съобщено на пресата.

Бледсо кимна на Синклер, който потегли към кухнята.

Дел Монако продължи:

— Трупът е на леглото. Няма следи от борба. Имитатор или не, този тип е знаел какво прави. Самоуверен е. Организиран и методичен. Убивал е и преди. Това не е дело на начинаещ.

Криминолозите пристигнаха и започнаха да разполагат халогеновите прожектори в спалнята, за да направят снимки и съберат

улики.

Синклер се върна с нож за пържоли в ръка. Сложи го до трупа и сравни дръжките.

— Изглеждат еднакви.

Членовете на оперативната група потънаха в размисъл, докато техниците нагласяха оборудването си. Най-после Роби застана до Дел Монако и каза:

— Мислех, че размазаната кръв по цялото местопрестъпление сочи за неорганизираност.

— Да, така е — кимна Дел Монако. — Но този тип е вкарал жената в спалнята без съпротива. Дори не виждам травма на главата. Няма да знаем със сигурност, докато патологът не я обръсне, но ако съм прав, вероятно я е измамил по някакъв начин, за да го пусне в дома си. А това сочи интелект и планиране. В поведението му се забелязва неорганизираност, но този убиец има висок коефициент на интелигентност.

— Всичко това изглежда адски нелогично — каза Бледсо. — Мъртви очи е мъртъв.

— Има и друго обяснение — отвърна Дел Монако. — Вътрешен човек.

— Вътрешен човек? — възкликна Манет. — С какво си се надрусал?

— Случвало се е. Може да е и някой от криминолозите. Човек, който е бил на местопрестъпленията и знае какво очакваме да намерим. Или техник, работил по някоя от жертвите.

Синклер поклати глава.

— Да не прибързваме...

— Хенкок.

Всички се обърнаха към Бледсо. Беше го промърморил тихо, но името прикова вниманието им.

— Хенкок — повтори Дел Монако. — Да, възможно е. Да го приберем за още един разговор.

— Ще ми се да можем, но свалихме опашката от него преди два дни. Искях да си поговоря с него за Линуд, просто за да го подразня, но не можахме да го намерим.

— А сега това.

Роби присви очи, нещо бе привлякло вниманието му.

— Какво е това, по дяволите?

Той се приближи до трупа и погледна между краката на Лора Маки.

— Пинсети.

— Чък, донеси пинсети — извика Бледсо на старшия криминолог.

Чък влезе в спалнята и подаде пинсетите на Роби, който ги взе и внимателно извади навито рулце хартия от влагалището на жертвата.

— Как го видя, по дяволите? — учуди се Манет.

— Светлината се отрази в него.

Роби разви хартията и изпъшка:

— Мили Боже! — Обърна се към Бледсо. — Какво означава това?

Бледсо застана до него и погледна листа. После стисна зъби и процеди:

— О, мамка му. Лоша работа.

Роби извади телефона си и набра номера на Вейл.

— Хайде, Карън, вдигни шибания телефон.

— Какво става? — попита Синклер.

— Карън не отговаря — каза Роби напрегнато.

— Да вървим — нареди Бледсо и се затича. — Повикайте всички патрули — извика той през рамо. — Незабавно да се явят в къщата на Карън. Побързайте!

80.

Вейл наблюдаваше нетърпеливо бавното движение на стрелките на часовника. Беше ядосана на тялото си, че я е предало, когато се нуждаеше от него. Чувството за безпомощност я тормозеше ужасно. Тревожеше се, че са допуснали непростима грешка.

Започна да си припомня фактите за Мъртви очи. Всичко съвпаднаше и имаше логика. Защо тогава бе изпълнена с такава тревога?

Сигурно беше имитатор. Така трябваше да е. Знаеха само впечатленията на патрулния полицаи, явил се първи на местопрестъплението. А той не беше детектив, нито профайлър.

Но тревогата продължаваше да я тормози. И Роби не се обаждаше. Изкушаваше се да му звъне, но се сдържа. Трябваше да огледат местопрестъплението без нейната намеса. Той беше обещал, че ще се обади... Щеше да се обади. Налагаше се да прояви търпение.

Но търпението не бе от силните ѝ черти. Тя закуца към печката и започна да прибира храната в пластмасови кутии, за да отвлече вниманието си. Подуши соса и усети приятния аромат на спагети и чесън. Вечерята щеше да е чудесна, но тъй като Роби го нямаше, апетитът ѝ се стопи.

Сложи храната в хладилника и придърпа стола си към мивката. Пусна горещата вода и започна да мие мръсните чинии и тенджери. Не ѝ беше лесно в седнало положение, но поне я разсейваше.

Остави чиния на сушилника и чу звук някъде зад себе си. Спря водата и се ослуша. Очите ѝ бързо се стрелнаха наоколо и забелязаха, че огънят в камината е догорял напълно. Вероятно парче дърво бе паднало от кошницата.

Тя се върна към миенето. Докато слагаше поредната тенджера в мивката, чу изтракване и отново спря водата. Завъртя се на стола и се вторачи във всекидневната.

Нищо.

Къде ли беше оставила глока си? Да, беше в кобура, в спалнята. Стана и закуца по коридора. Движеше се бавно, отворила широко очи. Тялото ѝ бе готово да реагира. Въпросът е на какво? На кого?

— Говори Пол Бледсо — извика Бледсо по радиостанцията в колата.

Роби бе опрял ръце на таблото, докато детективът маневрираше лудо из натовареното движение.

— Пуснете бюлетин за издирване на Чейз Хенкок. Информацията е в компютъра. Активен случай на мое име.

Той подаде микрофона на Роби и сложи другата си ръка на волана точно навреме да избегне пешеходеца отпред.

— Мамка му. Какво става, по дяволите?

Роби прехапа долната си устна и не отговори.

Бледсо ускори.

— Кой може да се е добрал до профила?

— Знаем кой се добра до него — отговори Роби. — Мъртви очи.

— Мъртви очи е при нас. И е абсолютно мъртъв — възрази Бледсо и погледна Роби.

— Не. Някой влезе с взлом в дома на Карън и открадна профила. Някой остави съобщение на нейната стена. Ние просто предположихме, че е бил Мъртви очи.

— Кой друг може да е бил, по дяволите?

— Не знам, Хернандес, не знам. Бившият ѝ съпруг? Или пък Хенкок?

Роби въздъхна.

— Който и да е влязъл в къщата, той е откраднал профила, а после го е навил на руло и го набутал във влагалището на Лора Маки.

— Кой са заподозрените ни?

— Хенкок. Дийкън Тъкър. И непознат субект.

Бледсо отби на банкета и подмина няколко коли, които чакаха да направят ляв завой. Отправи се към магистралата, като се опитваше да кара колкото може по-бързо.

— Опитай да се обадиш на Карън отново.

Роби натисна бутона за повторно набиране.

— Никакъв отговор. Сигурно жиците са срязани.

— Може да не си е у дома.

— У дома си е. Коляното ѝ е в ужасно състояние. А утре сутрин ѝ предстои операция. Не би отишла никъде. А и има телефонен секретар.

Бледсо стисна волана здраво.

Роби опита да звънне отново, изруга и затвори телефона.

— Тази кола не може ли да се движи по-бързо?

Вейл влезе в спалнята и видя кобура с глока на скрина. Взе го бързо и запали лампата. Всичко бе както трябваше да бъде. Остави лампата запалена и влезе в спалнята на Джонатан. Нищо необичайно.

После провери кабинета си, където съобщението още стоеше на стената. Трябваше да купи боя и да се отърве от него. Напомняше ѝ, че Мъртви очи е идвал тук и е осквернил дома ѝ.

Тръгна по коридора, като се опираше на стената. Влезе в хола, който свързваше кухнята и всекидневната, и се зачуди дали не я е обхванала параноя. Шумове в къщата. Не беше спала тук от няколко дни, още откакто профилът бе откраднат. Просто беше изнервена. В дома ѝ бе идвал убиец и бе докосвал вещите ѝ. А сега тя беше сама тук нощем и се страхуваше.

Закуца през всекидневната и трапезарията и запали лампите. Всичко си беше на мястото. По стените нямаше съобщения. Тя се усмихна мрачно и се изненада на безсмисления си страх. Срамота, Вейл. Би трябвало да проявяваш повече разум.

— Кога ще стигнем там? — попита Бледсо.

Роби се вгледа в мрака навън.

— Не знам, човече. Не съм минавал от тук. Вероятно пет–десет минути.

— Кога най-после ще изобретят летящи коли, а? Доста биха ни улеснили.

— Има ли патрулни коли в района ѝ?

— Под друга юрисдикция са. Диспечерът обеща да се обади. Опита ли на мобилния ѝ?

— Написах ѝ съобщение и ѝ звъннах три пъти, но веднага се включваше гласовата поща.

— Опитай домашния отново.

Роби набра и зачака. Затвори телефона, без да каже нищо. Бледсо вече знаеше, че не е отговорила.

Миризмата на изгорял восък подразни обонянието на Вейл.

Течението сигурно бе загасило някои от свещите.

Тази миризма ѝ беше неприятна, затова винаги слагаше малка чашка върху свещите, преди да догорят. Спря водата и се протегна към хавлията, за да си избърше ръцете.

Но хавлията не беше там, където стоеше обикновено.

Чу шум зад себе си, във всекидневната, и се протегна към глока. Мокрите ѝ ръце се плъзнаха по кожения ремък, но най-после извади пистолета от кобура. Смъкна се от столчето и усети болка в лявото коляно. Завъртя се с протегнати напред ръце, но не видя нищо.

— Кой е там? — извика тя.

Кратко проблясване вдясно привлече вниманието си. Тя се завъртя и стреля, но внезапно къщата потъна в тъмнина. Вече нямаше съмнение, че някой е нахлул вътре.

Някой беше загасил лампите. Въпросът бе кой е и къде се намира.

Внезапно Вейл се сети нещо. Знаеше, че е натиснала спусъка, но пистолетът ѝ не стреля. Всъщност го усещаше прекалено лек. Натисна бутона и пълнителят падна в другата ѝ ръка. Опипа отвора му.

Нямаше никакви патрони. Някой беше изпразнил оръжието ѝ.

Мамка му!

Върна пълнителя в пистолета и се отдръпна към мивката, за да вземе един от големите ножове, но се спъна в столчето и падна. Глокът излетя от ръката ѝ. Първата ѝ реакция бе да го потърси в тъмнината, но осъзна, че няма да ѝ свърши никаква работа. Надигна се бавно, тъй като от болката в коляното ѝ се виеше свят, и пристъпи към плота, където държеше ножовете.

Прекалено късно осъзна, че ако натрапникът е достатъчно умен да изпразни пистолета ѝ, вероятно е взел и ножовете.

— Хенкок, покажи се! — извика тя в тъмнината, като се надяваше да предизвика отговор.

Надяваше се да чуе смях, ако бе сгрешила, и глас, ако беше права. Нещо, което да я ориентира.

Чу шум от стъпки. Вдигна ръце и се наведе да избегне удара. Бам! През ръцете. После бърз ритник в лявото ѝ коляно. Болката бе кошмарна. Тя изстена и осъзна, че ще последват още жестоки, свирепи удари.

Падна на пода и някой я притисна с тялото си. Тя размаха ръце и удари нещо метално, което изтрака на пода. Вдигна ръце, стисна дрехата на мъжа и го избута от себе си. Очите ѝ вече се приспособяваха към тъмнината и тя видя, че лицето му е скрито с найлонов чорапогащник.

— Копеле! — изрева тя, когато той я стисна за врата.

Опита се да раздвижи крака и да го ритне, но той седеше върху корема ѝ. Беше я приковал към пода. Явно го беше правил и преди. Интелигентен, добър в планирането... между трийсет и четирийсет години...

Внезапно въздухът от дробовете ѝ изскочи със свистене.

81.

Бледсо зави рязко и гумите изсвириха. Удари една паркирана хонда, но продължи напред.

— Наблизо сме — каза Роби. — Може би около километър.

— Надявам се само диспечерката да се свърже с шерифската служба...

В същия миг полицейска патрулка включи сирената и лампите си зад тях.

— Или ни преследва заради ударената кола, или е получил съобщението на диспечерката — отбеляза Роби.

— Да се надяваме, че е съобщението — отвърна Бледсо. — Не възнамерявам да спирам.

Той угаси фаровете на половин пресечка от къщата на Вейл. Патрулната кола го последва. Той закова до бордюра и Роби изскочи светкавично от колата и хукна през предната морава. Бледсо махна на ченгето от патрулката към задната част на къщата.

Извадиха пистолетите си и застанаха от двете страни на предната врата. Бледсо кимна на Роби, който пристъпи напред и изрита вратата.

Дървото се разцепи. Бледсо се втурна вътре, последван от Роби. Приведох се и огледах бързо всекидневната на светлината от фенерите си. Бледсо намери ключа за осветлението. Нищо. Махна на Роби да продължи към спалните.

Роби тръгна по коридора и забеляза нещо на пода в кухнята. Глока на Вейл. Коленичи до него, извади гумена ръкавица и я нахлузи. Взе пистолета и го поднесе към носа си. Не беше стреляно. Извади пълнителя. Беше празен.

— Какво става? — попита Бледсо.

Роби махна към оръжието.

— Пълнителят е празен. С пистолета не е стреляно.

Бледсо се намръщи объркан. Обърна се и тръгна към спалните. Лъчът от фенера му подскачаше по стените. Роби остана на мястото си и се опита да предположи какво се е случило.

Защо Вейл би изпразнила оръжието си? Нямаше логика. Освен ако някой друг не го беше изпразнил вместо нея.

Сърцето му се сви от тревога. Кръвта му запулсира в главата и ушите.

Тръгна към гаража. Колата на Вейл беше там, а капакът на двигателя бе студен.

Хайде, Карън, къде си?

Той се върна в къщата и се срещна с Бледсо.

— Откри ли нещо?

— Къщата е празна.

— Колата е в гаража. Къде е Вейл тогава?

Бледсо му показва мобилния ѝ.

— Изключен е. Затова не успя да се свържеш — каза той и прегледа последните номера. — Три пропуснати обаждания. Твоите.

— Май можем да предположим, че не е напуснала къщата по свое желание.

Замълчаха. Накрая Бледсо се обърна и тръгна към гаража.

— Хайде да запалим лампите и да огледаме добре наоколо.

За Роби това действие изглеждаше крайно недостатъчно, но в момента не можеше да предложи по-добро.

82.

Главата на Вейл бе наведена. Раменете я боляха, а вратът ѝ направо гореше. Съзнанието ѝ се завърна бавно и тя осъзна защо изпитва такава силна болка. Китките ѝ бяха стегнати с белезници, закачени към гредата на тавана. Тялото ѝ висеше на няколко сантиметра от земята. Глезените ѝ бяха оковани и от тях висеше верига.

И беше гола.

Гола крушка светеше в лицето ѝ, на няколко метра от главата ѝ. Мръзнеше. Усещаше силна миризма на мухъл.

Примигна и се опита да проясни замъгленото си зрение. Не знаеше какво ѝ се е случило, след като се опита да си поеме дъх за последен път. Спомни си рязката болка в гърдите. Единственото обяснение беше електрошокова палка.

Но много неща си оставаха без обяснение. Най-важното беше как Мъртви очи се е съживил. Беше видяла трупа на Патрик Фаруел с очите си. И най-значимото доказателство — левите ръце.

Ами ако трупът не беше на Патрик Фаруел? Единствените му снимки бяха отпреди двайсет години. Ами ако Фаруел бе намерил човек, който прилича на него, и го е убил, инсценирайки самоубийство?

Ако това наистина не беше трупът на Фаруел, тогава местопрестъплението бе инсценирано. А това бе признак на организиран престъпник. Фактът, че не се е сетила по-рано, я притесняваше. Още една пропусната следа. Никога не ѝ се бе искало да признае, че може да греши. Но болката в раменете и китките непрестанно ѝ напомняше, че е допуснала грешка.

Затвори очи и се опита да съживи нощното си зрение. Ярката крушка я заслепяваше, а тя искаше да огледа по-тъмното пространство наоколо. Надяваше се то да ѝ подсказе къде се намира.

Затварянето на очите ѝ донесе още нещо: изостри сетивата ѝ. Беше готова да се закълне, че е усетила нещо. Лек парфюм. Беше усещала този аромат и преди. Но къде?

Отвори очи и погледна наляво, където тесен рафт бе монтиран към гола талашитена стена. Пространството бе широко около три метра, а таванът бе също толкова висок. Приличаше на килер, макар ѝ голям. Завъртя глава и погледна над дясното си рамо. Стъпала. Очевидно се намираше в мазе или в празното пространство под стълбище.

На стената вдясно от нея висяха снимки на жертвите на Мъртви очи. Бяха маркирани с нещо като червило: имената им, номерата на личните им карти. Всички бяха там: Марси Евърс, Норийн О'Ригън, Анджелина Сардучи, Мелани Хофман, Сандра Франкс, Дениз Кранстън и снимка от вестник на Елинор Линуд. Два ножа бяха забити в очите ѝ.

Вейл вече знаеше къде се намира — в леговището на убиеца. Затвори очи и се опита да се съсредоточи и да блокира болката в раменете си. Струваше ѝ се, че ще се пречупят всеки момент, като сухите съчки под краката ѝ в двора на родителите ѝ в Олд Уестбъри. Щеше да е чудесно, ако сега бе там, а не тук.

Но положението ѝ нямаше да се подобри, ако си представяше разни места или си припомняше миналото. Беше муха, хваната в паяжина, която очаква хищникът да дойде и да я изяде.

Раздвижи крака, макар и оковани при глезените, но болката в лявото ѝ коляно беше ужасна. Не можеше да прецени кое я боли повече — раменете и китките или коляното. Но в момента това нямаше значение. Трябваше да потисне всички болки и пораженчески мисли.

Огледът на обстановката ѝ показа, че няма какво да използва, за да си помогне. Налагаше се да използва само краката си.

Безброй въпроси препускаха из ума ѝ. Къде се намираше? Близо до дома си, или в друг щат? В провинцията? Припомни си банката и мъжа, който приличаше на Алвин, и как зад гърба ѝ нямаше тактически екип, който да я подкрепи. Но там, застанала с насочен към главата на Алвин пистолет, бе имала контрол и сила.

Макар и опасно, изправянето пред трийсет и осемкалибровия пистолет на наркомана не можеше да се сравни със сегашното ѝ положение.

Бледсо се върна в кухнята при Роби, който клечеше до криминолога.

— Открихте ли нещо? — попита Роби.

Бледсо поклати глава.

— Нищо полезно. В кухнята е имало борба, но няма следи от влизане с взлом.

— Нещо при теб? — обърна се Роби към криминолога.

— Най-доброто, което мога да ти съобщя засега, е, че няма кръв. Намерихме няколко отпечатъка в пръстта навън, които не отговарят на вашите обувки. Маратонки, девети размер. Предполагам, че са „Рийбок“. Много отпечатъци, но ще мине известно време, докато ги сортираме. Съжалявам, иска ми се да можех да ви кажа повече. Ще научим още по-късно.

— По-късно... — изсумтя Бледсо и се отдалечи заедно с Роби.

— И къде сме сега? — попита Роби.

Бледсо разтърка изморените си очи.

— Мислехме, че Патрик Фаруел е Мъртви очи. Всичко сочеше към този извод, дори намереното в дома му. Но той е мъртъв...

— Дали? — попита Роби.

— Слушай, Хернандес, знам, че е късно и сме притиснати до стената, но в думите ти няма логика. Видя раната от куршума. Трупът му лежи в моргата и очаква аутопсия.

Роби размаха ръце.

— Не, не. Някой е бил прострелян в ранчото, но може да не е бил Фаруел?

Бледсо се отпусна на канапето и заби очи в пода.

— Приличаше на него. Имахме снимките от досието му...

— Да, направени преди двацет години. Послушай ме. Обади се на съдебния лекар и разбери къде ще е аутопсията. И виж дали вече са проверили отпечатъците му.

Бледсо извади телефона си и бърза набра номера.

Роби стоеше до него и се опитваше да обмисли положението. Чувстваше, че нещо липсва, но не беше сигурен какво. После осъзна какво го притесняваше. Имейлът на престъпника. Припомни си го внимателно.

Мястото миришеше на мухъл... беше малко и тъмно. Той наблюдаваше всичко през малки дупчици в стените...

Това беше. Ако грешеше, щяха да изгубят ценно време, но в момента не разполагаха с друго.

— Може ли да ги проверите веднага? — извика Бледсо в телефона. — Трупът може да не е на Фаруел. Обади ми се веднага щом научите нещо.

Той поклати глава и затвори.

Роби го сграбчи за ръката.

— Знам къде е Карън.

— Знаеш? Или си мислиш, че знаеш?

Роби се поколеба. Беше си задал същия въпрос, но разчиташе на интуицията си... и на аналитична логика.

— Колко скоро хеликоптерът може да стигне дотам?

— Ако има наш хеликоптер във въздуха, десет минути. Ако не — повече.

— Да бъдат десет. Животът на Карън е заложен на карта.

Болката започваше да става непоносима. Вейл се опита да се вдигне, за да облекчи напрежението в раменете си. Ако ръцете ѝ бяха малко по-раздалечени, позата ѝ щеше да е същата, както когато правеше упражнения за стягане на коремните мускули във фитнеса. Но тъй като ръцете ѝ бяха закопчани прекалено стегнато, напрежението само засилваше болката в китките ѝ.

— Мамка му! — изпъшка тя.

Беше сигурна, че интелигентният престъпник би запушил устата ѝ, ако се страхуваше да не чуят писъците ѝ, а от това следваше, че викането за помощ е безсмислено.

Все пак го направи.

След първия вик млъкна, защото усети, че зад нея стои някой. Извъртя се и видя облечена в тъмни дрехи фигура. Найлоновият чорапогащник още закриваше лицето ѝ.

— Няма смисъл — каза груб и напрегнат, но самоуверен глас.

— Кой си ти? — извика Вейл.

— Мислех те за по-умна — отвърна престъпникът и пристъпи надясно.

Вейл беше убедена, че това е ход за демонстриране на надмощието му. Той говореше и тя трябваше да слуша, но не можеше

да го види.

— Ти ли си Мъртви очи? — попита тя.

— Още не загриваш, а? Прочут профайлър, старши специален агент, а задава тъпи въпроси. За какво ти е титлата „специален“, ако си тъпа като останалите? Разбира се, че аз съм Мъртви очи!

Вейл отново усети миризмата. Опита се да я пропъди, но тя се завърна упорито. Задният двор. Задният двор на Сандра Франкс, където бе почувствала, че убиецът я наблюдава, където бе тичала през храсталците и беше изкълчила коляното си.

— Да, това си ти — каза Вейл.

— Най-последно ти просветна. Колко обещаващо. А сега въпросът за милиони. Знаеш ли къде си?

— Според мен въпросът за милиони е кой си ти, а не къде съм.

Рязкото изплющяване отека в ушите ѝ, преди да усети камшика по кожата си.

— Аз задавам въпросите, агент Вейл. Карън. Малката сладка Карън.

Болката от удара притъпи всички останали болешки. Вейл прехапа устна, за да не изпищи. Нямах да му достави това удоволствие.

— Ще ти кажа къде си. Там, където израснахме. Там, откъдето наблюдавахме баща си през дупката пред теб. Там, където се криехме, прекалено изплашени, за да излезем.

— Ние?

Вейл стисна зъби и се опита да прогони болката, за да се съсредоточи.

Хайде, Вейл, мисли! Съучастник. Много серийни убийци бяха използвали приятел или съпруг за партньор в престъпленията си.

— Къде е другият? — попита Вейл. — Или се страхува да се покаже?

Камшикът изплющя отново. Този път се стовари върху кръста и задника ѝ. От стиснатите ѝ очи се процедиха сълзи.

— Надявах се да се сетиш, но виждам, че си прекалено тъпа за това. А не ми е интересно да си играя на въпроси и отговори.

Престъпникът пристъпи към нея. Крушката освети покритата му с чорапогащник глава. Вейл присви очи и се подготви. Стомашните ѝ

мускули се стегнаха. Трябваше някак да вдигне крака, за да облекчи напрежението върху корема си.

Но начинът, по който бе увесена, ѝ пречеше да се защити. Вместо да я нарани обаче, престъпникът просто вдигна ръка и свали чорапогащника.

В този миг профайлърът у Карън изчезна. Всички мисли, емоции и думи излетяха от ума ѝ. Минаха секунди, преди шокът да отшуми достатъчно. И дори тогава единственото, което успя да прошепне, бе:

— Мили Боже!

83.

Как възможно това?

Осветлението беше слабо, а зрението ѝ — замъглено от болка. Но видя, че косата на престъпника е къса, лицето — сурово, а устата — презрително присвита.

Вейл най-последно събра сили и попита:

— Коя си ти?

Но името не беше важно. Външният вид, цветът на косата, лицето, очите... Нямахше нужда да пита коя е. Отговорът бе очевиден. Вейл се поколеба за момент, после каза:

— Аз... аз имам близначка?

— Не съм тази, за която ме мислиш — отговори Мъртви очи.

— Трябва да си — настоя Вейл.

Всичко си дойде на мястото. Кошмарите... възможно ли беше да са някакъв вид телепатична връзка, за каквато говореха при проучванията на близнаци?

Разбира се.

— Нели е взела мен, а теб е оставила при баща ни.

Ново изплющяване на камшика, този път по краката ѝ.

— Боли ли? Чувстваш ли болката? Същата е като онази, която ти ми причини. Ти. Ти си виновна. Ти и онази мъртва кучка. Лъжливата Елинор Линуд. Или трябва да я нарека Нели Ъруин?

Голата крушка освети главата на Мъртви очи, но лицето ѝ потъна в сянка.

— Мога да ти помогна — каза Вейл.

Смях. Плътен, гърлен смях. Но никакъв отговор. Убийцата излезе от сянката и поднесе кутия към лицето на Вейл. Вътре имаше отрязана лява ръка. Мъжка ръка.

Вейл незабавно позна дебелия белег по кокалчетата.

— Дийкън...

— Грозно копеле. Трябва да ти кажа, че преживяването с него беше различно. Всички онези кучки бяха кротки и послушни. Но твоят

Дийкън... беше по-голямо предизвикателство. Мислех, че ще е забавно да отида в дома му и да го накарам да ме помисли за теб. Отначало свърши работа. Той реши, че си отишла да се разправяш с него, и започна да се държи гадно. Напомни ми за баща ни. Затова му дадох онова, което заслужаваше.

Мъртви очи погледна отрязаната ръка и сви рамене.

— Взех си малък сувенир. Трофей. Мисля, че така го наричаш в профила. Показа се по-приятен, отколкото очаквах.

Вейл се вторачи в ръката, засрамена от моментното чувство на облекчение, когато разбра, че Дийкън е мъртъв. Прогони тази мисъл и осъзна, че трябва да намери начин да се измъкне, защото не искаше да се присъедини към бившия си съпруг.

— Очите — каза Вейл. — Пробождаш ги, защото смяташ, че майка ни те е гледала така? Защото те е оставила, а е взела мен?

Убийцата се насили да се усмихне.

— То е в кръвта, Карън. Загря ли най-последно?

— Да, схванах. Мислех, че генетичната връзка означава бащата. Писмото до Сингълтъри ни заблуди.

— Не беше ли гениално? Намерих няколко писма от Ричард Рей в къщата. Той и копелето очевидно бяха добри приятели. Но приятелството е само донякъде. Знаех, че ако изпратя на Ричард Рей писмо, той ще се опита да го използва, за да спаси жалкия си задник. И знаех, че благодарение на писмото и медальона ще стигнеш дотук.

— Убила си баща ни за отмъщение.

— Копелето го заслужаваше заради всичко, което ми причини. Искях да му направя нещо специално, но знаех, че „самоубийството“ му ще ми свърши по-добра работа. Даде ми възможност. Наложих се да съдържам желанията си, за да се възползвам от положението. Винаги става дума за контрол, нали?

Винаги става дума за контрол. Да, в повечето случаи беше така.

В момента Вейл трябваше да контролира болката си. Да се пребори с нея. Да се съсредоточи.

— И каква ти беше ползата? — попита тя.

— Да се заема с теб, разбира се. След като убих кралицата — кучка, ти се превърна във върховната плячка.

Вейл се наведе и прикова очи в близначката си.

— Но не се получи, нали? Аз съм още тук.

Гърлено ръмжене, после Мъртви очи пристъпи към рафта и се върна с малък черен предмет в ръка. Вейл го позна веднага. Електрошокова палка. По-ранното ѝ подозрение се потвърди: Мъртви очи бе използвала уреда, за да я докара тук.

Но не така щеше да умре.

84.

Мъртви очи се загледа в електрошоковата палка, сякаш искаше да подразни Вейл, после насочи поглед към нея.

— Предполагам, че вече знаеш какво е това. Не се тревожи, няма да те убия изведнъж. Ти си различна от останалите кучки. Първо ще се позабавлявам и ще си поиграя с теб.

Ако възнамеряваше да прави нещо, сега беше моментът. Наложих да пренебрегне болката и да събере сили да се задвижи.

— Колкото по-дълъг е електрошокът, толкова повече се обърква мозъкът ти. Затова ще започна само с няколко кратки шока, за да съм сигурна, че мислите ти са ясни. Искам да осъзнаваш и да чувстваш какво ти се случва — усмихна се Мъртви очи. — След няколко минути ще започнеш да ме молиш да те убия. И аз с радост ще изпълня желанието ти.

Вейл прикова очи в електрошоковата палка и каза:

— Не трябва да го правиш.

— Наистина ли? Прочете имейлите ми, знаеш какво ми причини онова копеле.

Убийцата допря палката до гърдата ѝ. Вейл изпищя.

— Не разбираш ли? — извика сестра ѝ. — Трябваше да си ти!

Вейл прехапа устна и се опита да потисне страха си. Трябваше да насочи мислите си навътре, да отдели ума от тялото си. Затвори очи.

Няма болка. Не изпитвам болка.

— Не затваряй очи! Искам да гледаш!

Нов шок, този път в корема. Мускулите на краката ѝ се свиха. Започна да губи съзнание.

Не, бори се! Помисли за Джонатан. И за Роби.

Нов шок. Тя отвори очи.

На рафта лежеше нож за пържоли и голата крушка се отразяваше в сребристото му острие. Палката отново се насочи към нея.

Вейл сви крака, размаха ги с всичка сила и срита Мъртви очи в гърдите. Убийцата се залюля назад и удари глава в стената.

Изръмжа с блеснали от омраза очи и изкрещя:
— Кучка!

Надигна се и се втурна към Вейл. Тя вдигна крака и ги разтвори, доколкото ѝ позволяваше веригата. Преметна ги над главата на сестра си и ги стовари на раменете ѝ.

Мъртви очи се загърчи, мъчейки се да се освободи от хватката. Тежестта на Вейл се прехвърли от китките върху тялото на убийцата и облекчи напрежението върху ръцете ѝ. Вейл стисна тръбата над главата си с дясната си ръка и си осигури повече контрол над движенията си. Но Мъртви очи се бореше свирепо. Вейл се чувстваше като каубой, обездващ див мустанг.

Тя си спомни, че мускулите на краката са най-силните в тялото, стегна корем и събра краката си. Но докато стискаше, усети как сестра ѝ дърпа глезените ѝ, за да раздалечи краката ѝ.

Хитър ход, тъй като обезсили Вейл. Острата болка в коляното я накара да потръпне. Мускулите ѝ затрепериха. Краката ѝ бавно се раздалечиха.

— По дяволите! — изкрещя тя безпомощно. — Ааах!

Остана без сили. В следващите секунди си помисли колко силно ѝ се иска да живее. Да е с Джонатан и Роби. Мъртви очи се освободи и падна на колене. Закашля се, грабна палката от пода и се надигна. Замахна силно и разби крушката.

Вейл увисна безсилно. Болката я зашемети.

Потъна в тъмнина.

Очакваше ужасния електрошок.

85.

Прожекторите на хеликоптера осветиха ранчото на Фаруел. Роби забеляза стар модел ауди, паркирано перпендикулярно на портата.

— Ето го! — извика той в ухото на Бледсо и посочи колата.

Бледсо проточи врат, погледна и извика на пилота:

— Приземи ни! Приземи ни!

Хеликоптерът се снижи бързо и кацна на десетина метра от къщата.

— Въздушен екип четири — извика Бледсо в микрофона, — положителна идентификация в ранчото на Фаруел. Искаме подкрепления.

— Няма да чакаме подкрепления — каза Роби.

— Не, разбира се. Да вървим!

Скочиха от хеликоптера с извадено оръжие и се втурнаха към предната врата. Ако някой ги очакваше с пушка в ръка, или дори с пистолет, и двамата щяха да се превърнат в идеални мишени.

Но стигнаха до вратата без проблеми. Залепиха гръб към стената и загледаха как хеликоптерът се издига и тръгва да претърсва района.

Роби махна на Бледсо, приклепна и пристъпи през разбитата врата.

Пълен мрак.

Бледсо го последва и се опита да намери ключа за осветлението. Щракна го няколко пъти, но нищо не се случи. Поклати ядосано глава.

Извадиха фенерите си и осветиха тясната пътека пред тях.

— Ти се качваш горе — прошепна Роби. — След като огледаш там, ще се видим тук.

Бледсо пое по скърцащите стълби. Роби запристъпва бавно през стаите. Разчиташе на ушите си повече, отколкото на лъча светлина. След първоначалния оглед на къщата криминолозите бяха опаковали всичко в кашони и го бяха пренесли в лабораторията, така че мястото бе разчистено. След по-малко от минута Бледсо слезе по стълбите и пресрещна Роби на площадката.

— Някакви идеи? — прошепна Бледсо.

Роби се наведе към ухото му и отговори:

— Аз ще се заема с килерите. Ти търси места, където може да се пропълзи.

Бледсо насочи лъча на фенера си към вехтото дюшеме и видя кална следа. Обърна се, потупа ръката на Роби и му кимна към калта. Дватама провериха подметките си. Бяха чисти.

Роби проследи калната диря с фенера си. Свършваше пред килера в антрето — беше вграден в задната част на стълбището. Той махна на Бледсо и застанаха от двете страни на вратата. Бледсо я отвори рязко.

Роби огледа помещението и поклати глава. Беше празно. Бледсо понечи да затвори вратата, но Роби протегна ръка. Беше забелязал тесен прорез в една от дъските на пода. Проследи го наляво, където стигаше до стената, и вдигна глава. Намираха се под стълбището. Роби се вгледа внимателно и видя и другите прорези. Внезапно се сети.

Скривалище! Спомни си съдържанието на самоунищожавация се имейл, който Вейл беше получила. Престъпникът бе споменал „скривалище... мухлясало... малко... тъмно“. Роби влезе в килера и коленичи пред стената в дъното. Огледа внимателно прорезите, които оформяха правоъгълник с размери метър и дващест на метър и трийсет. Бръкна в джоба си, извади дълъг ключ за белезници, напъха го в прореза и напъна. Правоъгълното парче помръдна.

Роби проследи краищата му с пръсти и забеляза груба част от лявата страна — който и да бе направил скривалището, беше дърпал на същото място безброй пъти, за да влезе вътре. Част от стената бе заменена с талашит.

Роби вдигна очи към Бледсо и му махна към килера. Изгаси фенера си и продължи да дърпа парчето. Когато го разхлаби достатъчно, потупа два пъти Бледсо по крака. Детективът бе почти трийсет сантиметра по-нисък от него и бе логично той да влезе пръв.

Бледсо клекна и зачака. Роби дръпна стената и доловиха силен мирис на мухъл. Детективът протегна пистолета си напред, вслуша се и влезе вътре.

Роби мислеше, че е подготвен за какво ли не, но пълзенето в тъмно място в къщата на сексуален престъпник означаваше, че не можеш да предвидиш абсолютно всичко.

Писькът на Бледсо го стресна. Светна фенера си и го опря на пистолета си. Бледсо лежеше по корем на двете малки стъпала, които водеха към празното пространство под къщата. Детективът стенеше, а тялото му потръпваше конвулсивно. Роби завъртя фенера и насочи глока си. Видя нещо, от което сърцето му се сви.

Женско тяло висеше от една греда. Виждаше само глезените и краката. Карън?

Спазмите на Бледсо отслабваха бавно. Какво му се бе случило, по дяволите? Електрошокова палка. Само това можеше да обезвреди някого толкова бързо и да го накара да се гърчи.

Роби отново насочи лъча към тясното пространство. Дали беше безопасно да влезе? Очевидно не. Щом бе обезвредил Бледсо с електрошокова палка, престъпникът явно беше наблизо.

Но Роби не можеше да се оттегли и да чака подкрепления. Ако Карън висеше там и беше още жива, трябваше да стигне до нея. Веднага.

Той се протегна напред, сграбчи Бледсо за колана и го издърпа обратно в килера. Детективът беше тежък и Роби удари лицето му в грубия ръб на стената, но първата му грижа бе да се добере до Вейл.

Стиснал глока, той се пъкна през отвора с краката напред. Сега бе най-подходящият момент да го зашеметят с електрошока, но той успя да влезе и завъртя фенерчето. Нищо. Насочи го към тялото на жената.

Мили Боже!

Стоеше пред Вейл, очите ѝ бяха притворени. Застана зад нея, лапна фенера и затърси ключа за белезниците. Отключи ги и бавно я положи на пръстта, като облегна гърба ѝ на стената. Тялото ѝ се сгърчи конвулсивно.

Глас в тъмнината.

— Толкова е мило, че се отби.

Роби се обърна и насочи глока в посоката, от която долетя гласът, но електрошокът го разтърси и той се срина.

Прониза го остра болка. Ръцете му се разтресоха, тялото му изтръпна, а мозъкът му загуби всякаква ориентация.

— Благодаря ти, че дойде — каза Мъртви очи. — Ще ми бъде приятно да те убия.

86.

Какво се случи? Къде съм? Кой говори? Глас в далечината... чувството, че нещо се е объркало ужасно.

— Спасявам те от злото, което тази кучка щеше да ти донесе, детектив. Това е наследствено зло, което трябва да бъде прочистено. Зло, което се разпростира и заразява. Ти си заразен... трябва да бъдеш убит.

Мускулите на Роби още потръпваха конвулсивно, но замайването и изтръпването преминаваха и сетивата му се завръщаха. Усети противна миризма... почувства си силна болка в рамото си... видя тъмна фигура, която се наведе към него...

И чу женски вик:

— Не!

Роби инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази. Но движенията му бяха бавни и несръчни. Престъпникът размаха ръка към него...

... и падна на земята до него, в скута на Вейл.

Отзад стоеше Бледсо с дебела дъска в ръцете.

— Добре ли си? — попита той.

Роби погледна Вейл, която седеше неподвижно. Очевидно нямаше сили да помръдне. Спазмите му изчезнаха, болката намаля и зрението му се избистри.

— Карън...

Той се търколи настрани и извади белезниците от колана си. Закопча ги около ръцете на Мъртви очи и ги стегна здраво. Бледсо сграбчи неподвижното тяло й го завлече към отвора в стената.

Роби свали якето си, уви го около раменете на Вейл и я прегърна.

— Страхувах се, че ще те загубя.

Тя го стисна леко.

— Това никога няма да стане.

87.

Карън Вейл стоеше зад голямото еднопосочно огледало в специалното отделение на затвора в област Феърфакс. Чейз Хенкок бе открит в Ню Джърси, където търсеше работа. Китките на Вейл бяха в шини, на раменете ѝ имаше колан за опора, а на лявото ѝ коляно — метална скоба. В кръвта ѝ течеше солидна доза мотрин. Лекарят ѝ бе предписал викодин, но тя искаше мисълта ѝ да е ясна и да може да се контролира. „Винаги става дума за контрол, нали?“

До нея стояха Пол Бледсо, Томас Гифърд и останалите членове на оперативната група. Вейл бе омагьосана от сцената зад огледалото, където Уейн Рудник от отдела по поведенчески анализ разпитваше окованата Мъртви очи. По принцип един или двама от членовете на оперативната група присъстваха на разпита. Винаги ставаше така: хората, проследили и заловили убиеца, получаваха възможност да го разпитат. Нещо като награда за добре свършената работа. Но заради особеното психическо състояние на Мъртви очи Бледсо неохотно бе отстъпил това на специалиста Рудник.

Мъртви очи скочи рязко и извика:

— Вкарайте я тук! Шибана кучка! Къде е тя? Ще я убия!

— Сам — каза Рудник спокойно. — Моля те, успокой се. Трябва да седнеш, за да продължим разговора.

— Не искам да говоря. Искам само да я убия! Къде е кучката?

Столът полетя и металната маса се преобърна и събори Рудник на пода. Четирима пазачи се втурнаха в стаята и задържаха убийцата, чиито движения бяха ограничени от оковите.

— Добре ли сте? — попита един от пазачите.

— Добре съм — отговори Рудник.

Вейл забеляза, че лицето му е зачервено от срам. Той приглади разрошената си коса и оправи сакото си от рипсено кадифе.

Бледсо ѝ бе съобщил, че тъкмо са приключили обиска на грънчарското студио и апартамента, където бяха намерили фалшива

значка от ФБР, изработена от месинг. Стар екземпляр от „Ю Ес Нюз“ със снимка в едър план на истинска значка бяха послужили за модел.

Погледът на Вейл се върна върху Мъртви очи, Саманта Фаруел. Близначката ѝ.

Късата червена коса бе разделена на път, гласът бе груб и плътен, а действията — агресивни и съвпадаха с поведението на престъпник от мъжки пол. Всъщност всичко в поведението на Мъртви очи отговаряше на мъж. А и истински сериен убиец от женски пол бе нещо почти нечувано. Но сега беше ясно, че тук има и друго.

Рудник се върна до масата и седна срещу Сам, която се бе успокоила. Пазачите напуснаха стаята по настояване на Рудник.

— Сам, бих искал да поговоря със Саманта.

— И какво ще ти каже тя, което аз не мога да ти кажа?

Рудник сви небрежно рамене.

— Как се е чувствала, каква е била като малка.

— Мога да ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Не съм тук, за да я нараня, Сам, знаеш го. Осъзнавам, че можеш да отговориш на въпросите ми, но предпочитам да поговоря с нея. Моля те.

Сам сведе глава. Намръщеното чело се отпусна, лицето доби женственост, а раменете леко се приведоха.

— Саманта? — попита Рудник. — Ти ли си?

Главата ѝ остана неподвижна, но очите ѝ се застрелкаха из стаята ѝ се спряха на лицето на Рудник.

— Кой си ти?

Гласът беше нежен и мелодичен, съвсем различен от този на Сам.

— Еха! — изсумтя Синклер. — Не се обиждай, ама сестра ти е абсолютно откачена.

Манет подсвирна.

— Определено ѝ хлопа дъската.

— Саманта има класическо дисоциативно разстройство^[1] — каза Вейл. — За да го разбереш, трябва да знаеш коя е и откъде произхожда. Баща ѝ, Патрик Фаруел, е бил садист. Налагало ѝ се е да намери начин да понася живота с него. Предполагам, че е била малка и неспособна да изтърпи мъченията. Постепенно мозъкът ѝ е създал по-силна личност, която психиатрите наричат „защитник“. Сам, който бил

от мъжки пол, можел да се справи с тормоза и вероятно е намерил начин да се защити. Превърнал се в доминиращата личност, а Саманта се оттеглила назад, където за нея било безопасно.

— Това ми звучи като поредната психиатърска дивотия — промърмори Манет.

Вейл се обърна към нея.

— Това е документирано и добре познато състояние. Обикновено започва през детството, като защитен механизъм срещу жесток тормоз. От него страдат най-вече жени. Не си длъжна да ми вярваш, можеш да го провериш в медицинската литература — каза тя и се обърна към огледалото. — Виждала съм го и преди.

— Аз също — потвърди Дел Монако, който стоеше зад нея и наблюдаваше разпита. — Веднъж. Направо ми взе акъла.

— Значи Саманта е спала двайсет и пет години? — попита Бледсо.

— Не е спала — поправи го Вейл. — Крила се е. Патрик Фаруел бил арестуван, когато тя е била на около тринайсет. Предполагам, че когато Сам е почувствал, че вече няма опасност, Саманта се е появила отново. Година и половина по-късно, когато е излязъл от затвора, Фаруел сигурно е намерил Саманта. И Сам се появил отново, по-възрастен и по-мъдър, способен да осъществи фантазиите си.

Вейл продължи да наблюдава сестра си.

— Освободен и одързостен, Сам решил да действа. Планирал е да убие жената, отговорна за съдбата на Саманта — майка ѝ. Започнал да убива. Първата жертва се оказала лесна плячка. Чувството било приятно и задоволяващо и той убил отново. И отново.

Дел Монако кимна.

— Всяка жертва прилича на младата Елинор Линуд. За Сам всяка от тях е била злата майка на Саманта.

— Какво пречи на всеки убиец да твърди, че страда от раздвояване на личността, за да отърве кожата? — попита Манет.

— Нищо — отговори Дел Монако. — Гейси^[2] се опита да се защити така, но при разговорите с него не видях доказателство за алтернативна самоличност. Той просто лъжеше. Но от това, което виждам тук, Саманта Фаруел наистина е болна.

Вейл си помисли каква късметлика е тя самата. Ако Линуд не беше успяла да я отърве от лапите на Фаруел, тя също можеше да

стане като Саманта. Ами сестра ѝ? Какво щеше да се случи с нея? Вероятно щеше да прекара живота си в строго охраняваното отделение на щатската лудница. Нямаше никакъв шанс за реабилитация или оздравяване.

Оздравяване. Вейл знаеше, че лечението на дисоциативните разстройства налага сливането на многобройните личности в една. Дори и да бе възможно на теория, как Саманта щеше да приеме сериен убиец в самоличността си? Как можеше да се съвземе от мисълта, че е убила осем невинни жени? Вейл облегна глава на огледалото и въздъхна.

— Добре ли си? — попита Бледсо.

— Ами чакай да помисля. Научих, че имам близначка, която е сериен убиец. Майка ми всъщност ми е леля и е била жестоко убита. А най-лошите ми страхове за биологичния ми баща се потвърдиха. Май имам право да твърдя, че това беше една умопомрачителна седмица.

Манет кимна.

— Понякога, Кари, животът просто ни сритва грубо.

[1] Раздвояване на личността. — Б.пр. ↑

[2] Сериен убиец от Чикаго, прочут като „Убиеца клоун“. — Б.пр. ↑

88.

Вейл лежеше в реанимацията. Лявото ѝ коляно беше бинтовано и леко повдигнато. Тя се върна в съзнание преди няколко минути и сега изпитваше глад и жажда.

— Чук–чук.

Тя се усмихна, когато чу гласа на Роби.

— Влез.

Той надникна иззад завесата и се ухили.

— Как си?

— По-добре, след като вече си тук.

Той се скри за миг и се появи отново.

— Имам подарък за теб.

Вейл повдигна вежди.

— Какъв?

Роби дръпна завесата и Джонатан пристъпи напред. Беше слаб, но изглеждаше добре. Лицето му сияеше. Поколеба се за миг и огледа превързаното ѝ коляно и шините на китките. После погледът му спря на лицето ѝ.

Вейл вдигна ръце, като внимаваше да не откачи системата, и ги протегна към него. Джонатан потъна в прегръдката ѝ.

— Всичко приключи — прошепна му тя. — Можем да започнем нов живот.

— Добре ли си? — попита той.

— Малко съм изранена, но не е нищо страшно — отговори тя, сведе очи и забеляза нещо в ръката му. — Какво е това?

Той се отдръпна и ѝ показа малкото пакетче.

— Роби ми подари „Прекалено човешки“ — отговори той, после забеляза озадачения ѝ поглед и обясни: — Електронна игра, мамо.

— Аха. И е жестока, нали? — усмихна се тя.

— Мамо — завъртя очи той.

Роби се прокашля леко.

— Притесняваш го.

— Остави ме на мира. Мога да говоря на ученически жаргон.

До леглото ѝ застана сестра с голям букет в ръката.

— Доставчик донесе цветята — каза тя и подаде букета на Роби, който ѝ благодари.

Вейл издърпа малката картичка от порцелановата ваза, прочете я и се усмихна.

— От кого е? — попита Роби.

Вейл го изгледа любопитно.

— Ревност ли долавям?

— Разбира се.

— Хм. Не ми се е случвало от доста време — намигна му тя. — От Джаксън Паркър, адвоката ми. Нарежда ми да се оправя бързо, за да се изправим пред съда. Уверява ме, че всичко ще е наред.

— Какво ще е наред? — попита Джонатан.

Вейл го погали нежно по лицето и протегна ръка към Роби.

— Всичко, скъпи. Всичко ще е наред.

Издание:

Алън Джейкъбсън. Седмата жертва

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2010

Редактор: Боряна Даракчиева

Коректор: Десислава Господинова

ISBN: 978-954-655-161-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.